Dostatočne všeobecná teória riadenia

Konsenzuálne materiály náučného kurzu
Fakulty praktickej matematiky – procesov riadenia
Sankt Peterburgskej štátnej univerzity
(1997 – 2003)
Vydanie s upresneniami z r. 2004, 2011

Sankt Peterburg

r. 2011

© Publikované dokumenty sú vlastníctvom Ruskej kultúry a preto vo vzťahu k nim nikto nedisponuje osobnými autorským právami. V prípade privlastnenia si autorských práv v rámci zákona právnickou, alebo fyzickou osobou, sa dotyčná osoba stretne s odplatou za krádež v podobe nepríjemnej „mystiky“, vychádzajucej nad rámec právnej vedy. Každý záujemca má plné právo, vychádzajúc z vlastného chápania všeobecného prospechu, nasledujúce materiály v plnom objeme, alebo fragmentálne všetkými dostupnými prostriedkami kopírovať a vydávať aj za komerčným učelom. Ten, kto používa nasledujúce materiály pri svojej činnosti, pri ich fragmentálnom (čiastočnom) citovaní, alebo pri odkazoch na ne, berie na seba osobnú zodpovednosť, a v prípade vytvorenia kontextu, meniaceho zmysel *následných materiálov ako celku* má šancu naraziť na „mystické“ pôsobenie mimo právneho rámca.[1]

[1] Tento © Copyright pri publikácii knihy neodstraňovať, pretože by to protirečilo jeho významu. © Copyright vydavateľa v prípade nutnosti umiestniť za neho. **Túto poznámku pod čiarou pri publikácii odstrániť.**

Obsah

Predslov....4
1. Dostatočne všeobecná teória riadenia: Načo to treba?....7
2. Kategórie Dostatočne všeobecnej teórie riadenia....10
3. Udržateľnosť v zmysle predpovedateľnosti....19
4. Prognostika, proroctvá a uskutočnenie jediného variantu budúcnosti....28
5. Riadenie: kvalita a optimálnosť....44
6. Uzavreté systémy....48
7. Spôsoby riadenia: štruktúrny, v supersystémoch – bezštruktúrny a na osnove virtuálnych štruktúr 52
8. Udržateľnosť riadenia....57
9. Schémy riadenia....59
10. Plná funkcia riadenia, intelekt (individuálny a kolektívny)....63
11. Manévre a rovnovážne režimy, princípy porovnania a rozpoznania podobnosti....77
12. Manévre a teória katastrof....81
13. Procesy v supersystémoch: možnosti ich priebehu....84
13.1. Pochopenie supersystémov....84
13.2. Osvojenie si potenciálu rozvoja....86
13.3. Autosynchronizácia procesov v supersystémoch....96
13.4. Súborný intelekt v supersystémoch....98
13.5. Vnútorné konflikty riadenia v supersystéme 100
13.6. Princíp dodatočnosti informácie a konceptuálne neurčité riadenie ako osobitný druh konfliktu riadení....104
13.7. Obnova riadenia supersystému ako jediného celku....106
13.8. Vzájomne vložené supersystémy s virtuálnou štruktúrou....120
14. Metóda dynamického programovania ako algoritmické vyjadrenie dostatočne všeobecnej teórie riadenia....121
15. Vstup do riadenia 132
Prílohy....137
1. Čo je to moc v davo-„elitárnej“ spoločnosti....137
2. Psychologické základy samoriadenia spoločnosti....154
3. Prirodzený poriadok vládnutia....165
4. Chtíč neprirodzeného....176
5. O svetonázore všeobecne a o jeho základe....181
6. Čo sa „samo sebou“ rozumie....187
7. Mozaiky a kaleidoskopy....191

8. Svetonázor:
“pre všetkých” a «pre úzky kruh, ktorý je vyvolený — riadiť».....194
9. Svetonázor pre všetkých ľudí.....201
10. Cesta k súbornosti.....215
11. Priaznivý vietor Všemohúceho.....237
12. Lepšia moc nad samým sebou, než tisícročná moc nad druhými ľuďmi a vecami.....259

Predslov

Základom vysvetlenia Dostatočne všeobecnej teórie riadenia (DVTR) v tomto vydaní je verzia z r. 2003 spolu s neskoršími doplnkami a upresneniami.

Prvá, pomerne krátka verzia DVTR z r. 1991 bola publikovaná v r. 1992, a tým momentom sa stala bibliografickou raritou[2]. Druhá verzia bola vypracovaná v r. 1992. Tématicky opakuje prvú verziu, no je širšia a detailnejšia. Následne bola druhá verzia DVTR opakovane vydávaná samostatne a aj ako súčasť ďalších prác. V predkladanej verzii druhého vydania DVTR je do textu niektorých častí pridané vysvetlenie otázok, predtým ponechaných v tichosti, opravené objavené preklepy a nepresnosti, a takisto v niektorých prípadoch pozmenená štylistika[3]. Okrem do čitateľovej pozornosti predkladanej verzie DVTR, existuje ešte jedno vydanie predstavené v práci Vnútorného prognostického kolektívu *„Základy sociológie“*. V nej je zmenená následnosť skladby materiálov a okrem toho je skrátená na úkor odstránenia vysvetliviek a dvoch tém (Model intelektu a Procesy v supersystémoch).

Kurz (predmet) **Dostatočne všeobecná teória riadenia** je prednášaný študentom v mnohých výskumných ústavoch, čo začalo v r. 1997 na *Fakulte praktickej matematiky – procesov riadenia na Sväto-Petrohradskej štátnej univerzite* z iniciatívy člena – korešpondenta Akadémie vied ZSSR Vladimíra Ivanoviča Zubova (1930 – 2000).

Osvojenie DVTR je vo väčšine prípadov pomerne náročné, je to ťažká práca - je to práca na sebe samom. Aby sme Vám v tomto aspoň čiastočne pomohli, ponúkame tri životom preverené nápovedy:

1. Aj keď je v tomto vydaní **Dostatočne všeobecná teória riadenia** rozdelená na časti, je nutné ju chápať ako celostnú nedeliteľnú informačnú jednotku – svojho druhu „kvant“ informácií. V súlade s tým, ak budú v procese čítania nejaké fragmenty nepochopené, je potrebné text prečítať do konca, nehľadiac na ich nepochopenie. Pochopenie zo začiatku nepochopených fragmentov sa odkrýva neskôr cez ozmyslenie celkového kontextu a jeho vzťahu s (praktickým) Životom. Pritom si treba uvedomiť, že DVTR – je dôsledok určitého svetonázoru, filozofie. Štruktúre tých pracovných materiálov (neskoršie tzv. „Mŕtva voda“), v ktorých sa postupne vyskladal čitateľovi predkladaný text vlastnej DVTR, predchádzali ešte tri (vrátane úvodu) časti svetonázorovo-filozofického charakteru[4]. Preto je pre čitateľa naozaj dôležité prečítať

[2] Je naskenovaná a zahrnutá v súbore Informačnej bázy VP ZSSR (VP – Vnútorný prediktor (predpovedateľ, prognostik, nižšie v hlavnom texte – Vnútorný prognostický kolektív – pozn. prekl.)), rozširovanom pomocou CD nosičov. Pozri takisto web stránky: www.dotu.ru, www.vodaspb.ru, na ktorých sú publikované všetky ostatné práce VP ZSSR.

[3] Rok 2014 – kompletný preklad do slovenského jazyka. Aj pri maximálnej snahe čo najvernejšie zachovať pôvodný text, tak v porovnaní s ruským originálom je tu pár zmien. Vzhľadom na rozdielnosť v štylistike a informačnú náročnosť textu sme kvôli lepšej zrozumiteľnosti všade, kde to bolo možné, ale s dôrazom na zachovanie významu a súvislosti pôvodnej myšlienky v celkovom kontexte, rozčlenili siahodlhé ruské súvetia na viacero viet, prípadne časť súvetia presunuli do poznámky pod čiarou. Kvôli neexistencii výrazov v slovenskom jazyku adekvátnych ruským slovám, rozdielnosti v hovorových výrazoch a zaužívaných rečových zvratoch a rozdielnej štylistike sa čitateľ oproti originálu stretne v nutných prípadoch so synonymickými, či inak upresňujúcimi výrazmi v zátvorkách.

[4] V práci “Základy sociológie” 6. časť, ak nepočítame úvod a ďalšie, vytvoreniu DVTR predchádzajúce časti, zamerané na hlavné súvislosti medzi rôznymi formami psychológie.

a pochopiť DVTR ako jediný celok spolu so súvisiacimi materiálmi predchádzajúcich častí a porovnať jedno aj druhé s jeho osobným chápaním Života. Okrem toho formovaniu obrazno-logických predstáv o procesoch riadenia napomáha pochopenie metódy dynamického programovania, predstavujúcej sebou krátke symbolicko-algoritmické vyjadrenie DVTR.

2. Kozma Prutkov raz povedal: *„Mnohé veci sú pre nás nepochopiteľné nie preto, že je naše chápanie slabé, ale preto, že dané veci ZATIAĽ nespadajú do kruhu nášho chápania.“*
   T.j., problémy chápania sú dôsledkom chýbania nevyhnutných stereotypov rozpoznávania javov a formovania ich obrazov vo vlastnej psychike.

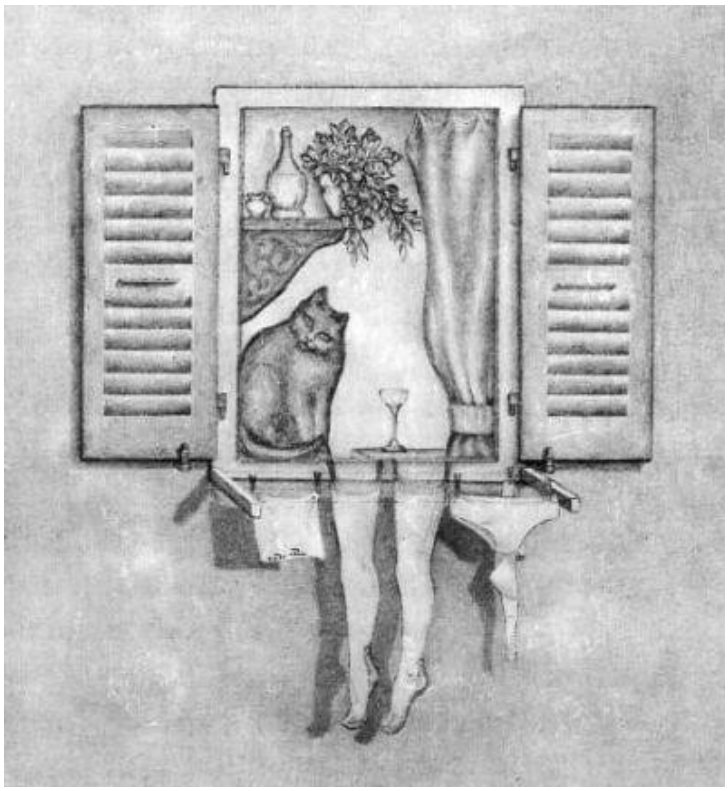

Obrázok 1
Dieťa uvidí na obrázku okno, mačku, vázu s rastlinkami, pohár na okne, zavesené prádlo, a ženu zbadá asi až po upozornení. Naopak, muž zbadá predovšetkým ženu a až potom začne rozlišovať ostatné detaily. Proste u dieťaťa nahá žena nespadá do okruhu jeho chápania. (tento obrázok je oproti ruskému originálu pridaný naviac – pozn. prekl.)

Preto k tomu, aby sme odhalili chýbanie príslušného obrazu a zároveň si ho boli schopní vo vlastnej mysli sformovať, je potrebné si zobrať ceruzku, papier a čítajúc text kresliť **pre seba** ilustrácie k nemu – schémy a obrázky skúmaných kategórií, ich vzájomných väzieb, stavov príslušných objektov, vývojov procesov atď., o ktorých sa hovorí v texte.
My sme v texte vyjadrili naše obrazy (predstavy) o riadení. Aby však u Vás vznikli obrazné predstavy o riadení v Živote a aby ste Vy mohli uskutočniť sebakontrolu, ilustrovať písaný text musíte Vy sami - a nie my.

V tomto návrhu nie je nič ponižujúce, či skľučujúce. Jednoducho sme vyrástli v epoche, keď disciplína, kultúra myslenia sa nielenže nepestuje cieľavedome od detstva, ale sa cieľavedome prekrúca. A či je niekto schopný násobiť 5-miestne čísla v

hlave, a niekto len po rozpísaní do stĺpcov, to je vec spočívajúca predovšetkým v rozdielnosti vnútornej disciplíny myslenia bežných zdravých ľudí. Tento príklad sa však týka abstraktno-logického myslenia. Násobiac v stĺpcoch my len pomáhame svojmu nedisciplinovanému abstraktno-logickému mysleniu skoncentrovať sa a riešiť úlohu. Kreslením obrázkov počas čítania presne takisto pomáhame svojmu nedisciplinovanému predmetno-obraznému mysleniu skoncentrovať sa a tiež riešiť úlohu formovania obrazných predstáv a rozšírenia kruhu svojich poznatkov.

3. Úspešné splnenie akejkoľvek práce predpokladá práci adekvátne **nastavenie - súlad zodpovedajúcich emócií človeka, uvedomujúceho si zmysel svojho života a konania.** Žiaľ, väčšina populácie si zvykla žiť a pracovať pri tom nastavení, ktoré u nich vzniká „samo sebou“. Ale tento obraz života a konania je analogický situácii, v ktorej by klavírista skúšal zahrať hudobné dielo na rozladenom klavíri. Preto je dobré pred tým, než čokoľvek urobíme, naučiť sa zachytávať a udržiavať úprimnú radosť z uvedomenia si vlastnej mysle *„Všetko, čo sa deje – deje sa najlepším možným spôsobom pri tej miere morálky a etiky, ktorá je vlastná dotyčným ľuďom; všetko plynie k lepšiemu.“*

Alebo inými slovami:
„Všemocný sa nemýli a život človeka má tiecť v súlade s Ním, s Jeho úmyslami, v koryte Jeho Prozreteľnosti - Zámeru“ a uvedomenie si tohto faktu musí vyvolávať vnútorné zmierenie a želanie konať dobro svetu s otvorenou dušou.

V takomto **nastrojení**, udržiavajúc sa v ňom, aj treba vždy žiť a pracovať, vrátane osvojovania si DVTR.

Prakticky to znamená nasledovné:

1. Je potrebné DVTR - v jej úplnosti a ucelenosti - na začiatok „navoziť“ do psychiky na osnove *prvotného intuitívneho žitého každodenného chápania ešte nezavedených jej charakteristických termínov*.
2. Nasleduje prehodnotenie vzájomných vzťahov komponentov pojmového aparátu samotnej DVTR a jej vzťahov so skutočným životom v súlade s celým súborom v nej uvedených termínov.
3. A až potom je možné používať DVTR na vyriešenie ľubovoľných problémov a riešenie rôznych životných úloh.

Prerušenie procesu osvojenia DVTR na ktoromkoľvek z týchto krokov predstavuje fakticky vystúpenie z procesu osvojenia si DVTR pred jeho dokončením.

27. mája 2011

Každá vec je formou prejavu
nekonečnej mnohotvárnosti
K. Prutkov

1. Dostatočne všeobecná teória riadenia: Načo to treba?

Každý rozum – individuálny, alebo súborný – v hierarchii vzájomnej vloženosti štruktúr a procesov Vesmíru rieši predovšetkým:

- úlohy **riadenia** vo vzťahu k hierarchicky nižším systémom a
- úlohy samoriadenia v hraniciach možností, poskytnutých hierarchicky vyšším, vo vzťahu k nemu objemnejším (ho objímajúcim, zahŕňajúcim) riadením.

Riadenie je vždy vyjadrením subjektivizmu, no je možné iba v relácii objektívne existujúcich procesov a objektívne uskutočniteľných projektov. Ak subjekt–manažér je v moci ilúzie existencie objektu (procesu), o ktorého riadenie sa snaží, alebo v moci ilúzie objektívnej uskutočniteľnosti projektu, tak jeho rozčarovanie bude plne reálne a možno – aj veľmi tvrdé.

Objektívnym princípom riadenia je subjektívna schopnosť manažéra predvídať správanie sa objektu riadenia pod vplyvom: 1. vonkajšieho prostredia, 2. vlastných zmien objektu a 3. riadenia samotného. Realizácia tejto schopnosti je kľúčom k vstupu do riadenia. Všetko ostatné — je len vyjadrením tejto schopnosti v tej, či inej konkrétnosti riadenia.

Riadenie je možné na základe praktických návykov, ktoré indivíduum – riadič (riaditeľ, manažér) viac, či menej cieľavedome využíva, rozvíja a hromadí ako svoje životné skúsenosti. Akákoľvek teória je **jemu osobne** na uskutočňovanie riadenia vo všeobecnosti nepotrebná, pokiaľ je dostatočne citlivý a vnímavý k tomu, čo a ako prebieha v sfére jeho riadiacej činnosti. Postúpenie riadiacich návykov druhým - tým, ktorí práve vstupujú do sféry riadiacej činnosti - je tiež možné bez akýchkoľvek teórií, pokiaľ oni (vstupujúci do sféry riadenia) v tomto poradí:

1. vnímajú to, čo sa deje v sfére ich činnosti,
2. vidia ako reaguje na to manažér - učiteľ a
3. sú schopní dobre si predstaviť seba na jeho mieste v rôznych riadiacich situáciách.

No proces odovzdávania riadiacich návykov v akomkoľvek odvetví spoločenskej činnosti je bez opory pojmovo-terminologického aparátu teórie riadenia v mnohom podobný výchove mačiatok mamou-mačkou. Kto vnikol do prebiehajúceho procesu riadenia a dokázal si vyobraziť seba v ňom a následne sa správať ako manažér v skutočných životných situáciách – je borec. A kto to nedokázal - ten si ešte veľakrát „rozbije tekvicu“. S posledným by sa dalo aj súhlasiť – koniec koncov – je to jeho „tekvica“ a rozbije ju sebe, ak by nebolo jedno „ale“: on ju rozbije nielen sebe, ale aj okoliu, nakoľko všetko dianie v spoločnosti, a o to viac spoločensko-riadiaca činnosť sa dotýka množstva ľudí a často nie jednej generácie. Preto pre spoločnosť, čo sa týka odovzdávania riadiacej kultúry z pokolenia na pokolenie, je najlepšie ju odovzdávať na základe teórie, a nie *výlučne* na základe princípov vzájomných vzťahov mamy-mačky s vyrastajúcimi mačiatkami. Inými slovami, teória a princípy vzájomných vzťahov mamy - mačky s vyrastajúcimi mačiatkami sa majú vzájomne dopĺňať, napomáhať jedno druhému v procese výuky.

Fakticky tomu tak aj je: všetky čiastkové odvetvia celej mozaiky praktickej vedy vyvinuli svoj pojmový a terminologický aparát, na základe ktorého sa odovzdávajú vedomosti z pokolenia na pokolenie.

V skutočnosti, vo všetkých jednotlivých odvetviach praktickej vedy sa jedná o riadenie tých, či iných procesov, vzťahujúcich sa k ich „predmetnej oblasti“, aj keď sa riadenie týchto procesov nenazýva priamo riadením. Napríklad: medicína lieči a kaličí, a neriadi zdravie a choroby; chémia „chemizuje“, a neriadi syntézu a rozpad chemických zlúčenín; architektúra a stavebníctvo niečo budujú, a neriadia projektovanie a výstavbu objektov atď.

V každom odvetví ľudskej činnosti tak existuje jemu vlastný pojmový a terminologický aparát, kde občas jedno a to isté slovo znamená v jednom odbore jedno a v druhom - niečo úplne iné. Takto napríklad v doprave slovo „tender“ – v súčasnosti anachronizmus, znamená príves parnej lokomotívy s vodou a palivom a v anglickej ekonomickej terminológii „tender“- je objednávka, resp. výberové konanie.

Výsledkom je, že keď sa špecialisti z rôznych odvetví stretnú, aby odhalili a riešili nejaký pre nich spoločný problém, tak predtým, než ho začnú vôbec riešiť, strávia hromadu času na vypracovaní nejakého pre nich spoločného profesionálneho slangu (podmnožiny jazyka, používanej v nejakej špecifickej oblasti činnosti). Ním bude spoločná skupina následne opisovať odhalenie a riešenie problémov tohto typu. Ak zakladatelia pracovnej skupiny dosiahnu úspech a všeobecné uznanie.

Avšak nie vždy sú špecialisti z rôznych odborov schopní nájsť, alebo vypracovať takýto spoločný jazyk. Vtedy nevedia odhaliť problém, kvôli ktorému sa stretli, nemôžu ho previesť do kategórie úloh a vyriešiť ho. V tomto prípade opakujú osud staviteľov Babylonskej veže opísaný v Biblii (Genezis 11:1 - 9).

To sa týka všetkých problémov a úloh -.od drobných prác bežného života v domácnosti až po celospoločensky prospešné fungovanie štátu. Ba čo viac: predstavitelia vedy a náboženstva (ako odvetví kultúry civilizácie) rovnako vyhlasujúc, že oni pracujú pre blaho ľudstva, sú neprestajne vo vzájomných konfliktoch počas celých známych dejín ľudstva. Pritom vo vede proces špecializácie zašiel tak ďaleko, že nielen predstavitelia rôznych odvetví vedy sa nemôžu navzájom pochopiť, ale dokonca aj predstavitelia rôznych úsekov toho istého vedného odboru strácajú schopnosť vzájomného pochopenia. To sa týka aj všetkých historicky vzniknutých vieroúk. Nielenže nemôžu dôjsť k jednotnému pochopeniu bohosloveckých a sociologických objektívnych právd, ale každé z nich zrodilo v minulosti množstvo siekt a pokračuje vo vytváraní ďalších. Toto – jediné, čo má veda a náboženstvo v dnešnej civilizácii spoločné - neprestajne sťažuje celkovú situáciu jak vo vnútri spoločnosti, tak aj v jej vzájomnom vzťahu s Prírodou.

Z celkového pohľadu môže byť každý proces vo Vesmíre interpretovaný ako proces riadenia alebo samoriadenia. Kvôli tomu sa pojmový a terminologický aparát, vlastný teórii riadenia ako takej, javí byť zovšeobecňujúcim (spájajúcim). To umožňuje s jeho pomocou jednotne opisovať rôzne procesy: celoprírodné, biologické, technické, a tým viac - všetky sociálne procesy a procesy tzv. psychickej činnosti.

Avšak získajúc (osvojac si) pojmový a terminologický aparát nejakej teórie riadenia, netreba strácať to, čo je vlastné *mačiatkam pod vedením mamy-mačky – predstavu seba samého v konkrétnych situáciách riadenia*. V opačnom prípade „riaditeľ“ - mechanický dogmatik preplnený terminológiou danej teórie, formálno-logicky ňou správne operujúci, nemôže takto (bez vlastnej predstavivosti) vstúpiť do praktického riadenia konkrétnych procesov. Bude na smiech uprostred teoreticky negramotných „riaditeľov“ – praktikov, vnímajúcich život a predstavujúcich si seba v situáciách *riadenia okolností.*

Jednoznačný opis rôznorodých procesov s použitím Dostatočne všeobecnej teórie riadenia umožňuje byť základom jednotlivých vied a ľahko vchádzať do ľubovoľnej z nich; aj pri nevyhnutnosti - nájsť spoločný jazyk so špecialistami každej z nich. **Pojmový a**

terminologický aparát Dostatočne všeobecnej teórie riadenia je prostriedok interdisciplinárnej (medziodvetvovej) komunikácie špecialistov rôznych jednotlivých odvetví vedy a činností. Je to prostriedok zjednotenia, spojenia roztrieštených vedeckých poznatkov a praktických návykov do harmonického celku, nevyhnutného pre bezpečný život a činnosť jednotlivých ľudí a kolektívov, tvoriacich spoločnosť. V tom je hlavná hodnota pojmovo-terminologického aparátu teórie riadenia.

Vo všetkej mnohotvárnosti procesov[5] (sú-bytí) sveta[6], pri ich skúmaní ako procesov riadenia alebo samoriadenia, môžeme rozpoznať to, čo majú všetky spoločné a zodpovedajúco tomu spoločnému, vytvoriť pojmový a terminologický aparát *Dostatočne všeobecnej teórie riadenia*. Na začiatku v krátkosti preskúmame všetky jej kategórie a následne podrobne preskúmame každú z nich vo vzájomnom vzťahu so všetkými ostatnými.

[5] Proces – sú-bytia v množine vzájomne vložených a viac-menej previazaných udalostí – súbytí, ktorých bytie (existencia) prebieha sú-časne.

[6] v rámci skúmania celej mozaiky ich rôznorodostí – pozn. prekl.

2. Kategórie Dostatočne všeobecnej teórie riadenia

Pojem „riadenie“ možno v podstate, v jeho najširšom (najvšeobecnejšom) slova zmysle definovať skrátene takto:

Riadenie – to je zistenie objektívnych možností, stanovenie a dosiahnutie vybraných cieľov praktickou činnosťou.

Toto je definícia podľa **Plnej funkcie riadenia** (o nej bude reč v texte nasledujúceho odseku a podrobnejšie v Kapitole 10).

Ďalej môžno objasniť a do detailov rozobrať rôzne aspekty riadenia ako objektívneho procesu. A v závislosti od toho, ako sa to robí, vychádza tá alebo iná verzia teórie riadenia.

V teórii riadenia je možné zadanie celkovo iba dvoch úloh:

- *Prvá úloha:* Chceme riadiť objekt v procese jeho fungovania sami bezprostredne. V tomto prípade ide o *úlohu riadenia*.
- *Druhá úloha:* Nechceme riadiť objekt v procese jeho fungovania, ale chceme, aby sa objekt - *bez nášho bezprostredného vmiešavania sa do procesu* - riadil sám, v pre nás prijateľnom režime. V tomto prípade ide o *úlohu samoriadenia*.

Rozdiel medzi úlohou *riadenia* a úlohou *samoriadenia* spočíva v tom, že pri úlohe *riadenia* niektoré etapy Plnej funkcie riadenia a algoritmiku ich realizácie preberá na seba subjekt – riadič, ale pri úlohe *samoriadenia* subjekt - riadič spomínané úlohy kladie na systém riadenia objektu. Okrem toho, môžu úlohy riadenia prechádzať plynule do úloh *samoriadenia*. Závisí to na tom, ktoré etapy Plnej funkcie riadenia sa zapájajú a ktoré sa vyraďujú pri konkrétnom procese *riadenia*.
Napríklad v technike: potom, až ľudia vykonali všetko, čo je potrebné na prvej až štvrtej etape Plnej funkcie riadenia, môže byť úloha riadenia následne pretransformovaná do úlohy samoriadenia technického objektu. Z tohto dôvodu, pokiaľ rozdielnosť úloh riadenia a samoriadenia nemá principiálny charakter, sa v DVTR používa termín „riadenie“. O to viac, že obe úlohy sa popisujú štruktúrne rovnakými súbormi parametrov.

Pre vedomú formuláciu a riešenie každej z vyššie uvedených, alebo oboch úloh teórie riadenia spolu, sú nevyhnutné tri súbory in-formácií:

Vektor cieľov riadenia (rovnako: samoriadenia, ak nie je stanovená odlišnosť), opisujúci ideálny režim fungovania objektu. Vektor cieľov riadenia sa tvorí *podľa subjektívnej svojvôle (ľubovôle)* ako hierarchicky (podľa priorít) usporiadané množstvo čiastkových cieľov riadenia, ktoré majú byť uskutočnené v prípade ideálneho (bezchybného) riadenia. Postupnosť čiastkových cieľov v ňom je opačná postupnosti vzdávania sa každého z nich v prípade nemožnosti dosiahnutia kompletného súboru cieľov. Zodpovedajúco tomu, na prvom mieste vektora cieľov[7] sa nachádza (má najvyššiu prioritu) najvážnejší cieľ a na poslednom - najmenej dôležitý, ktorého je prípustné vzdať sa ako prvého.

[7] V najvšeobecnejšom prípade pod termínom “vektor“ sa rozumie – nie palička so šípkou ukazujúcou smer, ale usporiadaný (t.j. očíslovaný) zoznam informácií rôznej kvality. V rámci každého kvalitatívneho parametra musí byť určená v nejakom zmysle miera kvality. Vďaka tomu sčítavanie a odčítavanie vektorov má veľmi konkrétny zmysel, určený pri zostrojení vektorového priestoru konkrétnych rozmerových parametrov (váhy, rozmeru, farby, chuti, času...). Konkrétne preto vektor cieľov – nie je ukazovateľ cesty ***„choď tadiaľto“,*** aj keď význam takéhoto ukazovateľ a cesty je veľmi blízko k pochopeniu ***„vektora cieľov riadenia“*** .

Jeden a ten istý súbor cieľov, podriadených rôznym hierarchiám priority (rôznym poradiam dôležitosti pre manažéra), vytvára rôzne vektory cieľov. To vedie k možnému rozdielu v riadení. Strata riadenia môže byť vyvolaná aj vypadnutím z vektora cieľov niektorých *pre riadenie procesu objektívne nevyhnutných cieľov.* Takisto aj vypadnutím celého vektora, alebo jeho častí z objektívnej mat(r)ice možných stavov objektu. Takisto aj objavením sa vo vektore objektívne a subjektívne vzájomne sa vylučujúcich cieľov alebo v procese riadenia neudržateľných cieľov. Toto všetko – to sú rozličné druhy chybovosti vektorov cieľov.

Obrazne povedané, vektor cieľov – to je poradovo očíslovaný súpis, zoznam toho, čo si želáme. Čísla symbolizujú poradie, dôležitosť želaní a ich opačné poradie (zdola nahor, od posledného po prvé číslo) vyjadruje poradie zrieknutia sa jednotlivých cieľov - želaní v prípade nevyhnutnosti.

V niektorých verziách teórie riadenia sa v tomto prípade používa termín „cieľový strom“. To predpokladá prítomnosť súvislej následnosti cieľov, ktorá sa môže rozvetvovať v procese riadenia a ktorej ciele majú byť uskutočnené počas reálneho riadenia v rôznych etapách procesu. Avšak termino-logická varianta „cieľový strom“ nezodpovedá potrebám univerzálnosti terminológie. Prax používania sieťového plánovania totiž ukázala, že proces riadenia sa môže nielen rozvetvovať, ale rôzne druhy čiastkových procesov riadenia sa môžu spolu zlučovať po dosiahnutí spoločných prechodných cieľov. V tomto prípade by bolo možné celkový súbor cieľov nazvať „sieť cieľov“, ale to by bolo intuitívne nepochopiteľné.

Preto dáme prednosť širšej interpretácii termínu „vektor cieľov riadenia“. To zahŕňa do neho i ten prípad, keď sa vektor cieľov môže meniť v procese riadenia, či už ako funkcie času, alebo mat(r)ice možností priebehu procesu riadenia a subjektívne vybranej algoritmiky riadenia procesu.

Vektor (súčasného, aktuálneho) stavu kontrolných parametrov, opisujúci skutočné správanie sa objektu podľa parametrov *patriacich do cieľového vektora*.

Tieto dva vektory zobrazujú vzájomne prepojený pár, v ktorom každý z týchto dvoch vektorov predstavuje usporiadané množstvo in-formačných modulov, popisujúcich príslušné parametre objektu *presne* zodpovedajúce čiastkovým cieľom riadenia. Poradie in-formačných modulov vo vektore stavu kopíruje hierarchiu vektora cieľov. Obrazne povedané, vektor stavu – je súpis, ako aj prvý vektor, avšak súpis toho, čo sa chápe ako aktuálny stav objektu riadenia v realite.

Pretože vnímanie a chápanie stavu objektu subjektom riadenia nie je ideálne, po prvé - z dôvodu skreslenia informácie, vychádzajúcej od objektu, „šumom“ prostredia, cez ktoré prechádzajú informačné toky; a toto chápanie má charakter, podmienený osobitosťami prijímania a spracovania informácie subjektom, tak vektor stavu obsahuje vždy nejakú chybu v určení skutočného stavu. Tej zodpovedá nejaká objektívna neurčitosť pre subjekt riadenia. Neurčitosť je *objektívna, t. j. v princípe nemôže byť úplne odstránená úsilím subjektu.*

Druhá vec je, že objektívna neurčitosť môže byť tak prípustnou, ako aj neprípustnou pre dosiahnutie cieľov konkrétneho procesu riadenia.

Vektor chyby riadenia predstavuje „rozdiel“ (v úvodzovkách preto, že rozdiel nie je nevyhnutne algebraický výraz) vektora cieľov a vektora stavu.

Opisuje odklon reálneho procesu od vektorom cieľov predpísaného ideálneho režimu a zároveň obsahuje nejakú neurčitosť zdedenú od vektora stavu. Obrazne povedané, vektor chyby riadenia – to je zoznam neuspokojených želaní, zodpovedajúci zoznamu vektora cieľov s nejakým ohodnotením stupňa neuspokojenia každého z nich. Ohodnotením, buď navzájom číselne porovnateľných úrovní, alebo číselne neporovnateľných úrovní, no stupňovito usporiadaných, podľa celými číslami označenej želateľnosti každej úrovne v jej porovnaní so všetkými ostatnými úrovňami.

Vektor chyby – to je osnova pre formovanie zhodnotenia kvality riadenia subjektom - riadičom. Hodnotenie kvality riadenia nie je samostatnou kategóriou, pretože na osnove jedného a toho istého vektora chyby je možné vytvoriť mnoho hodnotení kvality riadenia. Pritom zďaleka nie vždy navzájom zameniteľných.

Okrem základného (východzieho) rozdielu medzi vektorom cieľov a vektorom stavu v momente začiatku riadenia, zdrojom chýb riadenia reálne sú:

1) algoritmika vypracovania riadiaceho pôsobenia systému riadenia, ktorá v princípe nemôže garantovať ideálne riadenie s nulovými komponentami vektora chýb

2) vlastný šum v uzavretom systéme[8],

3) vonkajšie rušenie, vrátane snáh o prevzatie riadenia inými subjektmi

Úloha riadenia vo svojej podstate – to je dosiahnutie cieľov, a to sa rovná - vynulovať vektor chyby riadenia.

V skutočnosti vektor chyby nemôže byť ideálne vynulovaný jak kvôli objektívnym príčinám, tak kvôli rôznym nepresnostiam a oneskoreniam v procese riadenia, ktoré sú podmienené subjektívnymi príčinami v priebehu organizácie riadenia. Vzhľadom na túto skutočnosť môže reálne riadenie prebiehať v jednom z troch režimov:

1. Normálne riadenie – pri ňom sa reálne nenulové hodnoty komponentov vektora chyby riadenia hodnotia ako plne prípustné (môžu sa pritom nachádzať v rámci prípustných hodnôt odchýlky meraní – v tomto prípade sa dosahujú hodnoty tzv. „technickej nuly“, alebo sa môžu považovať za *približne rovné nule*[9]).
2. Prípustné riadenie – pri ňom sa reálne nenulové hodnoty komponentov vektora chyby nachádzajú v hraniciach prípustných hodnôt. Prípustné riadenie je svojimi charakteristikami horšie ako normálne.
3. Havarijné riadenie – pri ňom niektoré komponenty vektora chyby prekračujú prípustné hranice, avšak *katastrofa riadenia (nezvratná strata riadenia, narušenie, rozvrat objektu riadenia, alebo ním spôsobené škody na prvkoch vonkajšieho prostredia)* ešte nenastala. V režime havarijného riadenia sa hlavným cieľom riadenia stáva návrat objektu aspoň do režimu prípustného riadenia.

Štruktúra a súvzťažnosť informácií tvoriacich vyššie uvedené vektory sú znázornené na obrázku 4, uvedenom na konci kapitoly 14.

Kľúčovým pojmom teórie riadenia je pojem:

Udržateľnosť objektu v zmysle predpovedateľnosti jeho správania v stanovenej miere pod vplyvom vonkajšieho prostredia, vnútorných zmien a zvoleného riadenia[10]*;* alebo v krátkosti –

[8] V uzavretom systéme sú objekt riadenia a systém jeho (samo)riadenia vzájomne previazané kanálmi informačnej výmeny

[9] Pritom je dôležité si uvedomiť, že z matematického hľadiska sú dve ĽUBOVOĽNÉ čísla približne rovnaké, a preto je otázka prakticky len o tom:

Je možné v realizovanom procese riadenia nenulové komponenty vektora chyby pokladať za *približne nulové*?

[10] V ruskom originále je doslovne uvedené: *упра-**воле**-ния* , kde je zvýraznený koreň slova ***воле*** = vôľa. Takto už samotné slovo *упра-**воле**-ние* (riadenie) predpokladá, zakomponúva do svojho obsahu, niečiu vôľu, zámer,

udržateľnosť v zmysle predpovedateľnosti. Riadenie je *v princípe nemožné,* ak správanie sa objektu je nepredpovedateľné v preňho dostatočnej miere.

Plná funkcia riadenia – to je svojho druhu pustá a priezračná forma, obsahovo napĺňaná v procese riadenia. Inými slovami, je to matrica objektívne možného riadenia - miera riadenia, ako procesu *trojjedinstva matérie-informácie-miery*. Opisuje súvislé (nadväzujúce) etapy cirkulácie a premien informácie v procese riadenia. Začína momentom rozpoznania faktorov prostredia subjektom, čo vyvoláva u neho subjektívnu potrebu riadenia a formovania vektora cieľov riadenia subjektom-riadičom a pokračuje až do uskutočnenia vytýčených cieľov v procese riadenia. Je to *systém stereotypov vzťahov* a *stereotypov premien* informačných modulov. Tie tvoria informačnú bázu riadiaceho subjektu, modelujúceho na ich osnove správanie sa objektu riadenia (alebo modelujúceho proces samoriadenia) v tom prostredí, s ktorým interaguje (spolupôsobí) objekt (a cez objekt aj subjekt).

Obsahovým fragmentom Plnej funkcie riadenia je *cieľová funkcia riadenia*, t.j. koncepcia dosiahnutia jedného z čiastkových cieľov v procese riadenia, patriacich do vektora cieľov. Koncepcie riadenia vo vzťahu ku všetkým čiastkovým cieľom vytvárajú celkovú koncepciu riadenia. Ďalej bude reč z väčšej časti konkrétne o nej – o *celkovej koncepcii riadenia*. Tam, kde pôjde o jednu z čiastkových koncepcií (cieľových funkcií riadenia), tam sa to špecifikuje, uvedie osobitne. Pre skrátenie a aj vylúčenie zámeny s plnou funkciou riadenia, cieľovú funkciu riadenia tam, kde nie je zvlášť nevyhnutný presný termín, budeme nazývať: *koncepcia riadenia*. Koncepcia riadenia napĺňa konkrétnym riadiacim obsahom všetky alebo časť etáp plnej funkcie riadenia.

Po stanovení vektora cieľov a rámca prípustných chýb riadenia podľa koncepcie riadenia (cieľovej funkcie riadenia) sa v procese reálneho riadenia uskutočňuje prepájanie informačných tokov z vektora cieľov na vektor chyby (alebo jemu ekvivalentné prepájanie na vektor stavu).

Inými slovami, v procese riadenia sa informácia o vektore stavu (alebo vektore chyby riadenia) dáva do vzťahu s vektorom cieľov a na základe tohto vzťahu sa vypracuváva a uskutočňuje riadiace pôsobenie.

Pri formovaní súboru koncepcií riadenia, zodpovedajúcich vektoru cieľov, sa *rozmer priestoru parametrov* vektora stavu zväčšuje v dôsledku pripájania doplnkových parametrov k stĺpcu kontrolných parametrov. Tie sú objektívne aj subjektívno-manažérsky, informačno-algoritmicky zviazané s kontrolnými parametrami. Kontrolné parametre opisujú stav objektu, vonkajšieho prostredia a systému riadenia.

Tieto – vektor stavu dopĺňajúce, informačno-algoritmicky zviazané s kontrolnými - parametre sa rozdeľujú na dve kategórie:

- riadené – ktoré môžu byť bezprostredne zmenené činnosťou zo strany subjektu, čo bude mať za následok aj zmenu kontrolných parametrov. V zmene hodnôt bezprostredne (priamo) riadených parametrov sa prejavuje riadiaca činnosť (oni vytvárajú, tvoria vektor riadiacej činnosti);

- voľné – ktoré sa menia pri zmene priamo riadených, no nepatria do zoznamu kontrolných parametrov, tvoriacich vektor cieľov riadenia. Všetky objektívne možné hodnoty slobodných parametrov v procese riadenia sa považujú za prípustné.

čiže doslovne: riadenie znamená napĺňanie (realizáciu) niečiej vôle – dopl. prekl.

Takto, pre loď: uhol kurzu (medzi rovinou symetrie a orientáciou na sever) - je kontrolný parameter; uhol vyloženia (natočenia) kormidla – je (priamo bezprostredne) riadený parameter; uhol driftu[11] (medzi vektorom rýchlosti, t.j. smerom momentálneho pohybu a rovinou symetrie lode, nazývanej diametrálnou rovinou) – je voľný parameter.

Alebo iný príklad: pre klimatizačné systémy kontrolným parametrom môže byť teplota vzduchu v miestnosti a relatívna vlhkosť vzduchu môže byť voľným parametrom. Zahrnutie relatívnej vlhkosti vzduchu do súpisu kontrolných parametrov vyžaduje doplnenie systému o zariadenia pohlcujúce prebytočnú vlhkosť a zvlhčovače nadmieru suchého vzduchu.

Ďalej pod vektorom stavu sa vo väčšine prípadov rozumie tento (vyššie uvedený) rozšírený vektor, zahŕňajúci v sebe vektor prebiehajúceho (aktuálneho) stavu kontrolných parametrov, kopírujúci hierarchické usporiadanie vektora cieľov. Súbor bezprostredne (priamo) riadených parametrov môže byť takisto hierarchicky usporiadaný (normálne riadenie, riadenie v potenciálne nebezpečných situáciách, havarijné a pod.). Zobrazuje vektor riadiaceho pôsobenia, vyčlenený z vektora stavu, a preto je vo vzťahu k nemu sekundárny (z neho odvodený). Pritom, v závislosti od varianty režimu riadenia, môžu niektoré z množstva voľných parametrov dopĺňať vektor cieľov a vektor riadiaceho pôsobenia.

Plnú funkciu riadenia v procese riadenia realizujeme *bezštruktúrnym spôsobom (riadenia)* a *štruktúrnym spôsobom*.

Pri štruktúrnom spôsobe riadenia predávame informáciu adresne prostredníctvom plne definovaných elementov štruktúry, vzniknutej (alebo cielene sformovanej, vytvorenej) ešte pred začiatkom procesu riadenia.

Pri bezštruktúrnom spôsobe riadenia takých, dopredu vzniknutých štruktúr niet. Prebieha neadresné šírenie informácie jej cirkuláciou v prostredí, schopnom vytvoriť zo seba štruktúry pri zadefinovaní informačno-algoritmických vzájomných vzťahov medzi jednotlivými elementami prostredia. V procese bezštruktúrneho riadenia sa štruktúry v prostredí skladajú a rozpadajú. Riadenými i kontrolnými parametrami sú pravdepodobnostné a štatistické charakteristiky masových javov v riadenom prostredí. Ide o priemerné hodnoty parametrov, ich stredné kvadratické odchýlky, hustoty rozdelenia pravdepodobností nejakých udalostí, korelačné funkcie a ostatné objekty z časti matematiky, nazývanej T*eória pravdepodobnosti a matematická štatistika.*.

Štruktúrne riadenie sa v reálnom živote **vykryštalizuváva** z *bezštruktúrneho*.

Objektívnou osnovou bezštruktúrneho riadenia sú *objektívne pravdepodobnostné predurčenia* a *štatistické modely, ich opisujúce*[12]. Zoraďujú masové javy v štatistickom zmysle a umožňujú odlišovať jednu množinu od druhej (alebo jednu a tú istú množinu, ale v rôznych etapách vývoja jej existencie) na základe ich štatistických opisov; a v mnohých prípadoch odhaliť aj príčiny, spôsobujúce rozdiely štatistík.

Preto, slovo „pravdepodobne“ a slová s ním totožné, je potrebné chápať nie v bežne zaužívanom zmysle „môže byť tak, a môže byť inak ...a vlastne všelijak“, ale ako poukázanie na možnosť a existenciu objektívnych pravdepodobnostných predurčeností.

[11] Drift = vychýlenie, posun, pomalá zmena spôsobená zmenou podmienok; driftovať = nechať sa unášať prúdom – pozn. prekl.

[12] A takisto aj priame subjektívne hodnotenia objektívnych pravdepodobnostných predurčení, získané mimo formálnych procedúr algoritmických štatistických modelov - Človek je toho objektívne schopný.

Tie podmieňujú objektívnu možnosť uskutočnenia konkrétneho javu, udalosti, zotrvávania objektu v nejakom stave a takisto aj ich zhodnotenia prostriedkami matematickej štatistiky a teórie pravdepodobností. A zodpovedajúco tomu, ako potvrdenie existencie stredných hodnôt „náhodného“ parametra (pravdepodobnosť[13] ich prekročenia = 0,5), kvadratických odchýliek od strednej hodnoty a ďalších kategórií známych z teórie pravdepodobnosti a matematickej štatistiky.

Z pohľadu DVTR – Dostatočne všeobecnej teórie riadenia je teória pravdepodobnosti (jeden z oborov matematiky) matematickou teóriou mier neurčitostí v priebehu (konkrétnych sledovaných) udalostí. Úmerne tomu: váha pravdepodobnosti, sledovaná štatistická hustota rozdelenia a takisto ich rôznorodé hodnotenia sú mierami neurčitosti možného alebo predpokladaného riadenia. Oni sú - miery udržateľnosti prechodného procesu, vedúceho zo zisteného (pôvodného) stavu (vo väčšine prípadov potichu “medzi riadkami“ stotožňovaného s terajším stavom) ku každému z rôznych variantov budúcnosti z množstva jej možných variánt za predpokladu, že:

- Samoriadenie v skúmanom systéme bude prebiehať na osnove (podľa) jeho pôvodného informačno-algoritmického zabezpečenia bez akýchkoľvek inovácií.

- Nedôjde k priamemu adresnému zapojeniu sa hierarchicky vyššieho alebo iného riadenia, vonkajšieho vo vzťahu k sledovanému systému.

Prvej z týchto dvoch klauzúl zodpovedá vzájomná podmienenosť: čím nižšia hodnota udržateľnosti prechodného procesu je u vybranej varianty, tým vyššia musí byť kvalita riadenia prechodného procesu. To vyžaduje primerane vyššiu kvalifikáciu riadičov[14].

T.j., v každej množine porovnávaných možných variantov vývoja, veličina, *obratne proporcionálna pravdepodobnosti (alebo jej ohodnoteniu) „samouskutočnenia“ každého určeného variantu,* predstavuje pomernú (vo vzťahu k druhým skúmaným variantám) mieru efektívnosti riadenia a zodpovedajúco tomu - mieru profesionalizmu riadiča (riaditeľa, manažéra), nevyhnutných pre uskutočnenie konkrétne tej varianty zo skúmanej množiny.

$$\begin{matrix}\textit{Miera} \\ \textit{nevyhnutnej} \\ \textit{efektivity} \\ \textit{riadenia}\end{matrix} = \frac{\boldsymbol{1}}{\textit{Pravdepodobnosť „samo-uskutočnenia“ zvolenej varianty}}$$

Druhá z týchto dvoch klauzúl poukazuje, okrem iného, na možnosť konfliktu s hierarchicky rozsahovo vyšším riadením. V zlomovom prípade konfliktu, ak si niekto vybral zlo, snaží sa ho uskutočniť a vyčerpal Božiu trpezlivosť, tak svojim konaním vyvolá do chodu udalostí priamy adresný zásah Zhora. A tento zásah prevráti všetku jeho činnosť konanú na základe všetkých jeho predošlých prognóz a odhadov ich udržateľnosti - mier neurčitostí.

Vektory cieľov riadenia a im zodpovedajúce režimy riadenia možno rozdeliť do dvoch tried:

Rovnovážne (vybalansované) režimy – kolísanie, kmitanie sa nachádza v prípustnom rámci relatívne nemenného v čase vektora cieľov riadenia

[13] Číslo od 0 do 1, je v podstate hodnotením objektívne možného (mierou neurčitosti). Ale komu sa viac páči v bežnej každodennosti - nádeji na „garanciu“, tomu v rozmedzí 0% - 100%.

[14] „Kádre riešia všetko!“

Manévre – to sú kmity, výkyvy relatívne v čase sa meniaceho vektora cieľov a prechod z jedného rovnovážneho režimu (alebo režimu manévra) do druhého, pri ktorých sa parametre reálneho manévru odchyľujú od parametrov ideálneho manévru v prípustnom rámci.

Strata riadenia - je vyjdenie vektora stavu (alebo jemu ekvivalentné vyjdenie vektora chyby) z oblasti prípustných odchýliek od ideálneho režimu (rovnovážneho, alebo manévru). Inými slovami – je to vypadnutie z množiny prípustných vektorov chyby.

Manévre rozdeľujeme na *silné* a *slabé*. Ich vzájomný rozdiel je podmienený a určuje sa subjektívnym výberom etalónneho procesu času a jednotky merania času. Toto rozdelenie manévrov na silné a slabé vyplýva z toho, že v mnohých prípadoch modelovanie slabých manévrov môže byť podstatne zjednodušené na účet ignorácie celého radu faktorov bez straty kvality riadenia.

Každý čiastkový proces môže byť posúdený (si predstavený) ako proces riadenia alebo samoriadenia v toku procesu obsiahlejšieho hierarchicky vyššieho (jemu nadradeného) riadenia. Môže byť opísaný v termínoch, uvedených základných kategórií teórie riadenia. To umožňuje prepojiť uvedené pojmy teórie riadenia s jednou zo zvláštností ľudskej psychiky.

Ľudské vedomie môže naraz operovať so 7 – 9 objektami. Pri opísaní ľubovoľného životného problému v termínoch teórie riadenia, celkový počet naraz používaných kategórií neprevyšuje deväť:

1. Vektor cieľov
2. Vektor stavu
3. Vektor chyby riadenia
4. Plná funkcia riadenia
5. Súbor koncepcií riadenia (cieľových funkcií riadenia)
6. Vektor riadiaceho pôsobenia
7. Štruktúrny spôsob riadenia v toku hierarchicky najvyššieho všeobsažného riadenia na osnove virtuálnych štruktúr
8. Bezštruktúrny spôsob riadenia v toku hierarchicky najvyššieho všeobsažného riadenia na osnove virtuálnych štruktúr
9. Rovnovážny režim (alebo manéver)

To znamená, že informácia, nevyhnutná pre pomenovanie a praktické riešenie každej z úloh riadenia, môže byť prístupná vedomiu zdravého človeka v nejakých obrazoch *celá bez výnimky*, naraz a usporiadane, ako nejaká **mozaika na základe vzťahov obrazných predstáv s kategóriami teórie riadenia.** A nie nesúvislo-roztrieštene, podobne ako sklíčka kaleidoskopu. Hlavné je - mať prehľad o tom, čo konkrétne je v bežnom živote, v procese chápania reality, potrebné spojiť s každou z kategórií teórie riadenia, aby človek neupadal do *kaleidoskopického idiotizmu* – prudko alebo pomaly sa uťahujúcej slučky schizofrénie.

* *
*

Táto osobitosť psychiky človeka pridáva osobitý spoločenský význam Všeobecnej teórii riadenia v praktickom živote. Ak sa nejaké kategórie ukážu byť *p r á z d n e* a (alebo) správanie sa objektu je neudržateľné v zmysle predpovedateľnosti jeho správania sa, tak to znamená, že človek snažiaci sa ho riadiť (t.j. voviesť do jemu prijateľného režimu samoriadenia) nie je pripravený – nielenže riešiť, ale dokonca ani formulovať úlohu, s ktorou sa stretol, alebo na ktorú sa podujal. A preto on, *odhaliac „prázdnotu“, alebo nejednoznačnosť niektorých z uvedených kategórií*, môže sa vedome včas zastaviť a

prehodnotiť prebiehajúce udalosti, aby nespôsobil nešťastie, upadnúc do kaleidoskopického idiotizmu.

V opačnom prípade je pravdepodobne predurčene odsúdený stať sa tupým nástrojom v rukách toho, kto riešil úlohu predpovedateľnosti jeho správania sa vo vzťahu k nemu samému.

Riadenie je vždy *konceptuálne určené*:

a) v zmysle určenia cieľov a ich hierarchického usporiadania podľa dôležitosti v celkovej množine cieľov a
b) v zmysle určenia prípustných a neprípustných *konkrétnych* prostriedkov realizácie cieľov riadenia.

Neurčitosti oboch druhov, inými slovami: neschopnosť pochopiť zmysel rôznych definovaných čiastkových a obsažnejších koncepcií riadenia, naraz zavádzaných do života, vytvárajú chyby riadenia. A to až do úplnej straty riaditeľnosti v rámci deklarovanej koncepcie riadenia. Toto môže sprevádzať tzv. tiché riadenie v súlade s nejakou inou koncepciou, zahŕňajúcou alebo zavrhujúcou pôvodnú koncepciu.

Metodologickým testom na riaditeľské šarlatánstvo alebo neprítomnosť šarlatánstva - je algoritmus metódy dynamického programovania[15]. *Je možné ho zostrojiť a spustiť (ak to dovoľujú výpočtové kapacity) iba pri jednoznačnosti vektora cieľov a jemu zodpovedajúcich koncepcií riadenia. Ďalšou podmienkou je, že vektor cieľov i koncepcie riadenia nestratia udržateľnosť počas časového intervalu trvania procesu riadenia.*
Posledná podmienka vyjadruje to, že nie vždy je algoritmickej formalizácii podliehajúca činnosť v súlade s hierarchicky vyšším obsažnejším riadením.

Jednako len, ako ukázal čas, ktorý uplynul od vydania prvých publikácií Dostatočne všeobecnej teórie riadenia (DVTR), sú jednotlivci, ktorí v nej videli ďalšie úklady - útok nositeľov „mechanických nazeraní“ na odstránenie „jedinečnej duchovnosti“ ich samých i ľudstva ako celku, a nie jednu z možností vedome a efektívne organizovať ich vlastné vnímanie sveta a myslenie, a tým samým - organizovať aj okolnosti ich vlastného života.

Taký vzťah k Dostatočne všeobecnej teórii riadenia vyjadruje stavanie sa človeka do opozície voči Objektívnej realite, ktorej je sám súčasťou a v ktorej prebiehajú tie isté procesy, ktoré možno jednotne opísať. Preto, ak sa niekomu Dostatočne všeobecná teória riadenia, ako jazyk opisujúci tieto procesy, nepáči, nech nájde, alebo vytvorí lepší jazyk na tak celkový a jednotný opis procesov v Objektívnej realite. Okrem toho, jemu samému nie je na škodu porozmýšľať o tom, prečo, keď on príde na polikliniku, alebo zavolá záchranku, nevyvoláva u neho hysterický záchvat ten fakt, že medicína používa terminológiu, spoločnú pre všetky biologické oblasti vedy a praxe, v ktorej sa jednym a tým istým pojmovým aparátom popisujú javy, majúce miesto v živote jak rastlín, či zvierat, tak aj človeka. Samozrejme, človek má svoje osobitosti, odlišujúce ho od všetkého ostatného v Objektívnej realite, ale predsa len - on sám je jej súčasťou a jeho osobitosti – to je výraz spoločných zákonitostí jestvovania Objektívnej reality, avšak nepochopených drvivou väčšinou na Zemi žijúcich ľudí.

V našom chápaní Dostatočne všeobecná teória riadenia - je miera vedomého pochopenia a porozumenia riadenia ako takého. Je nepovinná pre jedincov – riadičov-praktikov (manažérov-praktikov), ktorých podvedomé úrovne psychiky dostatočne dobre zvládajú modelovanie, výber a realizáciu jednotlivých možností riadenia. No je nevyhnutná pre

[15] bližšie v Kapitole 14 tohto vydania DVTR a v špeciálne tomu určenej odbornej literatúre

obnovenie a zabezpečenie jednoty podvedomého a vedomého v procesoch riadenia, akými sú všetky udalosti v živote človeka. Tí, pre ktorých je DVTR neprijateľná, môžu žiť s tou mierou jednoty a rozladenosti vedomého a podvedomého, aká sa „sama sebou“ vytvorila v ich psychike.

3. Udržateľnosť v zmysle predpovedateľnosti

Ako už bolo skôr ukázané, KĽÚČOVÝM pojmom teórie riadenia je: *udržateľnosť objektu v zmysle predpovedateľnosti jeho správania sa v definovanej miere pod vplyvom vonkajšieho prostredia, vnútorných zmien a riadenia.*

Preto podrobné preskúmanie toho, len v krátkosti uvedeného, začneme konkrétne z tohto javu a pojmu, ktoré ho vyjadrujú.

Začneme tým, že v ruskom jazyku sú tri významovo blízke slová: „predtucha“, „predpoveď“ a „predvídanie“.

Ako jav, vlastný psychike človeka, je prvotná predtucha (tušenie). Čo vznikne na základe predtuchy - predvídanie, alebo predpoveď – je určené tým, ako sa ďalej zobrazí informácia, ktorá prišla v predtuchách. Predvídanie je prevažne výsledok spracovania informácií predtúch pravou pologuľou veľkého mozgu, zabezpečujúcou spracovanie obrazov. Ale predpoveď, zahŕňajúca v sebe už aj istú lexiku, gramatiku jazyka a algoritmiku prepojení medzi obrazmi a tokmi obrazov, nevyhnutne vyžaduje zladenie, koordináciu fungovania pravej a ľavej mozgovej hemisféry v procese spracovania informácie.

Na definovanie pojmu, charakterizujúceho jav „udržateľnosť v zmysle predpovedateľnosti...“ bolo potrebných 19 slov. To je dosť veľa pre termín. Aj keď ďalej budeme skracovať plný termín na „udržateľnosť podľa predpovedateľnosti“, alebo „udržateľnosť v zmysle predpovedateľnosti“, alebo jednoducho „predpovedateľnosť - predikcia“, v jeho plnom znení niet zbytočných slov. Preto aj za skráteným termínom je potrebné vidieť plnosť javu, opisovanú plným termínom.

Toto pochopenie je **kľúčové** v pravom zmysle slova: neosvojac si kľúče, je nemožné **vyjsť** z *abstraktnej teórie* a vojsť do *praxe skutočného života.* No vlámať sa do Života a narobiť paseku – to možné je.

Vo väčšine odvetví vedy a v technike je pojem „udržateľnosť - stabilita“ postavený na základe vlastnosti - tendencie objektu vracať sa do pôvodného režimu existencie vo všetkých (alebo niektorých) parametroch, charakterizujúcich jeho správanie sa, potom, ako rušivý vplyv, spôsobujúci počiatočný odklon parametrov, bude odstránený. Absenciu takejto tendencie alebo prítomnosť opačnej tendencie nazývame „neudržateľnosť - nestabilita“.

Avšak pojem „udržateľnosť v zmysle predpovedateľnosti...“ má všeobecnejší charakter a pre 19. - 20. storočie klasický pojem “udržateľnosť“ - *v zmysle návratu parametrov objektu po istom čase k východzím hodnotám po odstránení rušivého (vnútorného, alebo vonkajšieho) vplyvu* - je jednotlivým prípadom — podmnožinou pojmu „udržateľnosť v zmysle predpovedateľnosti...“

Môžu existovať objekty, principiálne nestabilné v zmysle zmenšovania odklonu po odstránení rušenia. Ak sa však charakter tejto nestability ukáže byť predpovedateľným a podarí sa zostrojiť systém riadenia nestabilného objektu s dostatočne veľkou rýchlosťou a silou pôsobenia, tak objektívne nestabilný objekt sa stáva udržateľne riaditeľným, t.j. v udržateľným[16].

[16] Tento princíp sa pokúšajú vedci uskutočniť v projektoch reaktorov termojadrovej syntézy TOKAMAK: Plazmový tok je neudržateľný a jeho konfiguráciu sa pokúšajú riadiť prostredníctvom (sekundárne) priamym riadením intenzity elektromagnetického poľa udržiavajúceho plazmu v reaktore. Existujú príklady úspešnej realizácie riadenia nestabilných objektov vychádzajúce z vyššie uvedeného princípu v letectve, lodiarenskom priemysle atď.

Ďalej „udržateľnosť“ – to je udržateľnosť v zmysle zmenšovania odklonu, alebo prípad, keď kontext pripúšťa dvojaký výklad. „Predpovedateľnosť – predikcia“ je vyhradená priamo len pre prípad vylúčenia možnosti dvojakého výkladu.

Objekty, ktoré nemajú udržateľnosť v zmysle predpovedateľnosti, **v princípe** odolávajú riadeniu a nemôžu byť uvedené do režimu samoriadenia *výslovne preto,* že ich správanie sa pod vplyvom vonkajšieho prostredia, predpokladaných alebo disponibilných prostriedkov riadenia a vnútorných zmien má nepredpovedateľný charakter.

Takto je šofér schopný riadiť auto v dôsledku toho, že **dopredu pozná,** ***pred***vída, má ***pred***tuchy, ako a v akom časovom intervale stroj zareaguje na jeho ***pred***myslené manipulácie s nástrojmi riadenia. Aj keď vysokou kvalifikáciou (praxou) toto všetko prechádza do podvedomých automatizmov (stereotypov vnímania a konania).

Ak Vy neviete riadiť s**troj**, alebo sa nečakane vážne rozladil („rozšteľoval“), tak je jeho reakcia na Vašu činnosť pre Vás nepredpovedateľná a automobil je *pre Vás* neriaditeľný. Ešte zreteľnejšie je to v letectve: aj kvalifikovaných letcov je nevyhnutné preškoľovať pri prechode z jedného typu lietadiel na druhý, ktorých reakcia na pôsobenie z vonku a riadenie je odlišná od obvyklých predchádzajúcich návykov a skúseností. Aj keď kvalifikovaný letec pilotovať lietadlo vo všeobecnosti vie.

Tieto príklady ukazujú **principiálne** vážnu osobitosť „udržateľnosti podľa predpovedateľnosti...“. V tomto jave sa **objektívne** a **subjektívne zjednocuje do nejakej ucelenej *miery predpovedateľnosti***, v ktorej sa stiera hranica medzi objektívnym a subjektívnym. .

.

Zároveň do pozornosti čitateľa dávame to, že v kontexte celej tejto práce:

Termín „objektívny“ a termíny s rovnakým koreňom slova vo vzťahu k procesu (alebo objektu) znamenajú: proces, plynúci bez nášeho vmiešavania sa a bez riadiaceho pôsobenia zo strany iných (**plne definovaných** subjektov) v rámci rozptylu parametrov, prípustného hierarchicky vyšším objemnejším riadením.

Termín „subjektívny“ a termíny s rovnakým koreňom slova znamenajú: patriaci subjektu, ním vytvorený a vo vzťahu k procesu (alebo objektu) - neprítomnosť objektívnosti. T.j., na proces (alebo objekt) je vykonávané pôsobenie zo strany plne definovaných subjektov v rozmedzí, prípustnom hierarchicky vyšším objemnejším riadením.

Ak subjekt, pôsobiaci na priebeh procesu, nie je presne určený a anonymné (neohlásené v tejto kvalite) riadenie procesu nie je vnímané ako riadenie, tak sa proces vidí pozorovateľovi (prípadnému ašpirantovi na jeho riadenie) ako objektívny proces stabilného samoriadenia, alebo nejaký prirodzený prírodný, akoby neriadený proces.

Hierarchicky vyššie objemnejšie riadenie (je súhrnom všetkých čiastkových vonkajších riadení) je považované za objektívny proces, lebo direktívne zmeniť charakter vonkajšieho riadenia (tým viac hierarchicky vyššieho) podľa svojej subjektívnej vôle (hierarchicky nižší) objekt-subjekt nemôže.

Príklady hierarchicky vyššieho riadenia v hojnosti poskytuje hierarchia velenia ozbrojených síl: družstvo, čata, rota, prápor, pluk atď. Hierarchicky vyššie riadenie sa vyčleňuje z množstva čiastkových vonkajších riadení, tvoriacich objemnejšie riadenie. K tejto otázke sa neskôr vrátime podrobne.

„Objektívne“ je súčasťou javu **„udržateľnosť v zmysle predpovedateľnosti...“** prostredníctvom objektu, prostredníctvom prostredia, v ktorom sa nachádza a prostredníctvom hierarchicky *Najvyššieho (a nie iba jednoducho vyššieho) riadenia.*

Hierarchicky Najvyššie riadenie je spoločné vo vzťahu k objektu, prostrediu, množstvu čiastkových vonkajších riadení vychádzajúcich z prostredia (od v ňom nezistených subjektov), a taktiež aj vo vzťahu k subjektu, formujúcemu prognózu vo vzťahu k skúmanému objektu.

Logika dostatočne všeobecnej teórie riadenia je taká, že nevyhnutne privádza k objaveniu pojmu „**Hierarchicky najvyššie všeobsažné riadenie**".

Ak máme nazývať všetko svojim menom, tak Hierarchicky najvyššie všeobsažné riadenie - je činnosť Boha - Tvorcu, Všemohúceho, jedným slovom je to - Všemohúcnosť[17]. No z pohľadu ateistickej tradície svetonázoru - je tento termín prázdny v tom zmysle, že v živote mu nezodpovedá žiadny objektívny jav, okrem všetkého toho, čo je vedou (zatiaľ) nepoznané.

Ašak predsa len tento termín potrebuje objasnenie, nevyhnutné jak pre tých, ktorí sú presvedčení na základe „vedeckých zistení" o tom, že Boha niet, tak aj pre tých, ktorí sú na základe toho, či onoho vieroučenia presvedčení o tom, že Boh je. Život človeka má normálne plynúť v osobnom chápavom dialógu s Bohom o zmysle a udalostiach života, o pôsobení človeka na tok udalostí.

Dôkazy Svojej existencie Boh dá každému Sám v tomto dialógu dôvery - úmerne osudu, primerane dosiahnutej úrovni osobnostného rozvoja každého a patrične problematike, ktorá zostáva nevyriešená v živote človeka a spoločenstva. Dôkazy existencie Boha majú morálno-etický charakter a tkvú v tom, že udalosti v živote človeka zodpovedajú zmyslu zámerov a skrytých modlitieb (prosieb), potvrdzujúc objektívnu spravodlivosť človeka a dávajúc okúsiť plody nespravodlivosti, ktorej sa človek ukázal byť naklonený napriek jemu Zhora daným znameniam.

Inými slovami, človeku predkladané dôkazy existencie Boha sú objektívne a zodpovedajú vedeckému princípu „experimentálneho overovania hypotéz", avšak s jednou výhradou: každý z dôkazov má neopakovateľnú životnú morálno-etickou osobitosť. V dôsledku toho postaviť experiment na tému „Či existuje Boh?", metodologicky analogicky experimentom na tému „Či rozmýšľajú zvieratá? Aká fyziológia rozmýšľania je u nich?", z ktorých je vytrhnutá mravnosť a etika – sa nepodarilo, nedarí a ani v budúcnosti nepodarí.

V prostredí, obklopujúcom objekt, môžu byť takisto aj nerozpoznané subjekty – anonymy, majúce určité zámery a možnosti pôsobenia na objekt, ako aj už spomenuté zistené subjekty.

Úmerne tomu, **„subjektívne"** patrí do javu **„udržateľnosť v zmysle predpovedateľnosti..."** prostredníctvom subjektu, formujúceho prognózu a ďalších „objektov", zistených a identifikovaných ako subjekty, majúce nejaké zámery vo vzťahu k objektu predpokladaného riadenia a disponujúce možnosťami pôsobenia na objekt i prvý subjekt. T.j., pojem **„subjektívne"** chápeme ako množinu rozpoznaných čiastkových vonkajších riadení.

Subjekt môže formovať prognózu výlučne na základe svojich subjektívnych interpretácií **objektívnych príčinno-dôsledkových vzťahov**[18]**,** podmieňujúcich existenciu objektu a svojho modelovania algoritmiky správania sa druhých subjektov–riadičov, ním rozpoznaných v danom prostredí, spojac to s intuíciou a vnímaním miery - bezprostredným, priamym vnímaním Božieho Predurčenia existencie.

---

[17]Вседержитель, Вседержительность – doslovný preklad Všehodržiteľ, Všehodržiteľnosť, čiže Ten, čo drží, zahŕňa, obsahuje všetko... V iných kultúrach nazývaný „Allah, Manitou, Veľký duch, Vyššia moc (Vis Maior)" a pod. – pozn. prekl.

[18] Hoci častejšie hovoria „objektívnych zákonitostí" a zahmlievajú týmto slovným spojením zmysel „objektívnych zákonitostí" = podmienenosť dôsledkov príčinami, zodpovedajúcich Božiemu predurčeniu existencie Objektívnej reality.

Avšak, okrem toho existuje možnosť získania informácie prognostického charakteru od subjektov, prevádzajúcich vonkajšie a hierarchicky vyššie riadenie, až po získanie informácie priamo od Najvyššieho, uskutočňujúceho hierarchicky Najvyššie riadenie.

Pri celkovom prístupe k riadeniu je nevyhnutné chápať, že kvantitatívne prevládajúci spôsob chápania sveta v davo-„elitárnej" spoločnosti je taký, že vedomie väčšiny si pamätá iba „objektívne zákonitosti" v ich najjednoduchšej forme: *rovnaké príčiny v rovnakých podmienkach vyvolávajú rovnaké dôsledky*. Silou toho ich poznanie (jak načerpané z kultúry, tak aj vytvorené nimi samými) umožňuje im formovať prognózu a konať rozumne hlavne v štandardných situáciách.

Inými slovami, bežnému vedomiu väčšiny členov davo–„elitárnej" spoločnosti je vlastné primitívne vnímanie „objektívnych zákonitostí" v zmysle jednoznačnej zhody (prepojenia) „náhodných" príčin a „náhodných" dôsledkov. Väčšina z nich tak, či onak odmieta prijať existenciu „objektívnych zákonitostí" v zmysle mnohovariantného štatistického modelu *objektívnej pravdepodobnej (t.j. mnohovariantnej) predurčenosti príčinno-dôsledkových podmieneností udalostí*. Ten (model) sa v živote prejavuje v rôznorodej štatistike, opisujúcej súhrn množstva rôznych udalostí[19], navyše podmienených mravnostne-etickou osobitosťou subjektov, prejavujúcich sa príležitostne v tých, či oných okolnostiach. Preto faktory, vplývajúce na zmenu sledovanej štatistiky priamo, a o to viac tie, ktoré na ňu vplývajú nepriamo (sprostredkovane), zo zorného poľa subjektu vypadávajú. A tak sa mu pozorovaný proces javí byť neriadenou bezdôvodnou zhodou izolovaných (nesúvisiacich) náhod, ktoré nie je schopný štatisticky vyjadriť, tým menej prostredníctvom mravne-eticky podmienenej štatistiky.

Stanúc sa otrokom takéhoto spôsobu chápania „objektívnych zákonitostí", upadá subjekt do svojho druhu bláznovstva a šalie zo štatisticky zriedkavých a jedinečných udalostí, ktoré „nepasujú" do pre neho obvyklej štatistiky vzájomne jednoznačnej bezvariantnej zhody príčin a následkov. O vzájomnej previazanosti *ohraničenej* štatistiky a zriedkavých a jedinečných udalostiach, siahajúcich za hranice jej ohraničenosti, A. S. Puškin napísal:

«Prozreteľnosť nie je algebra. Um človeka, ľudovo povedané, nie je prorok, ale hádač, on vidí celkový chod vecí a môže z neho vyvodiť hlboké predpoklady, často časom stvrdené, no nie je schopný predvídať *náhodu* – mocný okamžitý nástroj Prozreteľnosti»[20]

Nositelia takého spôsobu chápania sveta zabúdajú aj na subjektivizmus interpretácií a použitia v konkrétnych okolnostiach tých, či iných modelov všeobecných príčinno-dôsledkových podmieneností. V súvislosti s touto okolnosťou sa **miera dostatočnej**

[19] V kontexte tejto práce sa rozumie, že pravdepodobnosti a pravdepodobné predurčenosti objektívne jestvujú vo vzťahu k ešte nenastanej budúcnosti. Preto sa nedajú bezprostredne pozorovať a merať, ale sa prejavujú v štatistike pozorovania množstva rovnakých udalostí, ktoré sa stali v uskutočnenej minulosti. Z tohto dôvodu štatistické modely minulosti aj dneška sú prostriedkom hodnotenia pravdepodobných charakteristík budúcich procesov.

[20] A. S. Puškin. „O druhom zväzku "Dejín ruského národa" N. A. Polevoj". Citácia z Kompletnej akademickej zbierky spisov o 17 zväzkoch, reedície v r. 1996 vo vydavateľstve „Nedeľa" na základe vydania AN ZSSR z r. 1949, str. 127. Slovo „náhoda" je vyznačené samotným A. S. Puškinom. Vo vydaniach, ktoré vyšli pred r. 1917 nie je slovo „náhoda" vyznačené a za ním dali bodku, vynechajúc text "- mocný okamžitý nástroj Prozreteľnosti". Predrevolučná cenzúra predpokladala, že človeku, ktorý nedostal špeciálne bohoslovecké vzdelanie, netreba uvažovať o Prozreteľnosti (vid. konkrétne vydanie A. S. Suvorina z r. 1887 a vydanie pod redakciou P. O. Morozova). Cirkev neradila A. S. Puškina - Slnko ruskej poézie - k spisovateľom, ktorých diela by sa slušilo a patrilo citovať a komentovať vo svojich traktátoch budúcim generáciám bohoslovcov. V ére vlády historického materializmu sa ukázali byť vydavatelia A. S. Puškina čestnejšími, ako ich v Boha veriaci predchodcovia a uviedli názor A. S. Puškina ohľadom tejto otázky bez vynechania časti textu.

predpovedateľnosti tiež určuje subjektívne, primerane formulácii úlohy riadenia subjektom a vychádzajúc z jeho interpretácií objektívnej podmienenosti *samotnej úlohy radenia ako takej,* všeobecnými zákonitosťami bytia. Posledná veta znamená, že subjekt je povinný zabezpečiť mieru predpovedateľnosti nie horšiu, ako objektívne podmienenú (determinovanú) na uskutočnenie riadenia.

Nevyhnutná miera predpovedateľnosti správania sa objektu je podmienená objektívne vo vzťahu k subjektu, majúcemu čo dočinenia s už vzniklými (existujúcimi) podmienkami (objekt + vonkajšie prostredie), ktoré ani zďaleka nemôže zmeniť vždy a vo všetkom. Pre skúšobného pilota sú to vzletové poveternostné podmienky, typ lietadla (jeden z množstva skúšaných), letová úloha. Subjektivizmom – kvalifikáciou riaditeľa (riadiaceho pracovníka), v danom prípade pilota, jeho cítením objektívne prebiehajúceho a objektívne možného – sa určuje, či je subjekt schopný vojsť do procesu riadenia v objektívne vzniknutých okolnostiach.

A tak žiak leteckej školy niekedy nevie pristáť s lietadlom na kilometrový pás pozemného letiska pri bezvetrí a 100% viditeľnosti tak, aby nezničil podvozok. A pilot námorného letectva systematicky bežne pristáva s lietadlom v noci, v búrke na zatemnenú lietadlovú loď, kde dĺžka pristávacej dráhy je okolo 100 metrov[21], na ktorej svieti len zopár navádzacích svetiel v úzkom sektore (rozpätie do 3°). A to pri rovnakej modifikácii lietadla. Udržateľnosť podľa predpovedateľnosti sa tu prejavuje v tom, že službe na lietadlovej lodi predchádza špeciálny výber a príprava.

> **„Udržateľnosť v zmysle predpovedateľnosti...“** vo vzťahu k čomukoľvek - **to je jediný test** na adekvátnosť vnímania toho samého **„čohokoľvek“ v ho obklopujúcom prostredí**. Či už je to iný človek, spoločnosť, podnik, stroj, počasie a pod. V tomto teste sa otvára a rieši **základná otázka** každej filozofie, alebo daná filozofia skrachuje pri stretnutí sa s praktickým životom a jej „základná otázka“ [22] sa stráca spolu s ňou.

Bez pochopenia vyššie uvedeného často to, čo je pre subjekt nepredpovedateľné, sa mu zdá byť ako keby neriaditeľný, živelný prírodný jav. A tento (d)efekt vnímania Objektívnej reality je v davo-elitárnej kultúre vlastný mnohým. Avšak v tom istom čase je pre iné subjekty ten istý jav plne predpovedateľný a riaditeľný. Možno, že nie nimi samými, možno, že anonymne, no riaditeľný. Pritom môže byť anonymné riadenie chápané ako samoriadenie, objektívne vlastné pozorovanému procesu, aj keď v skutočnosti samoriadením nie je. No v ľubovoľnom variante vnímania má plynutie každého procesu svoje miesto v riečisku hierarchicky **Najvyššieho všeobsažného riadenia = Všehobsažnosti,** vo vzťahu s ktorým je každý proces objektívne riadený najlepším možným spôsobom.

Objekt môže stratiť udržateľnosť podľa predpovedateľnosti pôsobením jak:

a) príčin, nachádzajúcich sa v ňom samotnom (jeho nevedomý prechod do kvalitatívne iného režimu, narušenie jeho nastavenia, poruchy),
b) príčin zviazaných s okolitým prostredím (silná búrka pre loď, a zvlášť tá súbežná s jej kurzom), vrátane zmeny charakteru objemnejšieho (hierarchicky nadradeného) riadenia,

[21] Ak sa pilotovi pri „nepristáti“ nepodarí rýchlo nabrať výšku a prekonať efekt nasávania v zóne redukcie za kormou lode, vznikajúcej pri jej pohybe, lietadlo sa rozbije o jej trup. V tom prípade posádka lietadla zomrie, ak sa jej nepodarí katapultovať behom stotín sekundy na posledných metroch. Pri „prelete“ možnosť ísť na druhý okruh (s následným ďalším pokusom o pristátie) je garantovaná technicky a organizačne v rámci možností, ktoré dovoľuje zvyšná zásoba paliva v lietadle.

[22] Konkrétne preto, že dialektický materializmus priamo stavia základnú otázku filozofie inak, je tak zhubný. To sa týka aj drvivej väčšiny tzv. idealistických filozofických škôl.

c) tak aj príčin spätých so subjektom, ktorým je daný objemnejší systém riadený, alebo sa zaoberá prognózou (prepracovanie - vyčerpanosť, vedúce k chybám; vplyv faktorov deptajúcich a *deformujúcich* psychiku a pod.)

Strata predpovedateľnosti môže byť plná, nastupujúca náhle, alebo postupná, narastajúca v čase. Je známa anekdota o predpovedateľnosti a strate udržateľnosti v zmysle predpovedateľnosti:

Letec nabúral na ceste do prekážky. Dopravnému inšpektorovi vysvetľuje príčinu: „Pritiahnem volant a on nevzlieta ...“ – nepomýliac si auto s lietadlom, istotne by sa havária nestala.

Jeden a ten istý objekt môže byť udržateľný podľa predpovedateľnosti jeho správania sa na základe jedných parametrov a nestabilný podľa druhých. Takto je automobil plne predpovedateľný podľa spotreby paliva, najazdených kilometrov do výmeny oleja a nevyhnutnosti generálky bloku motora. No nepredpovedateľný (pre väčšinu ľudí) ohľadom záruky na prepichnutie pneumatík. Práve z tohto dôvodu väčšina ľudí nosí so sebou koleso rezervné, a nie krabicu ozubených. A ak je v ekonomike stabilný poriadok, tak zriedka vidno vagabundov stopujúcich s prázdnym kanistrom uprostred odľahlej cesty, i keď odstavené vozidlá môžeme nájsť aj na perfektných diaľniciach rovnako, ako aj na rozbitých poľných cestách. No nadsluhujúce auto sa **porúcha náhle,** štatisticky častejšie, ako nové, svedomito zo-strojené a dobre nastavené. T.j., mierou starnutia mnohé technické objekty strácajú predpovedateľnosť v zmysle bezporuchovosti ich práce.

Okrem toho, u subjektu môže vzniknúť ilúzia existencie objektu; možno aj želanie ho riadiť. Tak môže vzniknúť ilúzia riadenia pri snahe realizovať toto želanie, avšak rozčarovanie bude o to väčšie, úplne reálne. Imitácií riadenia takéhoto druhu je plno v počítačových hrách a ich „virtuálnej realite“. A takisto v živote – dejinách o boji rozviedok s kontrarozviedkami, znázornených prevažne v umeleckej tvorbe, napr. vo filmoch: „Deň – D“, „Štít a meč“, „17 zastavení jari“ a iné.

Zvyčajne tento druh straty udržateľnosti v zmysle predpovedateľnosti a následné rozčarovanie sú spojené s tým, že modelovanie správania sa objektu v procese riadenia je vedené na základe zovšeobecňujúcej (paušálnej) analýzy správania sa analogických objektov v minulosti (a s nesprávnou identifikáciou vektora cieľov samoriadenia objektu). T.j., prognóza je vedená na základe subjektívneho stotožnenia s objektom objektívne jemu nevlastnej cudzorodej informácie. Alebo, že nejaké javy sú subjektom rozpoznané ako faktory, poukazujúce na prítomnosť už známeho objektu, v čase, keď ony (faktory) môžu byť vytvorené inými objektami.

Príklady posledného druhu – to je napr. boj konštruktérov morských mín a konštruktérov mínoloviek a iných odmíňovacích zariadení na ich ničenie. Mína musí reagovať iba na loď v okruhu jej dosahu, alebo iba na nepriateľskú loď, ignorujúc vlastné lode, alebo dokonca iba na nepriateľské lode určenej triedy. A odmíňovače, niesúc loďami, musia imitovať pôsobenie lode na rozbušky míny. A zase naopak, zariadena protimínovej ochrany, nainštalované na niektorých lodiach, musia imitovať neprítomnosť lode v rádiuse (okruhu) dosahu míny, keď sa tam v skutočnosti loď nachádza.

To boli príklady situácií, keď sa modelovanie správania sa objektu formuje na základe informácie, vonkajšej vo vzťahu k objektu, a nie na základe spoľahlivej informácie o jeho vnútornom stave.[23] Uvedený rozdiel v prístupe k prognózovaniu sa špecificky prejavuje

[23] Formálne matematicky sa tento prístup realizuje na príslušných univerzitách (napr. STU Sjf katedra KAM) v odbornej špecializácii s názvom „Expertné systémy“

v prostredí používateľov rozumu, aspoň čiastočne slobodných vo výbere ideálov, i v spôsobe správania sa, i vo *vôli – takisto slobodnej, aspoň z časti*.

Stojí za to porozmýšľať o možnom nesúlade interpretácie vonkajšej informácie o objekte subjektom a vnútornej informácie, vlastnej samotnému objektu, spomenúc si na rozprávku A. S. Puškina o Zlatej rybke...

Jeden a ten istý objekt môže byť neudržateľný v zmysle predpovedateľnosti jeho správania sa na základe vonkajšej informácie (charakterizujúcej jeho prítomnosť v prostredí) a zároveň plne udržateľný pri modelovaní jeho reakcií na základe jeho vnútornej informácie (ho samotný charakterizujúcej), ktorá sa stala známou. Samozrejme, pokiaľ sa ju v konečnom dôsledku podarí spracovať v procese modelovania rýchlejšie, ako prebieha reálny proces.

V podstate, celkovo osnovu prognózy tvoria:

- zmysel pre mieru, t.j. vo vzťahu k úlohám riadenia - vnímanie možného a nemožného, uskutočniteľného a neuskutočniteľného;
- nejaké modelovanie správania sa objektu pod vplyvom vonkajšieho prostredia, jeho vnútorných zmien a riadenia, prebiehajúce rýchlejšie, ako prebieha v skutočnosti sám modelovaný proces;
- informácia, získavaná od iných subjektov, vykonávajúcich riadenie skúmaného objektu alebo analogických objektov;
- informácia získavaná od hierarchicky vyššieho objemnejšieho riadenia až po informáciu, zosielanú bezprostredne Bohom–Tvorcom, Všedržiteľom, S-trojcom Všemocným.

Formálne sa prognostika delí na *vedeckú* – získavanú na osnove vedeckých teórií a experimentov, do istej miery zodpovedajúcich reálnym procesom a *intuitívno–subjektívnu*, ktorá zahŕňa v sebe celý rôznorodý subjektivizmus (od osobitostí konštrukcie organizmov ľudí, až po jedinečnosť vzájomného osobného vzťahu každého z nich s Bohom). Ona vlastne zrodila vedecké teoretické a experimentálne metódy riešenia rôznych druhov úloh.

Je to tak, aj keď v dnešnej kultúre intuitívno-subjektívnu prognostiku sprevádza štatistika chýb subjektivizmu: neuskutočnené predpovede, prázdne snívanie a falošné očakávania, omyly vedy a pod. Pritom aj aplikácia spoľahlivo funkčných vedeckých metód je podmienená subjektivizmom: jedni sú schopní používať ich k objasneniu problémov a riešeniu úloh, a druhí, aj keď ich poznajú dokonale, nie sú schopní naučiť sa uplatniť vedecké metódy pri riešení praktických úloh.

* * *

Je možné, že sa niekomu termín **„udržateľnosť objektu v zmysle predpovedateľnosti jeho správania v príslušnej miere pod vplyvom vonkajšieho prostredia, vnútorných zmien a riadenia“** bude zdať ohlupujúcim zmyslovým koktailom. Príliš všeobecným, a preto zbytočným.

Takí ľudia majú možnosť voľby: v západnej literatúre o problematike riadenia (manažovania) sa vyskytuje profesionálny slangový termín „efekt opičej labky“ („monkeys paw“). Ten svojou podstatou je protikladom k „predikčnej stabilite“, t.j. **„neudržateľnosť – nestabilita, nepredvídateľnosť, neriaditeľnosť** atď**“** - *neprítomnosť predpovedateľnosti,*. „Efekt opičej labky“ sa prejavuje v tom, že zároveň s očakávaným pozitívnym výsledkom podniknuté kroky prinášajú so sebou sprievodné následky, ktorých negatívny efekt (škoda)

prevyšuje pozitívny výsledok a znehodnocuje ho. Po rusky sa táto varianta riadenia opisuje príslovím: *Za čo sa bili – na to doplatili.*

Západný termín má pôvod v tvorbe anglického spisovateľa W. W. Jacobsa, autora príbehu „Opičia labka". Z jeho obsahu:

Starý britský vojak priniesol z Indie od fakíra talizman - vysušenú opičiu labku. Ten, kto ju vlastní, má právo na splnenie troch želaní. Tá sa dostane do rúk jeho známeho, ktorý vysloví prvé želanie – chce okamžite 200 funtov šterlingov. Krátko nato prichádza zamestnanec firmy a oznamuje, že jeho syna zabili a odovzdáva mu odškodné za syna – 200 funtov šterlingov. Zhrozený otec chce vidieť syna, tu a okamžite. – Klopanie na dvere, zjavuje sa prízrak (duch) syna. V hrôze si nešťastný majiteľ labky praje, aby prízrak zmizol atď.

Usušená – *mŕtva* – opičia labka (stanúc sa prostriedkom čiernej mágie) „vládla" schopnosťou splniť želania jej majiteľa práve uvedeným spôsobom. To ju odlišuje od „*živého"* Sivka-Burka z Ruských rozprávok, ktorého blahodárnosť sa uskutočňovala „vo forme čistej, bez sprievodnej ujmy hmlistej" – **nepredvídateľnej** škody.

Námet príbehu W. W. Jacobsa získal idiomatický[24] význam. Vytvoril totiž slangový termín „The effect of The Monkey´s Paw" (efekt opičej labky), ktorý je sám o sebe skrytý chápaniu človeka, pokiaľ dotyčný nepozná námet, obsah príbehu.

„Opičia labka" s jej **poruchou** vznikla ako element profesionálneho slangu z toho dôvodu, že v západnej vede, presne takisto, ako v „sovietskej" existujú oficiálne, neoficiálne i podvedomo-psychické zákazy na skúmanie niektorých javov a rovnako tak – na vypracovanie spôsobov chápania ich podstaty. Takéto zákazy vyvolávajú vo vedeckých kruhoch „mystickú" hrôzu. V jej dôsledku vedci, naraziac v živote a v práci na zakázanú tématiku, sa vyhýbajú nazývať niektoré veci a javy ich pravými menami. Radšej im prideľujú formálne znaky – symboly.

„Zasvätení" pochopia, s čím majú dočinenia; a **„nezasväteným"** – vedieť netreba.

Západ niekedy používa termín „efekt opičej labky", nesúc iba obsah v asociačnom spojení s námetom príbehu. Nemajúc samostatne žiadny zmysel, je teda bez poznania kľúča – príbehu zbytočný. Ale pre nás je najvhodnejší termín s plne definovaným zmyslovým obsahom, ktorý je človek v stave pochopiť aj sám, osvojac si ho v rámci miery svojho chápania. Tým pádom je schopný ochrániť, *po prvé* - svoje okolie a *po druhé* - seba od prejavu d-efektu skôr „opičej hlavy" (a nie labky) u všetkých, kto svojim konaním vyvolávajú spomínaný „efekt labky" (vrátane „chlpatej tlapy" vládnucích „elít").

Na to, aby sme ušli efektu „opičej" hlavy na krku človeka, je nutné, predovšetkým, jednoducho sa zdržať činností s vedome **nepredpovedateľnými dôsledkami**, a taktiež nespoliehať sa na „nejako to dopadne" v situáciách, v ktorých vedome, dopredu predpokladáme nešťastie.

Odovzdanie návyku prognózovania a riadenia jedným subjektom druhému je možné, ak príčinno-dôsledkové podmienenosti (inými slovami - objektívne zákonitosti), tvoriace osnovu predpovedateľnosti a riadenia, môžu byť interpretované v nejakom im obom spoločnom systéme kódovania in-formácií. T.j. odovzdané tým alebo iným *„jazykom" v jeho najvšeobecnejšom slova zmysle, označujúcom akýkoľvek v danej kultúre rozvinutý prostriedok výmeny informácií medzi ľuďmi.*

[24] Idiom – zaužívaný rečový zvrat, ktorý je chápaný v istom prenesenom, alebo symbolickom zmysle: napríklad „hot dog" sa doslovne prekladá ako „horúci pes" aj keď v skutočnosti, na chápavejšej úrovni idiomatických (zmeno-významových) komunikačných stereotypov dnešnej populácie, označuje párok v rožku.

V opačnom prípade je pre všetkých, ktorí si chcú túto konkrétnu schopnosť osvojiť, nevyhnutné jej samostatné postupné zvládnutie. T.j., o-**svoje-**nie si každého návyku je vždy samostatným rozšírením svojho vlastného systému stereotypov vnútorného a vonkajšieho správania sa.

Jednota a komplexnosť **pre rôzne subjekty dostupných systémov *kódovania*** *dostatočne jednoznačnej informácie pre každý z nich***,** im iba uľahčujú proces predávania a osvojovania si potrebných schopností.

Preto potreba predávania nových návykov môže vyžadovať vytvorenie nových systémov kódovania informácií (prenosu mier) v spoločnosti a im zodpovedajúceho pojmového aparátu. Avšak o-**svoje-**nie všetkého tohto, aj vytvoreného niekým druhým - je práca, ktorú môže urobiť iba **každý osobne**. **Pretože systém obrazných predstáv o Živote celkovo a o každom z jeho javov, vrátane abstrakcií vedy, si musí každý človek vytvoriť v sebe sám.**

O novovytvorené prostriedky (schopnosti) sa treba starať, aby ich používanie bolo možné si osvojiť v dobrej viere, podľa možnosti jednoducho a bez efektov „opičej hlavy“, keď človeka učia jedno, a v skutočnosti naučia niečo úplne iné. Niekedy až po presný opak toho, čo pôvodne bolo zamýšľané. V tom je ešte jedna strana spojenia (splynutia) objektívneho a subjektívneho v chápaní výrazu „udržateľnosť v zmysle predpovedateľnosti“.

4. Prognostika, proroctvá a uskutočnenie jediného variantu budúcnosti.

V podstate základom-osnovou udržateľnej predpovedateľnosti je **vnímanie *všezjednocujúcej*[25] miery (bezprostredné, priame vnímanie predurčenia bytia Vesmíru Zhora)**. Z neho (vnímania, zmyslu pre mieru) vedomie pomocou intelektu čerpá vedomé poznanie príčinno-dôsledkových vzťahov v systéme „objekt riadenia – jeho okolité prostredie – systém (subjekt) riadenia – prostriedky (orgány) riadenia“. Vnímanie **miery - to je jedinečný individuálny zmysel** (cit, schopnosť vnímania). Normálne by sa malo spájať s vedomím (je potrebné spojiť sa vedomím s informáciou, o-**svoje**-nou v kultúre spoločnosti). Nie je možné stavať do protikladu zmysel pre mieru o-**svoje**-nému poznaniu. Rovnako, ako nestoja v protiklade k už existujúcemu poznaniu ostatné zmysly ľudí: zrak, sluch, čuch a pod.

Jednou zo stránok zmyslu pre mieru je prijatie a porovnanie pravdepodobnostných predurčeností rôznych variánt budúcnosti a ich hodnotení. Túto formuláciu je potrebné vysvetliť.

Pojem „pravdepodobnosť“ v tomto konkrétnom zmysle slova, a nie v neurčito všeobecnom, sa najviac používa v matematike. V nej je neoddeliteľnou súčasťou štatistických modelov, opisujúcich štatistické zákonitosti, opisujúcich početnosť, frekvenciu, opakovateľnosť každej z rôznych čiastkových variánt masových pravdepodobnostne predurčených javov rovnakého druhu. Preto najprv podrobnejšie preskúmame vzájomné vzťahy matematickej Teórie pravdepodobnosti a Dostatočne všeobecnej teórie riadenia.

Pravdepodobnostná predurčenosť **budúcnosti všeobecne** je vždy rovná presne 1,0. Ale toto tvrdenie „Pravdepodobnostná predurčenosť budúcnosti je vždy rovná presne 1,0“ je obsahovo neurčité vo vzťahu k opisu tejto budúcnosti. Tá v každom prípade predurčene nastane s pravdepodobnosťou rovnajúcou sa presne 1,0. Toto tvrdenie je ekvivalentné tomu, že nejaká neurčitá budúcnosť („budúcnosť vo všeobecnosti“) vždy bude. Preto, keď si predstavíme, že na jednej strane váh leží 1,0 - pravdepodobnostná predurčenosť *doslovne neznámej* **budúcnosti všeobecne,** tak na druhej strane váh pri takejto predstave musí ležať množstvo viac alebo menej detailne určených - a primerane tomu vzájomne odlišných - variánt tejto „budúcnosti vo všeobecnosti“. Každú variantu z nich je možné vybrať ako (potenciálny) vektor cieľov riadenia.

Pravdepodobnosť každej z rôznych variánt budúcnosti je vždy menšia ako jednoznačná hodnota pravdepodobnostnej predurčenosti budúcnosti vo všeobecnosti, rovná 1,0.

Život – to je vlastne prax jednoznačného ukutočňovania množstva pravdepodobnostných predurčeností, vyjadrených v príslušnej štatistike.

Matematická teória pravdepodobností a matematická štatistika – to je idealizovaný model praxe uskutočňovania pravdepodobnostných predurčeností, vylučujúci z pozorovania subjektivizmus riadenia, alebo zahŕňajúci *nejakú čiastkovú štatistiku subjektivizmu riadičov (riaditeľov, manažérov), popisujúcu skúmaný proces spolu s ostatnými procesmi rovnakého druhu javov v hierarchii Vesmíru (Stvorenia – Stavby sveta),* spolu s ďalšími čiastkovými súvisiacimi štatistikami.

V oboch prípadoch, aj keď rozličným spôsobom, aspekt schopnosti riadenia daného subjektu-riadiča (alebo ašpiranta na riadenie) vypadáva z oblasti analytických možností poskytovaných modelmi Teórie pravdepodobnosti a Matematickej štatistiky. Proces samotného

[25] V originále je ***„общевселенской“*** – doslovne: jednotnej celoekumenickej (z lat. ekumenický = všeobecný, svetový, zjednocujúci... ekumenizmus = úsilie o zjednotenie...) t.j. jednotnej všezjednocujúcej, alebo celovesmírnej. – pozn. prekl.

uskutočňovania pravdepodobnostných predurčení v Živote – to je vždy proces riadenia, a preto je podmienený nielen objektívne, ale aj subjektivizmom riadičov (riaditeľov - manažérov).

Vo vzťahu k úlohám **riadenia podľa plnej funkcie** (podstata tohto pojmu bude podrobne vysvetlená v Kapitole 10) vystupuje tento faktor ako **osobnostný aspekt,** pridávajúci procesu osobnostne podmienenú jedinečnosť, svojráznosť. Štatistika vo vzťahu k uskutočnenému a teória pravdepodobnosti vo vzťahu k modelovaniu budúcnosti sú slepé k osobnostnému aspektu, prítomnému v procese riadenia. Môžu hodnotiť pravdepodobnostné charakteristiky konkrétnej varianty a štatistické charakteristiky množstva variantov procesu, no neodpovedajú na otázky: Kto osobne a prečo spadá pod jednu štatistiku a vypadáva z druhej? Štatistické modely sú nevnímavé k tomu, kto menovite. Ukážu síce výsledok a jeho váhu v štatistike, ale subjekty, ktoré ho dosiahli, zostávajú za hranicami ich možností.

V praxi uskutočňovania pravdepodobnostných predurčení v úlohách riadenia menovite subjekt – konkrétna osoba – má v sebe (alebo viaže na seba) rozličné možnosti alebo nemožnosť realizácie tej alebo inej udalosti, ktorej zodpovedá nejaká *matematická pravdepodobnosť.* Matematická pravdepodobnosť v zmysle formálno-algoritmického vyhodnotenia objektívnej pravdepodobnostnej predurčenosti nastúpenia udalosti, získanej pomocou vybraného štatistického modelu, bez ktorého by ani nebolo riadenia. Alebo pod riadením „nejako to dopadne“ vybraným riadičom, čo sa prakticky rovná neprítomnosti (nedostatočnosti) riadenia na pozorovanej úrovni hierarchie riadenia procesu. Aj keď vlastne to, čo sa zdá byť na tejto úrovni ako výber riadenia „naslepo“, je vyjadrením hierarchicky vyššieho riadenia.

Obrazne povedané, v úlohách riadenia podľa Plnej funkcie riadenia:

«Pravdepodobnostná predurčenosť uskutočnenia udalosti» = «matematická pravdepodobnosť «samouskutočnenia» udalosti» × «osobnosť riadiča, ako nositeľa príslušných možností a schopností».

To znamená, že pravdepodobnosť „teórie pravdepodobnosti“ je v tomto zmysle bez tváre a objektívna pravdepodobnostná predurčenosť udalosti, diania v živote má konkrétnosť osoby. T.j. *osobnostne podmienenú osobitosť, hoci aj hierarchicky vyššiu vo vzťahu k hierarchickej úrovni,* pre ktorú je známa štatistika minulých javov a pravdepodobnostné charakteristiky, získané na základe štatistických modelov a ich analýz.

Preto termín „pravdepodobnostná predurčenosť“ môže byť širší, ako termín „pravdepodobnosť“ v jeho prísne matematickom zmysle. No môže byť s ním aj identický, v závislosti od toho, či príslušná osoba spadá pod odosobňujúcu štatistiku a štatistické modely hodnotenia pravdepodobnostnej predurčenosti (vtedy ide o pravdepodobnosť), alebo z nich vypadáva (vtedy ide o pravdepodobnostnú predurčenosť na základe pravdepodobnosti a osobnostnej podmienenosti riadenia). Avšak, jedna a tá istá osoba môže patriť do jednej štatistiky a štatisticko-pravdepodobnostných modelov, a z druhých môže vypadávať.

Ak štatistické zákonitosti sú nemenné v priebehu dlhých časových intervalov, alebo sa menia dostatočne pomaly vo vzťahu k vlastným rýchlostiam chodu procesu riadenia, tak ich možno rozpoznať a môžu byť využité na opísanie prognostiky, t.j. variantov budúcnosti. Aj matematická pravdepodobnosť uskutočnenia každej z rozličných variánt, stotožňovaná so štatistickou početnosťou v chronologicky viac-menej stabilnej rozpoznanej štatistickej zákonitosti, je vo svojej podstate mierou neurčitosti vo vývoji procesu[26]. Tak sa na báze štatistických modelov, založených na pamäti javov minulých, v pravdepodobnostno-matematickom zmysle formálno-algoritmicky prognostikuje budúcnosť. Pri *tichom*

[26] Rovnajúcej sa miere určitosti, keďže súčet (*inte-grál*) všetkých pravdepodobností z množstva objektívne možného je rovný určite, isto číslu 1,0.

predpoklade, že pravdepodobnostné predurčenosti minulosti, ktoré našli svoje vyjadrenie v štatistike a štatistických modeloch, zostanú nemenné aj v budúcnosti.

Aj keď pojem „teória pravdepodobnosti“ sa vžil v matematike, treba si uvedomiť, že to je nie termín podľa podstaty, ale príznaku (vonkajšieho označenia). Názov podľa podstaty tejto časti matematiky je ***MATEMATICKÁ TEÓRIA MIER NEURČITOSTÍ*** a k tomuto názvu je potrebné časom prejsť, aby nevznikal zavádzajúci tieň popletených „pojmov a dojmov“. „Teória pravdepodobnosti v živote“ v jej objektívnej podstate sa nemieša do matematiky a je obsažnejšia, než teória riadenia, keďže v *teórii pravdepodobnosti* (bez úvodzoviek) nemožno obísť mlčaním otázky mravnosti a etiky, nábožnosti – všetkého toho, čo vyjadruje sprostredkovaný vplyv na životné okolnosti.
Matematická teória mier neurčitostí – to je len formalizovaná časť všeobecnejšej teórie pravdepodobnosti. Nakoľko do Ruska tento odbor matematiky prišiel zvonku, tak otázka prijatej terminológie a *predovšetkým názvu samotného odboru matematiky* bola riešená živelne „samo sebou“ - v podstate nezmyselne a nie najlepším spôsobom, ak na to pozeráme vo vzťahu k etymologickému systému našich jazykov a pojmovej báze našich kultúr.

Ako už bolo skôr poznamenané, *miera neurčitosti* – hodnota (stupeň) „pravdepodobnosti“ „samovoľného“ uskutočnenia varianty, štatistická perióda a ďalšie charakteristiky pravdepodobnostnej predurčenosti - *z pohľadu teórie riadenia* – je *mierou udržateľnosti prebiehajúceho procesu, vedúceho z určitého stavu,* ***stotožňovaného vo väčšine prípadov so stavom súčasným,*** *ku každej z rôznych variánt budúcnosti z množiny všetkých možných i zdanlivých (imaginárnych), za predpokladu, že:*

- *Samoriadenie v skúmanom systéme bude plynúť na osnove jeho predchádzajúceho informačno-algoritmického vybavenia bez akýchkoľvek inovácií.*

- *Nedôjde k priamemu adresnému pripojeniu hierarchicky vyššieho alebo iného riadenia, vonkajšieho vo vzťahu k skúmanému systému.*

O zmysle týchto podmienok (klauzúl) bolo už takisto skôr hovorené. Tu poukážeme na ešte jednu okolnosť: matematická pravdepodobnosť, ako matematicko-štatistické ohodnotenie významu pravdepodobnostnej predurčenosti ľubovoľného čiastkového variantu budúcnosti - to je miera udržateľnosti prebiehajúceho procesu od objektívne vzniknutej (matice) súčasnosti k variantu subjektívne vybranej budúcnosti. *Všetko v podmienkach vplyvu prekážok jeho uskutočnenia zo strany s ním zároveň sa rozvíjajúcich procesov prechodu k iným variantom, nezlučiteľných s variantom vybraným.*

Každé subjektívne hodnotenie významu pravdepodobnosti ako miery neurčitosti – obsahuje v sebe chybu, ak nie je proroctvom, získaným priamo od Boha, Tvorcu a Všedržiteľa. A preto všetky subjektívne formálno-matematické i neformálne intuitívne hodnotenia neurčitostí by sa nemali stotožňovať s presnou hodnotou „0“, alebo „1“, poukazujúcou na absolútnu nemožnosť alebo absolútnu nevyhnutnosť tej, či onej určitej varianty.

Keďže pravdepodobnosť a štatistické hodnotenia pravdepodobnostných predurčení sa v matematike vyjadrujú číselne, je nevyhnutné obrátiť sa k štruktúre znázornenia čísel, aby sme mohli vyjadriť umiestnenie (lokalizáciu) chýb v algoritmicky, či intuitívne získavaných (informačných) hodnotách pravdepodobnostne-štatistických hodnotení pravdepodobnostných predurčení.

Človek, kvôli ohraničenosti svojho vnímania sveta, nechápe presnú hodnotu pravdepodobnostnej predurčenosti, ktorej zodpovedá nekonečné desatinné číslo nikdy

neprevyšujúci číslo 1. Hodnota presne „1“ zodpovedá neurčitej (neznámej) **budúcnosti všeobecne** a celý súbor rôznych určitých variánt budúcnosti je charakterizovaný hustotou rozmiestnenia jednotlivých pravdepodobnostných predurčeností **budúcnosti všeobecne** podľa častí skúmaných variánt. V matematickej teórii pravdepodobnosti, v dôsledku vylúčenia z daného modelu osobnostného aspektu i riadenia, tomu zodpovedá hustota rozdelenia pravdepodobnosti. Nechápajúc nekonečné postupnosti číslic, predstavujúcich reálne čísla, človek chápe a operuje s konečnými aproximáciami.

To, čo on chápe ako približný odhad matematickej pravdepodobnosti alebo (praktickej) životnej pravdepodobnostnej predurčenosti, je nejaké číslo typu $0,X_1X_2X_3\ldots X_м \times 10^K$, kde X_1, X_2, …, $X_м$ sú číslice od 0 do 9 v bežne používanej desiatkovej sústave vyčíslenia. Celkovo vytvárajú mantisu $0,X_1X_2X_3\ldots X_м$, neprevyšujúcu hodnotu 1,0.

Mantisa je desatinné číslo s konečným počtom znakov za desatinnou čiarkou. „κ“ je exponent – ukazovateľ násobku čísla 10, t.j. množstvo pozícií, cez ktoré treba preniesť desatinnú čiarku smerom doprava (ak $\kappa > 0$) alebo doľava (ak $\kappa < 0$) vzhľadom na jej polohu v mantise. Tak získame to isté číslo v bežnej desatinnej forme s konečnou časťou tak celých, ako aj desatinných čísel, rozdelených desatinnou čiarkou ($X_1X_2X_3\ldots X_\kappa$ **,** $X_{\kappa+1}X_{\kappa+2}X_{\kappa+3}\ldots X_{\kappa+м}$, pri $\kappa > 0$).

(Inými slovami: Aby sme neboli nútení písať ťažko predstaviteľné a zapamätateľné mnohočíslicové čísla v desiatkovej sústave, napíšeme čo najjednoduchšie zapamätateľné číslo s potrebným množstvom desatinných miest, podľa presnosti výpočtu analyzovaného javu. Zvyšok zaokrúhlime a toto číslo vynásobíme číslom 10 s vypočítaným kladným, alebo záporným exponentom. T.j., príslušný základ buď vynásobíme, alebo vydelíme násobkom čísla 10. – pozn. prekl.)

Toto číslo $0,X_1X_2X_3\ldots X_м \times 10^K$ je človek schopný bez rozmyslu chybne stotožniť s akoukoľvek presnou hodnotou. Aj vrátane presnej hodnoty pravdepodobnostnej predurčenosti budúcnosti vo všeobecnosti, rovnej 1,0. Pritom zabúda na to, že jeho číslo - to je len matematická pravdepodobnosť - približná hodnota objektívnej pravdepodobnostnej predurčenosti. Ona je v každom prípade získaná iba na základe štatistiky minulosti a obsahuje v sebe (vždy) nejakú chybu. Je to jak dôsledok nepresnosti matematických aj neformalizovaných štatistických modelov, vlastných psychike človeka, tak aj následok objektívnej zmeny pravdepodobnostných predurčeností v toku udalostí.

Človek sa môže pomýliť v chápaní exponentu „κ“, v dôsledku čoho sa mu bezvýznamné zdá byť výnimočne dôležitým a dôležité – zanedbateľne bezvýznamným. Avšak aj pri správnom chápaní exponentu „κ“, je takisto samotná mantisa vnímaná s nejakou chybou. Okrem toho, niekto môže vnímať správne jednu číslicu za desatinnou čiarkou, a niekto ďalší - tri číslice. Pritom ten, čo vníma jednu číslicu správne, môže vnímať ešte ďalších sedem číslic chybne a bude si myslieť, že jeho vnímanie je väčšie, ako vnímanie toho, kto vníma dokopy tri číslice, no všetky tri správne (za podmienky, že sa obaja nepomýlili v pochopení exponentu „κ“).

Ak však, pri správnom spoločnom (u oboch rovnakom) pochopení exponentu „κ“, vníma jeden päť číslic[27] v mantise, a druhý osem a u každého sú všetky číslice správne, tak všetko, čo druhý vníma od šiestej po ôsmu číslicu v mantise, pre prvého **subjektívne neexistuje**. A prvý môže túto informáciu prijať od druhého iba po porovnaní poradia pre neho dodatočných číslic s jemu už známymi jeho vlastnými hodnotami. A ak zároveň so správnym vnímaním číslic sa vnímajú aj číslice chybne, tak po porovnaní doplňujúcich číslic druhého s vlastnými číslicami, je nutné preskúmať, kde sa prijali cudzie chyby a kde ide o vlastné chyby vo vnímaní *tej istej množiny variantov budúcnosti*.

[27] Konkrétnych čísel- znakov, vyjadrujúcich nejakú kvantitatívno-kvalitatívnu vlastnosť, parameter

Toto sa týka, jak pravdepodobnostnej predurčenosti **budúcnosti všeobecne**, tak aj vnímania a chápania pravdepodobnostných vyhodnotení uskutočnenia každej z pravdepodobnostne predurčených variánt objektívne možnej budúcnosti.

Pritom je nutné si uvedomiť, že aparát a modely matematickej teórie pravdepodobnosti a matematickej štatistiky – to sú len **abstraktné prostriedky**, samo o sebe bezchybné v rámci matematického formalizmu. Oni nás len privádzajú k riešeniu prognosticko-analytických úloh v živote, *v živote bezchybne*, ak životné okolnosti zodpovedajú nami subjektívne vybranému prostriedku. Preto nezávisle od toho, či hodnoty pravdepodobnostných predurčeností sú neformálno-intuitívne alebo formálno-matematické, *v každom prípade sa mýli človek, a nie ním vybrané prostriedky riešenia úlohy.*

Každému z týchto variantov opisu budúcnosti - možných vektorov cieľov a vektorov stavu - zodpovedá nejaká hodnota pravdepodobnostnej predurčenosti $0 \leq p \leq 1$ *a hodnota matematickej pravdepodobnosti, ako vyhodnotenia týchto pravdepodobnostných predurčeností na osnove matematicko-štatitistických modelov*. Medzi týmito variantami môžu byť varianty vzájomne sa vylučujúce, vzájomne sa dopĺňajúce, môžu byť varianty, ktoré sú fragmentami druhých variánt a varianty - nasledujúce jedna druhú, postupne po vektore stavu[28]. Keďže je Vesmír (Strojenie sveta) hierarchický, tak aj informácia vo vektoroch, opisujúcich jeho možné stavy, zodpovedá jeho hierarchickej štruktúre. Dôsledkom toho 1,0 - pravdepodobnostná predurčenosť budúcnosti všeobecne – je rozčlenená nielen vo variantách, ale aj vo vzťahu k hierarchii vektorov stavu v každej z variánt v súlade s mierou chápania hierarchičnosti Stavby sveta, ako časti Objektívnej reality, subjektom. Okrem toho, toto rozčleňovanie (1,0) do variánt sa mení s plynutím času, mierou uskutočňujúceho sa toku udalostí..

Primerane tomu môžu chyby v hodnotení pravdepodobnostných predurčeností vznikať aj následkom neadekvátneho chápania charakteru vzájomných vzťahov jednotlivých variánt, vyčlenených subjektom, a poradia ich následnosti podľa miery ich rozvoja jednej za druhou v chode udalostí.

Pravdepodobnostné predurčenosti uskutočnenia každej z rozličných variánt sú vo všeobecnosti rôzne. Avšak všeobecná pravdepodobnostná predurčenosť celého množstva variantov (v matematike je to integrál hustoty rozdelenia pravdepodobnosti podľa množstva variantov), chápaných človekom, je rovná $0,X_1X_2X_3\ldots X_м \times 10^к < 1.0$. Táto veličina je vždy menšia ako číslo jedna[29], pretože nejaké varianty z dôvodu subjektivizmu, ohraničenosti chápania, vypadnú zo skúmania. No každej zo skúmania vypadnutej, objektívne možnej variante takisto zodpovedá nejaká hodnota pravdepodobnostnej predurčenosti $0 \leq p \leq 1$, odhliadnuc od jej „neviditeľnosti“ pre subjekt. A súčtu subjektívne nevidených variánt zodpovedá taká veličina pravdepodobnostnej predurčenosti „Rn“, že:

$0, X_1 X_2 X_3 \ldots X_м + Rn = 1,0$ presne;

„Rn“ vystupuje vo vzťahu k subjektu, chápajúcemu úplne presnú hodnotu $0,X_1X_2X_3\ldots X_м \times 10^k$ s nejakou pre neho neurčitou chybou (odchýlkou) „Rr“, ako súčasť celkovej reálnej neurčitosti, rovnej „Rn + Rr“. Neurčitosti „Rn + Rr“ zodpovedá v procesoch riadenia chyba vo všeobecnosti udržateľného riadenia a ju sprievádzajúca škoda alebo *„zázrak“ ako*

[28] Čiže vždy nasleduje tá varianta, ktorá následne vyplýva z tej, ktorá sa zrealizuje pred ňou, o čom dokumentuje vektor stavu – pozn. prekl.

[29] Znak < znamená „jednoznačne menšie“, na rozdiel od znaku ≤, pripúšťajúceho rovnosť.

nečakane vysoká kvalita riadenia. Alebo krach riadenia. V závislosti od toho, čo **konkrétne** vypadlo z analýzy a chápania subjektu-riadiča (strojcu-manažéra) a ako sa k tomu on stavia. Pri objektívne zlých variantách, vypadnuvších z vnímania riadiaceho subjektu, môže neurčitosti „Rn + Rr“ zodpovedať katastrofické riešenie neurčitostí. Vtedy ide o úplne maximálny krach riadenia, podľa subjektom vybranej koncepcie („efekt opičej labky“ rovný „opičej“ hlave na pleciach človeka).

V podstate všetky pravdepodobnostno-štatistické hodnotenia pravdepodobnostnej predurčenosti, každej z variánt v rámci cieľov riadenia, mlčky (medzi riadkami) predpokladajú možnosť uskutočnenia riadenia pri dostatočne nízkych hodnotách „Rn + Rr“. Tomu zodpovedajú dostatočne vysoké hodnoty pravdepodobnosti „samouskutočnenia“ vybraného variantu a dostatočne vysoké hodnoty kvality riadenia pri „samouskutočnení“, z ktorého je vylúčený osobnostný aspekt. Alebo sa riadenie mlčky predpokladá ako „automatické“ v tom zmysle, že je akoby nevšímavé (odolné, indiferentné) k zmene povelov *manažérov podľa Plnej funkcie.*

Mnohé z toho, čo prebieha pod prahom ľudského zmyslového vnímania (alebo všeobecne mimo neho), a taktiež v rámci odchýlky, vlastnej každej z formálno-matematických metód modelovania, môže mať dôsledky. Dôsledky, prevracajúce všetky predchádzajúce predstavy o absolútnej nevyhnutnosti i absolútnej nemožnosti, alebo jednoznačne odkrytej (či zakrytej) možnosti uskutočnenia toho, či onoho *stanoveného* variantu. Ak sa dá do vzťahu s matematickou teóriou pravdepodobností, tak Boží Úmysel – adresný a celostne účelný – je najviac viditeľný v „chvostoch“ matematických zákonov rozdelenia hustoty pravdepodobností. Tam sú jeho hodnoty zanedbateľne malé z pohľadu mnohých praktických dodatkov (aplikácií) i subjektívnych prianí. No zásah Zhora nie je bez príčiny a nie bezcieľny: je konceptuálne určitý, presný. V náväznosti na to je potrebné ešte raz pripomenúť slová A. S. Puškina:

«Prozreteľnosť nie je algebra. Um človeka, ľudovo povedané, nie je prorok, ale hádač, on vidí celkový chod vecí a môže z neho vyvodiť hlboké predpoklady, často časom stvrdené, no nie je schopný predvídať *náhodu* – mocný okamžitý nástroj Prozreteľnosti»

Ak vyjdeme nad rámec dostatočne všeobecnej teórie riadenia a dáme ju do vzťahu *s relígiou, ako skrytým vedomým dialógom osoby a Boha*, tak pravdepodobnostné modely matematickej „teórie pravdepodobností“ (teórie mier neurčitostí) nezapočítavajú osobnostný faktor - mieru duchovnosti človeka, plne známu jedine Bohu.
Ale osobnostný faktor dominuje vo všetkých procesoch riadenia, chápaných ako celostná reakcia človeka (spoločenstiev) na nastávajúce udalosti. Včítane reakcie na prognózy a proroctvá vo vzťahu k rozvoju udalostí v Objektívnej realite v budúcnosti.

Preto vo vzťahu ku každej variante *budúcnosti, majúcej* príslušný obraz, môže človek vyhodnotiť nielen jej pravdepodobnosť (za už skôr uvedených dvoch podmienok - klauzúl o zmysle pravdepodobnosti), no i *pravdepodobnostnú predurčenosť*. Tá je chápaná ako **hodnota (stupeň) miery možného, rovná pravdepodobnosti “samovoľnej“ realizácie (na osnove predchádzajúceho samoriadenia a bez vonkajšieho vplyvu), vynásobená mierou potenciálu osobnosti riadiaceho subjektu.** Hoci posledná veličina je presne známa jedine Bohu, nie menej aj celospoločenská prax preukazuje, že existujú ľudia, pod ktorých riadením zhynie každá snaha, a sú ľudia, pod ktorých riadením sa aj nemožné úspešne dokoná: „Kádre riešia všetko“ – výrok J. V. Stalina.

A tá istá spoločenská prax zároveň ukazuje, že sú ľudia, ktorí na základe im vlastného zmyslu pre Mieru vedia rozlíšiť (rozpoznať) riadičov - tvorcov skazy od riadičov - strojcov života. Tvorcovia skazy dávajú prednosť tomuto druhu vyhodnotenia (skazonosného) na základe (báze) formálno-algoritmickej analýzy anketných - dotazníkových faktov, čo sa v spoločnosti javí byť analógom (ekvivalentom) štatistických modelov matematickej teórie pravdepodobností. Avšak v populácii dvom podmienkam - klauzulám o zmysle pravdepodobností zodpovedá klauzula *o zmysle dotazníkových faktov z pohľadu tvorcov skazy*:

> Človek, ktorého dotazníkové fakty skúma a posudzuje riadič skazy, je z jeho pohľadu neschopný pochopiť minulosť a zmeniť na základe prehodnotenia svoje zámery do budúcnosti i spôsoby ich uskutočnenia.

To jest, človeku je dopredu zamietnutá schopnosť k vlastnej zmene, tvorivému rozvoju vlastnej osobnosti. Správajú sa k nemu ako k robotovi – nositeľovi obmedzeného počtu programov určitého funkčného nastavenia, v zhode s úlohami a ich hodnotením riadičmi skazy.

Anketová – dotazníková minulosť, koniec-koncov, je v mnohom základom budúcnosti, ale predsa človek v princípe nie je obmedzený automat. A *prognózam na základe dotazníkovej minulosti* vo vzťahu k človeku je vlastná nejaká nepredpovedateľnosť budúcnosti. A rozumné spoločnosti venujú pozornosť človeku – jeho potenciálu rozvoja – pri riadení svojej personálnej politiky podľa plnej funkcie riadenia pri tom štádiu vývoja osobnosti, kedy je dotazník v podstate bezobsažný.

V knihe britského etnografa 19. storočia E. B. Taylora „*Prvotnopospolná kultúra*“ (rok vydania 1896) sa uvádza, že už prvotnopospolné spoločenstvá mali vytvorené procedúry (rituálne upravené psychologické praktiky), používaním ktorých, z detí vo veku 7 – 14 rokov dopredu vyberali tie, ktorých osobnostný potenciál rozvoja im umožní stať sa neskôr vysokokvalifikovanými riadičmi (náčelníkmi - vojenskými a hospodárskymi vodcami, šamanmi). T.j., premieňať skoro nulové pravdepodobností želaných udalostí na blízke k jednotke (100%) hodnoty kvality riadenia pri ich uskutočňovaní.

> V podstate “divochov“ nezaujímali vysoké pravdepodobnosti *bezproblémovej (vo vzťahu k spokojnosti vyššie postavených náčelníkov)* služby v budúcnosti, získavané v súčastnosti na základe dotazníkových údajov „kádrovákmi - personalistami“. Ich zaujímali vysoké pravdepodobnostné predurčenosti schopností človeka rozpoznávať a riešiť predtým nepredvídané problémy — ako prejavy osobnostnej jedinečnosti na základe rozvoja vnímania miery a mravnosti v detstve.

Tieto procedúry boli zlikvidované a prekrútené „elitarizovanými sa“ klanmi prakticky všade na Zemi pri prechode od prvotnopospolného spôsobu života k davo-„elitárnemu“ spoločenskému zriadeniu. Dôvodom bolo to, že v podmienkach klanovo-„elitárneho“ útlaku spoločnosti je pre „elitu“ dôležitejšie KTO riadi, a nie AKO. Lebo ona, disponujúc prakticky neohraničenou *vnútrospoločenskou mocou*, v sfére spotreby vyrobených a dostupných produktov (a služieb) svojvoľne berie pre seba *všetko, čo sa jej zachce,* neplatiac ostatným, obmedzujúc ich v právach uspokojiť *dokonca vlastné životné* potreby. Pre spoločnosť nerozdelenú klanovým parazitizmom „elity“ („lepších“ ľudí) je dôležité AKO riadia, a preto ona medzi deťmi hľadá toho, KTO časom bude schopný riadiť spoločensky prijateľnou formou. „Elita“ tiež hľadá medzi deťmi špecificky nadané, no s cieľom ich zotročiť alebo odstrániť. Jeden z mnohých príkladov takéhoto druhu ostal zafixovaný v Novom zákone, keď Herodes s cieľom odstrániť Krista osobne vydal rozkaz zahubiť množstvo malých chlapcov.

Keďže základom každého riadenia je dostatočná predpovedateľnosť správania sa systému pod vplyvom:

- *faktorov vonkajšieho prostredia na neho (pôsobiacich);*
- *vnútorných zmien v ňom samotnom;*
- *riadenia, ako takého,*

- tak spoločnosť dôsledkom toho nejako reaguje na informáciu prognostického charakteru. Preto samotný fakt akejkoľvek prognózy – a o to viac rozširovanie prognostickej informácie v spoločnosti - mení jemu predchádzajúce miery neurčitostí v chode udalostí. To jest pravdepodobnosti a pravdepodobnostné predurčenosti v hraniciach pripúšťaných ich Vyšším predurčením. Úmerne tomu samotné zverejnenie prognózy môže byť riadiacou činnosťou. A môže byť akciou, ničiacou určený proces riadenia, patriacou k nejakému inému procesu riadenia.

* * *

V súvislosti s tým, že v posledných rokoch sa v Rusku, ako aj v okolitom svete, masovo vydávajú všemožné astrologické prognózy, je nevyhnutné urobiť **vážnu poznámku**: treba pochopiť, že ak by sme mali vidieť v astrológii vedu o energo-informačných rytmoch vzájomného pôsobenia (interakcie) Vesmíru, Zeme, jej biosféry a na nej žijúcich ľudí, tak astrológia dáva prognózy najpravdepodobnejšieho vývoja procesov za *mlčanlivého predpokladu neprítomnosti (alebo zablokovania) samovoľnej čo i len trochu efektívnej riadiacej reakcie na neprijateľné prognózy a neprijateľný chod udalostí* zo strany tých, komu je prognóza (veštba) daná. Taktiež, často v mlčanlivom predpoklade, sa ignoruje aj možnosť cieľavedomej riadiacej reakcie na samotný fakt prognózy.

Pre tých, ktorí sa nezamýšľajú nad vzťahom prognostiky, jej „samovoľného“ následného uskutočňovania a cieľavedomého riadenia (ciele ktorého sa nie vždy zhodujú s jednou prognostikou, pretože vyplývajú z druhej), tieto zamlčania – to sú prostriedky programovania ich podvedomých úrovní psychiky za účelom nevyhnutnosti vyplnenia ohlásenej prognózy.

Takéto programovanie psychiky prognózami (reálnymi aj zdanlivými, astrologickými i ostatnými) vo vzťahu k bezhlavo dôverčivému davu – to je jeden z prostriedkov jeho riadenia.

Astrologická prognóza je viac, či menej presná prognóza vonkajších a vnútorných okolností vo vzťahu k človeku a spoločnostiam. Nie však *prognóza, ako predurčenie riadenia* zo strany človeka reagujúceho na tieto okolnosti.

Človek na prognózy a okolnosti reaguje podľa svojej mravne podmienenej duchovnosti, zahŕňajúcej do seba chápanie sveta a stereotypy vnímania reality jeho biopoľom a reakcie na ňu. O to viac mimo astrológie zostáva bezprostredné adresné zasahovanie do chodu udalostí Zhora. Ono niekedy predurčuje rytmiku energo-informačných procesov vo Vesmíre, ktorá je predmetom skúmania a výkladu astrológie.

* *
*

Prognózy sa odlišujú od proroctiev kvôli zdroju ich pôvodu:

- Proroctvá — pochádzajú vždy z hierarchicky vyšších úrovní Objektívnej reality, ako oddelená psychika človeka. To jest z úrovní egregorov (agregátnych modulov

kolektívnej psychiky), alebo priamo od Boha. Človeku je poskytnutá iba možnosť viac, či menej adekvátneho zverejnenia proroctva v prostredí sebe podobných osôb.

- Prognóza — je plodom vlastného úsilia človeka (intuitívneho, alebo vedome algoritmického) v hraniciach jeho možností. A takisto aj informácia poskytovaná (alebo vnucovaná) subjektami, nepatriacimi do skupiny tých, ktoré uskutočňujú hierarchicky vyššie riadenie vo vzťahu k odberateľovi prognózy - jednotlivcovi alebo skupine.

Nezávisle od spôsobu a metodológie prognóz, je pre ľudstvo charakteristické pamätať si vyplnené negatívne prognózy a proroctvá; ale taktiež aj varovania Zhora, stotožňované ľuďmi s negatívnymi prognózami. Zároveň s tým sú v dejinách krajne zriedkavé zapamätané vyplnené *priaznivé (kladné) prognózy - programové scenáre riadenia, ohlásené v minulosti.*[30]

O tejto prevahe vyplnených nešťastných predpovedí niet objasnení v masovo vydávanej literatúre. A vzťah väčšiny ľudí k predpovediam, pri kontakte s nimi – je jednotne nesprávny, nezávisle od toho, či predpovediam veria, alebo neveria, lebo považujú budúcnosť za nepredpovedateľnú a vzdávajú sa dokonca svojej skutočne akcieschopnej intuície.

Z pohľadu riadiacej praxe riadiaci význam má *predovšetkým* informácia:

- o odklone procesu z predpísaného režimu;
- o už vzniknuvších bez-prostredných a sprostredkovaných príčinách[31], ktoré môžu vyvolať takýto odklon;
- o odkrytých možnostiach vzniku príčin takého druhu a odklonoch v budúcnosti;
- o procesoch, ktorých priebeh umožňuje odkryť takéto možnosti.

Ak to dáme do vzťahu s Plnou funkciou riadenia, tak jej najprvotnejším etapám[32] zodpovedá informácia o procesoch, ktorých priebeh je schopný odhaliť neprijateľné možnosti; potom — o odkrytých možnostiach; potom — o príčinách; a úplne na koniec, — o odchýlkach, ktoré nastali.

Takéto je poradie prioritného významu každej triedy práve vymenovanej riadiacej informácie pri riadení podľa plnej funkcie v intelektuálnej schéme prediktor-korektor. Je to preto, lebo riadenie priebehu udalostí odkrýva alebo zakrýva možnosti; pri odkrytých možnostiach vznikajú príčiny bezprostredné aj sprostredkované, schopné odkloniť tok riadeného procesu od ideálu; riadenie príčin prináša so sebou alebo blokuje odklon priebehu procesu od vybraného ideálneho režimu; riadenie samotného procesu pod vplyvom rušivých príčinných faktorov v potrebnej kvalite sa ukazuje nie vždy možným.

Súhlasne s touto hierarchiou informácia o tom, že proces riadenia plynie udržateľne s odchýlkami, nižšími ako je prah citlivosti vnímania sytému riadenia (t.j. všetko v poriadku), má podstatne menší riadiaci význam, ako informácia o odchýlkach; o príčinách, schopných

[30] Viď . vyššie uvedený sociálno-psychologický fenomén zeleného a červeného semafóru (dobré sa samo sebou rozumie a na nedobré treba radšej upozorniť) a ľudovej piesne „Cesta je zarúbaná, šarvanci po nej idú...“. Tento fenomén sa však v opačnom garde (programovaním katastrof) manažersky, pomocou médií, masovo zneužíva k vyvolávaniu umelého stresu, a tým zákonite objektívne lepších podmienok na manipuláciu davu. – dopl. prekl.

[31] Tým sú myslené príčiny, dostatočne blízke skúmanému procesu, ak ich dáme do spojitosti príčinno-dôsledkových podmienenností. Zhodnotenie miery „blízkosti“ sprostredkovaných príčin je podmienená podmienkami a zadaním riadiacej úlohy.

[32] Etapy Plnej funkcie riadenia a schémy riadenia budú podrobne vysvetlené v ďalších kapitolách, ale potom teraz zmienené bude nevyhnutné spomenúť samostatne.

vyvolať odchýlky; o odkrytých možnostiach vzniku príčin takého druhu; o procesoch schopných rozpoznať (odhaliť) možnosti takéhoto druhu.

Boh nie je tyran a ani sadista. Preto v prognózach ľudí a predpovediach – proroctvách od Boha sa skutočne dáva informácia o katastrofickej a (alebo) nepriaznivej budúcnosti. V jej nasmerovaní sa sformulováva prítomný dôsledok VŠETKÉHO, čo sa reálne stalo v minulosti a tvorí sa v súčasnosti. Aj vrátane mravne podmienených predsavzatí, zámerov do budúcna u samotných ľudí.

Informácia o priaznivom nasmerovaní chodu udalostí, hoci aj emocionálne príjemná, je pre riadenie, v zmysle vyššie uvedeného, bezvýznamná.

O tejto vzájomnej podmienenosti proroctiev a usporiadania sveta (v podstate: prognostiky a výsledkov riadenia) kázal apoštol Pavol[33]:

„Aj duchovia prorocкí sú poslušní prorokom, pretože Boh nie je Bohom neporiadku, ale pokoja. Tak vo všetkých cirkvách u svätých býva“ — Prvý list Korinťanom, 14:32, 33

Primerane tomu JEDINÁ ÚČELNÁ reakcia na negatívnu prognózu nezávisle od toho, ako je získaná (nevedecky „intuitívne“, alebo „vedecky zdôvodnene“), je prehodnotiť známu minulosť i zámery do nadchádzajúcej budúcnosti už teraz v súčasnosti. Toto je známe už oddávna (pozri v Biblii Knihu proroka Jonáša, jeho kázeň v Ninive a reakciu obyvateľov na kázeň), aj keď väčšinou populácie nepochopené.

Ignorovať prognózy tak, ako to dvakrát spravili Trójania (zavrhli varovania Kassandry a Laokoona); utekať pred nastávajúcim, ako to spravili rodičia kráľa Oidipa i sám Oidipus. Liezť na ražeň „pokúšajúc osud“; t.j. pokúšajúc Boha, nič kvalitatívne nezmeniac na sebe samom, ako to spravil A. S. Puškin. Bol upozornený na smrteľné nebezpečenstvo svojich konfliktov s vysokým blondínom, ale *hlavné* — mnohé cítil bezprostredne sám. A takisto M. J. Lermontov, opakujúci v mnohom osud Puškina. Nevšimnúť si prognózu a zabudnúť ju, ako to spravili Angličania, následkom čoho sa v roku 1912 potopil Titanik[34]. Alebo ako Rusko za vlády cára Mikuláša II vstúpilo do dvoch samovražedných vojen (r. 1904 a 1914) spôsobom „snáď to výjde“, napriek mnohým varovaniam o nepripravenosti krajiny a spoločnosti na vedenie vojny. Toto všetko - znamená napomáhať uskutočneniu negatívnej prognózy.

„Boh nemení to, čo sa deje s ľuďmi, pokiaľ sami nezmenia to, čo je v nich.“ [35] — tak sa vysvetľuje v Koráne, súra 13:12, tragédia nehôd v živote mnohých osôb a spoločenstiev.

---

[33] Hoci on sám bol príkladom nedôvery k Bohu podľa života a programovania ďalšieho osudu cirkvi, názvom „kresťanská“, ako falošného vieroučenia. Cirkvám Kristovho mena nie je dané Zhora presvedčivo dosvedčiť, že Šalamúnove proroctvo (Múdrosti Šalamúna, hlava 2, (v slov. Preklade Kniha Prísloví , Prislovia II – Ovocie múdrosti – vid. napr. tu: http://www.ssv.sk/BIBLIA/page.php?id=22 - pozn. prekl.)) vo vzťahu ako spochybnenia popravy Krista — je lož, že ono (Šalamúnove proroctvo) nebolo. Lebo ak bolo, tak všetky svedectvá o ukrižovaní a zmŕtvychvstaní — je zaslepenie Bohu neveriacich ich zlobou.

Pritom treba pamätať, že pred zatknutím Krista v Getsemanskej záhrade, on trikrát vyzýval učeníkov modliť sa spolu s ním, varujúc ich, že v opačnom prípade, budú obeťami pokušenia. Po tomto varovaní Ježiš, vracajúc sa k nim, nachádzal ich zakaždým spiacich. V súlade s tým, potom ako učeníci neobstáli v bdení a modlitbe, ani jednému ich slovu o ďalšom osude Krista nemožno veriť, ak máme veriť Bohu a Kristu.

[34] Skaza „Titaniku“ je vo všetkých detailov opísaná v románe M. Robertsona „Márnosť“, ktorý uvidel svetlo sveta 14 rokov pred touto najväčšou námornou katastrofou v dobách mieru.

[35] V preklade M. –N. O. Osmanova: „... pokiaľ oni sami nezmenia svoje úmysly“

Okrem toho, jedine Bohu je známe, čo je Ním predurčené jednoznačne a neodvratne a čo sa nikdy nestane. Nech by sa ako kto naparoval uskutočniť chcené, realizujúc jemu Zhora danú slobodu voľby a znásilňujúc svojou vôľou Život. A niet zmeny jednoznačne Zhora predurčeného predurčenia v zmysle *otvorenia možností mnohovariantnosti* v uskutočnení pravdepodobností a pravdepodobnostných predurčeností.

Rusko v dohliadnuteľnej minulosti a Ruské impérium posledných troch storočí obzvlášť, vyvoláva osobitne deprimujúci dojem vo vzťahu jeho obyvateľstva a riadiacej „elity" k prognózam-varovaniam.

Z Koránu, z jeho celistvosti, je možné získať pochopenie vzťahu prognóz, predurčenia Zhora, cieľavedomej a cieľaNEvedomej reakcie na význam diania v živote. Aj keď bol preložený do ruštiny G. S. Sablukovom a masovo vydaný v 19. stor., tak jednako pre riadiacu „pravovernú inteligenciu", honosiacu sa najmä svojou duchovnosťou (a rozhľadenosťou), sa nestal návodom. No varovná milosť Všemohúceho bola tak veliká, že v roku 1907 vznikla opera N. A. Rímskeho-Korsakova *„Legenda o neviditeľnom meste Kitež a panne Fevrónii"*. V súvislosti s touto operou upriamime pozornosť na dve významné okolnosti:

1. Fevrónia je zobrazená ako človek, prebývajúci nad obradnosťou (ceremonialitou) oficiálneho náboženstva. Je nositeľkou bezprostrednej živej relígie (obojstranne nasmerovaného životne chápavého zväzku človeka a Boha) v nevyhnutnej jednote emocionálneho a zmyslového nastavenia jej duše. Ona — to je jediný Človek v celej opere s touto kvalitou, ktorá sa prejavuje v tom, že jej činy sú za všetkých okolností bezchybné. T.j., neprehlbuje problémy, ale ich rieši;
2. táto opera — to je *jedinečný umelecký výtvor*, v ktorom je bez akejkoľvek abstraktnej teórie riadenia a náučnej terminológie *jednoducho ukázané*, ako treba reagovať na negatívnu prognózu (predpoveď): ako odpoveď na tri po sebe idúce pokánia (sebareflexie) - sa trikrát zmení Zhora predurčená budúcnosť pre tých, ktorí sa kajali (t.j. v úprimnom doznaní svojej nespravodlivosti zmenili svoju mravnosť, ktorá určuje celú algoritmiku psychiky, spoločnú jak pre úroveň vedomia, tak aj pre jej podvedomé úrovne). To, čo sa v náboženstvách nazýva pokáním, je vo svojej podstate prehodnotenie minulosti a zámerov do budúcnosti, prejavené v zmene skutočnej mravnosti človeka. Je to likvidácia jej vadnosti (neúplnosti) a likvidácia dvojitých a nejasných mravnostných štandardov. Týka sa to jak osôb, tak aj z nich zloženej spoločnosti.

Boh je milosrdný. Znamenia, negatívne prognózy, proroctvá o pohromách sú v podstate *varovania (upozornenia)***,** a nie nezmyselné zlé strašenia. Sú dávané zavčasu vopred, aby ľudia stihli prehodnotiť svoj minulý a terajší život, zmeniť svoju morálku a charakter svojho správania sa. A už tým samotným dať ľuďom možnosť zmeniť pravdepodobnostne predurčené blížiace sa dôsledky ich činov. Jedným z významov pojmu „pravdepodobnostne predurčené", je „podmienené vierou", relígiou. Avšak ruská vládnuca trieda - „elita" sa vtedy ukázala byť namyslene hlúpa a posúdila operu ako „chabú", „obsahovo prehnane serióznu", „chladno-rozumovú", či „sladko-mystickú", „nedostatočne prísnu voči zradcovi Griškovi-Zmätkárovi"[36] a za takýto zmätok hlúpostí v ich hlavách dostatočne tvrdo zaplatila po r. 1917. V r. 1994 predstavenie *„Legendy o neviditeľnom meste Kitež a panne Fevrónii"* bolo obnovené takisto v krízových podmienkach života spoločnosti...

Vymyslené lži o minulosti, t.j. zarátanie k zločincom tých, ktorí tvorili objektívne dobro (t.j. konali v koryte Prozreteľnosti - Božieho Zámeru) a prezentácia objektívne amorálnych zlodejov ako dobrodincov, sú svojím vplyvom na nastávajúce opakom pokánia.

[36] Kópie recenzií kritiky z novín toho obdobia

Okrem toho, je známe príslovie „privolať nešťastie“. Podstata javu je v tom, že vnesenie do prítomnosti informácie o tých či oných možných variantách budúcnosti mení pravdepodobnostné predurčenosti rozličných variánt. Toto – pri katastrofickom charaktere vnášanej informácie a *určitom nastavení psychiky ľudí* — sa môže stať programovaním katastrofického charakteru chodu udalostí, t.j. programovaním katastrofickej budúcnosti.

Od negatívnej prognózy sa „privolávanie nešťastia“ odlišuje v tom, že prognóza-výstraha pravdepodobnostne predurčene zmenšuje pravdepodobnosti „samouskutočnenia“ nešťastí. Odkrýva možnosti včasnej (užitočnej) cieľavedomej riadiacej reakcie na prognózu-výstrahu. A „privolávanie nešťastia“ naopak - zväčšuje pravdepodobnosť jej „samouskutočnenia“ a význam pravdepodobnostných predurčeností. Pripája *in-formačne do celkového algoritmu riadenia* rôznorodé izolované fragmenty v princípe možnej, no zároveň do privolania, dozretia (realizácie) neschopnej katastrofy. Dôsledkom jej formalizácie je pre priaznivý tok udalostí potrebné dodatočné ľudské úsilie a zásah Zhora, nasmerované na neutralizáciu a roztrieštenie nanovo poskladaného celkového algoritmu uskutočnenia celkovo iba možnej, no vôbec nie nevyhnutnej katastrofy.

A tak, nevediac primerane úmerne reagovať na negatívne prognózy a prázdne obavy (bez otvorených možností, vedúcich k nešťastiu), vyslovujúc nezodpovedne alebo sebavedomo-neomylne názory o biednych perspektívach kohokoľvek v budúcnosti, ľudia sami vytvoria jak sebe osobne, tak aj okoliu, nešťastia a ťažkosti, ktoré pravdepodobnostne predurčene nastáva prekonávať im samým a tým, v ktorých osud boli schopní neblahodárne sa vmiešať.

Preto davy hlupákov, nerozlišujúc **varovania** o biedach od **programovania** biednej budúcnosti, sa boja zlých predpovedí a stanúc sa neschopnými riadenia, nenávidia tých, koho slová o pohromách v budúcnosti sa napĺňajú. Hoci len proste im samým treba byť vnímavými a premýšľajúcimi, a nie sa zlostiť na vlastnú škodu.

* * *

ČLOVEK MUSÍ VEDIEŤ ROZLIŠOVAŤ, V AKÝCH PRÍPADOCH ON SÁM Z ODSTUPU, ALEBO VARUJÚC, POZORUJE NEGATÍVNU PROGNÓZU A V AKÝCH PRÍPADOCH AKTÍVNE, MOŽNO NEVEDOMKY PODVEDOME, PROGRAMUJE OBRAZOM POHROMY ĎALŠÍ CHOD UDALOSTÍ.

Spomeňte si na príbeh o lýdskom kráľovi Kroisovi (Krézovi). Keď sa obrátil na Delfskú veštiareň s otázkou, či má začať vojnu s Peržanmi, orákul mu odvetil: „Kroisos, prejdúc Halys[37] „veľkú ríšu zničí“. Kroisos utrpel porážku a jeho ríša bola obsadená Peržanmi. Na Kroisove obvinenie o klamstve, kňazi delfského orákulu prehlásili, že predpoveď orákula sa vyplnila do bodky, akurát orákulum neuviedlo, *konkrétne ktoré kráľovstvo* bude zničené.

No tento príbeh má dve stránky. Z jednej strany subjektívna morálka Kroisa mu nadiktovala líniu konania, ktorého dôsledkom zanikla jeho ríša. Ak by mal Kroisos iné mravnostné štandardy, správal by sa inak. Z druhej strany, odhaliac objektívnu morálku Kroisa a očakávajúc matricu scenárov ďalšieho toku udalostí, orákul už programoval konanie Kroisa bezalternatívne na zničenie jeho ríše. Veď ním nebolo povedané: „**Ak** Kroisos Halys prejde, tak veľkú ríšu zničí“. Vo formulácii orákula niet slova „Ak“. A veľkým i malým

[37] Halys je pohraničná rieka, po rýchlom prechode ktorej Kroisos v r. 546 B.C. vstúpil do vojny s Peržanmi a utrpel porážku od Kýra II...

„Kroisom“ tak ostáva buď zasiahnuť proti akejkoľvek kult(úr)e „orákulstva“[38] (aj vrátane súčasného „cigánskeho veštenia“ a „astrológii“), alebo bezalternatívne naplniť predprogramované.

V tomto je aj odpoveď na otázky o proroctvách orákulov Laiovi, jeho synovi Oidipovi, Akrisiovi: všetko sa nevyhnutne uskutočňuje tak, ako je predpovedané, lebo oni sa radšej snažia utiecť pred „osudom“, namiesto aby začali s ním bojovať. Namiesto aby prehodnotili a zmenili svoju (ne)mravnosť, a tým samotným — algoritmiku svojej psychiky, dôsledkom čoho by sa vymanili zpod vplyvu (moci) bývalého *proroctva = programu akoby bezalternatívnej „predpovede“*.

* *
*

Cit pre mieru v skutočnosti dáva na *úrovni vedomia algoritmicky neformalizované* vnímanie množstva rozličných variantov budúcnosti a hodnotenia pravdepodobnostnej predurčenosti každého z nich. No on je aj osnovou (základom) všetkých algoritmicky formalizovaných metód prognózy, vrátane odhadov a pravdepodobnostno-štatistických matematických modelov.

Tu napísané formulácie o pravdepodobnostných predurčenostiach a riadení vo vzťahu k životu spoločnosti, sa odzrkadlili v aforizme V. O. Kľučevského: „Zákonitosť dejinnej udalosti je obratne proporcionálna jej duchovnosti.“ V davovo-„elitárnych“ spoločenstvách je duchovnosť väčšiny rovná nemennej *podmienenej* nule. Preto je história davo-„elitarizmu“ protivná, ako obohraná platňa, na ktorej ihla gramafónu beží po jednej a tej istej preskakujúcej škrípajúcej drážke, dokola hrajúc nezmysel. História davo-„elitarizmu“ sa opakuje, ako $2 \times 2 = 4$ a význam rozdielov nie je väčší, ako v prípade, že 4,0 je na jednej kalkulačke 3,999999 a na druhej 3.999987.

Pochopenie variantov so zanedbateľne malou pravdepodobnostnou predurčenosťou ich uskutočnenia a udržateľné riadenie prechodných procesov, vedúcich k nim, je schopné nepozorovane pretvoriť Svet. No taká možnosť sa odhaľuje len vysokou mravnostne podmienenou duchovnosťou a s ňou združeným osobným zmyslom pre Mieru, ktorý je základom riadiacej kvalifikácie. Tá kompenzuje slabú udržateľnosť prechodných procesov k želanej budúcej variante vysokou slobodne vybranou samodisciplínou.

V snahe vylúčiť krach davo-„elitarizmu“ z vyššie uvedeného dôvodu, alebo hoc by len znížiť na minimum **v každej historickej hodine** pravdepodobnosť i pravdepodobnostnú predurčenosť takého krachu**,** dáva Talmud v rôznych variáciách odporúčanie nasledujúceho obsahu:

„Najlepší z gójov (ne-židov) je hoden smrti.“(!!!).

Ak príslušné kruhy nasledujú toto odporúčanie a spoločenstvo si neželá, alebo je neschopné sa pred ním chrániť, tak sa v spoločnosti zrežú jej vrcholky duchovnosti a jej história je predurčená rovnako, ako $2 \times 2 \approx 3{,}999$. Pretože, aj keď je pravdepodobnosť krachu davo-„elitarizmu“ v objektívne sa vyvinutých podmienkach odlišná od nuly (t.j., krach je možný), tak niet **osobností,** schopných ju zrealizovať s vysokou kvalitou riadenia ako objektívnu pravdepodobnostnú predurčenosť.

[38] Viď. analytická štúdia Vnútorného prediktora ZSSR, r. 2009 „Orákul: sociálna inštitúcia a polit-technológia“

Pre davo-„elitárne“ sociálne systémy sú najtypickejšie situácie konfliktov množstva čiastkových riadení. Preto jednou zo sociálne významných schopností jedinca v nich je schopnosť vyhodnocovať pravdepodobnostnú predurčenosť výhry v pre nich konfliktej situácii: „ja – on“, „ja – ona“, „ja – oni“. Táto schopnosť sa u väčšiny ľudí vypracuje na základe praxe života a je vo veľkej miere podmienená predchádzajúcou skúsenosťou a pamäťou, a nie predvídaním na základe vycítenia situácie prostredníctvom citu pre mieru (intuíciou). Ak si človek z predchádzajúcich skúseností bezmyšlienkovite zvykol, že v jednom prípade z 10 prehráva, tak sa správa dostatočne zdržanlivo. Ak si bez zamyslenia zvykol, že prehráva v jednom prípade zo 100, tak sa správa vo vzťahu k druhým viac nezávisle. Ale ak si zvykol vedieť, že prehráva v jednom prípade z 1000, tak on – príslušník davu – sebaisto hodnotí pravdepodobnostnú predurčenosť svojej výhry konfliktu (z množstva možností) ako jedinú možnosť a ide smelo do konfliktu. Ohľadom svojej výhry si totiž verí na celých 100% (s pravdepodobnosťou rovnou presne 1,0).

Dochádza k nepremyslenému stotožneniu konkrétnych chcených situácií *s celou množinou možných situácií, medzi ktorými sa nachádzajú aj neprijateľné varianty*. V skutočnosti má dočinenia so subjektívnym hodnotením na základe *pre(do)šlej* štatistiky pravdepodobnosti jeho *budúcej* pravdepodobnostne predurčenej prehry konfliktu, ktorej presná hodnota je menšia ako 1.0 — 0.999, keďže početnosť ľudstva je rádovo nie 10^3 (tisíce), ale už dávno milióny (10^6) a dnes už miliardy (10^9) — viac ako 7,2 miliárd k 1. januáru 2014[39]. Okrem toho, v zložení populácie nie všetci príslušníci davu sú jemu podobní.

Príslušník davu sa nad týmto nezamýšľa a nezodpovedne vstupuje do konfliktov, alebo ich vedome sebecky vytvára, pokiaľ jeho chápanie pravdepodobnosti predurčenej prehry konfliktu spadá do jeho *subjektívnej nuly*. Aj keď v skutočnosti je odlišná od nuly, ale v pre neho najprijateľnejšom prípade, je menšia (<) ako 1×10^{-3}. Títo ľudia sú najviac nebezpeční pre svoje okolie a 0,999 prevrátene dáva všetkým známe „666,0“[40]. Keďže všetko-si-dovoľujúci konfliktný príslušník davu sa mýli, domnievajúc sa, že pravdepodobnostná predurčenosť budúcnosti jeho prehry konfliktu sa rovná nule, tak sa časom stretáva s človekom (alebo spoločenstvom), ktorého možnosti konania, v ním nanútenom konflikte, prevyšujú jeho vlastné. Alebo sa stretne s niekým, kto chápe pravdepodobnostné predurčenosti s presnosťou vyššou ako 10^{-3} a riadi sa – strojí riadenie, vychádzajúc zo svojich možností a hodnotení. Bezohľadný príslušník davu prehráva konfliktnú situáciu s takými ľuďmi, *občas dokonca nevstúpiac do neho*, čím hubí seba i jemu dôverujúcich ďalších príslušníkov davu.

Ľudové príslovia hovoria o tom prostejšie:
„Na každú sviňu sa varí voda“, či „Na veľký kyjak väčší príde“, alebo „Išiel po vlnu, a strihaný sa vrátil“, „Na každého mudrca stačí prostota“, „Chlapec na ovcu a na chlapca ovca“, „Padla kosa na kameň“ a pod.

A pýcha – prehnané sebaohodnotenie aj vrátane vlastných možností, v zhode s mnohými vieroukami – je najprvotnejší, najvážnejší z hriechov, rodiaci všetky ostatné hriešne ambície. Ambície nebezpečné pre samotného človeka, druhých ľudí aj prírodu v prípade snáh o ich realizáciu.

---

[39] Aktuálna prognóza (r. 2014) pre rok 2050 je viac ako 10 miliárd ľudí a ďalej nasleduje, ako jedna z variánt, prirodzená stabilizácia populácie na tejto úrovni. Podobne ako iné druhy, keď naplnia svoju eko-niku – aktualiz. prekl.

[40] číslo šelmy – zvera, ktorého jeden zo zmyslov (významov) je v tom, že v základni davo–„elitárnej“ spoločnosti je psychologický podklad: vláda zvieracích inštinktov nad ostatnými komponentami psychiky väčšiny populácie.

Zmysel pre mieru, poskytujúci vnímanie variánt a ohodnotení pravdepodobnostných predurčení uskutočnenia každej z nich a aj ich súhrnu (vrátane vzájomného porovnania), je svojrázne osobnostne podmienený. Preto osobnostný faktor v neštandardných situáciách je nadradený štandardnému vzdelaniu na každej úrovni kvalifikácie, v každej sfére činnosti človeka v spoločnosti. Samotné vzdelávanie (ako aj všetko v živote ľudí) má mravnostne podmienený charakter. Avšak, v každom variante morálky a etickej orientácie človeka je vzdelávanie, bez zvyšovania vnímania miery (systematickej intuície), nezmyselné. Neumožňuje totiž dať do vzájomného vzťahu už známe poznatky a osvojené návyky s prebiehajúcou skutočnosťou, čo prakticky znemožňuje riadenie bez ujmy aj v bežných, štandardne bezproblémovo riešiteľných situáciách. Okrem toho vzdelanie – ako osvojené poznatky a návyky – je iba „prídavkom" k stroju psychiky[41]. Dôsledkom toho, pri dominancii zvieracích inštinktov nad ostatnými komponentami psychiky (rozumom, intuíciou a svedomím), vzdelaný človek organizáciou svojho správania sa je neodlíšiteľný od vydrezúrovaného zvieraťa.

V súčasnom – tomto kontexte je *stroj (usporiadanie) psychiky* konkrétnym termínom (pojmom). Je jasné, že inštinkty, rozum i intuícia sú prejavy rôzneho hierarchického poriadku v organizácii správania sa človeka na základe jeho psychiky a počas jeho psychickej činnosti. Podľa nášho pohľadu – *pre ľudský stroj psychiky* – je normálne, ak vrodené reflexy a inštinkty sú osnovou, podľa ktorej sa vytvára rozumné správanie. Je normálne, ak intuícia poskytuje informáciu, ktorú možno pochopiť prostredníctvom činnosti intelektu. T.j. pre ľudský (Človečí) stroj psychiky je normálne, ak v jeho hierarchii stojí intuícia vyššie ako rozum, rozum vyššie ako inštinkty (pudy) a všetky spolu zabezpečujú existenciu človeka v súlade s biosférou Zeme, Vesmírom i Bohom.

Napriek tomu, pomerne často je vidieť, ako sa rozum stáva nevoľníkom a posluhuje zvieracím pudom človeka; ako sa rozumová činnosť vyvyšuje nad seba a snaží sa popierať intuitívne vyhodnocovanie a dokonca úplne vytláča intuíciu zo psychiky; ako sa oni spolu (pudy a rozum) snažia odvrhnúť Vyšší Zámysel. Dôsledkom toho sa stávajú obeťami nimi neprekonateľnej ohraničenosti a zaujatosti, čo nachádza svoje vyjadrenie v neľudskom stroji psychiky. Ten v závislosti od organizácie komponentov psychiky jednotlivca môže mať niekoľko foriem (tvarov – tvári):

Ak rozum zavrhuje intuíciu, alebo slúži – ako nevoľník – inštinktom, tak to je nie ľudský (Človečí), ale *zvierací stroj psychiky*. Pritom si treba uvedomiť, že aj pri zvieracom stroji psychiky môže byť intelekt vysoko rozvinutý a jeho nositeľ môže byť vynikajúci profesionál v rôznej oblasti činnosti civilizácie[42] (vrátane mágie), no podstatou niesúc človekom.

Takisto aj *stroj psychiky biorobota (zombi)* sa odlišuje od ľudského tým, že v správaní sa stráca sloboda narábania s informáciou, dôsledkom čoho jedinec autonómne odpracováva do jeho psychiky zavedený program[43] správania sa (autonómny robot - automat). Prípadne nie je schopný brániť sa aktivizácii špecifických návykov a vlastností zvonku, t.j. svojvôli iných

[41] O typoch s-troja psychiky viac v Prílohe DVTR (a publikáciách Od ovčana k človeku a MIM – dopl. prekl.)

[42] Inými slovami: hoci je nemožné byť bez profesionalizmu v príslušnom type spoločensky prospešnej činnosti, nie v profesionalizme sa ľudská dôstojnosť prejavuje. Veľmi často totiž vysoký profesionál - je nie človekom, ale doplnkom k svojmu pracovnému miestu. Iný zas, poúčajúc druhých o právach človeka a humanizme, nič iné robiť nevie a ani nechce, a z tohto dôvodu tiež nie je človekom.

[43] možno mnohovariantný, alebo ním prijaté fragmenty programov patriacich ako celok kolektívnemu podvedomiu.

jedincov (diaľkovo ovládaný robot). Okrem toho zombifikujúce programy môžu byť hierarchicky významnejšie v správaní jedinca, ako jeho vrodené inštinkty. Dôsledkom toho, na jednej strane, v nejakých situáciách zombi neprejavuje inštinktívno-živočíšne reakcie na podnety a zdá sa človekom, na rozdiel od nositeľov zvieracieho stroja psychiky. Tí sa ani nesnažia ovládať zvieraciu podstatu – pudy. Na druhej strane je v psychike zombiho možný konflikt medzi správnymi (výkonnými) programami inštinktov a zombifikujúcimi programami chovania, a taktiež medzi rôznymi zombifikujúcimi programami.

Tzv. „démonické“ osobnosti, *disponujúce vedomými alebo podvedomými prehnanými sebahodnoteniami*, sú nositeľmi zvieracieho stroja psychiky, stroja psychiky zombi, alebo zotrvávajú v svojhlavosti individualizmu, oslobodeného z otroctva inštinktov a zombifikujúcich programov. Plodia agresívno-parazitický individualizmus s nárokmi na nadľudskú dôstojnosť v rámci ľudstva. T.j., základom *démonického typu psychiky* je neľudský stroj psychiky tých, ktorým Zhora bolo dané byť ľuďmi.

5. Riadenie: kvalita a optimálnosť

Subjekt riadenia môže v princípe riadiť iba objektívne existujúce procesy (objekty), ktoré sú pre subjekt-riadiča udržateľné v zmysle predpovedateľnosti. Ak vzniknú vo vzťahu objektívnosti a predpovedateľnosti ilúzie, tak oni vyvolajú časom úplne reálne rozčarovanie.

Existencia udržateľnosti podľa predpovedateľnosti v mnohých prípadoch **objektívne umožňuje** priviesť proces, **objektívne sa vyvíjajúci,** k subjektívne vybranému (konkrétnemu) prognostickému cieľu z množstva (spočítaného alebo nespočítaného, konečného alebo nekonečného) objektívne možných variánt vývoja procesu. Tu slovo „objektívne" znamená predovšetkým hierarchicky vyššie objemnejšie riadenie, podporované Najvyšším. Takisto subjekt, opierajúci sa o udržateľnú predpovedateľnosť(,) **v rámci hierarchicky vyššieho objemnejšieho riadenia**(,) môže riešiť situácie *konfliktného riadenia* jedného objektu, *uskutočňovaného* niekoľkými subjektmi, pre seba prijateľným spôsobom. Hrubo vyznačené slová sa viažu aj k začiatku vety, a aj k jej koncu, keďže hierarchicky vyššie objemnejšie riadenie stojí nad situáciou konfliktu. Dve čiarky sú dané do zátvoriek, pretože prítomný zvrat je potrebné, pre plnosť chápania dvojitého zmyslu, striedavo zakrývať na oboch miestach.

Pojem „riadenie" vždy sprevádza pojem **kvalita riadenia**. Charakteristiky skutočného praktického riadenia (tvorenia) sa vždy líšia od ideálnych, vektorom cieľov riadenia predpísaných charakteristík. „Rozdiel" vektora cieľov a vektora aktuálneho stavu je vektor chyby riadenia. Vektory chýb, v ktorých ani jedna z čiastkových chýb riadenia nepresahuje subjektívne predpísané prípustné odchýlky od ideálneho režimu, vytvárajú prípustné množstvo vektorov chýb. Rozmernosť vektora chyby (množstvo čiastkových cieľov riadenia v jeho zostave) môže byť veľmi veľká. Preto používať naraz celý vektor chyby pre porovnanie rôznych procesov riadenia s jedným a tým istým pre nich spoločným vektorom cieľov – je nie vždy pohodlné. Preto v prípadoch porovnávania, ak, po prvé: ani jedna z čiastkových chýb nepresahuje prípustné hranice a po druhé: ak nevyvstane otázka prehodnotenia hierarchie (chronológie) priorít vo vektore cieľov, je najvhodnejšie mať jedno hodnotenie vektora chyby, umožňujúce odpovedať na otázky:
Dobre, alebo zle?
Lepšie, alebo horšie?
Takéto hodnotenie sa volá **kvalita riadenia**. Je to miera vektora chyby, t.j. spoločné ohodnotenie celého súboru čiastkových chýb riadenia, patriacich do vektora chyby.

Úplný zoznam cieľov riadenia vo vektore cieľov je možné rozčleniť na skupiny a na základe komponentov, patriacich do každej z nich, zostrojiť čiastkové hodnotenie kvality riadenia. Čiastkové ohodnotenia je možné následne zaviesť do nového vektora chyby podstatne menšieho rozmeru, ako pôvodný chybový vektor. Do neho možno zahrnúť aj spoločné, všeobecné hodnotenie kvality riadenia. Vytvorenie pomocného vektora chyby riadenia, zahŕňajúceho v sebe čiastkové ohodnotenia kvality riadenia, môže byť užitočným pri analýze manévrovacích režimov. V rôznych etapách manévru celkový vektor cieľov totiž môže meniť svoje hierarchické usporiadanie a veľkosť. Ak môže byť vektor chyby interpretovaný formou číselného algebraického *n*-rozmerného vektora (stĺpec čísel), tak ako jeho miera môže vystupovať akákoľvek z noriem[44] vektora. Hoci aj jeho „dĺžka" - diagonála

[44] Ide o presný matematický termín: Viď. odbor lineárnej algebry a matematickej analýzy

rovnobežnostena, zostrojeného na komponentoch vektora v *n*-rozmernom priestore s ortogonálnou (kolmou - s 90° uhlami) základňou.

Ak je prijaté nejaké pravidlo hodnotenia kvality riadenia, tak je trans-formácia vektora chyby na ohodnotenie kvality riadenia jednoznačná (logika typu *áno* alebo *nie*, *0* alebo *1*). Spätný prechod z dôvodu mnohorozmernosti „priestoru" cieľov riadenia je mnohoznačný (ide o viachodnotovú logiku), a preto v tomto prípade nezaujímavý.

Hodnotenie kvality riadenia je vždy subjektívne:

1. Subjektívny je výber množstva čiastkových cieľov riadenia,
2. subjektívne sa stanovuje hierarchia ich dôležitosti,
3. použitím rozličných pravidiel (algoritmov) transformácie, je možné na základe rovnakého vektora chyby zostrojiť nie jedno zovšeobecňujúce hodnotenie celého súboru čiastkových chýb patriacich do vektora.

Tieto tri faktory je nevyhnutné zohľadniť aj pri porovnaní ohodnotenia kvality riadenia procesov rovnakej kvality, no riadených rôznymi subjektami.

V situáciách konfliktného riadenia jedného a toho istého objektu zo strany rôznych subjektov je otázka kvality riadenia o to viac mnohoznačná. V závislosti od toho, čo konkrétne je každým zo subjektov – riadičov chápané ako čiastkové chyby a čiastkové ciele riadenia, sa skladajú ich vektory cieľov i vektory chýb. Dôsledkom toho pri ich zhode vznikajú koalície objektívnych spojencov. Tie sa zasa rozpadajú, ak proces konfliktného riadenia začne zasahovať nezhodné (nekompatibilné) ciele, lebo to vytvára v koalícii vzájomne sa vylučujúce ohodnotenia chýb riadenia.

Jediná výnimka zo subjektivizmu hodnotení kvality riadenia vzniká pri porovnaní súhrnu čiastkových procesov jedného druhu v rámci objemnejšieho procesu hierarchicky vyššieho riadenia. Hodnotenie kvality riadenia, vystavené Všemocným v hierarchicky Najvyššom riadení, je objektívne vo vzťahu ku každému z čiastkových, do neho vložených (pod-riadených) procesov.

* * *

V podmienkach mnohorozmernosti vektora cieľov hierarchicky vyššieho objemnejšieho riadenia a v neho vložených čiastkových riadení môže vznikať zaujímavý a z praktického hľadiska významný jav.

Preskúmame vložený(hierarchicky podriadený) proces riadenia s nasledujúcimi vlastnosťami:

Do jeho cieľového vektora patrí nejaká množstvo čiastkových cieľov hierarchicky vyššieho všeobjímajúceho riadenia. Hierarchia cieľov tohto riadenia môže však dokonca opačná voči hierarchii cieľov všeobjímajúceho riadenia. T.j. dotyčný vektor môže byť veľmi primitívny v porovnaní s hierarchicky Najvyšším. Avšak riadiacim subjektom sú uložené veľmi prísne požiadavky na prípustnosť jednotlivých čiastkových chýb riadenia, spadajúcich pod hierarchicky vyšší vektor chýb, pričom proces prebieha v rámci týchto prísnych požiadaviek. Hierarchicky Najvyššie hodnotenie kvality riadenia tohto procesu sa napriek tomu môže ukázať byť vyšším, ako u druhých podriadených procesov rovnakého druhu, u ktorých cieľové vektory vo väčšej miere zodpovedajú hierarchicky Najvyššiemu vektoru tak v jednotlivých čiastočných cieľoch, ako aj v ich hierarchii, no vektory chýb riadenia „lietajú"

v subjektívne vnímanej prípustnosti veľmi širokých hraníc, nezodpovedajúcich nárokom Najvyššieho riadenia.

* *
*

Z množstva kvalitatívne jednotných procesov, riadenie ktorých je podriadené pre nich spoločným vektorom cieľov a hodnoteniu kvality riadenia, je proces disponujúci extrémnym (najvyšším alebo najnižším) hodnotením kvality riadenia, nazývaný optimálnym.

V krátkosti, *optimálne riadenie* — to je riadenie, pri ktorom sa dosahuje najvyššia úroveň kvality riadenia.

Z toho sa odvíja celá teória optimálneho riadenia, zostrojená (postavená) na princípe maximálneho hodnotenia kvality riadenia. Keďže v osnove chápania optimálnosti ležia subjektívne stanovené kategórie, vlastné procesu riadenia, tak chápanie optimálnosti je takisto subjektívne. Najčastejšie sa stretávame s chápaním optimálnosti v zmysle minima spotreby zdrojov, v zmysle maximálnych alebo minimálnych charakteristík objektu a v zmysle minima času pre manéver prechodu z jedného režimu do druhého. Vo väčšine prípadov jeden druh optimálnosti neguje druhé. Sú možné aj kritéria optimálnosti postavené na kombinácii niekoľkých čiastkových (parciálnych) kritérií optimálnosti.

Na optimalizáciu riadenia projektov, na ktorých sa zúčastňujú na rôznych miestach, v rôznom čase a poradí mnoho vykonávateľov(tak fyzických, ako aj právnických osôb), môžu byť použité tzv. „**sieťové metódy“**. Všetko, čo vstupuje do teórie a praxe „sieťového plánovania“, vychádza z rozpoznania rozhraní roztrieďujúcich rôzne etapy a fázy celkovej práce, na ktorých sú možné objektívne hodnotenia typu „**splnené - nesplnené**“, „bol dosiahnutý očakávaný výsledok - alebo nebol“ vo vzťahu ku každému z fragmentov práce a práce ako celku. Ak by sme zobrazili **graficky** rozdelenie celkovej roboty na jej fragmenty(etapy), vymedzené hranicami kontroly na fakty “splnené - nesplnené“, tak samotná schéma projektu bude znázorňovať sieť. V nej budú hranice kontroly (medzné stavy) ukončenia jednotlivých etáp a začiatkov nasledujúcich etáp zobrazené ako **uzly** a etapy pôsobenia na procesy ako **čiary** spájajúce uzly navzájom.

Sieťové metódy sú používané na optimalizáciu projektov v zmysle dostihnutia minima času na splnenie celkovej úlohy. Pritom sa trvanie jednotlivých pracovných etáp medzi kontrolnými hranicami zobrazených pracovných plánov vo forme sieťových grafikonov zadáva na osnove normatívnej bázy „techno-logického času“ výkonu rozličných druhov prác. Celý mechanizmus je vytváraný účtovníckym systémom spotreby zdrojov a chronometriou(časomierou) skutočných technologických operácii pri vznikajúcej organizácii prác na danom podujatí(tvorení). Taktiež v množstve prípadov aj na osnove intuitívnych hodnotení.

Existujú už vypracované algoritmy umožňujúce vypočítať celkové trvanie realizácie projektu; identifikovať v projekte hierarchiu závislosti celkovej doby trvania projektu od možného časového sklzu splnenia každej jednotlivej etapy a pod. Týmto všetkým sa zaoberá špeciálna literatúra[45].

[45]V ZSSR boli sieťové metódy v móde v 60-tich rokoch 20. stor., keď ich používanie bolo byrokraticky vynucované. No nakoľko v ZSSR epochy „stagnácie“ a objektívne i subjektívne faktory v živote spoločnosti bránili optimalizácii riadenia jednotlivých projektov a národného hospodárstva celkovo, tak akonáhle módna

Sieťové metódy môžu poslúžiť aj v algoritme metódy dynamického programovania[46], nakoľko v niektorých *hierarchicky mnohoúrovňových modeloch riaditeľných procesov* môžu byť krokové výhry v metóde dynamického programovania získané na osnove sieťových metód.

Optimálne riadenie môže byť jediné, no môže byť aj množinové - súborné, vzhľadom na to, že jedne a tie isté ohodnotenia kvality riadenia môžu zodpovedať nejakému množstvu vektorov chýb riadenia. V tom prípade je nutné, buď prehodnotiť kritérium optimálnosti, alebo ho doplniť nejakými ohraničeniami príslušných komponentov vektora chyby riadenia, vzťahujúcimi sa k prioritám riadenia vo vektore cieľov.

V rade prípadov rozpoznať optimálne riadenie sa nepodarí kvôli zložitosti alebo neprijateľnému vynaloženiu práce pri riešení úlohy o predpovedateľnosti správania sa objektu. V tomto prípade treba z celej množiny možných variantov riadenia vybrať podmnožinu variantov, v ktorej ohodnotenie kvality riadenia dosahuje prijateľné hodnoty. Jednoducho sa ohraničiť jedným z variantov, hoc aj nie optimálnym, no prijateľným podľa úrovne kvality riadenia.

Ak dáme kvalitu riadenia do vzťahu s plnou funkciou riadenia, tak kvalita riadenia je podmienená:

1. koncepciou riadenia (riadiacim-manažérskym riešením);
2. kvalitou riadenia koncepcie, prijatej k uskutočneniu (realizácii).

---

vlna prešla, boli zabudnuté. A praktické vypracovania, realizované vo forme programov, boli stratené s príchodom počítačov nových generácií (IBM) z dôvodu softvérovej nekompatibility so staršími pokoleniami počítačov.

Napriek tomu pre dnešnú riadiacu (manažérsku) kultúru (včítane socio-kultúrneho inžinieringu)*, sú znalosti sieťových metód a umenie ich používať na optimalizáciu riadenia projektov a samotného podnikania esenciálne.

V materiáloch KSB (Koncepcie sociálnej bezpečnosti) o možnostiach využitia sieťových metód na optimalizáciu štruktúr samosprávy a podnikov pozri nedokončenú prácu VP ZSSR *„O kultúre administratívnej činnosti“* a prácu *„Osnovy sociológie“.* .

[46] O nej bude reč v Kapitole 14 – pozn. prekl.

6. Uzavreté systémy

V drvivej väčšine prípadov objekty (procesy), s ktorými sa stretávame v bežnom živote, nemajú vlastnosť samoriadenia v pre nás želateľnom režime. V súvislosti s touto skutočnosťou stojíme pred nevyhnutnosťou riešiť rôzne úlohy riadenia. Ich riešenie spočíva v tom, aby sme:

1. buď rozpoznali v objekte (procese) nejaký systém riadenia a naladili ho na pre nás prijateľný režim riadenia objektu (procesu);
2. alebo zostrojili systém riadenia a spojili ho s objektom (procesom), ktorý máme v úmysle riadiť.

Aj prvé, aj druhé nás privádza k pojmu „uzavretý systém“:

„Uzavretý systém“ – to je objekt riadenia (proces), nachádzajúci sa vo vzájomnom pôsobení s prostredím, a systém jeho riadenia. Vzájomne sú previazané reťazmi priamych a spätných väzieb.

Účelom-funkciou systému riadenia (ako súčasti zamknutého systému) je vytvárať riadiaci signál a smerovať ho do objektu a jeho okolia cez priame väzby. Je jasné, že systém riadenia musí zodpovedať jak vektoru cieľov riadenia, tak aj objektu riadenia a vplyvu prostredia naň.

Riadenie a jeho prejav v najvšeobecnejšom zmysle – to je **vždy** vzájomná vloženosť pojmov, vyjadrujúcich tieto procesy a samotných objektívnych procesov, prebiehajúcich v Objektívnej realite. Riadenie – informačno-algoritmický proces **-** má dva základné smery komunikačného toku, výmeny informácií:

- z objektu a prostredia, obkolesujúceho objekt riadenia, do sústavy riadenia objektu – to je spätná väzba a
- zo systému riadenia objektu na objekt a prostredie – to sú priame väzby.

Priame väzby sa ďalej delia na vnútorné a vonkajšie. Vnútorné priame väzby sú lokalizované v rámci objektu a systému jeho riadenia. Vonkajšie priame väzby vychádzajú z riadiaceho systému a objektu riadenia do vonkajšieho prostredia.

Analogicky sa na vnútorné a vonkajšie delia aj spätné väzby: tie väzby, ktorými postupuje informácia o stave prostredia a o stave objektu v ňom – to sú vonkajšie spätné väzby. A tie, ktorými prechádza informácia o stave objektu a systému jeho riadenia – to sú vnútorné spätné väzby.

* * *

Uvedené definície pojmov „priame“ a „spätné väzby“, „uzavretý systém“ obsahujú určité zamlčania – informácie „medzi riadkami“, dôležité v kontexte DVTR. V dôsledku prítomnosti týchto zamlčaní v kontexte DVTR sú tieto definície širšie, zahŕňajú v sebe aj ten zmysel, ktorý nie je vlastný týmto pojmom v bežných historicky vzniknutých technických verziách teórie riadenia.

«Uzavretý systém riadenia je systém riadenia, v ktorom sa riadiaca činnosť formuje funkciou odchýlky hodnoty riadené veličiny od požadovaných hodnôt jej stavu». **(Veľká sovietska encyklopédia, 3. vydanie, zväzok 9, str. 325)**

V súvislosti s takýmito definíciami, keď je reč o priamych a spätných väzbách v uzavretom systéme, tak sú myslené iba väzby s objektom riadenia, nie s prostredím. Pritom pod priamou väzbou sa rozumie riadiaca činnosť a pod spätnou väzbou – informovanie systému riadenia o reakcii objektu riadenia na riadiacu činnosť. V podstate v takýchto definíciach pojmu „uzavretý systém“ sa hovorí o tom, že informácia v uzavretých systémoch, na základe ktorej sa v každom jednom momente vypracováva riadiaca činnosť, zahŕňa v sebe aj informáciu o riadiacej činnosti, vypracovanej niekedy v minulosti. Inými slovami, niektoré informačné toky, prechádzajúce systémom riadenia, sú zamknuté-uzavreté v kruhovom obvode ich obehu. Odtiaľ aj vyplýva názov pojmu „uzavretý systém“.

Avšak existujú zväzky „objekt + systém riadenia“, v ktorých niet spätných väzieb v zmysle podmienenosti prebiehajúceho riadenia riadením, vykonaným v minulosti. Taká je programová schéma riadenia (o nej sa bude hovoriť neskôr). A v schéme riadenia „prediktor - korektor“ (o nej sa bude tiež hovoriť neskôr) niektoré z väzieb, ak ich máme zaradiť do kategórie „spätných“ v tradičnom ponímaní tohto termínu, sa uzamykajú nie cez minulosť, ale cez predpovedanú budúcnosť. V tom zmysle, že prebiehajúce riadenie zahŕňa v sebe prognózu správania sa riadeného objektu, do ktorej patrí aj informácia o variantách aktuálneho riadenia.

Pritom v historicky postupne sa vyvinuvších technických verziách teórie riadenia neexistuje termín pre označenie zväzku „objekt + systém riadenia“ vo všeobecnom prípade skúmania. Preto, vysvetľujúc DVTR, máme na výber:

1. buď nejako pomenovať tento zväzok (pritom samotné slovo „zväzok“ evidentne neprichádza do úvahy, kvôli jeho používaniu v úplne rôznych kontextoch);
2. alebo pridať v kontexte DVTR rozšírujúcu interpretáciu výrazmi „priame“ a „spätné väzby“, „uzavretý systém“.

V predchádzajúcich vydaniach DVTR sa využíval rozšírujúci prístup, avšak nebol vysvetlený, čo u časti čitateľov (konkrétne u oboznámených s nejakými technickými verziami teórie riadenia) vyvolávalo otázky.

V tomto vydaní zachovávame rozšírujúci prístup interpretácie uvedených pojmov, a preto v kontexte DVTR treba prijať definície priamych a spätných väzieb s ich prerozdelením na vonkajšie (smerujúce do prostredia) a vnútorné (lokalizované v rámci objektu riadenia a systému riadenia) tak, ako boli uvedené predtým.

Takisto je užitočné zaviesť pojem „sila väzby“. V každom konkrétnom prípade môže byť zostrojený (špecifikovaný v zmysle):

1. podľa priamých väzieb – na základe porovnania sily riadiaceho vplyvu na objekt alebo prostredie, vytvoreného systémom riadenia, s vlastnými charakteristikami objektu riadenia (vzhľadom na okolnosti, napríklad v prípade riadenia pohybu v zmysle teoretickej mechaniky to môže byť vzťah síl riadiaceho vplyvu s hmotnosťou, momentami zotrvačnosti, s charakteristikami síl a momentov odporu pohybu);
2. podľa spätných väzieb – na základe porovnania sily riadiaceho vplyvu, vytváraného systémom riadenia, s parametrami, charakterizujúcimi odklon objektu od predpísaného režimu a parametrami, charakterizujúcimi vplyv prostredia na objekt, na ktorý reakciou je systémom vypracovávané riadenie.

Preto, aby sme neplodili zbytočné pojmy a nerobili špeciálne klauzuly vo vzťahu k takým čiastkovým prípadom riadenia, ako je programové riadenie (bez spätných väzieb) a riadenie

podľa schémy „prediktor–korektor“[47], tak aj v prípade, keď je medzi objektom a systémom riadenia čo i len jedna väzba s nenulovou „silou“ – priama alebo spätná – budeme takýto zväzok tiež nazývať „uzavretým systémom“.

A okrem toho, pri porovnaní procesu projektovania a tvorby zväzku „objekt riadenia + systém riadenia“ s plnou funkciou riadenia, sú všetky takéto zväzky uzavretými systémami, keďže bez riešenia úlohy o predpovedateľnosti správania sú neuskutočniteľné a nefunkčné.

* *
*

Príklad uzavretého systému je auto s vodičom. Auto je objekt riadenia. Vodič, presnejšie jeho algoritmika psychiky je systém riadenia. Spätné väzby sú uzavreté cez zrak, sluch, hmat a vestibulárny aparát vodiča. A priame väzby - cez jeho ruky a nohy, pôsobiace na výkonné orgány: volant, pedále, rýchlostnú páku, páčky a gombíky. Okrem toho, hierarchie uzavretých okruhov priamych a spätných väzieb sú jak v systémoch a prístrojoch auta, tak aj v samotnom človeku.

Samoriadiaci sa objekt, u ktorého sa nepodarí určiť systém jeho riadenia, taktiež predstavuje uzavretý systém. Aj v ňom samotnom totiž existuje uzavretý cyklus priameho a spätného zobrazenia v nejakej hierarchii okruhov cirkulácie informácií. Príkladom takýchto samoriadiacich sa objektov s nelokalizovaným systémom riadenia je splachovacia nádoba záchodovej misy s plavákovým regulátorom hladiny vody. Systém riadenia je nelokalizovaný v tom zmysle, že ho nemožno odlíšiť od samotného objektu tak, ako je možné odlíšiť vodiča od auta, alebo modul autopilota od lietadla ako celku. Okrem toho, aj v prípade metódy odstránenia uzlov (kľúčových komponentov) z uzavretého systému s nelokalizovaným systémom riadenia, nedosiahneme nič, okrem jeho privedenia do havarijného, alebo nefunkčného stavu. V uzavretých systémoch s lokalizovaným systémom riadenia odstránenie systému riadenia nenarúša v princípe funkčnosť objektu riadenia.

Systém riadenia objektu (lokalizovaný alebo nie – to je jedno) formuje riadiaci signál, t.j. kódovanú informáciu o tom, aká má byť riadiaca činnosť, aby správanie sa objektu zodpovedalo cieľovému vektoru a vektor chyby nepresahoval prípustné hranice. Tento proces riadenia sa deje v súlade s vektorom cieľov riadenia na základe informácií o stave uzavretého systému a okolitého prostredia (t.j. na báze vektora stavu), v zhode s interpretáciou príčinno-dôsledkových podmienenností v systéme riadenia. Inými slovami, v zhode s interpretáciou „objektívnych zákonov“ existencie uzavretého systému v prostredí. Riadiaci signál sa cez priame väzby predáva výkonným orgánom (pri nevyhnutnosti aj okolitému prostrediu), čo zabezpečuje riadiaci vplyv na objekt. Reťazcami spätných väzieb sa do systému riadenia v procese riadenia podáva informácia o stave okolitého prostredia, objektu, vykonných orgánov a samotného systému riadenia.

T.j., riadenie je jediný usporiadaný celok úkonov rôznej kvality, uskutočňovaných elementami, tvoriacimi **uzavretý systém**, ktorý je hierarchiou obvodov cirkulácie a pretvárania informácií v procese realizácie koncepcie riadenia. Koncepcia riadenia je tvorená komplexom čiastkových koncepcií riadenia (cieľových funkcií). Riadenie – to je ucelená funkcia. Ucelená v tom zmysle, že vylúčenie akejkoľvek etapy z nej spôsobuje nemožnosť daného riadenia, t.j. neuskutočniteľnosť koncepcie a nedosiahnuteľnosť cieľov.

[47] v ktorej je časť väzieb, ktoré pri tradičnom prístupe možno nazvať akokeby spätnými, nakoľko sa uzamykajú cez prognózovanie budúcnosti.

7. Spôsoby riadenia: štruktúrny, v supersystémoch – bezštruktúrny a na osnove virtuálnych štruktúr

V procese riadenia uzavretý systém a jeho časť – systém riadenia – tvoria štruktúru, podriadenú vektoru cieľov (nim podmienenú) a nesúcu koncepciu riadenia a ju predstavujúce **cieľové funkcie**. Kvalita riadenia sa pritom zabezpečuje dvoma faktormi:

- **architektúrou štruktúry**, t.j. funkčným nakopením jej elementov (vrátane kanálov informačnej výmeny) a usporiadanosťou (organizáciou, hierarchiou) elementov v štruktúre;
- charakteristikami práceschopnosti, funkčnou spôsobilosťou a vhodnosťou samotných elementov patriacich do štruktúry, pre realizáciu im priradených funkcií (svojho druhu „kvalifikačnou“ úrovňou elementov).

Chyby v zostrojení štruktúry, vyvolávajúce jej celkový nesúlad s vektorom cieľov a množstvom prípustných vektorov chyby, môžu priviesť prakticky navnivoč vysoko funkčnú spôsobilosť elementov štruktúry. Preto pri funkčne vhodných (v tomto zmysle dobrých) elementoch, tvoriacich štruktúru, bude vektor chyby riadenia aj tak mimo prípustných hraníc.

Ak sa pritom štruktúra vytvorí do začiatku procesu riadenia a jej architektúra i elementárna báza sa v jeho priebehu nemení, tak charakteristiky vektora chyby riadenia sa určujú predovšetkým súladom architektúry štruktúry s vektorom cieľov a množstvom prípustných vektorov chyby riadenia. Z tohto dôvodu uvedený spôsob riadenia nazývame **štruktúrnym**.

Pri riadení štruktúrnym spôsobom vzniká adresné šírenie funkčne zameranej informácie k elementom štruktúry, nemennej v procese riadenia. Príklady štruktúrneho riadenia v technike: riadenie lietadla pomocou autopilota, ktorý je štruktúrou rôznorodých elementov; veliaci zbor ľubovoľného vojenského útvaru, administratívna časť ľubovoľného podniku, inštitúcie a pod., sú taktiež štruktúrou.

Bezštruktúrne riadenie je možné v **supersystémoch,** zložených z množstva v nejakom zmysle navzájom analogických elementov. Element supersystému, skúmaný samostatne, môže byť systémom[48] alebo taktiež supersystémom. Preto kvôli skráteniu popisu systému, zahŕňajúceho množstvo v ňom vložených elementov - systémov, bol vybraný pojem „supersystém“. Každý z elementov supersystému má schopnosť zapamätať si cez neho prechádzajúcu informáciu pravdepodobnostnou formou a taktiež pravdepodobnostnou formou predávať informáciu druhým elementom, patriacim do tejto množiny. T.j., v množine môžu prebiehať procesy priameho aj spätného zobrazenia. Správanie sa elementov tejto množiny je určené ich vnútorným informačno-algoritmickým stavom. Celkovo to znamená, že:

[48] Systém je množstvo elementov interagujúcich (navzájom spolupracujúcich) jeden s druhým a s prostredím, obklopujúcim systém, v ktorom sú určené:

funkcionálna špecializácia každého z elementov, t.j. ich kvantitatívne a kvalitatívne zloženie;

vzájomné prepojenia;

algoritmika fungovania elementov a systému ako celku.

1. Všetky elementy sú samoriaditeľné na základe ich pamäti.
2. Každý z nich je možné riadiť zvonku, keďže môžu prijímať informáciu do pamäte (podľa bodu 1).
3. Elementy môžu riadiť druhé elementy (podľa bodov 1 a 2), keďže môžu z vlastnej pamäte poskytovať informácie druhým elementom množiny.

Okružné rozširovanie (cirkulácia) informácie (t.j. jedna a tá istá informácia prechádza cez množstvo elementov) podlieha niektorým štatistickým charakteristikám a rôznym vyhodnocovaniam možného toku udalostí. Prináša sebou pravdepodobnostnú predurčenosť zmeny in-formačného stavu pamäti elementov množiny. **Pravdepodobnostne predurčená zmena stavu pamäti elementov vedie k zmene stavu štatistických charakteristík ich samoriadenia.** Ak šírenie informácie v uvedenej množine a jeho dôsledky majú udržateľnú predpovedateľnosť v štatistickom zmysle (t.j., vytvára predpovedateľnú štatistiku javov.), tak je možné bezštruktúrne riadenie tejto množiny, a takisto i jej bezštruktúrne samoriadenie. V takejto množine elementov, disponujúcich rozličnými informačnými stavmi ich pamäte, podriadených štatistickým zákonitostiam, existuje pravdepodobnostná predurčenosť a pravdepodobnosť toho, že cirkulárne neadresné prenikanie v prostredí informačného modulu určeného zloženia povedie k tomu, že elementy množiny sa na základe samoriadenia poskladajú do jednej, alebo viacerých štruktúr. Tieto budú orientované na nejaký vektor cieľov, zodpovedajúci stanovenému informačnému modulu. Celý tento transformačný proces riadenia pritom prebehne v plne prijateľnom časovom intervale a jeho vektor chyby neprekročí hranice prípustnosti.

Inými slovami:

Pri bezštruktúrnom riadení množina viac-menej jeden druhému podobných samoriadiacich sa elementov, spôsobilých k spolupráci navzájom a s prostredím, pravdepodobnostne predurčene zrodí zo seba uzavreté systémy, zodpovedajúce zadanému vektoru cieľov a množine prípustných vektorov chyby.

Hlavné rozlíšenie bezštruktúrneho riadenia od štruktúrneho:

V bezštruktúrnom riadení sa štruktúra formuje nie direktívno-adresne do začiatku procesu riadenia, ale vzniká riadene (alebo samoriadene) v poradí realizácie pravdepodobnostne-štatistických predurčeností počas procesu riadenia na osnove **prevažne** neadresného cirkulačného rozširovania informácie v množine elementov, vytvárajúcich supersystém.

Preto množina elementov, v ktorej prebieha proces bezštruktúrneho riadenia, je sama **zamknutým systémom**[49] hierarchicky usporiadaných okruhov priamych a spätných väzieb, ktorého architektúra sa mení v priebehu procesu riadenia. Takisto táto množina elementov je prostredím, vytvárajúcim zo seba štruktúry v procese jej samoriadenia.

[49] Nie však v tom zmysle, ako je termín „uzavretý systém“ chápaný v dnešnej fyzike, ale vo vyššie definovanom zmysle Dostatočne všeobecnej teórie riadenia. . Objasníme si rozdiel chápania tohto pojmu vo fyzike a v Dostatočne všeobecnej teórii riadenia: „Uzavreté systémy“ sú z pohľadu fyziky také systémy, ktoré nie sú spôsobilé k výmene energií s druhými systémami a ktorých vlastná energia sa zachováva nie len kvalitatívne (ako rozmer), ale aj kvantitatívne. Systém je zamknutý v tom a iba v tom prípade, ak tok energie na vstupe a výstupe systému je rovný nule. Ale takáto situácia je sotva častým prípadom. Zvyčajne tok energie na vstupe a výstupe systému nie je nulový. Uzavreté systémy sú čiastkovým (parciálnym) prípadom otvorených systémov. Systém je otvorený vtedy a len vtedy, ak prichádza u neho k energetickej výmene s okolitým prostredím.. Teda v skutočnosti „uzavretý systém“ v takejto jeho definícii je abstrakciou teoretickej fyziky, umožňujúcou *približne* opísať priebeh skutočných procesov v prírode s množstvom klauzúl (podmienok), keďže v prírode a spoločnosti sú reálne všetky systémy „otvorené“.

Bezštruktúrne riadenie vo svojej podstate je riadenie pomocou štatistických charakteristík množinových (masových) javov na osnove v množine elementov prevládajúcich pravdepodobnostných predurčeností rozloženia, rozšírenia a spracovania informácií a ich hodnotení na základe zmyslu pre mieru a štatistických modelov. Spoločné riadenie štruktúrnym a bezštruktúrnym spôsobom preskúmame neskôr.

Výstižný príklad bezštruktúrneho riadenia je autobus bez sprievodcu s pokladničkami. Cieľ riadenia: výdaj lístkov, výber cestovného, ohlasovanie zastávok. To všetko sa položí na plecia pasažierov, lebo vo väčšine prípadov prenos (informovanie reproduktormi alebo monitormi) nefunguje, okrem toho vodič sa nemá odpútavať od riadenia autobusu: predávať lístky a ohlasovať zastávky je hlavne pri intenzívnejšej dopravnej situácii prekážkou v jeho práci. Koncepcia riadenia v sebe zahŕňa: príjem peňazí, ich rozmieňanie, vydávanie výdavku, výdaj lístkov, kontrolovať aby nebolo „čiernych pasažierov“ a informovanie pasažierov ohľadom výstupu. Ona – koncepcia riadenia – to sú povinnosti sprievodcu (alebo dnes automatického platobno-informačného systému*). To momentálne vykonáva celý súbor pasažierov autobusu na základe informácií ich pamäte. Tento príklad ukazuje, že jeden a ten istý cieľ riadenia môže byť uskutočnený štruktúrnym (sprievodca, hoc aj jeden, je tiež štruktúra) aj bezštruktúrnym spôsobom. Tu je vidno aj subjektivizmus v hodnotení kvality riadenia, dosahovanej pri každom zo spôsobov: ak chcete, aby maximálne percento pasažierov cestovalo s lístkom a nikto zle nevystúpil, tak je sprievodca lepšou voľbou, ale ak vás zaujíma zisk z autodopravy, tak v prípade, že náklady ušetrené na plate sprievodcov kompenzujú straty vzniknuté nárastom počtu „čiernych pasažierov“ a rozšírením personálu kontrolórov (revízorov), tak je lepšie jazdiť s pokladničkami bez sprievodcu na princípe samoobsluhy pasažierov.

Ak sa však pozriete na celý systém mestskej hromadnej dopravy z pohľadu hospodára-majiteľa[50] hospodárstva - superkoncernu, tak tlačiť a rozširovať lístky je **škodlivým mrhaním** nejakej časti spoločenského fondu pracovného času a prírodných zdrojov. Vytlačený a za chvíľu zahodený lístok neuspokojuje ničie osobné potreby, ani čo sa týka jedla, oblečenia, bývania a ani Poznania. Proste v ničom, čoho majú ľudia taký nedostatok, no zato pri ich výrobe a distribúcii sa zneužíva pracovný čas, les, energia, devastuje sa životné prostredie.

V živote spoločenstiev je bezštruktúrne riadenie skúmané predovšetkým vo vzťahu k procesom výmeny informácií medzi členmi spoločenstva a rôznym druhom ich spájania, lebo štruktúry vznikajúce v procese bezštruktúrneho riadenia zďaleka nie vo všetkých prípadoch získavajú právnu formu - upravenosť. V niektorých prípadoch sa môžu štruktúry, vznikajúce v procese bezštruktúrneho riadenia, stabilizovať a stať sa nositeľmi štruktúrneho riadenia. A v iných prípadoch sa môžu štruktúry, vzniknuté pri bezštruktúrnom riadení, rozpadnúť, buď po dosiahnutí cieľov riadenia, alebo nevydržiac tlak prostredia, či dôsledkom nevhodnosti informačno-algoritmického zabezpečenia činnosti ich vytvorených elementov.

Riadenie na osnove virtuálnych štruktúr. To je takisto jeden z možných procesov v supersystémoch. Vesmír predstavuje objímajúci supersystém vo vzťahu k množstvu vzájomne vložených supersystémov *so štruktúrou, meniacou sa v každom momente času. A okrem toho aj definovanou rôznymi subjektmi, podľa rôznych súborov charakteristík.* Takáto objektívna mnohorakosť a subjektívna neurčitosť v otázke identifikácie každého zo supersytémov a jeho štruktúry je základom toho, aby sa všetky štruktúry takéhoto druhu nazývali „virtuálnymi“.

Vzájomná vloženosť supersystémov (ako u matriošky*) predpokladá existenciu elementov, patriacich zároveň do niekoľkých supersystémov. V danom prípade termín „súčasná

[50] V tejto kvalite môže existovať iba konceptuálne svojbytný národ.

(simultánna) príslušnosť“ znamená, že v pamäti *elementu, zároveň patriaceho k rôznym supersystémom z množstva niekoľkých vzájomne vložených***,** sú prítomné fragmenty informačno-algoritmického vybavenia každého zo supersystémov tejto množiny. Aj keď v jeden a ten istý časový moment tento element vôbec nemusí byť zaneprázdnený odpracovávaním algoritmiky každého zo supersystémov, do ktorých patrí. T.j., virtuálnosť štruktúr predpokladá existenciu elementov, prejavujúcich v rôzne časové momenty aktivitu v algoritmike rôznych supersystémov pod vplyvom vnútorných procesov adresnej zmeny informácií v každom z nich. (Takýto typ adresného šírenia informácie neexistuje v bezštruktúrnom riadení, ktoré vzniká ako výsledok cirkulácie neadresného rozširovania informácie.)

Práve dôsledkom tohto javu sa rodia štruktúry, ktoré sa akoby z čista-jasna zjavia, konajú a miznú bez akýchkoľvek „viditeľných príčin“. Podobne tomu, ako sa objavujú a miznú bublinky na mlákach pri daždi. Samozrejme, ak by sme z pozorovania vylúčili tú okolnosť, že dážď vidíme i cítime.

Ukážeme si príklad riadenia na princípe virtuálnych štruktúr. Predpokladajme, že:

a) „supersytém č. 1“ je podmnožinou elementov „supersystému č. 2“, t.j., každý element „supersytému č. 1“ je zároveň aj elementom „supersystému č. 2“, avšak nie každý element „supersystému č. 2“ je elementom „supersystému č. 1“;
b) „supersystém č. 2“ nie je vidno z úrovne „supersystému č. 1“;
c) do „supersystému č. 1“ preniká štruktúra, nesúca nejaký proces riadenia, organizovaná na úrovni „supersystému č. 2“.

Za stanovených podmienok, fungovanie tejto štruktúry bude vnímané *na úrovni „supersystému č. 1“* ako ničím nepodmienené „náhodné zhody okolností“, vzájomne sa dopĺňajúceho charakteru v správaní sa elementov „supersystému č. 1“. A nie ako prejav činnosti štruktúry, prenikajúcej do „supersystému č. 1“ zo „supersystému č. 2“.

Ak podstata týchto *nie náhodných* zhôd okolností na úrovni “supersystému č. 1“ nemôže byť odhalená, tak *na úrovni „supersystému č. 2“ celý takýto súbor „nahodných“ zhôd okolností je riadením na osnove virtuálnych štruktúr.*

To je jeden z príkladov riadenia na osnove virtuálnych štruktúr. Vo všeobecnejšom prípade ľubovoľné preniknutie štruktúrneho riadenia do supersystému zvonku – predstavuje v ňom riadenie na osnove virtuálnych štruktúr. Nezávisle od toho, či do supersystému preniká štruktúrne riadenie z hierarchicky jemu rovnocenného supersystému, alebo ide o hierarchicky vyššie riadenie, až po hierarchicky najvyššie všeobjímajúce riadenie Všedržiteľa[51]. Pri takomto chápaní je ľubovoľné bezštruktúrne riadenie čiastkovým (parciálnym) prípadom riadenia na osnove virtuálnych štruktúr, uskutočňovaného Všedržiteľom.

Štruktúrne riadenie v supersystémoch môže vznikať ako realizácia príslušnej etapy plnej funkcie riadenia. T.j. cielené strojenie štruktúry, nesúcej koncepciu riadenia. No štruktúrne riadenie v supersystémoch môže vznikať aj z bezštruktúrneho alebo z riadenia na osnove

[51] Prikloníme sa v tomto preklade radšej k doslovnému prekladu ruského pojmu **Вседержитель** – Všedržiteľ, namiesto v našom jazyku zaužívaného pojmu Všemohúci, vychádzajúc etymologicky z terminológie DVTR, kde v ruskom termíne **иерархически наивысшее всеобъемлющее управление** – hierarchicky najvyššie všeobjímajúce riadenie - je možné prekladať slovo **всеобъемлющее** nielen ako všeobjímajúce, ale aj ako všeobsahujúce, všezahŕňajúce -> všedržiace -> Všedržiteľ . To u čitateľa lepšie vyvoláva zodpovedajúci obraz toho, čo autori slovom Boh, Všedržiteľ a pod. myslia. Tak nevzniká odmietavá reakcia niektorých pri slove Všemohúci, ktoré u nich automaticky vyvoláva obraz cirkevného „kostolného boha“. – pozn. prekl.

virtuálnych štruktúr. Avšak za podmienky, že ciele, na ktoré sa orientovalo bezštruktúrne riadenie alebo riadenie na osnove virtuálnych štruktúr, sú dostatočne udržateľné. Dôsledkom toho totiž získavajú udržateľnosť aj štruktúry, vzniknuté v bezštruktúrnom riadení prípadne vo virtuálnom riadení na prácu s týmito cieľmi.

Inými slovami štruktúrne riadenie sa môže vykryštalizovať z bezštruktúrneho riadenia alebo z riadenia na osnove virtuálnych štruktúr.

Najvyššia kvalita riadenia v supersystémoch je dosahovaná pri kombinácii - spojení štruktúrneho a bezštruktúrneho riadenia v rámci adekvátneho hierarchicky vyššieho riadenia, prebiehajúceho v nich na osnove virtuálnych štruktúr v súlade so Všedržiteľom.

8. Udržateľnosť riadenia

Oblasť zmeny parametrov prostredia (vrátane frekvenčného rozsahu pôsobenia) a uzavretého systému, v ktorom uzavretý systém (ďalej kvôli skráteniu - objekt[52]) je udržateľný v zmysle predpovedateľnosti jeho správania sa, - to je oblasť potencionálne udržateľného riadenia. Jej opustenie vedie k strate riadenia podľa predpovedateľnosti správania sa objektu. Takým príkladom je smrť Hrdinu Sovietského zväzu, skúšobného pilota G. J. Bachčivandžiho na prvej sovietskej prepadovej stíhačke BI-1 v r. 1943, dôsledkom zmeny aerodynamických charakteristík lietadiel pri veľkých rýchlostiach, ktoré neboli svojho času rozpoznané pri testoch v aerodynamických tuneloch pri projektovaní lietadiel.

Veľkosť oblasti potenciálne udržateľného riadenia je určená nielen charakteristikami samotného objektu a okolitého prostredia, ale aj charakteristikami systému jeho riadenia (subjektívny faktor predpovedateľnosti). To umožňuje v mnohých prípadoch zabezpečiť udržateľnosť priebehu procesov, **objektívne neudržateľných** bez riadenia, a (alebo) vyvolať stratu udržateľnosti priebehu samo o sebe **objektívne udržateľných** procesov. V poslednom prípade je objektívna udržateľnosť a neudržateľnosť chápaná v bežnom zmysle ako postupné zmenšovanie odklonu vybudeného pohybu v čase, po odstránení vplyvu rušivého faktora.

Oblasť potenciálne udržateľného riadenia je určovaná v závislosti od parametrov, vybraných na skúmanie. Preto, ak by sme zo skúmania vylúčili pevnosť korpusu, tak oblasť potenciálne udržateľného riadenia ponorky je celý rozsah hĺbky oceána. Ale zahrnutie charakteristík pevnosti do skúmania, ju ohraničuje hĺbkami do niekoľkých stoviek metrov.

Vnútri oblasti potenciálne udržateľného riadenia leží oblasť udržateľného (v bežnom zmysle) riadenia, ohraničená množstvom prípustných vektorov chyby riadenia - oblasť prípustného riadenia.

Ak budeme formálne používať pravidlo transformácie vektora chýb riadenia na hodnotenie kvality riadenia, tak dôsledkom mnohorozmernosti priestoru parametrov, v ktorom sa nachádza vektor, môžu jednému hodnoteniu kvality riadenia zodpovedať vektory chyby prináležiace jak k ich prípustnej množine, tak aj nachádzajúce sa mimo nej. Preto vo vnútri oblasti potenciálne udržateľného a prípustného riadenia možno vyčleniť oblasť, v ktorej použitie prijatého pravidla hodnotenia kvality riadenia nevedie k prekročeniu hraníc oblasti prípustného riadenia. Je to oblasť absolútne kvalitného - spoľahlivého riadenia.

Príklad, zobrazujúci vzájomný vzťah hraníc oblastí:
Do pravouhlého otvoru na ploche treba nainštalovať ovládač. Oblasť potenciálne udržateľného riadenia je časť priestoru, v ktorom sa nachádza povrch s otvorom v rámci dosahu ovládača. Zóna prípustného riadenia je samotný pravouhlý otvor. Vektor cieľov je vektorový rádius od stredu otvoru v zvolenom systéme koordinátov (opísaný kruh*). Ak je hodnotenie kvality riadenia vzdialenosť od stredu otvoru po vonkajšiu hranu „páky“ ovládača, tak zóna absolútne kvalitného riadenia je kruh, vpísaný do obdĺžnika. Oblasť - prstenec medzi vpísaným a opísaným kruhom je zóna, kde pri jednom a tom istom formálnom hodnotení kvality, môže byť riadenie prípustné a neprípustné. Úplné zlúčenie zón absolútne kvalitného a prípustného riadenia si vyžaduje zostrojenie iného pravidla pretvorenia (transformácie) vektorov chyby na hodnotenie kvality riadenia. Preto, ak sa zabezpečuje udržateľné, absolútne spoľahlivé riadenie, tak strata riadenia dôsledkom rušivých vplyvov je postupný prechod zo

[52] V čom je podstatný rozdiel medzi „objektom“ a „uzavretým systémom“, to sa stanoví v ďalšom texte

zóny absolútne spoľahlivého riadenia do zóny prípustného riadenia, z nej do zóny potenciálne udržateľného riadenia a východ z nej.

Vektor chyby riadenia vzniká dôsledkom dvoch príčin:

1. samotný **udržateľne fungujúci** uzavretý systém je kmitavý systém. Preto aj v podmienkach vedomej neprítomnosti vonkajších budení kmitov - sám systém vykonáva kmitania vzhľadom na cieľový vektor. Otázka je iba v tom, či zadanie úlohy riadenia ignoruje tieto kmitania, alebo nie;
2. na uzavretý systém vplývajú vonkajšie budenia kmitov z okolitého prostredia. Taktiež v ňom samotnom môžu prebiehať nejaké vnútorné zmeny[53].

Existuje pojem „rezerva udržateľnosti uzavretého systému“. Je to vlastná, špecifická charakteristika uzavretého systému, vytvorená na základe nejakej (môže ich byť niekoľko) miery budiaceho - rušivého vplyvu, ktorej prekročenie vedie k vyjdeniu vektora chyby za prípustné hranice, alebo k zániku systému.

[53] Napríklad, lietadlo spotrebováva palivo počas letu, dôsledkom čoho algoritmika jeho riadenia, používaná pri plných nádržiach, bude chybná,, ak ju použijeme pri riadení, keď na palube zostane iba minimálna zásoba paliva. Tento efekt je ešte výraznejší, ak lietadlo počas letu zhadzuje náklad (veľký, štatisticky významný vo vzťahu k jeho maximálnej vzletovej hmotnosti) – to sa týka hlavne bombardérov, raketových nosičov, tankovacích, a požiarnych lietadiel.

9. Schémy riadenia

Všetky uzavreté systémy sa pri ľubovoľných spôsoboch riadenia (aj pri organizácii samoriadenia) tvoria na osnove jednej z nasledujúcich schém riadenia[54] a (alebo) ich kombinácii v rámci objemnejšieho uzavretého systému. Rôzne schémy (nie spôsoby) riadenia zabezpečujú pre jedne a tie isté objekty, za jedných a tých istých podmienok, rôznu pružnosť reagovania na rušivé vplyvy a rôznu maximálne dosiahnuteľnú úroveň kvality riadenia. Súc realizované na jedných a tých istých objektoch, zabezpečujú im rôzne rezervy udržateľnosti riadenia. Schémy riadenia sa líšia jedna od druhej prerozdelením do jednotlivých komponentov uzavretého systému plnej funkcie riadenia.

Štruktúra, realizujúca schému riadenia, môže byť úplne rozmiestnená v objekte, alebo z rozličných príčin môžu byť niektoré elementy rozmiestnené mimo riadeného objektu. Čiastkovým prípadom takéhoto variantu je diaľkové ovládanie, keď sú na objekte rozmiestnené prevažne výkonné elementy štruktúry, ktoré nie je škoda stratiť, alebo ktoré vedome nemožno zachrániť. Posledný prípad sa často vyskytuje vo vzťahu k rozkazom **politikov**, vyjadrujúcich skutočnú moc a taktiež pri používaní **robotov** v nebezpečnom prostredí (aj keď v davo-„elitárnej“ spoločnosti politici zriedka nie sú robotmi – biorobotmi).

PROGRAMOVÉ RIADENIE

Vonkajšie spätné väzby po zapojení schémy do procesu riadenia v uzavretom systéme chýbajú: priebežná informácia o stave vonkajšieho prostredia a pozícii objektu v ňom sa v systéme riadenia nevyužíva.

Riadiaci signál je funkciou času a (možno) informácie, postupujúcej kanálmi vnútorných spätných väzieb. Výsledok pôsobenia všetkých rušivých vplyvov na správanie sa objektu sa vypracováva v štádiu projektovania a vytvorenia objektu a (alebo) systému jeho riadenia a programu riadenia. Úroveň maximálne možnej kvality riadenia je funkciou adekvátnosti programu riadenia k **reálnym** podmienkam jeho realizácie. Uzavretý systém totiž nereaguje na reálne vplyvy vonkajšieho prostredia. Správanie sa systému nie je pružné.

PROGRAMOVO - ADAPTÍVNE RIADENIE

Vonkajšie spätné väzby v systéme existujú. Riadiaci signál je funkciou reálnych parametrov vonkajšieho prostredia a uzavretého systému. Informácia o nich postupuje kanálmi vonkajších a vnútorných spätných väzieb. Zároveň je riadiaci signál aj jednoznačnou funkciou programu (zákona - algoritmiky riadenia) v tom zmysle, že rovnakej informácii, postupujúcej kanálmi spätných väzieb, vždy zodpovedá jeden a ten istý riadiaci signál. Túto zhodu reakcií „vstup - výstup“ možno chápať aj v zmysle zhody štatistických charakteristík riadiaceho signálu informácie, postupujúcej kanálmi spätných väzieb. Reakcia systému na impulz je do istej úrovne pružná v tom zmysle, že riadiaci signál a reakcia uzavretého systému na impulzy je funkciou týchto impulzov.

[54] My používame termíny typu „schéma riadenia“, a nie typu „princíp riadenia“, používané v technických variáciách teórie riadenia, keďže pod uvedeným termínom chápeme schému architektúry štruktúry, uskutočňujúcej proces riadenia. Pritom jedne a tie isté „princípy riadenia“ môžu byť realizované na osnove rozličných schém riadenia.

Programovo adaptívna schéma môže realizovať rôzne princípy riadenia. Uvedieme dva najčastejšie sa vyskytujúce: riadenie podľa impulzu a riadenie podľa odchýlky.

V prvom prípade systém riadenia vypracováva riadiaci signál na základe merania bezprostredného rušivého pôsobenia v procese riadenia.

V druhom prípade systém riadenia vypracováva riadiaci signál na základe merania kontrolných parametrov a hodnotenia ich odchýlky od hodnôt, charakterizujúcich ideálny režim riadenia. Pri nevyhnutnosti sa môžu oba princípy skombinovať v jednom a tom istom systéme riadenia.

Predpokladajme, že projektujeme systém automatického riadenia teplotného režimu v miestnosti. Môžeme ho zostrojiť tak, že ohrievače sa budú zapínať v dôsledku systémom registrovaného poklesu teploty v miestnosti pod zadanú hodnotu. Toto bude realizácia princípu riadenia podľa odchýlky. No môžme zostrojiť systém takýchto charakteristík aj inak. Pretože teplota v miestnosti zvyčajne klesá potom, čo sa zníži priemerná teplota vonkajšieho vzduchu, ochladnú steny miestnosti a prenikne do nej chladný vonkajší vzduch, tak máme možnosť registrovať teplotu vonkajšieho vzduchu a vypočítať priemernú teplotu. Následne, nečakajúc na moment, keď steny vychladnú a začne sa znižovanie teploty v miestnosti, môžeme vydať signál na zapnutie ohrievačov vo zvolenom režime okamžite v prípade zníženia priemernej teploty na definovanú prahovú (hraničnú) hodnotu. Okrem toho môže byť režim fungovania ohrievača funkciou rozdielu priemernej vonkajšej teploty a priebežnej hodnoty teploty v miestnosti. V poslednom variante sa v programovo-adaptívnej schéme riadenia budú spájať oba princípy riadenia - podľa impulzu i podľa odchýlky.

Ak nie je možnosť merať kontrolný parameter bezprostredne (priamo) **v procese riadenia** (t.j., vo vzťahu k nemu sú prerušené vonkajšie a vnútorné spätné väzby), tak v takom prípade, namiesto bezprostredne nemerateľnej hodnoty kontrolného parametra, môže byť využité jeho nepriame vyhodnotenie na princípe jeho sprievodných, integrálnych a iným spôsobom s ním informačne zviazaných parametrov, ktoré je možné zmerať priamo. Avšak v tomto prípade má programovo-adaptívne riadenie vlastnosť, v priebehu času neobmedzene kumulovať chybu rozladenia (odchýlku) s kontrolným parametrom. Príčinou neohraničeného nárastu chyby riadenia podľa kontrolného parametra je nahromadenie chýb merania a premeny nameraných veličín v procese nepriameho hodnotenia nevyhnutnej charakteristiky.

Príkladov takýchto chýb je plno v kronike námorných katastrof, keď navigátori, nevidiac breh v priebehu mnohých týždňov, za zlého počasia nevidiac slnko a hviezdy, boli prinútení určovať polohu lode na základe výpočtov. T.j. s chybami v meraní rýchlosti pohybu, s chybami v ohodnotení vplyvu vetra a prúdov, s nepresnosťou chodu lodných chronometrov (hodín) a s chybným ukazovaním kompasov strácali presné koordináty (miesto vlastnej polohy) a hynuli na skalách, ktoré podľa ich výpočtov sa mali nachádzať mnoho míľ od nich. Rovnaký je aj mechanizmus nahromadenia (kumulácie) chýb inerciálnymi navigačnými systémami, používanými v raketovo-kozmickej technike, v ponorkách a v zbraňových systémoch, v ktorých sa priebežné koordináty objektu určujú na základe východzích koordinátov, merania zrýchlení a ich dvojnásobnej integrácie[55].

[55] Prvý integrál podľa času je rýchlosť a druhý je aktuálny stav. Viď. obrátený postup derivačných metodík analýzy statických, kinematických (1. derivácia podľa času) a dynamických (2. derivácia podľa času) systémov v odboroch aplikovanej fyziky, biofyziky, fyziológie a praktickej psychológie riadenia (tvorenia, strojenia, konštrukčného inžinierstva). Podrobnejšie v skriptách 3., 4., 5. a 6. semestra všeobecnej časti štúdia na Sjf STU, čiastočne Fa STU a Svf Slovenskej technickej univerzity Bratislava – predmety: Statika, Kinematika, Dynamika, Pružnosť a pevnosť I. a II. v rámci základnej časti štúdia a zvlášť na odbornej špecializácii Biomedicínska kybernetika (KAM - Katedra automatizácie a merania). – pozn. prekl.

Kvalita riadenia je pri použití programovej schémy nižšia v porovnaní s programovo-adaptívnou pri rovnakej algoritmike modelovania správania sa objektu, vloženej do osnovy formovania riadiaceho signálu. No aj možná kvalita riadenia pri programovo-adaptívnej schéme sa môže ukázať nižšou ako minimálne nevyhnutná úroveň vo vzniknutých podmienkach.

Pripusťme, že v nejakom časovom momente je vektor chyby rovný nule. Avšak v nejakom časovom momente (hoci aj v tom samom) sa bude uzavretý systém podriaďovať nenulovému rušivému vplyvu. Ak by sústava uzavretého systému mala ideálny systém riadenia, tak by systém formoval riadiaci signál tak, že riadiace pôsobenie by v každom momente času presne kompenzovalo (vyvažovalo) rušivý vplyv. Dôsledkom toho, by si vektor chyby riadenia zachovával svoje nulové hodnoty neohraničene dlhú dobu.

No vo väčšine prípadov rušivý vplyv nepodlieha priamemu meraniu. A aj keď čo-to zmerať môžeme, tak existuje prah citlivosti prostriedkov merania hodnôt všetkých faktorov. Na základe informácií o nich sa formuje riadiaci signál. Informácia sa pri predávaní skresľuje do istej miery už aj v samotnom systéme. Systém riadenia potrebuje istý čas na formovanie a prenos riadiaceho signálu. Prostriedky riadenia tiež majú ohraničený reakčný čas. Samotný objekt riadenia disponuje charakteristikami zotrvačnosti a potrebuje istý nevyhnutný čas na reakciu voči rušivému vplyvu. Dôsledkom toho rušivé pôsobenie objektu je tiež schopné nabrať zotrvačnosť a je potrebné silnejšie riadiace pôsobenie na navrátenie objektu do pôvodného režimu. Ale objekt potrebuje čas aj pre reakciu na riadiacu činnosť.

Z týchto dôvodov sa riadiaca činnosť, zodpovedajúca v nejakej miere ju vyvolávajúcemu rušivému vplyvu, v programovo-adaptívnej schéme riadenia nevyhnutne oneskoruje. Aj keď je sila (výkon) prostriedkov riadenia dostatočná na to, aby plne kompenzovala rušivý vplyv, nemôže byť plne využitá dôsledkom toho, že vždy je tu prítomný fázový posun (oneskorenie) medzi rušivým vplyvom a riadiacim vplyvom ho kompenzujúcim. Z tejto príčiny sa objekt vždy nachádza pod rušivým vplyvom faktorov, reálne registrovaných (zohľadňovaných) systémom riadenia. Nehovoriac už o vplyve nezohľadňovaných faktorov: nerozpoznaných, vyhodnotených ako nepodstatných, nachádzajúcich sa pod prahom vnímania meracích zariadení atď. Úmerne tomu je uzavretý systém kmitavým systémom, pretvárajúcim (transformujúcim) rušivé vplyvy spolu s riadiacou činnosťou do vektoru chyby riadenia, ktorého zmeny v udržateľnom procese riadenia majú tiež kmitavý charakter.

Potreba zmenšovania vektora chyby riadenia nás privádza k schéme „**prediktor-korektor**“ = prednaznačovateľ-opravár, „prorok-opravár“. Zmysel slova „prednaznačovateľ“ je objemnejší, ako zmysel slova „prorok“. No v západnej a v našej vedeckej tradícii je už prijatý termín „prediktor-korektor“. Nie však vo všeobecnom riadiacom zmysle, ale v ohraničenom: v technike a numerickej matematike[56]. Preto, vysvetliac si po slovensky osobitosti nášho chápania „prednaznačovateľ–opravár“, a nie „prorok-opravár“, zachováme už na Západe vžitý termín „prediktor-korektor“, ale rozšíriac oblasť jeho použitia, zavedením do kontextu dostatočne **všeobecnej teórie riadenia**.

[56] Termín „prediktor-korektor“ je názov jednej z metód numerickej matematiky. V nej sa postupnými priblíženiami (nejakého počtu krokov, tzv. aproximáciou, resp. iteráciou)* získavajú riešenia úlohy. Pritom samotný algoritmus metódy predstavuje cyklus, v ktorom sa v postupnosti jedna za druhou vykonávajú dve operácie: prvá - prognóza riešenia a druhá - kontrola prognózy vzhľadom na uspokojenie potrieb na presnosť riešenia úlohy. Algoritmus sa ukončuje v prípade, keď prognóza zodpovedá potrebám určenej presnosti riešenia úlohy.

RIADENIE PODĽA SCHÉMY PREDIKTOR - KOREKTOR

Je zostrojené na osnove prognózovania správania sa uzavretého systému v *samotnom procese riadenia*, vychádzajúc z informácie o aktuálnom a predchádzajúcich stavoch uzavretého systému a vplyve vonkajšieho prostredia naň.

V tom je principiálna odlišnosť schémy riadenia prediktor-korektor od programovej a programovo-adaptívnej schémy riadenia, v ktorých je riešenie úlohy prognostiky úplne vytesnené za hranice fungovania schémy v procese riadenia.

Štruktúrno-algoritmický systém riadenia, realizujúci schému prediktor-korektor, si možno hypoteticky (podmienečne) predstaviť ako spojenie - kombináciu:

1. prediktora, vypĺňajúceho funkciu prognózy a vypracovania pravidiel riadenia (programu riadenia) - tomu zodpovedá 1. až 4. etapa plnej funkcie riadenia,
2. a programovo-adaptívneho modulu, ktorý riadi objekt na osnove pravidiel riadenia vypracovaných prediktorom, adaptujúc ich na konkrétne okolnosti, v ktorých plynie proces riadenia - tomu zodpovedajú 5. až 7. etapa plnej funkcie riadenia.

Pritom sa **prognostická informácia vo forme pravidiel riadenia** dáva (aplikuje) do vstupu programovo-adaptívneho modulu systému riadenia.

Dôsledkom toho, systém riadenia reaguje nielen na už uskutočnené odchýlky uzavretého systému od ideálneho režimu, no i na tie, ktoré iba majú tendenciu sa udiať (v prípade, že je prognózovanie dostatočne presné). Ak programovo-adaptívne riadenie uzamyká (zahŕňa v sebe) priame a spätné väzby cez **už** z**realizovanú minulosť**, tak sa v schéme ***prediktor***-korektor nejaká časť priamych a spätných väzieb uzamyká cez ***prognózovanú budúcnosť***. Informácia o uskutočnenej minulosti a o budúcnosti sa v schéme prediktor–korektor, okrem prognózovania a vypracovania riadiaceho signálu, tiež využíva ako osnova na minimalizáciu (periodického nulovania) v procese riadenia vznikajúceho vektora chyby, podmieneného priebežnou kumuláciou (hromadením) prognostických chýb.

Pri porovnaní programovo-adaptívnej schémy a schémy prediktor-korektor na základe *vektora stavu, využívaného programovo-adaptívnou schémou*, budú jednému a tomu istému vektoru stavu, v schéme prediktor–korektor zodpovedať rôzne riadiace signály. Dôvodom je, že v osnove prognózy prediktora-korektora stojí vektor stavu väčšieho rozmeru, ako v programovo-adaptívnej schéme. Na základe informácie, vychádzajúcej nad rámec identickej časti vektorov stavu, používaných v oboch schémach, bude prediktor-korektor získavať rôzne prognózy. To bude následne vyjadrené v rozličnosti riadiacich signálov, vypracovávaných v programovo-adaptívnych moduloch oboch schém riadenia. T.j., prediktor- korektor je „rozumnejší“ a zabezpečuje pružnejšie, nešablónovité riadenie v porovnaní s predchádzajúcimi schémami.

Za predpokladu dostatočne vysokej presnosti prognózy zabezpečuje schéma **prediktor-korektor** najvyššiu kvalitu riadenia z toho dôvodu, že v množstve prípadov zredukuje na nulu (pri nevyhnutnosti aj do záporných hodnôt: je to predvídavé, odb. tzv. predikčné riadenie) **fázový posun** medzi rušivým vplyvom a riadiacou činnosťou, zabezpečujúcou kompenzáciu rušivých vplyvov. To umožňuje používať zdroje uzavretého systému na zvyšovanie rezervy udržateľnosti riadenia a **produktivity uzavretého systému vo vzťahu k vektoru cieľov riadenia.** Pri iných schémach riadenia tieto rezervy nemôžu byť využívané, alebo sa minú na kompenzáciu tej zložky odchýlky od ideálneho režimu, ktorá je podmienená fázovým posunom riadiacej činnosti vo vzťahu k rušivému vplyvu (v porovnaní s teoretickým prípadom neprítomnosti fázového posunu medzi rušením a riadiacou činnosťou).

10. Plná funkcia riadenia a intelekt (individuálny a súborný[57])

Rôzne schémy riadenia majú rôzne možnosti vnímania (podpory) obsahovo rôznych koncepcií riadenia a im zodpovedajúcich cieľových funkcií riadenia. Preto aj, keď sa do osnovy riadenia vkladá jeden a ten istý vektor cieľov, tak koncepcia riadenia a schéma riadenia sa podmieňujú navzájom.

Koncepcia riadenia je etapou (fázou) **plnej funkcie** riadenia. V rámci DVTR sa hranične zovšeobecňujúcim pojmom javí byť pojem „**Plná funkcia riadenia**“. Tento termín vo svojej podstate opakuje v Kapitole 2 (DVTR) popísanú definíciu javu “riadenie”, rozvíja ho však podrobnejšie.

Plná funkcia riadenia (**ako objektívny jav),** predstavuje postupnosť rôznorodých krokov (činov), ktorými sa realizuje proces riadenia v celom rozsahu rozlíšených možností a detailov. Inými slovami, plná funkcia riadenia zahŕňa v sebe celú algoritmiku riadenia objektu (procesu).

Plná funkcia riadenia (podobne, ako aj koncepcia riadenia) je hierarchické usporiadaná sekvencia činov - krokov rôzneho druhu. Jednotlivé kroky tohto algoritmu sú nasledovné:

1. Rozlíšenie faktorov prostredia (objektívnych javov), s ktorými sa v rámci mnohorakosti[58] procesov Stvorenia stretáva daný intelekt.
2. Formovanie stereotypu (návyku, zvyku) rozlišovania daného faktora v budúCnosti.
3. Formovanie vektora cieľov riadenia vo vzťahu k danému faktoru a vovedenie tohto cieľového vektora do celkového (všeobecného) cieľového vektora svojho správania sa (samoriadenia)
4. Formovanie Koncepcie riadenia a čiastkových cieľových funkcii riadenia, tvoriacich spolu koncepciu. Formovanie Koncepcie riadenia prebieha na osnove(základe) riešenia úlohy udržateľnosti(stability) v zmysle predpovedateľnosti(prognózy) správania sa riadeného objektu/objektov.
5. Organizácia a reorganizácia účelových štruktúr – nositeľov(nosičov) cieľových funkcii riadenia(riadiacich funkcii).
6. Kontrola(pozorovanie, dohliadanie) nad činnosťou týchto štruktúr v rámci procesu riadenia, uskutočňovaného nimi a koordinácia spolupráce(interakcie) rôznych typov takto vytvorených účelových štruktúr.
7. Zničenie(likvidácia) existujúcich štruktúr v prípade nepotrebnosti(nadbytočnosti); ich podpora - držanie v práceschopnom stave; konzervácia na sklad pre prípad opätovnej potreby; operatívna transformácia na iný, aktuálne, či v budúcnosti potrebný typ štruktúr, alebo ich udržiavanie v priebežnom „pohotovostnom“ režime a pod.[59]

Body 1 a 7 sú v plnej funkcii riadenia vždy prítomné. Medzi nimi ležiace body (2 až 6) možno spájať, alebo hlbšie špecifikovať, vytvoriac súvislú postupnosť nejakých malých „etáp“, primerane potrebám praxe.

---

[57] Zborový, kolektívny (pozn. prekl.)

[58] Rôznorodosti, multiforemnosti (pozn. prekl.)

[59] Ide o štruktúry kulturologické, politické, sociálne, nadačné, bankové, vojenské, výrobné, teroristické, atď.. (pozn. prekl.)

Ak sa v reálnom procese riadenia niektoré etapy Plnej funkcie riadenia neprejavujú, znamená to, že riadenie sa neuskutočňuje podľa plnej funkcie. T.j., niektoré etapy plnej funkcie sa realizujú[60] mimo hraníc *objektu (procesu), riadeného nie podľa plnej funkcie.*

Ako už bolo poznamenané v IV. Kapitole: Z pohľadu teórie a *praxe* riadenia KLESÁ význam in-formácie, charakterizujúcej proces riadenia, v nasledujúcom poradí:

- najdôležitejšia je in-formácia o procesoch, ktorých priebeh by mohol spôsobiť vytvorenie takej možnosti (situácie), keby v priebehu procesu riadenia v budúcnosti mohlo prísť k odkloneniu od normálnych parametrov;
- **objektívne *sa objavili (vznikli)*** možnosti také, že priebeh procesu riadenia sa v budúcnosti môže odkloniť od normálnych parametrov;
- tieto možnosti sa začali realizovať a vyvolali tendenciu odklonu priebehu procesu riadenia od normálnych parametrov;
- priebeh procesu sa odklonil od normálnych parametrov, no zatiaľ sa nachádza v prípustných hraniciach;
- odklonenie parametrov na hranu prípustnosti;
- proces sa dostal za prípustné hranice (najmenej dôležitá informácia „GAME OVER“, FATAL ERROR, IRREVERSIBLE DEMAGE SITUATION)

A prakticky nulový riadiaci význam má informácia o tom, že vyššie uvedené neexistuje a proces riadenia prebieha normálne.[61]

Pritom je potrebné objasniť si ešte jeden aspekt odhadu možností a tendencií pri vypracovávaní riadiaceho pôsobenia. Odhaľovať sa môžu nielen nepriaznivé možnosti, ale aj možnosti pozitívne, ktorých realizácia umožní významne zvýšiť kvalitu riadenia. To sa týka aj odhadu tendencií.

Avšak zváženie odhalených možností a črtajúcich sa tendencií oboch kategórií A) negatívne a B) pozitívne) je pri riadení možné len v schéme prediktor-korektor (pri zachovaní PFR – Plnej funkcie riadenia). Programovo-Adaptívne schémy riadenia (PASR) sú k týmto objektívnym faktorom slepé a vo vzťahu k negatívnym možnostiam a tendenciám pracujú na princípe „pokiaľ hrom netresne, sedliak sa nepreženhná“ a pozitívne možnosti a tendencie sú v nich (PASR) nerealizovateľné.

Z toho vyplýva, že plná funkcia riadenia môže byť realizovaná iba v **intelektuálnej schéme riadenia** (rôznorodosť - typ schémy riadenia prediktor – korektor = *prognostik - opravár*), ktorá predpokladá **tvorivosť** *systému riadenia: subjektu-vodiča (manažéra)*, a to minimálne v nasledujúcich oblastiach:

- rozpoznávanie faktorov prostredia, ktoré vyvolávajú potrebu riadenia, alebo zmenu jeho charakteru;
- formovanie vektorov cieľov;
- formovanie nových koncepcií riadenia;

[60] Pri reálnom riadení (manažmente) sa nevyhnutne VŽDY uskutočňujú všetky etapy PFR. Otázkou je: Kým? T.j., subjektom oficiálnym (viditeľným) na pódiu, alebo réžiou za oponou. T.j., do akej miery sám herec disponuje i schopnosťami scenáristicko-režisérskymi, producentskými, či dokonca projektantskými.. V opačnom prípade ide len o ilúziu riadenia. (pozn. prekl.)

[61] V podstate presne opačne sa to učia ovce na bežných školách. (pozn. prekl.)

- zdokonaľovanie metodológie a návykov prognostikovania[62] pri riešení otázky ohľadom udržateľnosti v zmysle predpovedateľnosti v rámci stanovenia úlohy riadenia a/alebo v procese riadenia podľa schémy *prediktor-korektor*.

Primerane tomu, je ovládanie efektívnej osobnej kultúry spoznávania (rozlišovania) a tvorivosti[63] pre riadiaceho pracovníka objektívnou nevyhnutnosťou. T.j., ak nechce byť „zombi-automatom" (bio-robotom), nesúcim nejaké na neho zvonku v rámci určitého procesu riadenia vložené funkcie. Ešte presnejšie: Ak chce konať v rámci plynutia Božieho Zámeru – Plánu, garantujúceho najvyššiu mieru bezpečnosti a úspešnosti riadenia[64]. O to viac, že iba Boh má moc nad *Rozlíšením ako schopnosťou*, bez ktorej je prvý bod plnej funkcie riadenia vo všeobecnosti nerealizovateľný a ak aj je výnimočne realizovateľný, tak iba s viac- či menej existujúcimi ohraničeniami.

* * *

Históricky sa (bola) sformovaná taká situácia, že naša kultúra myslenia (spoločnosť) vo všeobecnosti stratila zmysel pre rozlišovanie významu slov „rozum", „um", „myseľ", „vnímanie", „hodnotenie" a „chápanie". Preto namiesto nich používame neslovienske, latinské slovo „intelekt", chápajúc pod ním „samo"meniaci sa a „samo"sanalaďujúci algoritmus výberu a zmeny in-formácie. Dôsledkom jeho činnosti vznikajú in-formačné moduly, DOVTEDY danému subjektu neznáme a zvonku v hotovom (predžutom) tvare do neho do tohto okamžiku nevstupujúce. Zvonku je formovaná v cieľovej osobe a/alebo kolektíve želaná emócia, vzťah k nejakému javu. V obzvlášť zvrátených prípadoch možno takto cielene dlhodobo umelo vyvolávať pozitívne emócie k objektívne negatívnym javom, činnostiam. Hoci aj k vražedným, či dokonca samovražedným. Od krátkozrakého ničenia okolitej biosféry, až po konzumáciu nezdravej potravy, zneužívaniu liekov (drog), okrádaniu druhých za požičanie niečoho (úrok), atď..

Každý algoritmus je nejaká čiastková miera, cez ktorú tečú in-formačné toky. Preto je intelekt procesom rozšírenia (expanzie) nejakej čiastkovej miery.

Čo je to **objektívny jav** nazývaný „intelekt", a v čom je jeho podstata, je vec dosť nejasná. Najmä pre vedomie, opierajúce sa o svetonázor, ktorý neuznáva in-formáciu mimo ľudskej spoločnosti ako objektívnu kategóriu. Tento svetonázor predpokladá, že človek je buď jediná bytosť disponujúca intelektom, alebo že intelekt je vždy lokalizovaný podľa princípu „jeden intelekt – jedna bytosť" a nemôže byť lokalizovaný podľa princípu „jeden intelekt - množstvo (aj rôznorodých) nositeľov jeho rôznych fragmentov, vrátane takých, výlučne nositeľov, ktorí vlastný intelekt ani nemajú. T.j., takýto svetonázor sa okrem iného snaží popierať existenciu kolektívneho intelektu, schovávajúc tento dôležitý faktor riadenia ako konkurenčnú výhodu tých, ktorí ho riadiť vedia (sú schopní ním dostatočne efektívne manipulovať).

Ak však máme hovoriť o riadení dostatočne obšírne, tak intelektuálny faktor je prítomný pri riadení a samoriadení podľa plnej funkcie riadenia vždy. Nezávisle od toho, nakoľko a ako si človek predstavuje intelekt vo všeobecnosti a ako si predstavuje rôzne spôsoby jeho

[62] V staroveku prognostikovanie = prorokovanie, prorok = prognostik (pozn. prekl.)

[63] Viď. práce VP ZSSR „Základy sociológie", Kapitola 5; „Dialektika a ateizmus: dva antagonizmy".

[64] za predpokladu správnej voľby cieľového vektora – viď základy moderne tzv. „Hodnotového manažmentu" (pozn. prekl.)

skutočnej prirodzenej existencie a realizácie v umelých technických výtvoroch samotných ľudí.

V mnohých uzavretých systémoch pôsobí intelekt aj priamo[65] v priebehu uskutočňovania koncepcie riadenia. V prípade straty alebo paralýzy[66] intelektu dochádza v takýchto systémoch k strate kvality riadenia vo väčšom alebo menšom stupni, prípadne až do úplného kolapsu koncepcie riadenia. Konkrétne toto sa stalo aj so straníckym aparátom KSSZ: paralýza intelektu psychiky členov strany (p)oddanosťou a dogmami, odtrhnutými od chápania, ozmysleného vnímania života. Predtým z rovnakých príčin padol cárizmus a z rovnakých príčin zhynie aj „demokracia“[67], na západný spôsob.

Nevyhnutnosť zvýšenia kvality riadenia v oblasti techniky vyvolala mnoho vedecko-technických riešení na tému „umelý intelekt“ (umelá inteligencia). Konfrontácia rôznych sociálnych skupín v dejinách zrodila množstvo metód blokovania, „osedlávania“, zdržiavania, či narušovania cudzej intelektuálnej činnosti a tak i mnoho metód stimulácie, pseudostimulácie a zdokonaľovania kultúry vlastnej intelektuálnej činnosti. Dva v tomto odseku uvedené aspekty činnosti ľudskej spoločnosti sú z pohľadu problematiky intelektu tesne spojené s odpoveďou na otázky:

1. Je intelekt všeobecný celoprírodný jav a ľudský intelekt je len jeden z mnohých?
   Ďalej v tomto kontexte:
2. Je umelý intelekt
   a) skutočným intelektom, či
   b) prevažne len protézou vlastného intelektu človeka, neželajúceho a/alebo neschopného využívať svoj vlastný intelekt (inteligenciu)?
3. Alebo je ľudský intelekt jedinečný (unikátny), a „umelý intelekt“ je jeho výtvor, majúci s ľudským len spoločný názov, no vnútornou podstatou je kvalitatívne od neho odlišný?

Aby sme dostali jednu z možných odpovedí na tieto otázky, špekulatívne zostrojíme nejaký informačno-algoritmický proces, založený na vedome bezintelektuálnych elementoch a na pevných (nemenných) algoritmoch (pravidlách činnosti), nevyžadujúcich účasť intelektu.

V prírode je všetko podriadené hierarchii pravdepodobnostných predurčeností, prejavujúcich sa v sledovanej štatistike javov. Preto vyžaduje modelovanie mnohých procesov, prebiehajúcich v prírode i spoločnosti, modelovanie pravdepodobnostných predurčeností. Nato sa používajú rôzne druhy štatistických modelov, ktoré môžu v sebe zahŕňať generátory náhodných čísel, v roli analógii tzv. náhodných životných situácii (rozptylov, fluktuácii) v týchto modeloch.

Pripomenutie!!: V nasledujúcich riadkoch popisovanú, názorne modelovanú situáciu obzvlášť odporúčame študentovi si tak, ako je v úvode celej publikácie DVTR zdôraznené, pri jej čítaní zároveň aspoň v hrubých črtách pre lepšie pochopenie kresliť. T.j., aby sa v komplexnosti do svojej predstavivosti sprostredkovávaných obrazov nestratil..

K modelu:

Jeden z najznámejších generátorov náhodností (jednoznačných nepredvídateľností - minimálne pre väčšinu ľudí) je ruleta. Ruleta je vo svojej primitívnej forme „tanier“, vnútri

[65] Nie len nepriamo, bezštruktúrne ako programátor daného systému. (pozn. prekl.)

[66] Paralýza – ochrnutie, umŕtvenie, v danom kontexte strata akcieschopnosti – (pozn. prekl.)

[67] Davokratúra, démonkracia. (pozn. prekl.)

ktorého je pozdĺž okraja kruhový žliabok s komôrkami, v ktorých sú napísané čísla. V centre „taniera“ je vertikálna os, na ktorú je nasadený kríž. Krížom sa zatočí a do „taniera“ sa vhodí gulička. Lopatky kríža ženú guličku po „tanieri“ (dno ktorého v niektorých konštrukciách rulety taktiež rotuje) dovtedy, pokiaľ kinetická energia kríža a guličky nevyprchá. Následne gulička padne do jednej z komôrok a zastaví sa v nej. Krupiér – bankár, roztáčajúci ruletu, v závislosti od vypadnutého čísla a stávok, ktoré stavili hráči pred vhodením guličky do „taniera“, rozdeľuje medzi svojím „bankom“ a hráčmi výhry a prehry. Gulička nemá mechanicky konštantné kinetické spojenie s krížom a „tanierom“ a pri správnej kruhovej forme „taniera“, jeho vodorovnom umiestnení, vylúčení skrytých brzdení a pod., je ochranou záujmov hráčov pred podvodmi s pribrzdením kríža na číslach, garantujúcich výhru hociktorého z hráčov alebo krupiéra. Pravidlá hry sú také, že pravdepodobnostne predurčujú výhru majiteľov kasína (banku).

* * *

Ruletu sme mali okrem filmov o Džejmsovi Bondovi apod., možnosť vidieť napr. aj vo filme „Blaf“ (z r. 1980[68]) , kde A. Čelentano „rozbil bank“, keď vsadil na „zero“ (nulu) a po pár vetách buchol dvermi na jachte. Rôzne telešou typu „Koleso šťastia“ (TV Markíza) majú zjednodušené varianty „rulety“ bez guličky, v ktorých je kríž nahradený šípkou - ukazovateľom. Prípadne varianty hier Športka, Sazka a pod.

Telešou tohto typu slúži v neposlednom rade aj na odvedenie intelektuálnej sily, pozornosti masy ľudí na bezvýznamné hlúposti, čo je nevyhnutné pre majiteľov zákulisných sponzorov podobných programov okrem iného aj k tomu, aby oblafli ľudí, pokiaľ pozerajú telešou[69].

Uvoľnia sa vášne a odventilujú emócie, no chápanie prebiehajúcej reality od seriálu k seriálu zrovna nerastie, hoci intelekt filmových ŠTÁBOV i scenáristov naopak, pracuje naplno... Pracuje však nie na riešení problémov života spoločnosti. Koeficient spoločensky prospešnej intelektuálnej činnosti je pri celom tomto divadle blízky nule a presne o to aj nad-„elitárnemu“ prediktorovi ide. Maximálna možná paralýza, brzdenie rozvoja spoločnosti takmer akýmikoľvek prostriedkami a zachovanie vlastného informačného náskoku = základne moci svojej pyramídovej hry.

* *
*

Preskúmajme spolu teraz nasledujúcu situáciu:

dvaja hráči s menom „Prostredie“ (okolie) a „Systém“ (uzavretá n-tita) krútia „ruletou“ pod dohľadom „Rozhodcu“[70], ktorý kontroluje celkový chod hry. Ruleta má jednu zvláštnosť: pri viacnásobnom roztočení vyhadzuje náhodné čísla, ktoré sú podriadené takému zákonu

[68]Následne opakovane dávali v televízii.

[69] To sa týka aj televíznych seriálov typu „mydlových opier“..bublina ilúzii (eng. soap opera): dnes, ako i napr. v ´90 rokoch Bewerly Hills 90210, Fresh Prince, Married with children, Bay Watch, etc. Emocionálny „stroj“ - nastavenie (mechanizmus hodnotenia do vedomia prichádzajúcich in-formácií po ich spracovaní podvedomím) subjektov, spolupreživajúcich dej s hrdinami seriálov, sa formuje týmito seriálmi, a nie udalosťami skutočného života ich samých. Obete agresie kultu tak strácajú - nežijú svoj život, ale viac život svojich „hrdinov“. Dôsledkom toho sa deformuje emocionálno-zmyslové usporiadanie psychiky otrokov seriálov a ich intelekt neodvratne stráca časť svojej práceschopnosti na riešenie ich vlastných reálnych problémov.

rozdelenia (rozptylu), že na číselnej osi sa podľa miery padania nových čísel, objavuje oblasť ich koncentrácie, v ktorej je padnutých čísel viac, ako mimo nej.

„Prostredie“ začína hru a pootočí dvakrát ruletou. Prvé z vypadnutých čísel je kódom, podľa ktorého „Rozhodca“ určuje maximálny čas, v priebehu ktorého musí „Systém“ urobiť odvetný ťah. Úloha druhého čísla v hre, ktoré padne „Prostrediu“ v každom jeho ťahu, je zrejmá z konania „Systému“ v procese realizácie jeho vlastného ťahu. Je popísaná v nasledujúcich riadkoch..

Vo svojom ťahu „Systém“, aby neprehral, musí postaviť proti druhému číslu (ktoré vypadlo u „Prostredia“) väčšie alebo rovnaké číslo. Pritom „Systém“ má len ten čas na roztočenie „rulety“, ktorý mu pridelil „Rozhodca“[71] v súlade s prvým číslom, ktoré padlo „Prostrediu“ v jeho ťahu. „Systém“, ak má na to čas, má právo púšťať ruletu niekoľkokrát.

Okrem toho má „Systém“ lotérijný bubon (istý druh pamäte), v ktorom zostávajú guličky s číslami, padnuvšími v minulých roztočeniach rulety „Systémom“. Lotérijný bubon takýmto spôsobom hromadí v sebe celú minulú skúsenosť vzájomného pôsobenie „Prostredia“ a „Systému“ počas hry. A pokiaľ čas, pridelený „Systému“ na ťah nevypršal, „Systém“ roztáča aj lotérijný bubon.

V momente vypršania času, určeného na uskutočnenie svojho ťahu, má „Systém“ dve čísla[72]:

- najvyššie číslo z množstva čísel vypadnutých v rulete;
- najvyššie číslo z množstva čísel vypadnutých pri roztočení lotérijného bubna.

Obe čísla sa zapisujú na čisté guličky a vkladajú sa do lotérijného bubna pre hru v nasledujúcich ťahoch. Následne „Systém“ hádže mincu a podľa toho, čo padne, si vyberá jedno z týchto dvoch čísel: ruletové alebo loterijné. Dané číslo je odpoveďou „Systému“ na ťah „Prostredia“ a hra pokračuje – „Prostredie“ je na ťahu.

Pri takýchto pravidlách hry, ak hra nie je prehraná alebo prehra je v tomto štádiu daným nastavením pravidiel vylúčená, tak výsledkom jedného aktu hry sa „Sudcovi“ predkladá ďalšie číslo „Prostredia“ a odvetné číslo „Systému“. Podľa čísla, predloženého „Prostredím“, mu „Rozhodca“ podáva kartičku, na ktorej je napísaná formulácia nejakej otázky. Podľa rôznorodosti čísel, vypadnuvších u „Prostredia“ a „Systému“, dáva „Rozhodca“ „Systému“ kartičku, na ktorej je napísaná odpoveď na otázku. Správnosť alebo chybnosť, a taktiež aj obšírnosť odpovede sa určuje rôznosťou čísel „Prostredia“ a „Systému“: znakom (+-) a absolútnou hodnotou rozdielu (číslom).

Keď sa nahromadí kôpka kartičiek–otázok a kartičiek–odpovedí, „Prostredie“ a „Systém“ vstupujú na javisko(pódium) na scénu s prísľubom zahrať scénku „skúška“. „Prostredie“ predstavuje profesora a „Systém“ - žiaka.

---

[70] Sudca, analógia „osudia“ (akejkoľvek schránky, mechanizmu) napr. pri spomínaných hazardných hrách (Pozn. prekl.)

[71] V tomto prípade ruletné osudie. V druhom prípade ide o osudie lotérijné, lotérijného bubnu.

[72] Prípad, keď je čas pridelený na ťah „Systému“ kratší, ako čas nevyhnutný na roztočenie rulety aj lotérijného bubna, kvôli zamedzeniu nejednoznačnosti vylúčime. T.j., minimálny čas, pridelený na ťah „Systému“ garantuje hoci len jednorázové roztočenie rulety a lotérijného bubna.

Jasne, že „žiak“ sa javí byť v očiach intelektuálneho diváka od otázky k otázke stúpajúcim[73] intelektom. Podľa miery nahromadenia loptičiek v lotérijnom bubne totiž môže byť prehra „Systému“ v rulete čoraz pravdepodobnejšie kompenzovaná výhrou, získanou z lotérijného bubna. V súlade s tým sa v páre kartičiek „otázka - odpoveď“ objavuje čoraz viac správnych a dôkladných odpovedí. Divák lotérijný bubon a ostatnú zákulisnú mechaniku nevidí, no majúc intelekt a nejaké tie znalosti, môže hodnotiť tak otázky, ako aj odpovede a vyhodnocovať intelekt „Žiaka-Systému“.

Hádzanie mince je v tomto príklade faktorom, o ktorom hovorí príslovie „Aj majster tesár sa sekne“, keď sa namiesto známeho správneho riešenia prijme z nevysvetliteľných dôvodov chybné.

„Intelektuálnosť“ „Žiaka-Systému“ možno v očiach diváka zvýšiť, napr. ak

a) umiestnime do lotérijného bubna nejaký počiatočný „kapitál“. T.j., skupinu guličiek s nejakými číslami, garantujúcimi nemožnosť katastrofickej prehry v prvých kolách hry;
b) ďalej možno z hry vylúčiť hádzanie mince, predurčiac výber najvyššieho z čísel „Systému“;
c) možno zvýšiť uhlovú rýchlosť rulety a lotérijného bubna, aby po ťahu „Prostredia“ mohol „Systém“ za jemu pridelený čas vytiahnúť z nich väčšie množstvo čísel, atď.

Tak vyzerá „Žiak-Systém“ ako intelektuál, až pokiaľ niekto nenahliadne do zákulisia. Ide o **jeden** z možných modelov, ktorý pri pohľade zvonku na jeho vstupné a výstupné informačné toky vyzerá, že disponuje intelektom. Nie je vylúčené, že jav, ktorý dostal názov „intelekt“, je viditeľný inému intelektu vždy iba zvonku vo vzťahu k štruktúram, ktoré intelekt buď nesú, alebo sú samými oným intelektom.

Uvedený príklad je zaujímavý tým, že zdanie (ilúzia) intelektu sa vytvára *súborom* elementov organizovaných v rámci postupnosti prijímania a vysielania in-formácií, pričom samotné tieto elementy určite intelekt nemajú. V podstate sú celkovo len dva jasné intelektuálne subjekty: „Tvorca hry“ a „diváci“[74].

V Universe budú analógmi účastníkov hry:

1) ruleta – pravdepodobnostné predurčenosti, ktorým sú podriadené prírodné procesy;
2) z rulety vypadávajúce čísla – čiastkové miery, kódy objektívnej in-formácie;
3) súlad otázky a odpovede na kartičkách – konkrétny prípad zobrazenia in-formácie (príslušnej vlastnosti)[75] z jedného fragmentu Vesmíru do druhého a následne nepriamo sprostredkovane z neho do vonkajšieho prostredia. Celý tento proces prebieha v pre nich spoločnej miere-Matrici, celovesmírnom hierarchicky mnohoúrovňovom systéme kódovania in-formácie.

Na rozdiel od kasína v Monte Carlo i Las Vegas, sa v takýchto „ruletách–intelektoch“ rozohrávajú kolosálne objemy in-formácií, nesených celoprírodným (vesmírnym) hierarchicky mnohoúrovňovým kódom – **mierou**. Tá si pravdepodobnostnými predurčenostiami podriaďuje (definuje) súlad-súhlas (adekvátnosť) priameho i spätného

[73] Vylepšujúcim, rozvíjajúcim, optimalizujúcim sa..(eng. „upgrade“) pozn. prekl.

[74] Viď aj aplikácie vyššie uvedeného v „umení divadla“ ..reálnej politiky a pod., masovo cez médiá využívané sociálnym vs. asociálnym inžinierstvom. (pozn. prekl.)

[75] Latinsky ono tak často tu spomínané “inFormatio“. T.j., prenos konkrétnych mier tvorcom zvolenej formy (sk: „obrazu“) pozn. prekl.

zobrazenia[76]. V súlade s tým je Rozhodca (Osudie, Sudca) mnohorozmerná pravdepodobnostná mat(r)ica možných stavov matérie - **miera**, čo je alegoricky vyjadrené od staroveku ako **váhy** Themidy (taktiež miera[77]).

A) Bubon lotérijnej pamäte je štruktúra, fixujúca v sebe viac -alebo menej plne a presne informáciu na určitej hierarchickej úrovni organizácie Univerza.
B) Počiatočným kapitálom je in-formácia, nahromadená za predchádzajúce etapy evolúcie.
C) divácka sála je *vedomím, za chrbtom ktorého, t.j. v podvedomí*[78], stojí presne taký istý „lotérijný bubon pamäte“, i duplikát „rulety“, ako aj za
D) kulisami scény, na ktorej vystupujú „Školák“ a „Profesor“.
Takto jeden „intelektuál“ hodnotí „intelektuálnu“ silu druhého.

---

[76] Spätnej väzby okolia (pozn. prekl.)

[77] Hellénska Thémis, bohyňa poriadku, spravodlivosti, filoSofie, múdrosti, harmónie, symetrie. V Egypte bola jej starším ekvivalentom tzv. bohyňa Maat a jej symbolické pero-pierko. V Rím lat. „Justitia“ (pozn. prekl.)

[78] Psychika človeka má, disponuje určitou štruktúrou. Súčasná, v posledných rokoch všeobecne dostupná, rôznorodá okultná literatúra, svojimi úvahami o „mentále“, „astrále“, „kauzalite“ a pod., uvádza do rozpakov každého, kto nejde cestou osvojenia si okultných psychologických praktík. Dôsledkom toho sú pre „nezasvätených“ také slová, ako „kauzálne telo“, „mentál“, „astrál“, iba prázdnymi výrazmi, s ktorými nemožno spojiť žiadne z ich vlastných zážitkov. Preto úvahy na tému psychickej činnosti a jej riadenia svojou vlastnou vôľou pomocou takejto terminológie, väčšine čitateľov (včítane silno zainteresovaných „amatérov“) nič nedá.

Mnohí „pokročilejší okultisti“ považujú takýchto ľudí za buď

a) zaostalých vo svojom rozvoji (ide o vulgárnu formu hodnotenia ostatných z pozície démonizmu) alebo

b) prebývajúcich v duchovnej nedospelosti z dôvodu bežného - „prirodzeného“ usporiadania psychiky (tu ide o zhovievavejšie hodnotenie z pozície démonizmu).

Objektívne ide však skôr o niečo iné:

Ak sa totiž pozrieme na fakty reálneho života „pokročilých okultistov“, možno drvivú väčšinu tých, ktorí prešli cestou osvojenia si všemožných psychologických praktík rozmanitého okultizmu, charakterizovať slovami: **„VEDOME cítia viac, ako sú schopní BEZPEČNÝM (pre seba a svoje okolie) spôsobom pochopiť “** Práve v dôsledku takého vzťahu

1) rôznorodej VNÍMAVOSTI dosahujúcej úroveň vedomia a

2) spôsobilosti, schopnosti si vnímané ozmysliť – POCHOPIŤ,

je ich život plný veľkých i malých nešťastí a nepríjemností, ktoré vznikajú v ich živote náhle, „nepredvídateľne“ a sprevádzajú ich sebauspokojenia, spojené s úspechmi v osvojení si rôznorodých duchovných praktík. Pritom: „Boh nie je Bohom neporiadku, ale pokoja (mieru, miery), ako tomu vo všetkých spoločenstvách svätých býva.“ (apoštol Pavol, Prvý list Korinťanom, 14:33) – a vyzerá, že v tomto tvrdení sa Pavol nemýlil.

Bieda života a životný nepokoj mnohých, ktorí sa na cestu osvojenia si rôznych psychologických praktík vydali, dáva podklad k tomu, aby sa urobil záver, že bez výnimky všetky rozhovory a písomné traktáty o „astrále“, „mentále“, „kauzalite“, „rozširovaní vedomia“, „pravostrannom“ i „ľavostrannom“ stave vedomia, „kotviacom bode“ (eztr. C. Castaneda – „assembladge point“) a pod., vlastné tradíciám rôzneho okultizmu v ich verejných vystúpeniach, odvádzajú nimi unesených ľudí od uvedomenia si - pochopenia niečoho iného – životne oveľa dôležitejšieho, esenciálneho..

Tento model[79] „intelektuálnej“ činnosti sa stane trochu zložitejším (avšak realite adekvátnejším) ak stoja za vedomím bubny 3:

1) jeden – úplne naplnený, zodpovedajúci zatiaľ prejdeným stupňom vývoja; (minulosť)
2) druhý – napĺňaný, zodpovedajúci prebiehajúcej etape evolúcie (prítomnosť);
3) tretí – absolútne prázdny, zodpovedajúci nadchádzajúcim etapám evolúcie. (budúcnosť)

Vedomie zaujíma iba prebiehajúca, aktuálna hra. Preto do naplneného bubna nenazerá. Okrem toho, tento bubon môže byť zapečatený, ako tomu v zložitých systémoch býva, kde tvorca[80] uzatvára prístup užívateľom (málo kvalifikovaným) do raz a navždy ním odregulovaných[81] blokov. Do prázdneho bubna vedomie jednoducho nemá kvôli čomu

---

V súlade s prianím byť pochopenými a neuviaznuť v pre prevládajúcu väčšinu ľudí prázdnych úvahách o „mentále“ a pod., aby nedošlo k strate toho životne dôležitého, od čoho odvádzajú pozornosť úvahy rôznych okultistov, tak vo všetkých prácach, týkajúcich sa otázok psychickej činnosti jednotlivca a spoločnosti, sa VP ZSSR (Vnútorný Prediktor Súboru-Zboru Sociálne Spravodlivého Ruska) obmedzuje na analýzu dvojkomponentnej štruktúry psychiky osobnosti. T.j., úroveň

1. vedomia a

2. podvedomé úrovne psychiky,

tak alebo onak vzájomne interagujúce ako s úrovňou vedomia, tak aj navzájom medzi sebou. V texte publikácie „Voda mŕtva“ sa nevedomé úrovne psychiky v ich súhrne nazývajú „podvedomím“.

Hranica medzi úrovňou vedomia a rôznofunkčnými podvedomými úrovňami psychiky je pohyblivá a určuje sa a) náladou (frekvenčným naladením sa na situáciu) a b) energetikou (kľud,..koncentrácia,..radosť,..hnev,..) človeka. V závislosti od toho, nakoľko je človek schopný vlastnou vôľou (t.j. vedome) riadiť svoju a) náladu (nastavenie, nastrojenie) a b) energetiku – natoľko má vo svojej moci pohybovanie hranicami (pásmom) svojho vedomia v hraniciach (rámci) Vesmíru. Vôľa človeka vždy koná z úrovne vedomia a je vedome cielená (cieľavedomá).

Čo sa týka rozlíšenia-vymedzenia dvoch (alebo niekoľkých) osôb podľa podvedomých úrovní psychiky, tak hranica, v rámci ktorej sa nachádza určitá osoba, nie je tak jasne viditeľná ako hranica „hrubo“-materiálneho tela, ktorá je daná povrchom kože. Podstata je v tom, že hoci sú ľudia pri zbežnom pohľade lokalizovaní v týchto materiálnych telách, tak biopolia („jemno“-materiálne telo), nimi vyžarované, sa rozprestierajú za hranice jednotlivca, stanovené pokožkou materiálneho tela. Okrem toho, v dôsledku spolupatričnosti všetkých ľudí k rovnakému biologickému druhu, súhrn polí (tepelné, elektromagnetické, gravitačné,..), tvoriacich ich biopole, je vo svojej podstate kvalitatívne jednorodý u rôznych ľudí. (ide o typové zloženie, nie kvantitatívnu charakteristiku - intenzitu jednotlivých zložiek biopoľa, ktorá sa môže lokálne meniť hlavne podľa typu psychiky jedincov)

Preto možno zadaním jednej prahovej (hraničnej, rámcovej) hodnoty intenzity vybraného druhu fyzikálneho poľa (z celkovej zostavy biopoľa), získať jednu oblasť lokalizácie osoby v Univerze a zadaním inej prahovej hodnoty toho istého poľa, možno dostať inú oblasť lokalizácie osoby. Zadaním kvalitatívne iného celoprírodného poľa zo zostavy biopoľa a jeho prahovej hodnoty, možno dostať tretiu oblasť lokalizácie „objektu“. (Poznámka z r. 2004)

[79] Štandardný pojem odb. Riadenia, informatiky, automatizácie a robotiky na technických univerzitách: “simulácia“. Nie však v pejoratívnom zmysle, ale pozitívnom tvorivom=sTrojivom=konštrukčnom. (pozn. prekl.)

[80] Konštruktér, projektant, strojca, programátor-admin (pozn. prekl.)

[81] Vytestovaných(?) (pozn. prekl.)

nazerať. Čísla–otázky rulety, padajúce mimo rozsah čísel-odpovedí druhého bubna, čaká rôzny osud.

Na menšie čísla–otázky garantovane pri bezchybnom točení odpovedá prvý bubon, obsahujúci všetky minulé skúsenosti. Pravdepodobnosť chyby v jeho práci je nízka, a aj v prípade chybnej práce sa prehra kompenzuje nepatrnou výhrou z druhého bubna.

Pretože ruleta je podriadená zákonu distribúcie náhodných čísel, tak časový interval medzi následnými padnutiami čísel-otázok z rozsahu čísel-odpovedí tretieho bubna je v porovnaní s dobou trvania hry dostatočne veľký. Z toho dôvodu sa druhý bubon štatisticky predurčene stihne naplniť do toho momentu, kedy vypadne katastrofická otázka-číslo z rozsahu tretieho bubna.

Etapa evolúcie zodpovedajúca druhému bubnu sa končí, keď vypadnutie otázok počiatočnej časti rozsahu tretieho bubna už nemôže vyvolať katastrofickú škodu, chybu (eng. „fatal error“). Hra sa presúva do tretieho bubna a vypadávanie otázok v jej priebehu z rozsahov prvého a druhého bubna zostáva za kulisami hry, pretože sú už nezaujímavé.

Možná je aj ďalšia interpretácia mnohobubnovej[82] hry:
Každý bubon s ruletou zodpovedá hierarchickej úrovni v organizácii objemnejšieho (vyššieho) systému, potenciálne dostupného vedomiu „Žiaka“ pre in-formačnú výmenu. Pritom prehra vo svojom bubne môže byť kompenzovaná guličkou z hierarchicky vyššieho bubna, no za podmienky, ak o to „Žiak“ poprosí „Žiaka z vyššej triedy“, ktorý je vo vzťahu k nemu hierarchicky vyšší, alebo môže mať právo sa bezprostredne obracať priamo na tvorcu hry (programátora a/alebo admina..scenáristu/režiséra).

Avšak poprosiť možno iba vtedy, ak vieš, že je koho poprosiť, nehľadiac na zriedkavosť a možno aj nepochopenie faktu samotného kontaktu, či funkčných foriem - spôsobov komunikácie. Vedomie „Žiaka“ si však zároveň uvedomuje zďaleka NIE všetky úrovne hierarchie a ich vzťahy. T.j., môže si aj NEuvedomovať tak samotnú organizáciu hry, ako aj to, že mimo hry (pódia) ešte niečo a niekto existuje. Pokus skloniť sa k prosbe môže totiž naraziť z URČITÝCH dôvodov aj na odpoveď typu: „Ale choď ty niekam, veď loptičky s takými veľkými číslami ani nebývajú…“.

Vo vzťahu k ľubovoľnému konkrétnemu číslu je síce takáto odpoveď absurdná-nezmyselná, ale treba si uvedomiť, že číslo v danom modeli je iba symbolickým kódom in-formačného modulu so **zatiaľ ešte nepredpovedateľným** obsahom z pohľadu „Žiaka“. Teda OBSAHOM (informačného bloku - IT: „packet“) **zatiaľ** neznámym a nerozpoznateľným na základe „Žiakom“ **už nahromadených** skúsenosti (t.j. na základe jeho stereotypov – návykov – rozpoznávania javov vonkajšieho i vnútorného sveta).

Práve o tomto stave veci môžeme čítať v Evanjeliu podľa Jána 16:12: *„Ešte veľa vám čo povedať mám, no teraz by ste to nepojali.”* Analogická situácia je opísaná v Koráne 5:101: *„... Nepýtajte sa na veci, ktoré vás zarmútia, ak vám odhalené budú. Ak sa však na nich opýtate, keď sa už Koránom riadiť budete, odhalia sa vám. Veď zmiloval sa Boh nad nimi, bo Boh je milosrdný a mierny. Keď pýtali sa ľudia na ne pred vami, tak následne odhaleniam neverili.“* Aj jeden z apokryfov „Blahá zvesť (gr.“evanjelium“) sveta Ježiša Krista od učeníka Jána“ (podľa pôvodných aramejských a staroslovienských textov, vyd. „Priateľstvo“(Spoločnosť), Rostov na Done, 1991) odovzdáva slová Krista: *„A teraz vďaka prítomnosti Ducha Svätého Otca nášho Nebeského, hovorím Ja s vami jazykom Života Boha*

[82] eng. multi raffle ticket drum (pozn. prekl.)

Živého. A niet ešte uprostred vás nikoho, kto by všetko pochopiť mohol, čo Ja vám hovorím. A tí, ktorí vám Písmo vysvetľujú, s vami mŕtvym jazykom ľudí hovoria, hľadajúcich cez ľudí ich telá choré a smrteľné"

T.j., Písma, Zhora dané Zjavenia, priamo hovoria o situácii, keď hľadajúci pomoc, ju nemôžu prijať v celej plnosti a sile, pretože sú sami slabí. A Písma priamo poukazujú na zdroj dôveryhodnosti (istoty, spoľahlivosti) – na Ducha Svätého. Avšak mnohí ani túto informáciu nemôžu prijať a osvojiť si ju, pokladajúc ju za výmysel neznalých ľudí staroveku, nepoznajúcich našu súčasnú vedu a techniku.

Zostáva iba otázka ohľadom toho, ČO všetko do pohybu uvádza. Tento faktor možno nazvať **princípom** plnosti a celostnosti Svetostavby (Stvorenia, sTrojenia Sveta, UniVerza). Tento princíp tvrdí, že STrojenie Sveta obsahuje v sebe všetko nevyhnutné pre vykonanie celého cyklu svojej existencie. Vyjadrený bol ešte vo Védach, no jeho celá obsahová stránka sotva môže byť rozlúštená bez vystúpenia za hranice tohto Vesmíru.

Universum existuje ako proces. Jeho súčiastky (fragmenty) sú vzájomne spolupôsobiace (interagujúce) štruktúry, vyvíjajúce sa pod tlakom okolitého prostredia - iných štruktúr. Tlak prostredia, vzájomná interakcia štruktúr medzi sebou sú pravdepodobnostne predurčené, hierarchické a vyjadriteľné v štatistických **zákonitostiach** (štatistike **príčinno-následkových väzieb**), odhaľovaných pomocou pozorovaní. Tlak prostredia je zobrazenie (formovanie[83]). Ide o in-formačný proces, nesený celoprírodným hierarchicky mnohoúrovňovým systémom kódovania informácií na rôznych materiálových nosičoch. Odozva (reakcia) štruktúry a v nej prebiehajúce vnútorné zmeny sú taktiež zobrazeniami[84]. Tieto vnútorné zmeny sú informačným procesom, prebiehajúcim v rovnakom systéme kódovania na úrovniach obsiahnutých v danej štruktúre. Pritom je tento informačný proces podriadený rovnakým pravdepodobnostným predurčeniam, ktoré sa odrážajú-zobrazujú v štatistike pozorovaní. Odozva má pravdepodobnostný (aj keď čiastočne slobodou individuálneho subjektivizmu podmienený), jednoznačne neurčitý charakter v hraniciach(rámci) množiny pravdepodobnostných predurčení, typický(charakteristický) pre každú úroveň celoprírodného systému kódovania informácií. Rezonančné javy sa v hierarchických, mnohoúrovňových štruktúrach prejavujú ako štatisticky častejšie, alebo štatisticky zriedkavejšie informačne rôznorodé odozvy (reakcie), v závislosti od vektora stavu prostredia[85] a štruktúry(objektu) v momente procesu ich vzájomnej interakcie. Podľa miery nahromadenia informácií štruktúrou v rámci štatistiky jej odoziev na tlak prostredia vzniká stále menej chýb, poškodzujúcich štruktúru. Odozvy (reakcie) tak získavajú jednoznačnú určitosť (presnosť, zadefinovateľnosť) v zmysle predpovedateľnosti zobrazení „tlak - odozva"(akcia - reakcia), stále viac a viac sa približujúcich[86] k optimu. Interakcia prostredia a štruktúry, v ktorej sa na danej hierarchickej úrovni prejavuje rôznorodosť jej správania, sa v zmysle nejednoznačnej

[83] Lat. „forma" = obraz, t.j., in-formácia = zobrazovanie, prenos celých foriem pomocou ich konkretizovaných (rozlíšených = lat: identifikovaných) mier (rozmerov – farebných, zvukových, priestorových, hmotnostných, svetelných, časových, atď..). Viď model Princípu tvorenia, sTrojenia MIM vysvetlený v predchádzajúcich kapitolách. Resp. MIM-FEI..

1. Forma(ako spojitý súbor konkrétnych-diskrétnych Mier)
2. InFormácia (samotný Pohyb, Tlak, „Duch sv.", Prenos, Akt Tvorenia)
3. Existencia (Matéria vo všetkých jej „hrubých" i „jemných" štruktúrach) pozn. prekl.

[84] In-formácie a trans-formácie (ako ekvivalent, resp. derivát samotnej in-Formácie) pozn. prekl.

[85] Cez, pomocou ktorého koná subjekt, alebo ono samo (prostredie) je oným subjektom a nejde teda len o „proxy" (IT term.) samotného subjektu. (pozn. prekl.)

[86] Iteračná aproximácia (v terminológii IT a Numerickej matematiky) pozn. prekl.

predpovedateľnosti „tlak - odozva“ posúva do oblasti čoraz zriedkavejších faktorov tlaku. Dochádza k informačnému nasýteniu danej úrovne organizácie štruktúry a proces prechádza do nasledujúcej hierarchickej úrovne jednotného celoprírodného systému kódovania informácie.

* * *

Zhrnieme a zhodnotíme teraz výsledky skúmania modelu intelektu s „ruletou“ a „bubnom“. Štruktúra odpovedá na štatistiku tlaku prostredia nejednoznačne v rámci hraníc pravdepodobnostných predurčení. Jej odozva sa formuje v procese kompilácie[87] (kombinácie) na základe **„náhodného“** triedenia informačných modulov v jej pamäti a zvonku prichádzajúcej in-formácie. T.j., v procese premeny[88] informácií, predurčenej celkovou Mierou (formou = matricou možných stavov).

V in-formačnom vzťahu dostatočne veľká rozvíjajúca sa a (/alebo) svoju hierarchickosť rozširujúca štruktúra predstavuje spojenie (súčet) minimálne nasledujúcich funkčne odlišných útvarov (pričom možno aj NIE lokalizovaných v nej v podobe čiastkových vložených štruktúr):

1) Determinovaná[89] dlhodobá pamäť (IT-HDD HarD Drive), natvrdo jednoznačne pracujúca podľa princípu: „aká otázka - taká odpoveď“. Vzdialenie sa od tohto princípu (chyba, porucha) vedie pravdepodobne k poškodeniu štruktúry s rôznym stupňom závažnosti(v závislosti od situácie). Výber in-formačných modulov z nej prebieha na základe rezonančných, autooscilačných[90] a iných javov, ktoré vyjadrujú dostatočne dobrú zhodu in-formačných charakteristík
   a) vonkajšieho pôsobenia - tlaku prostredia a
   b) vnútorného stavu štruktúry v jej in-formačne nasýtených(saturovaných) úrovniach
   pri prechode in-formačného toku tlaku prostredia touto štruktúrou.
   Pr.: Takto sa rozozvučia struny hudobných nástrojov ako reakcia na zvuky príslušnej frekvencie[91]. Aktivujú sa rozbušky bezkontaktných morských a pozemných mín, samonavádzacie hlavice riadia činnosť zbrane, keď sa v zóne ich dosahu objaví im in-formačne (teplo, veľkosť, zloženie-kov,..) zodpovedajúci objekt;

2) Pravdepodobnostná operatívna, operačná pamäť (IT-RAM Random access memory), hromadiaca štatistiku odoziev (reakcií) štruktúry a kombinácií možných odoziev na tlak prostredia. Pravdepodobnosť získania nevyhnutnej in-formácie pre správnu odozvu je podriadená
   A) frekvencii obracania sa k tejto informácii pod tlakom prostredia a

[87] Skladanie poznatkov a ich preloženie (transformácia) na iný objekt - nosič (IT term.). Kombinovanie je typ samotného čiastkového procesu prenosu konkrétnych zvolených mier. Viď variácie, permutácie a iné matematické operácie = zvolené algoritmy spracovávania informácii. (pozn. prekl.)

[88] prenosu, transPortu, pretvorenia, transformácie (pozn. prekl.)

[89] Jednoznačne priraďujúca (pozn. prekl.)

[90] Autooscilačný – rozkmitaný vlastným „rytmom“ (frekvenciou) ; t.j., nejaká vonkajšia (externá) sila aktivuje cez modulátor vnútorný oscilátor systému. Ak je táto sila modulovaná sinfázne (vo fáze) s rychlosťou oscilátora, rastie kmitanie systému napr. až do nelineárneho stavu atď.. – pozn. prekl.

[91] Samostatne bez hudobníka/operátora niekde v kúte stojaci nástroj sa na externý zvuk-impulz (frekvenčne zodpovedajúci napr. nejakej jeho strune) sám na diaľku (dištančne) rozozvučí. (pozn. prekl.)

B) rýchlosti mechanizmu náhodného triedenia informačných modulov.
Je to čiastočne analogické písaniu na piesku v zóne morského príboja. T.j., informácia je uložená len tak dlho, ako stíhate po celý čas obnovovať morom zmývané fragmenty záznamov.

Rezonančné a autooscilačné javy v pravdepodobnostnej pamäti taktiež hrajú svoju úlohu. No na rozdiel od predchádzajúceho druhu pamäte, vznik rezonancií, autooscilácií atď. vedie aj k zmene v organizácii informačne nenasýtených úrovní štruktúry. Reakcia „otázka - odpoveď" je tu nejednoznačná z dôvodu informačnej nenasýtenosti štruktúry;

3) Mechanizmus „náhodného" triedenia, fragmentácie a spájania informačných modulov, uložených v oboch druhoch pamäte. Vo vzťahu k **izolovanej** deterministickej pamäti tento mechanizmus vytvára chyby jej fungovania v tom zmysle, že vytvára nejednoznačnosť odoziev. Vo vzťahu k pravdepodobnostnej pamäti je tento mechanizmus normálnym procesom jej fungovania. Podľa nášho názoru, rolu tohto mechanizmu hrá celý súbor kmitavých procesov v danej štruktúre s ich „náhodnými" (t.j. štatisticky usporiadanými)
a) fázovými posunmi jedného procesu voči druhému a
b) amplitúdovo-frekvenčnými charakteristikami[92].
Ak vzniká (nastáva) *nejaký súlad* fáz procesov – súčasnosť, súfazovosť(**koherencia),** tak prebieha odber(snímanie) nevyhnutnej informácie. Ak sa odber v danom momente nevykoná, tak informácia zostáva nedostupná, aj keď je v samotnej štruktúre prítomná.

V informačne nenasýtených úrovniach štruktúry, je vznik koherencie nejakých procesov s inými vonkajšími alebo vnútornými procesmi(vo vzťahu k skúmanej úrovni štruktúry), zmenou kvalitatívneho stavu danej úrovne štruktúry na nejaký čas. V priebehu tohto času (obdobia, periódy) sa na danej úrovni štruktúry môžu vytvoriť nové útvary, alebo vzniknúť nové procesy.

Dôsledkom tohto faktoru môže byť taká situácia, že po zániku koherencie sa štruktúra už nemôže vrátiť do stavu pred koherenciou. Takým spôsobom sa realizuje krôčik v jej vývoji.

---

[92] Objasníme termíny podľa *Veľkého encyklopedického slovníka*:

AMPLITÚDA – (z lat. amplitudo – veľkosť, rozsah) je najväčšia odchýlka kmitajúcej veličiny (podľa príslušného fyzikálneho zákona) od hodnoty strednej, alebo od nejakej hodnoty, ktorá je podmienečne prijatá ako nulová.

AMPLITÚDOVO-FREKVENČNÁ CHARAKTERISTIKA (frekvenčná charakteristika) – závislosť amplitúdy kmitania na výstupe zo zariadenia od frekvencie harmonického signálu na vstupe do zariadenia.

Meria sa podľa zmeny frekvencie (amplitúdne konštantného-stabilného) vstupného signálu. Táto charakteristika ukazuje, ako sa prenášajú jednotlivé harmonické zložky skúmaného signálu a umožňuje vyhodnotiť mieru poškodenia jeho spektra.

KOHERENCIA (z lat. cohaerens – nachádzajúci sa v spojení, súvisiaci) je zladený priebeh niekoľkých kmitavých alebo vlnových procesov v čase. (Kmitanie je „ostrejší" typ vlnenia) Ak zostáva fázový rozdiel dvoch kmitavých procesov v priebehu času stabilný(konštantný), alebo sa mení podľa jasne definovaného zákona, tak sa kmitania nazývajú koherentnými. Kmitania, u ktorých sa fázový rozdiel mení nepravidelne a rýchlo v porovnaní s ich periódou, sa nazývajú nekoherentnými.

SÚFAZNOSŤ (alebo aj synfáznosť) je súlad fáz pri skúmaní niekoľkých procesov v spoločnom súradnicovom systéme (prostredí).

KOHERENCIA, ako faktor v-časného (po-hotového, rovnakého načasovania) pre-dania informácie a/alebo energie, sa prejavuje na rozvoji a ďalšom priebehu procesov. Takto sa svetelné vyžarovanie žiarovky bežnej lampy odlišuje od koherentného vyžarovania lasera. Oba zdroje svetla tak vykazujú kvalitatívne odlišný vplyv na objekty, s ktorými interagujú, a to aj napriek rovnakej energetickej sile toku ich žiarenia[93].

SúČasnosť (v-časnosť, rovnaké načasovanie = koherenciu) vo vzťahu k procesom v nejakej štruktúre možno chápať dvojako:

a) v zmysle úzkeho časového intervalu, v priebehu ktorého sa prejavujú nejaké javy v ich súhrne, súčte;

b) pre štruktúry disponujúce pamäťou, možno v-časnosť (koherenciu) chápať v zmysle, že až keď im bude táto in-formácia vo vývoji potrebná, vyvolajú ju z pamäte touto potrebou, ako koherentným spúšťačom (eng. „trigger"), resp. spúšťačom koherencie apod. Pritom nejaký čas sa fakt získania (dispozície) tejto informácie z uhla pohľadu vonkajšieho pozorovateľa môže NEprejavovať. Súfáznosť (koherencia) je v zmysle známom z fyziky, jedným z prejavov súčasnosti (v-časnosti, rovnakého načasovania) v procese priebehu skupiny nejakých procesov.

4) Tzv. „Prirodzený[94] faktor", prednaznačujúci „náhodne" vytvorenú odozvu, majúcu informačné nasýtenie dostatočné na zachovanie dosiahnutej úrovne organizácie štruktúry, alebo jej zvýšenie. Sú to svojho druhu „váhy"[95], na ktorých sa vyvolaná odozva porovnáva s nejakým zvoleným etalónom[96], vznikajúcim v priebehu tých istých procesov, ktoré vyvolávajú aj samotnú odozvu.

Vo všeobecnosti zabezpečuje determinovaná[97] pamäť určitú úroveň stability štruktúry na dosiahnutom stupni jej vývoja. Pravdepodobnostný mechanizmus pamäte a náhodného triedenia vnútornej a vonkajšej in-formácie v spojení s prirodzenými „váhami" (Mierou) zabezpečujú pravdepodobnostne predurčený charakter priebežného

A) krátkodobého zvýšenia komplexnosti[98] a in-formačného nasýtenia štruktúry, alebo aj

B) jej poškodenie, až do jej zničenia.

Všetky 4 vyššie uvedené faktory spolu zabezpečujú dohromady pravdepodobnostne predurčený stabilný (udržateľný) charakter dlhodobého procesu zvyšovania komplexnosti štruktúry a/alebo ňou neseného informačného modulu v procese ich vývoja.

---

[93] Vyžarovania, výkone žiarenia

[94] Všemierny, UniVerzálny, Vše-obecný, Celoprírodný (pozn. prekl.)

[95] V staroveku eqv. symbol „bohyne" Maat (egpt.), a Themys (héll.), jedna z etymologických interpretácii pôvodu slova maatthémys, mathémys, mathém-at-tikos, mathématikos, matematika (pozn. prekl.)

[96] Javom, vzniknutým na inom porovnávanom objekte, štruktúre. Etalón je jav, hodnota, ktorú si zvolíme ako porovnávací štandard, jednotku pre iné javy rovnakej kategórie. Viď Základy metrológie – Kalibrácia. Vyššie uvedený faktor č.4 („prirodzený") sa môže používať napr. na všeobecné testovanie odoziev systému pri skúmaní jeho jednotlivých charakteristík, na základe ktorých sa následne vypracováva a zdokonaľuje jeho model. Viď Teória riadenia: Induktívno-deduktívne metódy analýzy objektov, fenomenologicko-teoretické prístupy a „bombardovanie" skúmaného objektu testovacími impulzmi, zhromažďujúc získané odozvy s cieľom stavby čo najfunkčnejšieho modelu objektu, ktorý chcem riadiť, atď.. (pozn. prekl.)

[97] s jednoznačne predurčenými vzťahmi (pozn. prekl.)

[98] podrobnosti, jemnosti, detailnosti, zložitosti (pozn. prekl.)

* *
*

Je možné, že na nejakej etape (na istej úrovni) evolúcie, sa po prekonaní určitej hranice (z hľadiska množstva spracovaných in-formácií), takýto prejav činnosti všetkých menovaných *„samo o sebe bezintelektuálnych komponentov,* začne ľuďmi nazývať **intelektom.** Tento súhrn procesov a faktorov sa nachádza v najrozličnejších frekvenčných diapazónoch (rozptyloch), na rôznych nosičoch informácie a na rôznych úrovniach hierarchie v rámci celkovej organizácie UniVersa.

Pri takomto chápaní Stvorenia sveta, disponuje tak ono celkovo, ako aj jeho fragmenty, intelektom a aspektom osobnosti. Intelekty sa navzájom odlišujú podľa miery osvojenia si čiastkových fragmentov celovesmírnej **Miery**. Intelekt je proces **rozširovania** čiastkovej miery. Je to proces zahŕňajúci v sebe samom hierarchiu do neho vložených procesov zobrazenia. Vzájomné porozumenie (pochopenie) medzi intelektmi je tým pravdepodobnejšie(reálnejšie), čím viac zhody je medzi nimi. Pre začiatok pochopenia je nevyhnutný aspoň dotyk ich čiastkových mier alebo sprostredkovateľ (proxi) v in-formačnej výmene (interface – rozhranie), čo je tiež nejaká miera. Pritom je Vševesmírna **Miera** spostredkovateľom univerzálnym.

Pomenujme si niektoré potrebné zhody[99], nevyhnutné pre vzájomné pochopenie sa dvoch intelektov:

1. spoločný materiálny nosič, ktorým (cez ktorý) prebieha proces in-formačnej výmeny medzi intelektmi;
2. zhodný frekvenčný rozsah procesov, charakteristických pre podstatu bytia (existencie) štruktúr nosičov týchto intelektov;
3. zhodné frekvenčné rozsahy frekvencii taktovacích (rozdeľujúcich kódové skupiny jednu od druhej) a nosných, pomocou ktorých prebieha samotná in-formačná výmena;
4. zhoda systémov kódovania in-formácií;
5. zhoda energetických výkonov, nevyhnutných a (alebo) prípustných pre in-formačnú výmenu;
6. miera zhody informačnej bázy, nevyhnutnej pre vzájomné rozlišovanie sa (identifikáciu)[100] pri prvom i nasledujúcich kontaktoch.

Intelekt je jeden z prostriedkov daných vedomiu človeka. A ako každý prostriedok, je aj intelekt riadený. Hovorí sa: Má „Vietor v hlave.“ Vo vzťahu k in-formačným tokom v UniVerse je to síce možné povedať aj takto. Avšak vtedy je intelekt vo vzťahu ku nim plachtou (infotokom). T.j., pri snahe o čo najobjektívnejšie gramotnú POZITÍVNU interpretáciu tohto ľudového porekadla[101].

Umenie plávania s plachtami spočíva v tom, aby sme do plachiet NEchytali NEpotrebný vietor. Vtedy možno hoc aj na maličkej loďke doplávať tam, kam treba. No ak sa celá kapacita plachiet „žmýkača vetra“ (v minulosti takto nazývali mnohé veľké rýchle plachetnice – napr. tzv. Klipre) dostane do rúk neschopných, tak „brázditeľ morí“ (ďalší poetický obraz, ktorým charakterizovali rýchle plachetnice) bude hračkou morských živlov,

[99] Súlady, koincidencie, príbuznosti, kľúče k spolupráci (pozn. prekl.)

[100] IT term. - recipročnú identifikáciu (pozn. prekl.)

[101] Na rozdiel od jeho niekedy negatívnej konotácie. T.j., negatívne, až pejoratívne mysleného kontextu (pozn. prekl.)

akoby na ňom nebolo ani kormidla, ani plachiet. T.j., loď bude zničená živlami preto, lebo na jeho palube niet ľudí, schopných správne narábať s plachtami. Tak bude aj intelekt riadený nedisciplinovaným vedomím bez prítomnosti vôle zahltený[102] tokom „kaše“ pomiešaných myšlienok. Myšlienok ako z pamäte vystupujúcich, tak aj z vonku prichádzajúcich. Tento neusporiadaný tok myšlienok trhá organizáciu psychiky na cucky. Disciplinované[103] vedomie však drží v sebe len to, čo identifikuje pre zmysluplné konanie mysle ako nevyhnutné. Iba vtedy bude intelekt oporou vedomiu i duši na púti človeku podobnej opice k Človeku[104].

Vysvetlenie názorov na intelekt je v teórii riadenia **nevyhnutné** predovšetkým preto, že pojem plnej funkcie riadenia nemožno uviesť, obíduc pojem intelekt. Avšak v tom prípade vedie interpretácia procesu existencie UniVersa, ako procesu samoriadenia podľa nejakej (i keď nám neznámej) plnej funkcie riadenia, nevyhnutne k pojmu Najvyššieho z intelektov, vedúceho tento proces samoriadenia Vesmíru v rámci Plnej funkcie riadenia.

To znamená, že a-teizmus (presnejšie an-deizmus[105]) je s logikou Dostatočne všeobecnej teórie riadenia v aktuálnom podaní nezlučiteľný. A-teistické variácie na tému teórie riadenia buď:

1. stavajú človeka (ľudstvo ako celok) na miesto Boha, alebo
2. strácajú komplexnosť (celostnosť) výkladu, keď sa začínajú čo i len dotýkať témy **globálneho historického procesu,** pretože nemôžu vysloviť slová „Hierarchicky vyššie objemnejšie riadenie“ vo vzťahu k ľudstvu a „významným“ činiteľom minulosti i súčasnosti.

Z a-teistického vedomia takýmto spôsobom buď vypadávajú nejaké fragmenty pozorovania procesov riadenia, alebo sa narúša hierarchia ich vedomého vnímania svojho okolia, čo predurčene vedie k chybám v riadení. Nábožensko-kultové vedomie davo–„elitárnych“ spoločenstiev prináša aj ďalšie nešťastie: dogmatizácia „sv.“ Písiem je stotožňovanie chápania a vôle ľudí, čo ich zapisovali (plus redakčná úprava a cenzúra)[106], s vôľou Najvyššieho, čo obmedzuje slobodu vôle väčšiny, podriaďujúc ju nad–„elitárnemu“ prediktorovi, ktorý taktiež zvykne svoju vôľu s najvyššou vôľou Najvyššieho stotožňovať -

[102] IT term. – stack overload – pretečenie pamäte, či už operačnej (RAM-eqv. vedomia), alebo pevného disku HDD (podvedomia). Ide zároveň aj o jeden z principiálnych spôsobov útoku na akýkoľvek operačný systém (sociologický – humanoidný, vyšších primátov všeobecne, animálny, alebo syntetický - PC). Inak aj tzv. „zahltenie systému“. Istý typ sociologického operačného systému (kultúry) majú totiž aj zvieratá. Hlavne tzv. „vyššie“ druhy a špeciálne stádovité, tlupovité (u jednoduchších druhov organizmov aj tzv. hejná, či roje) čo sú podľa niektorých odborníkov nie len formy kolektívnej inteligencie, ale v prípade vyššej komplexnosti (kvalitatívne mnohokomponentnom, multiúrovňovom systéme) i kultúry. (pozn. prekl.)

[103] Schopné koncentrácie – ROZLÍŠENIA (pozn. prekl.)

[104] ČeloVěku, CeloVěku (pozn. prekl.)

[105] An-dei. Z lat. aj “ne-Boh“, „proti-Bohu“. Atteizmus je totiž v pôvodnom hlbšom zmysle skôr pojmom pre prvé v dejinách známe oficiálne uzákonené celoštátne monoteistické náboženstvo, ktoré vzniklo v starom Egypte (stgpt: „Kamet“) pred cca. 3300 rokmi (18. Dynastia – Nová ríša - faraón Achnaton) z pravdepodobne ešte starších ideí a konceptov. Išlo o vieru jedinému Bohu AT-onovi. Keďže je ale prevrátená asociácia pojmu a-teizmus z istých dôvodov extrémne silno nainfikovana do našej kultúry, budeme ju, aby nevznikli dodatočné nedorozumenia, ZATIAĽ väčšinou v tejto publikácii používať aj my. (pozn. prekl.)

[106] Či dokonca snaha o infikovanie kolektívneho podvedomia obete-stáda pôvodne extrémne heretickou myšlienkou, že „Boh si Duchom svätým svoje písmo a cirkev i proti vôli ľudí (vôli j´elít a pasivite dobytka) chrániť bude“, tak vlastný zákon - dar Človeku: 1) rozumu a 2) slobodnej vôle popierajúc.. (pozn. prekl.)

a to je satanizmus[107]. Príčinou úspechu „jeho“ činnosti v minulej histórii je skrytie Zjavení Zhora a ich prekrútenie. Evanjelium Lukáša 11:52: *„Beda vám, zákonníkom, že ste kľúč poznania vzali; sami ste nevošli, a tým, ktorí vojsť chceli, ste prekážali“* V súčasnosti je to výčitka všetkým hierarchiám osobných vzťahov v spoločnosti, včítane hierarchií cirkví. Pravda, mnohé hierarchie i kľúče samotné stratili.

Okrem toho, väčšina ľudí si zvykla mať čo do činenia so sebe podobnými individuálnymi intelektmi[108]. Keď sa však vo svojom živote občas chtiac-nechtiac stretnú s neľudským[109] intelektom, väčšina sa hrôzou vyľaká až do šialenstva len samotnou nezvyčajnosťou toho, čo sa stalo. Avšak v dejinách konajú nielen individuálne, ale aj kolektívne[110] a iné intelekty, hierarchicky vyššie vo vzťahu k individuálnemu ľudskému intelektu. Aby bolo možné vidieť ich činnosť, nejakú ich cieľavedomosť, je nevyhnutné jednotné chápanie faktora, pomenovaného ako „intelekt“, v rôznych jeho prejavoch, zatiaľ hoc i bez ohľadu na jeho hierarchické postavenie v rámci Objektívnej reality.

[107] Existencia tzv. Satana-Sethana-Iblisa,.. je ďalšia náväzná otázka a tak aj to, o aký fenomén vlastne pravdepodobne ide, možné varianty, atď.. (pozn. prekl.)

[108] Ľudovo: „Vrana k vrane sadá, rovný rovného si hľadá!“ (pozn. prekl.)

[109] V zmysle „nadprirodzeným“ a presnejšie „neprirodzeným“..iným, ako je dnes bežne v populácii zvykom. (pozn. prekl.)

[110] Prípadne „súborné“ (pozn. prekl.)

11. Manévre a rovnovážne režimy, princípy porovnania a rozpoznania podobnosti

Teraz sa vrátime k uzavretým systémom. Udržateľne riadený systém sa môže nachádzať buď v **rovnovážnom** režime, alebo v **režime manévra**. Jeden a ten istý, reálne prebiehajúci režim môže byť interpretovaný aj ako rovnovážny, ak súvisí s jednym vektorom cieľov, aj ako režim manévra, ak súvisí s druhým vektorom cieľov.

Vo vektore cieľov **rovnovážneho** režimu sú kontrolné parametre v čase nemenné - konštantné. V reálnom stabilnom rovnovážnom režime vektor stavu kolíše v relatívne nemennom postavení v podpriestore kontrolných parametrov, a voľné parametre sa pri tom môžu hociako meniť.

Pojem „rovnovážny režim“ je trochu podobný pojmu „rovnováha“, no je širší, pretože všedné vedomie zvyčajne vníma „rovnováhu“ staticky, ako nepohyblivú nemennosť v čase. V rovnovážnom režime je proces kmitania systému *v čase nemenný* vzhľadom na bod „rovnováhy“, súradnice ktorého sú nemenné v čase. Systém cezeň prechádza, no nemôže v ňom zotrvávať, hoci len preto, že odchýlky od neho sú nižšie ako prah citlivosti meracích prístrojov, alebo riadenie je ťažkopádne, má limitovanú operačnú rýchlosť a nemôže sa včas zastaviť. To posledné objasníme.

Pojem o *záporných* spätných väzbách odráža fakt zostrojenia systému riadenia objektu takým spôsobom, že detekcia systémom riadenia odchýlok objektu od ideálneho režimu, ktorý je predpísaný vektorom cieľov, vyvoláva riadiace pôsobenie, nasmerované na návrat objektu do ideálneho režimu. Pri *kladných* spätných väzbách pomáha riadenie pri rušení (od momentu jeho vzniku) odvádzania objektu od ideálneho režimu v smere pôsobenia na objekt rušenia.

Keďže rušenie môže byť riadeným pôsobením zo strany nejakého procesu riadenia zvonku (jeho riadiace pôsobenie sú jeho priame väzby), tak pri skúmaní súhrnu vzájomne vložených procesov riadenia vo vzťahu ľubovoľného z *do neho vložených procesov samoriadenia* ich kladné spätné väzby môžu byť nazvané ako „podporujúce“ a ich záporné spätné väzby – ako „hasiace“, „potlačujúce“, „zdržiavace“, „brzdiace“.

Hoci sa doteraz (rok 2004) tieto termíny v teórii riadenia nepoužívajú, tak viac zodpovedajú charakteru spätných väzieb v procese riadenia, ako všeobecne prijaté - konvenčné rozdelenie spätných väzieb na „kladné“ a „záporné“, ktoré sa intuitívne chápu nejednoznačne a vyžadujú doplňujúce vysvetlenie. Ak ideálny režim je nemennosť vektora cieľov v čase, do ktorého sú zahrnuté kontrolné parametre, tak z dôvodu limitovanej operačnej rýchlosti systému riadenia jeho pôsobenie, kompenzujúce odklon od ideálneho režimu (pri záporných spätných väzbách), sa od nejakého okamihu samo stane rušivým a objekt míňa ideálny bod.[111] Takto systém riadenia sám rozkmitáva objekt vzhľadom na ideálny režim vektora cieľov (otázka je iba o tom, či amplitúdy kmitov ležia v prípustných hraniciach alebo nie). Najlepšie je to vidieť v stabilných vyvážených režimoch.

[111]Tomuto odklonu od ideálnych hodnôt sa dá vyhnúť, ak zadáme takúto požiadavku pri tvorbe systému riadenia, no aj v tomto prípade bude oscilačný (kmitavý) charakter rovnovážneho režimu pokračovať. Avšak oscilácie budú prebiehať v nejakom pásme hodnôt na jednu stranu od predpísaných ideálnych hodnôt rovnovážneho režimu.

V nestabilných vyvážených režimoch je amplitúda kmitov alebo vyššia ako prípustná, alebo narastá od kmitu ku kmitu, a to aj pri záporných spätných väzbách.

T.j., sám princíp **záporných spätných väzieb podľa kontrolných parametrov** je v teórii a praxi riadenia nevyhnutný, avšak je to len jeden z údajov v teórii a praxi riadenia ako celku.

Vo vektore cieľov v režime **manévru** sa mení hoci len jeden z kotrolných parametrov. Pri analýze reálneho procesu stabilného manévru *v podpriestore **kontrolných** parametrov* vektor stavu sleduje s nejakou chybou riadenia zmenu vektora cieľov (obsahujúceho len kontrolné parametre). Na voľné parametre, ako aj v prípade rovnovážneho režimu, sa žiadne obmedzenia nekladú.

Režim manévrovania, v ktorom sú derivácie[112] kontrolných meniacich sa parametrov podľa času konštantné (v medziach prípustnej chyby riadenia), sa nazýva *ustáleným (stabilným) manévrom.* Ustálený manéver je sám o sebe rovnovážnym režimom. Z jeho vektora cieľov sú vylúčené kontrolné parametre, meniace sa v procese manévra.

Ak vychádzame z reálne prebiehajúceho procesu riadenia a tvoríme na základe predpokladov (t.j. hypoteticky) vektor cieľov subjektu, ktorý reálne proces riadi (to sa nazýva „identifikácia“ vektora cieľov), tak jeden a ten istý režim možno interpretovať ako vyvážený režim, alebo ako stabilný kmitavý manéver. Takto sa režim, pri priradení k vektoru cieľov iba tých parametrov, ktoré kmitajú okolo stredných hodnôt (v závislosti od hraníc na chyby riadenia), interpretuje ako vyvážený režim. Ak priradíme k vektoru cieľov hoci len jeden z náhodne sa meniacich parametrov, tak sa režim interpretuje ako manéver.

Presne takto možno jeden a ten istý režim vnímať ako stabilný, vychádzajúc z jedných ohraničení vektora chyby; a ako nestabilný, vychádzajúc z oveľa prísnejších ohraničení vektora chýb. Na tomto predpoklade je dobre vidieť objavenie sa možnosti dvojakého chápania stability: podľa ohraničení a znižovania odchýlok a podľa predvídateľnosti.

Jednoduchší príklad rovnovážneho režimu – jazda automobilom po rovnej ceste pri konštantnej rýchlosti. Všetky ukazovatele na prístrojovom paneli, okrem spotreby benzínu, sa držia v ustálených polohách; no volantom treba občas „pohýbať“, pretože nerovnosti cesty, bočný vietor, rôzny tlak v pneumatikách, vôľa podvozku a volantu sa snažia automobil vybočiť.

Manévre sa delia na **slabé** a **silné.** Toto rozdelenie neodráža efektívnosť manévru. Pojem slabý manéver je spojený s vyváženými režimami. Prevedenie systému z jedného vyváženého režimu do druhého vyváženého režimu – to je jeden z druhov manévru. Niektoré uzavreté systémy majú takú vlastnosť, že ak sa tento prevod realizuje dostatočne pomaly, tak vektor stavu systému v procese manévru sa nebude veľmi líšiť od vektora stavu vo východzom a (alebo) konečnom vyváženom režime, pri vylúčení počas manévru sa meniacich kontrolných parametrov a niektorých voľných parametrov, ktoré sú informačne späté s kontrolnými.

Ak na lodi pootočíme kormidlom palubu o 3 - 4 stupne, tak loď začne opisovať kruh s veľmi veľkým priemerom a dôjde k zmene uhla kurzu. Ak sa to deje mimo dohľadu na pobrežie a pri zamračenom počasí, tak väčšina pasažierov nepostrehne manéver zmeny kurzu. Ale ak v plnej rýchlosti rýchleho plavidla (25 - 30 uzlov) náhle otočí kormidlo palubou o 20 - 30 stupňov, tak paluba počas pohybu kormidla šklbne pod nohami na opačnú stranu ako

[112] Z lat. derivatio = odvodenie, odchýlenie; derivácia (druhotná, odvodená veličina) – jeden zo základných pojmov matematickej analýzy – pozn. prekl.

kormidlo, a potom začne ľudským vestibulárnym aparátom plne citeľná zmena kurzu, sprevádzaná plne viditeľným náklonom plavidla o 10 i viac stupňov.

Hoci v oboch prípadoch zmena kurzu môže byť rovnaká, hydrodynamické charakteristiky lode sa v prvom prípade slabého manévru nebudú silno odlišovať od režimu priamočiareho pohybu. V druhom prípade, keď loď začne vstupovať do cirkulácie s priemerom nie viac ako 4 - 5 dĺžok trupu lode, klesne rýchlosť, prejaví sa hodnotovo významná priečna zložka rýchlosti obtekania trupu a náklon a celkový obraz obtekania trupu a hydrodynamické charakteristiky sa budú kvalitatívne odlišovať od bývalých charakteristík pri priamočiarom pohybe alebo slabých manévroch.

Rozdelenie manévrov na silné a slabé umožňuje v rade prípadov výrazne zjednodušiť modelovanie správania sa uzavretého systému v procese slabého manévrovania **bez straty kvality** výsledkov modelovania. Pretože výber miery kvality je vždy subjektívny, tak aj rozdelenie manévrov na silné a slabé sa určuje subjektivizmom pri hodnotení kvality modelovania a riadenia. Ale, ak je takéto rozdelenie možné, tak k slabému manévru možno nájsť jemu analogický rovnovážny režim (vo vyššie uvedenom zmysle).

Pre fyzicky kvalitatívne rovnaké procesy je rozdelenie manévrov na silné a slabé založené na modelovaní v nekonečnom čase. Nakoľko poňatie času a jeho meranie je spojené s výberom etalónovej frekvencie, tak za etalónovú frekvenciu môžu byť prijaté aj vlastné frekvencie kmitania objektov riadenia, uzavretých systémov, procesov interakcie uzavretých systémov s okolitým prostredím. To vedie k poňatiu dynamicky podobných (čiastočne alebo úplne) objektov, systémov a procesov, pre ktoré sú procesy (rovnovážne režimy a manévre), vztiahnuté k času, založenom na zhodných vlastných kmitaniach, v **nejakom** zmysle identické. Podrobne to skúma teória podobnosti, ktorá je súčasťou mnohých čiastkových odvetví vedy. Doprevádzanie slova „**identickosť**“ prívlastkom „**nejaká**“ je podmienené tým, že podobnosť sa môže realizovať na rôznych fyzických nosičoch **informačných** procesov **riadenia,** rôznymi vzájomnými spodobeniami parametrov podobných systémov.

Spodobenie – znerozmerenie, t.j. *zbavenie reálnych fyzikálnych a informačných parametrov ich rozmerov - mier* (*metrov, kilogramov, sekúnd a pod.)* ich vztiahnutím k nejakým hodnotám charakteristík uzavretého sytému a prostredia, ktoré majú rovnaké rozmery – miery (metre, kilogramy, sekundy a pod.). Výsledkom je objavenie sa bezmerných jednotiek merania, v nejakom zmysle zhodných parametrov u porovnávaných objektov, rovnako charakteristických pre každý z nich. Táto vlastnosť celovesmírnej miery je základom modelovania procesov na jednych fyzických nosičoch, pričom reálne prebiehajú na druhých fyzických nosičoch (analogové počítače); aj základom in-formačného (čisto teoretického) modelovania, pri ktorom je dôležitý in-formačný model, a jeho fyzický nosič je úplne nezaujímavý (ľubovoľný algoritmus, predpisujúci postupnosť akcií, v podstate nezávisí od jeho materialového nosiča: papiera, diskety, CD, počítača, človeka).

Analýza priebehu podobného **modelujúceho** procesu môže prebiehať v oveľa vyššom frekvenčnom pásme, ako priebeh reálneho podobného **modelovaného** procesu. To dáva možnosť nahliadnúť do budúcich variantov vývoja modelovaného procesu, čo je vlastne základom riešenia úloh riadenia vo všeobecnosti a najmä úlohy o predpovedateľnosti. Príklady tohto druhu modelovania – to sú všetky aerodynamické a pevnostné experimenty a výpočty v letectve, lodiarstve a kozmonautike. Modelovanie vysokofrekvenčného procesu v nízkofrekvenčnom pásme umožňuje odsledovať príčinno-následkové väzby, ktoré zvyčajne unikajú pozorovateľovi pri sledovaní rýchlo prebiehajúceho reálneho procesu. Takýmto príkladom je rýchlostné a *vysokorýchlostné filmové snímkovanie (viac ako 10^5 snímok za*

sekundu) a spomalená (v porovnaní s realitou) projekcia záznamu. To umožňuje riešiť mnohé technické a biologické (medicínske) problémy.

Pochopenie silných a slabých manévrov u podobných objektov a uzavretých systémoch je spojené s rozlíšením manévrov v bezrozmerných jednotkách času. Podobné môžu byť aj fyzické procesy s rôznou kvalitou, napríklad, opisované rovnakým matematickým modelom. No pre kvalitatívne rovnaké fyzické procesy, ktoré sa líšia rozmerovými charakteristikami, budú oblasti reálnych parametrov silných a slabých manévrov odlišné. Toto je **vždy** nutné mať na pamäti, ak sa jedná o reálne uzavreté systémy s rovnakou kvalitou, ktoré sa líšia svojimi rozmerovými charakteristikami.

12. Manévre a teória katastrof

Uzavretý systém môže mať jeden i viac udržateľných - stabilných rovnovážnych režimov, ktorých môže byť spočetné alebo nespočetné množstvo. Prevedenie uzavretého systému z jedného rovnovážneho režimu do druhého je najčastejší typ manévru. Manéver, okrem určitých špecifických prípadov, má zmysel, ak jeho konečný rovnovážny režim je udržateľným režimom pre daný uzavretý systém. V priestore parametrov, ktoré opisujú uzavretý systém, je manéver trajektóriou prechodu z jedného bodu (počiatočný vektor stavu) k druhému bodu (konečný vektor stavu). Manéver je bezpodmienečne stabilný, ak rušiace pôsobenie, ktoré prijíma uzavretý systém počas manévru, nevyvedie trajektóriu v priestore parametrov z nejakého koridoru prípustných odchýliek od ideálnej trajektórie.

Vo vzťahu k manévru je vektor cieľov funkciou času, t.j. ideálnou trajektóriou a chronologickým grafom prechádzania kontrolných bodov na ňom. Množina prípustných vektorov chyby je koridorom prípustných odklonení od ideálnej trajektórie, so súpisom odklonení v čase pri prechode kontrolných bodov na ideálnej trajektórii.

Manéver môže byť aj podmienečne udržateľný, t.j., uzavretý systém sa podarí previesť do konečného stavu s prijateľnou presnosťou, no rušivé vplyvy (vrátane konfliktného riadenia) v procese manévra sú pred jeho začiatkom zle predvídané. Následkom toho sa musí trajektória prechodu korigovať počas manévru s prihliadnutím na reálne odchýlky. Manéver môže byť ukončený za podmienky, že v priebehu prechodu rušivé vplyvy neprevýšia kompenzačné možnosti uzavretého systému. To sa týka aj situácie konfliktného riadenia jedného objektu zo strany niekoľkých subjektov.

Príkladom takéhoto podmienečne udržateľného manévru je ľubovoľná plavba v ére plachetníc „z bodu A do bodu B“: zrealizovanie prechodu šancu má, ale o nehodovosti, dobe a trase možno hovoriť len v pravdepodobnostnom zmysle o budúcnosti a v štatistickom zmysle – o minulosti. Politika taktiež dáva množstvo príkladov takýchto podmienečne udržateľných manévrov.

To znamená, že bezpodmienečne udržateľný manéver má pravdepodobnosť úspešného zavŕšenia, podmienenú rušivými vplyvmi na uzavretý systém počas jeho priebehu, rovnú jednej. No táto pravdepodobnosť môže byť aj tak znížená až na nulu nízkou kvalitou manažérov (“kádre riešia všetko”). Pravdepodobnosť prijateľného zavŕšenia podmienečne udržateľného manévru je podmienená objektívne pravdepodobnostnými predurčenostiami rušivého vplyvu, charakteristikami objektu, a subjektívne - vysoká kvalifikácia subjektu-riadiča môže vytiahnúť k jedinečnej predvídateľnosti aj nízku pravdepodobnosť uskutočnenia podmienečne udržateľného manévru.

V tejto formulácii pod „rušivým vplyvom“ je potrebné chápať, jak vonkajšie vplyvy prostredia, aj vrátane konfliktov riadenia, tak aj vnútorné zmeny (poruchy a pod.) v uzavretom systéme. Tento príklad taktiež ilustruje vzťah pojmov „udržateľnosť v zmysle ohraničenosti odchýlok“ a v zmysle predvídateľnosti správania sa.

Manévre prechodu vykazujú rôzne nároky, no najčastejšie potrebujú plynulosť, beznárazovitosť, t.j. neprítomnosť nárazových zaťažení na uzavretý systém v procese jeho pohybu po ideálnej trajektórii manévru s prípustnými odchýlkami v priestore parametrov. V matematickej interpretácii je takáto požiadavka ekvivalentná dvojnásobnej derivácii vektora stavu uzavretého systému podľa času a zavedeniu ohraničení vektorov– derivácií

(„rýchlosť“, „zrýchlenie“) v celom priestore koridoru prípustných odchýlok priebehu ideálnej trajektórie. Odstránenie tejto požiadavky je prenosom úloh riadenia do oblasti aplikácie *teórie katastrof.*

> Teória katastrof skúma procesy, v ktorých sa plynulá zmena parametrov systému preruší ich skokovou zmenou (predvídateľnou alebo vopred neznámou), po čom sa systém ocitne v druhom režime existencie, alebo sa rozvracia.

Tento skok teória nazýva „katastrofou“ (ďalej uvádzaná katastrofa v úvodzovkách je konkrétne v tomto zmysle), čo je vo väčšine prípadov praktických aplikácií správne, pretože nárazový charakter záťaže na uzavretý systém ho môže poškodiť, rozvrátiť alebo byť neprijateľným z nejakých iných príčin. Samotná teória „katastrof“ sa zrodila zo zovšeobecňujúcej analýzy reálnych katastrof v ich matematickom popise. Režim, do ktorého sa dostane systém po „katastrofe“, môže byť predvídateľný – buď jednoznačne, alebo v pravdepodobnostno–štatistickom zmysle, alebo môže byť nepredvídateľný.

Typický príklad javov, ktoré skúma teória „katastrof“ je prechod kmitavého procesu z jednej potenciálovej jamy do druhej potenciálovej jamy: tak v búrke loď zažíva knísanie relatívne jedného stabilne vertikálneho stavu – normálneho: dnom – nadol, palubou - nahor. Plynulé zvyšovanie amplitúdových hodnôt náklonu pri kymácaní môže viesť k náhlemu prevráteniu lode hore dnom v časovom intervale kratšom ako polperiódy kyvu (sekundy) v procese zosilnenia búrky, námrazy a pod. No aj prevrátená loď nemusí ísť okamžite ku dnu, a môže ešte dlhú dobu zostať na hladine hore dnom, naďalej sa knísuc primerane svojej druhej, takisto stabilne vertikálnej polohe, ale už nie normálnej.

„Neplynulá“ trajektória môže byť projekciou úplne „plynulej“ trajektórie, ležiacej v priestore parametrov väčšej rozmernosti do podpriestoru menšej rozmernosti. Oblasť potenciálne udržateľného riadenia v zmysle predpovedateľnosti riadenia v priestore parametrov vektora stavu vo vzťahu ku konkrétnemu uzavretému systému je objektívna dannosť (realita). V ňom je množstvo objektívne možných trajektórií manévrov; aj množstvo objektívne nemožných. V množine objektívne možných trajektórií je možné vyčleniť podmnožinu trajektórií, na ktorých ležia body „katastrof“. Môžu to byť body porušenia druhej derivácie vektora stavu podľa času; body prekročenia zavedených ohraničení vektora-derivácií; body zmeny miery predvídateľnosti (napr. body vetvenia trajektórií v pravdepodobnostnom zmysle); body na hraniciach medzi dvoma potenciálovými jamami a pod.

Ak analyzujeme vyššie uvedené vo vzťahu k železničnej doprave krajiny, tak:

- oblasť potenciálne stabilného riadenia je celé teritórium štátu;
- množina objektívne možných manévrov je existujúca sieť železničných dráh;
- množina objektívne nemožných manévrov je všetko, kde niet koľajníc a kde nemožno z technických príčin položiť koľajnice, alebo postaviť výhybky pre zmenu smeru pohybu;
- body katastrof sú neudržiavané trate a výhybky, príliš ostré zákruty a úzke miesta, ktoré sú nepriechodné pre niektoré druhy vozovej sústavy a lokomotív a pod. – to sú reálne možnosti katastrof;
- body vetvenia ich trajektórií v pravdepodobnostnom zmysle sú železničné uzly vo vzťahu ku každému z druhov nákladu.

Tento príklad dobre ukazuje vzťah všetkých spomenutých kategórií, no samotné „katastrofy“ *teórie katastrof* sú v ňom predstavené iba reálnymi katastrofami železničnej dopravy. Ďalej, aby sme si neplietli katastrofy v úvodzovkách a bez úvodzoviek, okamžitú stratu riadenia – v zmysle teórie „katastrof“ – budeme nazývať **zlyhanie riadenia.**

Príčiny zlyhaní riadenia môžu byť veľmi odlišné a môžu sa nachádzať v ľubovoľnej etape plnej funkcie riadenia.

Dva ľubovoľné body v priestore parametrov, opisujúcom uzavetý systém (2 vektory stavu), môžu byť prepojené viac ako len jednou trajektóriou. Medzi týmito trajektóriami môžu byť trajektórie, ktoré zodpovedajú požiadavke plynulosti, aj trajektórie, ktoré ani nemusia prechádzať cez body zlyhania riadenia, no po ktorých sa „tvrdo jazdí“ z dôvodu prekračovania ohraničení, ktoré sú stanovené pre vektor-derivácie. Možné sú aj situácie, kedy všetky trajektórie, spájajúce počiatočný a konečný vektor stavu, prechádzajú cez body zlyhania riadenia. No častejšie sa stretávame s tým, že nekvalifikovaní manažéri, stratiac kontrolu nad riadením a majúc vedomosti o schopnosti *nimi riadeného* **hierarchicky organizovaného** systému pre samoregulačné obnovenie riadenia v nejakom režime po zapojení do procesu jeho iných úrovní organizácie, začínajú „ohlupovať“ hlavy dôverčivých naiviek odkazmi na „teóriu katastrof“ a „šokovú terapiu“. Najčastejšie týmto hrešia politici. Pre nich body „katastrof“ sú tie body, v ktorých sa odhaľuje ich riadiaca neschopnosť.

V skutočnosti je potrebné preskúmať geometriu oblasti predpokladaného manévrovania za účelom jej plného začlenenia do oblastí potenciálne udržateľného riadenia. Ak niektoré fragmenty oblasti predpokladaného manévrovania obsahujú body zlyhania riadenia, vypadávajú z oblasti potenciálneho udržateľného (pri zachovaní nevyhnutnej kvality) riadenia z dôvodu multi-prepojenosti oblasti, nedostatku jej vypuklosti a pod., tak takéto zóny je nevyhnutné vylúčiť a viesť trajektóriu manévrov mimo nich (a predovšetkým mimo bodov zlyhania riadenia).

Práve tým sa zaoberajú všetci kvalifikovaní navigátori: poznajúc ponor plavidla, pri priblížení sa k brehu vyznačujú na navigačnej mape hranicu zóny, ktorá je zakázaná pre manévrovanie z dôvodu malej hĺbky. Okrem toho, sa kurz, podľa možností, volí ďalej aj od jednotlivých nebezpečí: potopených vrakov, skál a pod. V tých časoch, keď vznikali prvé mapy, do neznámych oblastí nikto nevplával pod plnými plachtami: plavili sa opatrne, neustále merajúc hĺbku; niekedy plachetnica driftovala, alebo bola ukotvená a merania sa robili zo šalupy.

Manéver prechodu z jedného rovnovážneho stavu do druhého, zodpovedajúci požiadavke plynulosti, ak to umožňuje čas, sa rozkladá na tri periódy:

1. výstup z rovnovážneho režimu,
2. ustálený manéver (sám o sebe rovnovážny režim, ale s iným vektorom cieľov),
3. vstup do nového rovnovážneho režimu.

13. Procesy v supersystémoch: možnosti ich priebehu

13.1. Pochopenie supersystémov

Teraz, po dostatočne podrobnom oboznámení sa s pojmovým a terminologickým aparátom teórie riadenia, prejdeme k podrobnejšiemu preskúmaniu procesov riadenia a samoriadenia v supersystémoch a ich hierarchiách.

Pod supersystémom chápeme množstvo elementov, aspoň čiastočne jeden druhému v nejakom zmysle funkčne analogické. „Analógia“ a „podobnosť“ v kontexte tejto práce nie sú synonymami. Analógia predpokladá možnosť priamej zámeny jedného druhým. Podobnosť (plná, alebo čiastočná) predpokladá iba identičnosť procesov, plynúcich v rôznych objektoch, pri ich abstraktnom opise v pre nich spoločnom systéme parametrov, zbavených ich reálnej rozmernosti.

Analógia predpokladá **určenie** nejakého súboru kvalít, ktorými disponujú objekty, analogické práve v zmysle vybraného súboru kvalít. Objekty, disponujúce užším alebo širším **súborom kvalít, než určený súbor**, prináležia k druhej triede objektov. Aj keď sú jednako len čiastkovými, alebo širšími **(objemnejšími) analógiami** objektov skúmanej triedy, rozpoznávaných podľa plne definovaného konečného súboru kvalitatívnych znakov. Vďaka čiastkovým a objemnejším analógiám všetky triedy objektov, rozpoznateľné podľa ľubovoľného súboru kvalitatívnych znakov, vzájomne prenikajú jeden do druhého a zlievajú sa do pojmu „Stavba Sveta“ - Universum.

Takýmto spôsobom je *supersystém* množinou elementov, hoc len čiastočne funkčne analogických jeden druhému v nejakom zmysle, a preto aspoň čiastočne vzájomne zameniteľných. Okrem toho, všetky jeho elementy sú samoriadené (alebo riadené zvonku) v rámci hierarchicky vyššieho objemnejšieho riadenia na základe informácie, chránenej v ich pamäti. Každý samoriadený element možno riadiť zvonku, pretože všetky môžu prijímať informáciu do pamäte. Každý z nich môže odovzdávať in-formáciu z pamäte iným elementom svojej množiny a okolitému prostrediu, a preto je schopný riadiť a (alebo) prostredníctvom neho je možné riadenie druhých elementov a okolitého prostredia. Všetky procesy zobrazenia informácie, jak vo vnútri elementov, tak aj medzi nimi v rámci supersystému a v prostredí, ho obklopujúcom, sú podriadené pravdepodobnostným predurčenostiam, prejavujúcim sa v príslušnej štatistike.

V najprimitívnejšom prípade je supersystémom pružná (flexibilná) automatická výroba spolu s personálom. Stavba sveta - Universum ako celok, je tiež supersystémom. Vďaka objemnejším i čiastkovým analógiám vystupuje Stavba sveta - Universum ako objemnejší (obsažnejší) supersystém vo vzťahu k množstvu vzájomne vložených supersystémov *so štruktúrou, meniacou sa v každom momente času a okrem toho, aj určenou rôznymi subjektami podľa rôznych súborov príznakov (t.j. s virtuálnou štruktúrou).* Vzájomná vloženosť supersystémov predpokladá existenciu elementov, patriacich súčasne k rôznym supersystémom, a ako dôsledok predpokladá existenciu štruktúr, náhle sa objavujúcich a zasa miznúcich. Tak, ako bubliny na mlákach pri ďaždi...

V závislosti od organizácie môže byť intelekt[113]:
- vonkajším vo vzťahu k supersystému;

[113] = algoritmus spracovania informácií – pozn. prekl.

- môže ho mať supersystém, zložený z bezintelektuálnych elementov, ako celok alebo podmnožina elementov v ňom;
- môžu ho mať jednotlivé elementy samotného supersystému, pričom nie všetky nevyhnutne;
- jeden (alebo viaceré) elementy supersystému môžu mať vo vnútri svojej vlastnej štruktúry elementy, tiež disponujúce intelektom.

Ale, ak by sme skúmali plnú funkciu riadenia, vedúcu k objaveniu sa supersystému, intelekt je vždy prítomný, buď v samotnom supersystéme, alebo vo vzťahu k nemu v objemnejšom, hierarchicky vyššom riadení.

Preto tam, kde to nie je podstatné, budeme otázku lokalizácie intelektu mlčky obchádzať. ***Súborným intelektom*** *budeme nazývať intelekt, uskutočňujúci samoriadenie supersystému ako jednotného celku v rámci hierarchicky vyššieho objemnejšieho riadenia, nezávisle od jeho lokalizácie vo vzťahu k supersystému.* Môže to byť vo vzťahu k bezintelektuálnemu supersystému vonkajší intelekt (ako v prípade materiálnej bázy pružnej automatizovanej výroby), môže to byť intelekt prítomný v supersystéme, a takisto aj intelekt, zrodený nejakým spôsobom samotným supersystémom.

Supersystémy môžu byť nehybné, t.j. stabilne existujúce v nejakom rovnovážnom režime, pokiaľ existujú elementy, ktoré ich tvoria, i supersystémy, miznúce so zmiznutím elementov.

Môžu byť supersystémy s obnovujúcou sa elementárnou bázou, ale stabilne existujúce počas života niekoľkých pokolení ich elementov v nejakom rovnovážnom režime.

Môžu byť aj supersystémy evolučne sa rozvíjajúce, ktoré od momentu svojho vzniku samotné a aj ich elementy disponujú:
- po prvé, nejakou rezervou udržateľnosti vo vzťahu k vplyvu okolitého prostredia;
- a po druhé, nejakým potenciálom rozvoja svojich kvalít vďaka zmene organizácie jak vo vnútri supersystému, tak aj vo vnútri jeho elementov.

Po zavŕšení takéhoto procesu osvojenia si potenciálu rozvoja u supersystému a jeho elementov sa mení charakter interakcie supersystému s jeho okolím i vnútorná organizácia procesov v supersystéme. To je sprevádzané nárastom rezervy udržateľnosti supersystému vo vzťahu k tlaku prostredia a (alebo) rastom produktivity (výkonnosti, sily vplyvu) supersystému vo vzťahu k prostrediu.

Proces osvojenia si potenciálu rozvoja môže zaberať niekoľko pokolení elementárnej bázy supersystému, a môže byť zavŕšený aj v priebehu existencie len jedného pokolenia. Po zavŕšení tohto procesu supersystém existuje nejaký čas v istom rovnovážnom režime vzťahov s prostredím, buď ako nehybný - strnulý, alebo ako supersystém s obnovovanou elementárnou bázou. Pritom sa môže stať základom pre supersystémy ďalšej generácie alebo hierarchicky vyššieho supersystému. Nás bude ďalej zaujímať proces osvojenia si potenciálu rozvoja supersystému.

13.2. Osvojenie si potenciálu rozvoja

Preskúmame supersystém, vovedený do nejakého prostredia za nejakými cieľmi, bezprostredne po začatí procesov jeho adaptácie k prostrediu a osvojenia si potenciálu rozvoja. Prostredie v danom kontexte sú procesy, s ktorými má supersystém dočinenia: ktoré na neho vplývajú a na ktoré vplýva on sám. Objektívne procesy môžu byť pre riadiaci subjekt záujímavé, buď ako materiálne (čiastkové, energetické) procesy, alebo ako informačno-algoritmické, alebo obidva zároveň. To vedie k vzniku dvoch druhov vydeľovania a/alebo lokalizácii supersystému ako celku, jeho fragmentov a elementov v matrici predurčenia bytia (miery) Stavby sveta - Universa, ktorých charakteristiky sa môžu meniť s plynutím času.

Po prvé – priestorová lokalizácia. Pritom pojem „priestor“ možno definovať ako informačnú charakteristiku materiálnych objektov Vesmíru, odzrkadľujúcu v jedinečnej, subjektívnej čiastkovej miere ich vzájomnú vloženosť a usporiadanosť podľa hierarchických stupňov Vesmíru v súlade s matricou predurčenia existencie Stavby sveta. Príkladom takéhoto nejednoznačného subjektivizmu chápania lokalizácie sú modely slnečného systému - heliocentrický a geocentrický.

Po druhé - informačná lokalizácia. Pod týmto pojmom sa rozumie charakteristika *informačných objektov*[114], odzrkadľujúca v subjektívnej miere riadiča (strojcu, manažéra) ich vzájomnú vloženosť a hierarchičnosť, nehľadiac na materiálne nosiče, na ktorých je informácia zapísaná. Takisto v súlade s matricou predurčenia existencie Stavby sveta - Universa.

Uvedieme príklad zmeny informačnej lokalizácie. Jeden redaktor všetko vysvetlí v Predslove ku knihe a druhý v Doslove, hoci ich text sa môže odlišovať iba názvom „predslov“ alebo „doslov“. Iný tú istú informáciu rozptýli do množstva poznámok pod čiarou a vysvetliviek v samotnom texte knihy. Čitateľ, prijímajúc informáciu z knihy, vytvorí v svojej subjektívnej miere nový variant i priestorovej, i informačnej lokalizácie zápisov a zmení svoju subjektívnu mieru.

Pre každý z elementov, tvoriacich supersystém, je celý zvyšok supersystému časťou vonkajšieho prostredia. Všetky elementy sú do istého stupňa autonómne v materiálnom (energetickom) a informačno-algoritmickom zabezpečení ich činnosti. Vďaka tomu supersystém ako celok je tiež do istej miery autonómny v uvedenom zmysle. Avšak vo vzťahu k prostrediu môže byť neuzavretý, t.j., môže udržiavať svoju existenciu na úkor zdrojov prostredia, alebo výmena s prostredím môže mať obojstranný charakter.

Informačno-algoritmické zabezpečenie (samoriadenia) správania sa elementov supersystému, v ktorom je obsiahnutý potenciál rozvoja, je organizované minimálne dvojúrovňovým spôsobom:

1. Existuje *fundamentálna časť*, identická pre všetky elementy supersystému. Tá zabezpečuje existenciu elementov supersystému v prostredí s nejakou rezervou udržateľnosti od momentu zavedenia supersystému do prostredia. Ak jej niet, tak supersystém nemôže prebývať v prostredí, ale je vytlačovaný alebo likvidovaný.

[114] T.j. charakterizovaných špecifikáciou in-formácie, no nie materiálnymi nosičmi, na (v) ktorých je zapísaná informácia, a taktiež nie systémami kódovania informácií.

2. *Adaptačná časť*, rozvíjaná v každom elemente osobito na báze fundamentálnej časti informačno-algoritmického zabezpečenia v procese fungovania elementu v supersystéme i obklopujúcom ho prostredí.

Fundamentálna časť môže mať vlastné hierarchické usporiadanie informačno-algoritmických modulov, nevyhnutné pre zabezpečenie počiatočnej špecializácie elementov, robiace ich čiastkovými (a nie plnými) vzájomnými analógiami. Príkladom tohoto je rozdelenie podľa pohlavia u ľubovoľného biologického druhu. Táto usporiadanosť fundamentálnej časti primerane predurčuje aj usporiadanie adaptačnej časti informačného zabezpečenia. Samozrejme, toto sa odzrkadľuje aj v štruktúrnej organizácii materiálneho nosiča informačno-algoritmického zabezpečenia, t.j. každého z elementov supersystému. Inými slovami, v štruktúre elementu možno rozlíšiť oblasti, vzťahujúce sa k fundamentálnej i k adaptačnej časti informačno-algoritmického zabezpečenia[115]. Vo veľkých supersystémoch sa toto všetko prejavuje v štatistických charakteristikách rozdielnosti a zhody parametrov elementov a je predurčené v pravdepodobnostno-štatistickom zmysle.

Vďaka tomu okamžite nezameniteľné elementy sú jednako len pravdepodobne zameniteľné druhými elementami za nejaký pravdepodonostne predurčený čas, keďže do ich pamäte (adaptačnej časti informačno-algoritmického zabezpečenia) môžu byť zavedené informačno-algoritmické moduly, zabezpečujúce nevyhnutnú špecializáciu pri zámene jedného elementu druhým.

Informačná výmena medzi elementami v rámci supersystému i supersystému s prostredím má nejednoznačný charakter v rámci ohraničení pravdepodobnostnými predurčenosťami (hierachicky vyššieho objemnejšieho riadenia), dôsledkom čoho elementy supersystému s plynutím času hromadia - kumulujú informačné odlišnosti jeden od druhého a môžu mať (a pravdepodobne majú) niekoľko špecializácií; t.j., sú vhodné k použitiu na niekoľko rôznych čiastkových cieľových funkcií riadenia.

To vedie k tomu, že supersystém ako celok má pamäť a okrem toho **pružnosť správania**. T.j. jeho reakcia, reakcia jeho fragmentov a jednotlivých elementov na jeden a ten istý vplyv prostredia nie je jednoznačne predurčená, aj keď je predurčená v pravdepodobnostne-štatistickom zmysle na základe informačného stavu fragmentov supersystému, na ktoré prostredie vyvíja vplyv.

Prostredie tlačí na supersystém. Tlak prostredia, ako aj všetko v prírode, má kmitavý charakter. Nachádza sa však v pásme nízkych frekvencií vo vzťahu k rozsahu frekvencií (kmitočtov), v ktorom sú elementy supersystému schopné meniť svoj informačno-algoritmický stav. Inými slovami, tlak prostredia má pomalý charakter vo vzťahu k charakteristikám rýchlosti elementov. Vďaka tomu je každý z elementov supersystému schopný udržateľne interagovať s prostredím a samotný supersystém môže **v princípe** udržateľne v prostredí existovať.

Frekvenčné pásmo, v ktorom je supersystém ako jednotný celok schopný udržateľnej spolupráce s prostredím, je určený nielen operačnou rýchlosťou jeho elementov (maximálna

[115] V spoločnosti: **fundament**álna časť je **genetika** (nepodmienené reflexy); **adaptačná** časť sú podmienené reflexy, **kultúra** a tvorenie.

U zvierat: fundamentálna časť sú nepodmienené reflexy; **adaptačná** časť sú podmienené reflexy.

frekvencia) i dĺžkou ich života a štruktúr, nimi vytváraných (minimálna frekvencia), no aj *organizáciou vzájomného pôsobenia elementov v rámci supersystému*[116].

Sila faktorov prostredia, ktorých vplyv môže supersystém vydržať v tomto frekvenčnom pásme, je tiež určená organizáciou spolupráce elementov v rámci supersystému. Pri nesprávnej organizácii tejto spolupráce sa **principiálna možnosť** udržateľnej 1) existencie v prostredí a 2) hierarchicky vyššej cielenej spolupráce (ktorej základom je komunikácia) s ním môže neuskutočniť.

Od momentu uvedenia supersystému do interakcie s prostredím sa informačno-algoritmické vybavenie elementov, zodpovedajúce ich adaptačnej časti, rozvíja v objemnejšom a vo vzťahu k nim hierarchicky vyššom riadení v procese samoriadenia elementov. Informačno-algoritmické zabezpečenie samoriadenia elementov sa v tomto procese nejakým spôsobom vytvára z obsahu fundamentálnej časti a z priebežného obsahu adaptačnej časti každého z nich. Hierarchicky vyššie objemnejšie riadenie má vo vzťahu k elementom dvojúrovňový charakter:

a) procesy samoriadenia supersystému ako celku;
b) objemnejšie (obsažnejšie, ho obklopujúce)* hierarchicky vyššie riadenie vo vzťahu k supersystému ako celku.

Pritom sú možné konflikty riadenia jak medzi hierarchickými úrovňami, tak i vo vnútri úrovní.

Vo vzťahu k samoriadiacemu sa supersystému hierarchicky vyššie objemnejšie riadenie môže vystupovať nielen ako bezprostredná priama informačná výmena so supersystémom, no i nepriamo, sprostredkovane - ako tlak zo strany prostredia na supersystém, nejakou formou riadený hierarchicky vyšším objemnejším riadením.

Vzhľadom na to, budeme tam, kde niet osobitných upresnení, pod hierarchicky vyšším riadením chápať priamu informačnú výmenu so supersystémom a jeho elementami; pod tlakom prostredia zasa hierarchicky vyššie nepriame, **sprostredkované** riadenie pôsobením na **prostredie**, v ktorom sa nachádza supersystém a do ktorého patrí aj voči nemu vonkajšie, hierarchicky supersystému úrovňou rovnaké riadenie; a pod hierarchicky vyšším **objemnejším** (skrátene proste - **objemnejším**) riadením ich súhrn - celok.

Tu niet nezmyselnosti - nesúrodosti, ktorá sa môže objaviť v spro**stred**kovanom riadení tým, že v tom istom čase možno zároveň riadiť ne-spro-**stred**kovane (bezprostredne, priamo). Vec je v tom, že:
- prostredie môže byť fragmentom iného, voči prvému objemnejšieho supersystému;
- prostredie môže byť súhrnom supersystémov jednej hierarchickej úrovne so skúmaným supersystémom;
- a vďaka prítomnosti čiastkových a objemnejších analógií sú prostredie a supersystém vzájomným vložením supersystémov, vyčleňovaných z celostnosti Stavby sveta podľa rôznych súborov kvalitatívnych príznakov. Hierarchia supersystému je určená poriadkom rozširujúcej sa následnosti objemnejších vložení.

V takom chápaní prostredia množiny „matriošiek“ je najvyššou v hierarchii tá najväčšia, v ktorej sa nachádzajú všetky ostatné. Rozdiel je iba v tom, že každá zo supersystémov-matriošiek, je aj sama o sebe i súčasťou ju obklopujúcich objemnejších supersystémov, i

[116] T.j. koncepciami riadenia supersystému jak aktívne realizovanými, tak aj tými, ktoré môžu byť aktivované.

každý zo spomínaných supersystémov sa nachádza pod hierarchicky Najvyšším bezprostredným i sprostredkovaným riadením.

Chápanie takéhoto rozdelenia hierarchicky vyššieho objemnejšieho riadenia vo vzťahu k supersystému ako „nezmyselnosť - nesúrodosť“, je dôsledkom zabúdania faktu vzájomnej vloženosti (prenikanie jeden do druhého) ešte množstva iných supersystémov, okrem priamo skúmaných. Skúmanie supersystému, t.j. jeho vyčlenenie z celostnosti Stavby sveta - Universa - Stvorenia, je jednou z etáp plnej funkcie *riadenia, ktoré je vždy subjektívne.*

Celostný – komplexný **proces riadenia v Stavbe sveta – Strojení**, pri rozpoznaní supersystému v jej-jeho zostave podľa zvoleného súboru príznakov, sa taktiež rozpadá na riadenie prostredia ako takého, samoriadenie supersystému v prostredí a na hierarchicky vyššie riadenie vo vzťahu k supersystému, zahŕňajúce do seba jak priame, tak aj sprostredkované (nepriame) riadenie.

Ak sa pozrieme na supersystém z pozície s ním do jedného celku združeného intelektu, tak existencia supersystému plynie vyložene pod tlakom prostredia. Avšak intelekt, uskutočňujúci vo vzťahu k supersystému hierarchicky vyššie riadenie, sám určuje charakter svojej informačnej výmeny so supersystémom, s jeho vnútornou hierarchiou a s ním združeným intelektom. Z tohto dôvodu môže mať hierarchicky vyššie riadenie veľmi rôznorodý charakter. Ako maximum - nepretržité vydávanie priamych príkazov združenému intelektu a kontrola ich splnenia; ako minimum - poskytnutie plnej samostatnosti v riadení supersystému združenému intelektu a ostatným intelektom v ňom prítomných a zapojenie hierarchicky vyššieho riadenia do procesu riadenia len v prípade vyjdenia vektora chyby samoriadenia supersystému, jeho fragmentov a elementov za prípustné hranice. Pokiaľ sa vektor chyby nachádza v rámci množiny hodnôt hierarchicky vyššieho prípustného vektora chyby, (pri pohľade zvonku) sú oba varianty vzájomných vzťahov s hierarchicky vyšším riadením navzájom nerozlíšiteľné v zmysle identičnosti vektora stavu i vektora riadiacej činnosti (signálu), rozširovaného na **vnútrisupersystémovej úrovni** organizácie.

Tak, či onak, v ľubovoľnom z variantov hierarchicky vyššieho riadenia sa na združený intelekt supersystému, na supersystém ako celok, na jeho fragmenty i jednotlivé elementy kladú dva komplexy čiastkových úloh:

1. nejakým spôsobom vydržať tlak prostredia;
2. voľné zdroje (neblokované tlakom prostredia) používať na dosiahnutie cieľov, kvôli ktorým je supersystém vovedený do prostredia (alebo v prostredí vytvorený).

Tieto dva komplexy úloh formujú v čase tok cieľov riadenia vo vzťahu k prostrediu - tok vonkajších cieľov riadenia vo vzťahu k supersystému a jeho elementom je cieľom riadenia (skrátene – vonkajší tok cieľov).

Samozrejme, že ak všetky zdroje supersystému idú na podporu jeho udržateľného prebývania v prostredí, tak jeho produktivita ohľadom cieľov, kvôli ktorým bol vovedený do daného prostredia, je rovná nule. Okrem toho, ak je supersystém potláčaný prostredím, alebo ním vytesňovaný, tak celkovo nemôže byť reč o dosahovaní ním nijakých cieľov. Preto:

Vo vektore cieľov riadenia supersystému bude na 1. priorite stáť cieľ – prebývanie v prostredí s nejakou rezervou udržateľnosti, pre prípad nárastu tlaku prostredia.

U biologických druhoch je to zafixované vo fundamentálnej časti informačného zabezpečenia – vybavenia osôb a odráža sa v ich správaní ako strach a pud sebazáchovy. Rezerva udržateľnosti supersystému vo vzťahu k jeho prebývaniu v prostredí vystupuje ako celkový počet jej elementov, nevyužitých v danom momente času na odrazenie a pohltenie tlaku prostredia. Alebo inak - je to fond slobodného pracovného času všetkých elementov

supersystému. Ale táto rezerva udržateľnosti sú len tie elementárne zdroje supersystému, ktoré aj môžu byť použité na jeho cielenú spoluprácu s prostredím v súlade s vektorom cieľov hierarchicky vyššieho (objemnejšieho) riadenia. T.j. táto rezerva udržateľnosti súčasne určuje aj možnú *produktivitu supersystému vo vzťahu k prostrediu*[117]. Osvojenie si potenciálu rozvoja supersystému znamená jeho dovedenie na maximum produktivity vo vzťahu k prostrediu podľa vektora cieľov hierarchicky vyššieho (objemnejšieho, obsiahlejšieho) riadenia.

Takýmto spôsobom hodnotenia kvality riadenia jak podľa rezervy udržateľnosti prebývania v danom prostredí, tak aj podľa produktivity supersystému vo vzťahu k prostrediu sú hierarchicky usporiadané a neantagonistické:

1. Zvýšenie rezervy **udržateľnosti** prebývania v prostredí dovoľuje
2. Zvýšiť **produktivitu** vo vzťahu k prostrediu.

Celková rezerva udržateľnosti supersystému vo vzťahu týchto dvoch integrálnych cieľov taktiež sama o sebe predstavuje v daný moment nevyužívané elementárne zdroje. Preto **okamžité** zovšeobecňujúce ohodnotenie kvality riadenia – to sú v daný moment elementárne zdroje, umožňujúce vydržať nárast tlaku prostredia bez zníženia produktivity vo vzťahu k nemu, aj pri nevyhnutnosti zvýšenia produktivity bez zníženia úrovne ochrany supersystému od tlaku prostredia. Tieto nevyužité elementárne zdroje supersystému budeme nazývať elementárnou rezervou jeho udržateľnosti.

Zovšeobecňujúce ohodnotenie kvality riadenia za nejaký časový interval je monotónny (v matematickom zmysle, t.j. nezmenšujúci sa v čase) rast produktivity vo vzťahu vektora cieľov hierarchicky vyššieho (objemnejšieho) riadenia k plynutiu času.

Ide však o hierarchicky vyššie hodnotenie. Môže byť aj nepozorované na hierarchickej úrovni supersystému. No na tejto úrovni je vždy pozorovateľný jeho princíp - oslobodenie elementárnych zdrojov z prebiehajúcich procesov fungovania supersystému, podľa miery rastu kvality riadenia každého z čiastkových procesov v ňom a pri dožívaní parazitických procesov.

Iná otázka: na aké ciele používať vyslobodené elementárne zdroje a čas? - Odpoveď na ňu vyžaduje na hierarchickej úrovni supersystému identifikáciu vektora cieľov hierarchicky vyššieho (objemnejšieho, obsiahlejšieho) riadenia vo vzťahu k nemu samotnému.

V momente objavenia sa supersystému v prostredí, má usporiadanie množiny ho tvoriacich elementov dvojúrovňový charakter: **prvá úroveň** - každý z elementov; druhá úroveň – supersystém ako celok.

Osvojenie potenciálu rozvoja sa začína z tohto stavu. V takom stave supersystém pri interakcii s prostredím stretáva tok vplyvu prostredia na neho; ten je v supersytéme informačno-algoritmicky prepracovaný na tok cieľov riadenia, porovnávaných s úrovňami v organizácii supersystému:

- ním ako jediným celkom;
- jeho fragmentami;
- jeho jednotlivo vybranými elementami.

V tomto toku cieľov možno rozlíšiť tri kvalitatívne rôznorodé zložky:

1. neprerušovaná interakcia s prostredím, svojim charakterom konštantná v čase;

[117] Zmysel tohto termínu je určovaný v každom konkrétnom prípade cieľmi a úlohami, kvôli ktorým je supersystém inštalovaný do zvoleného prostredia.

2. jednoznačne predpovedateľná, predovšetkým cyklicky pravidelne sa opakujúca interakcia;
3. štatisticky usporiadaná[118] sporadická interakcia, predpovedateľná na hierarchickej úrovni supersystému a jeho elementov iba v pravdepodobnostnom zmysle.

Keďže v tejto etape je informačné zabezpečenie supersystému založené hlavne na jeho fundamentálnej časti, tak v režime samoriadenia bez hierarchicky vyššieho zasahovania, supersystém informačne nie je pripravený k dosahovaniu nejakých cieľov a poškodzuje sa v prípade nemožnosti odklonu od interakcie. Poškodenie je pravdepodobnostne predurčené, no môže byť znížené vďaka organizácii vnútrosupersystémových procesov. To sa týka predovšetkým situácií, keď potenciál rozvoja supersystému pripúšťa koordinované využitie možností viac ako jedného elementu v jednej a tej istej cieľovej funkcii riadenia (koncepcii riadenia, orientovanej na čiastkový cieľ z vektora cieľov supersystému).

Interakcia supersystému s prostredím nie je možná bez zobrazenia informácie plynúcej z prostredia do supersystému. To vedie k zmene usporiadania supersystému vo vzťahu k východziemu, vyššie uvedenému, dvojúrovňovému stavu: „element - supersystém“. Interakcia supersystému s prostredím podľa cieľov, pripúšťajúcich (alebo nevyhnutne vyžadujúcich) koordinované fungovanie viac ako jedného elementu v rámci jednej a tej istej koncepcii riadenia, vedie s plynutím času k tomu, že:

- neprestajná interakcia, konštantná v čase, zrodí v supersystéme kontinuálne fungujúce štruktúry, orientované na príslušné ciele a informačno-algoritmicky im zodpovedajúce;
- cyklicky pravidelne sa opakujúca interakcia zrodí štruktúry, taktiež cyklicky obnovujúce svoje fungovanie. Časť z nich sa bude rozpadať po zavŕšení cyklu fungovania; časť bude čakať v nečinnosti na ďalší cyklus, keďže čas ich organizácie je dlhší, ako periódy nečinnosti;
- štatisticky usporiadaná sporadická interakcia zrodí v supersystéme bezštruktúrne riadenie, ktorého štatistické charakteristiky budú s nejakou chybou riadenia (rozladenosťou) sledovať štatistické charakteristiky vchádzajúceho vonkajšieho toku vplyvu prostredia a cieľov, jemu zodpovedajúcich v informačno-algoritmickom zabezpečení supersystému.

Chyba riadenia vždy vyúsťuje do nejakého poškodenia supersystému. Závažnosť škody môže závisieť od oneskorovania sa reakcie supersystému na faktor, prinášajúci škodu: čím väčšie oneskorenie - tým väčšia škoda; niet oneskorenia - niet škody. Táto zvláštnosť vedie k tomu, že štatisticky usporiadaná interakcia systematicky vytvára (popri bezštruktúrnom riadení) „nečinné“ štruktúry. Pri chýbaní faktora pôsobenia na supersystém, vyvolávajúceho ich vznik, sú zaneprázdnené iba udržiavaním svojej pripravenosti k efektívnemu konaniu pre situáciu pôsobenia tohto faktora. Toto je odôvodnené, ak *na dostatočne dlhé obdobie vypočítaná* škoda, ktorú je schopný spôsobiť uvedený faktor, je väčšia ako škoda v dôsledku „nečinnosti“ elementov supersystému, zavedených do týchto štruktúr.

Takým spôsobom v supersystéme plynú súčasne procesy štruktúrneho a bezštruktúrneho riadenia. Je možné, že pritom je k dispozícii nejaká elementárna rezerva udržateľnosti pre nárast intenzity interakcie s prostredím a obsluhu ojedinelých, predtým nepoznaných noviniek interakcie. Aj organizácia supersystému už nie je dvojúrovňová („element - supersystém“), ale predstavuje hierarchiu štruktúr, neprestajne sa meniacich v priebehu vzájomného prelínania procesov bezštruktúrneho a štruktúrneho riadenia navzájom.

[118] V tom zmysle, že sa túto interakciu podarí opísať matematicky tak, že hustota rozdelenia skúmaných javov existuje.

Toto vzájomné prelínanie procesov má **usmernený charakter** v prípade osvojenia potenciálu svojho rozvoja supersystémom.

Teraz preskúmame vzájomné prelínanie sa štruktúrneho a bezštruktúrneho spôsobu riadenia. Vrátime sa k plnej funkcii riadenia:

1. Rozpoznávanie faktorov prostredia (objektívnych javov), s ktorými sa stretáva intelekt, v celej mnohotvárnosti procesov Stavby sveta (Stvorenia).
2. Formovanie stereotypu (návyku) rozpoznávania faktora v budúcnosti.
3. Formovanie vektora cieľov riadenia vo vzťahu k danému faktoru a vnesenie tohto vektora cieľov do celkového vektora cieľov svojho správania (samoriadenia).
4. Formovanie koncepcie riadenia a čiastkových cieľových funkcií riadenia, tvoriacich spolu koncepciu, na princípe riešenia úlohy o udržateľnosti v zmysle predpovedateľnosti správania sa.
5. Organizácia a reorganizácia účelových riadiacich štruktúr, nesúcich cieľové funkcie riadenia.
6. Kontrola (dozor) nad činnosťou štruktúr v procese riadenia, nimi uskutočňovaného a koordinácia spolupráce rôznych štruktúr.
7. Zlepšovanie danej koncepcie v prípade nevyhnutnosti.
8. Likvidácia existujúcich štruktúr v prípade nepotrebnosti, alebo ich udržiavanie v práceschopnom stave do nasledujúceho použitia.

Informačné zabezpečenie samoriadenia elementov vo svojej fundamentálnej časti predpokladá nejakú interakciu a informačnú výmenu medzi elementami supersystému. Ale informačné zabezpečenie ich samoriadenia v svojej adaptačnej časti sa formuje rôznorodo, no štatisticky usporiadane. Preto v supersystéme vždy existuje pravdepodobnostne predurčená možnosť toho, že:

1. Nejaký element (intelekt, alebo automat) rozpozná faktor prostredia, s ktorým sa stretáva.
2. Rozšíri informáciu o ňom.
3. Informácia bude prijatá elementami, majúcimi v svojej pamäti nevyhnutnú koncepciu riadenia, alebo schopnými ju zostrojiť.
4. Koncepcia riadenia bude predaná iniciátorovi zrodu štruktúry.
5. Nájdu sa elementy, voľné alebo zaoberajúce sa v štruktúrach menej závažnými prioritami, majúce špecializáciu, nevyhnutnú pre nanovo vytváranú štruktúru, **a tak ďalej, až do vtedy, keď sa v prijateľnú dobu proces riadenia zavŕši podľa plnej funkcie s prijateľnou úrovňou kvality.**

Okrem toho, nedostatočnosť informačno-algoritmického zabezpečenia v rôznych etapách bezštruktúrneho riadenia môže byť doplnená zapojením sa hierarchicky vyššieho riadenia do procesu jak adresným, tak aj cirkulačným (bezadresným) spôsobom. Samozrejme, pravdepodobnosť je číslo v rozmedzí od nuly po jedna, t.j. proces sa môže prerušiť v ľubovoľnom štádiu. Ale ak sa zavŕši úspešne, tak existuje pravdepodobnosť toho, že v supersystéme, jeho fragmente, zúčastnivšom sa v procese, si nejaké elementy zapamätajú informáciu, nevyhnutnú na zopakovanie tohto procesu s výnimočnou pravdepodobnosťou úspešného zavŕšenia. Ak sa supersystém stretáva s nejakým faktorom dostatočne často, tak bezštruktúrne riadenie sa transformuje na štruktúrne. Totižto štruktúra, vzniknutá v bezštruktúrnom riadení, nestíha zabudnúť seba (svoju úlohu)* v perióde medzi postupnými výskytmi daného faktora: **všetká matéria** v trojjedinosti disponuje pamäťou. Informačné toky získavajú udržateľnosť a kvalita riadenia pri opakovaní na základe predchádzajúcej skúsenosti pri **činnosti** intelektu, uskutočňujúceho plnú funkciu riadenia, rastie. Ak je pridružený intelekt nečinný, tak supersystém alebo jeho fragment je automatom, alebo zvonka riadeným robotom.

Z tohto dôvodu stará skúsená štruktúra, hromadiaca kultúru intelektuálnej činnosti, pravdepodobne vydrží so znateľným odstupom konkurenciu nových štruktúr s rovnakým cieľom, ktoré môžu pravdepodobnostno-predurčene vznikať v procese bezštruktúrneho riadenia, paralelnom s riadením štruktúrnym. No takisto pravdepodobne môže stará štruktúra aj prehrať, keďže existuje nejaká pravdepodobnostná predurčenosť toho, že bezštruktúrne riadenie zrodí ešte efektívnejšie riadenie spolu s príslušnou nosnou štruktúrou.

Pozorovateľ, nemajúci poňatia o bezštruktúrnom riadení, môže plne udržateľné bezštruktúrne riadenie vnímať, buď ako živelný - akoby neriadený - proces[119], alebo bude hľadať stabilné skryté štruktúry tam, kde ich reálne niet (mánia hľadania nepriateľských organizácií, do ktorej majú sklony upadať bezpečnostné služby i niektorí „patrioti“ v krízových a predkrízových obdobiach.

Avšak v množstve prípadov sa môže štruktúrne riadenie chápať ako bezštruktúrne. Ak do zloženia supersystému patria **objemnejšie analógy** *väčšiny jeho elementov,* tak môžu patriť štruktúram, presahujúcim hranice daného supersystému a nesúcim vo vzťahu k nemu nejakú koncepciu riadenia. Pozorovateľ, neschopný rozlíšiť tieto objemnejšie analógy od množstva elementov supersystému, neuvidí ani procesy informačnej výmeny v štruktúre, ku ktorej patria tieto objemnejšie analógy, t.j., neuvidí, nerozpozná samotnú štruktúru.
Ak má poňatie - predstavu o bezštruktúrnom riadení, tak vie zo štatistiky samoriadenia elementov v supersystéme vyvodiť, vybrať nejaký proces bezštruktúrneho riadenia, vo väčšej či menšej miere identický s procesom riadenia prostredníctvom do supersystému zvonku prenikajúcej štruktúry. Prípadne **dva splývajúce procesy**: vonkajší – štruktúrny a vnútorný - bezštruktúrny.
Pozorovateľ, nemajúci poňatia o bezštruktúrnom riadení, uvidí opäť, buď „neorganizovanú živelnosť“ (náhodu), alebo bude hľadať štruktúry. Ale nebude schopný ich nájsť (alebo rozlíšiť splývajúce procesy), pokiaľ sa nenaučí rozlišovať elementy supersystému a k nemu patriace objemnejšie analógy jeho elementov. Pritom možnosti objemnejších analógov sú širšie a vychádzajú nad rámec súboru kvalít, ktorými sú charakterizované elementy supersystému.

Taká situácia chápania štruktúrneho riadenia ako bezštruktúrneho môže nastať pri vzájomnej vloženosti supersystémov jednej hierarchickej úrovne. Príkladom toho sú štruktúry spravodajských, výzvedných, špionážnych sietí rezidentúr znepriatelených štátov a mafií. No toto môže nastať aj keď nejaký supersystém je rozmiestnený v rámci nižších úrovní hierarchie, ho obklopujúceho objemnejšieho, hierarchicky organizovaného supersystému. Štruktúry, spadajúce do nižších úrovní objemnejšieho supersystému, na hierarchickej úrovni skúmaného supersystému (lokalizovaného v rámci nižších úrovní objemnejšieho) nebudú viditeľné. Takýmto príkladom hierarchie štruktúr štátneho riadenia sú dobre zorganizované kontrašpionážne a ostatné spravodajské siete, ktorých spolupracovníci, stanúc sa elementami štruktúr, sa nesmú odlišovať od cieľového okolia, nepatriaceho k samotným štruktúram.

Štruktúrny spôsob riadenia nízkofrekvenčných procesov, ktorých doba trvania presahuje čas pozorovateľa, sa môže takisto chápať ako bezštruktúrny alebo ako živelný, akoby neriadený proces. Ak trvanie procesu presahuje maximálny čas existencie elementov supersystému a proces je riadený štruktúrnym spôsobom, tak v supersystéme existuje udržateľne matrica (kostra, forma) štruktúry - „obsadzovanie funkcií“, napĺňané podľa miery nevyhnutnosti obnovujúcimi sa elementami.

[119] Viď. doktrína I. Prigožina „poriadok z chaosu“

Príkladom štruktúr tohto typu sú historicky udržateľné štruktúry štátnej správy a vojenské zložky, zachovávajúce občas dlhoveké tradície. Ale mafie, slobodomurárske lóže, cirkevné rády a bratstvá, na rozdiel od armády, sa stránia verejných prehliadok svojej skutočnej činnosti. Sú to ťažko rozpoznateľné, utajujúce sa štruktúry, ktorých činnosť, aj keď organizovaná štruktúrne, môže byť napriek tomu vnímaná ako nejaké bezštruktúrne samoriadenie alebo živelný, akoby neriadený proces.

Ale celkovo na každej hierarchickej úrovni organizácie supersystému sa štruktúrne riadenie rodí z bezštruktúrneho, v prípade získania udržateľnosti v čase vo vzťahu k nejakým cieľom riadenia. Pritom zapájanie elementov supersystému do trvalo fungujúcich štruktúr je sprevádzané rastom elementárnej rezervy udržateľnosti, lebo v bezštruktúrnom samoriadení môže naraz prebiehať niekoľko procesov formovania štruktúr analogického určenia. Okrem toho, sa v každom z týchto procesov formovania štruktúr stráca čas na organizáciu tokov informačnej výmeny a osvojenie prichádzajúcej informácie. Tieto straty sú v koordinovanej štruktúre prirodzene menšie, ako v bezštruktúrnom procese.

To, čo sa ukazuje ako bezštruktúrne riadenie na danej hierarchickej úrovni, môže byť:

- skutočne bezštruktúrnym samoriadením množiny elementov, tvoriacich supersystém, v rámci pravdepodobnostných predurčeností hierarchicky vyššieho objemnejšieho riadenia;
- perifériou nerozpoznávaných štruktúr, prenikajúcich do supersystému zvonku, vrátane štruktúr, uzavretých (zahrnutých) v hierarchicky vyššom objemnejšom riadení;
- činnosťou vnútorných, no nerozpoznaných štruktúr supersystému;
- alebo nejakým súhrnom vzájomných kombinácií vyššie uvedeného.

Ak objem (náhodnej) štatisticky usporiadanej interakcie prevyšuje objem determinovaného (neprerušeného a pravidelne cyklického), tak pokus organizácie procesu samoriadenia supersystému výlučne štruktúrnym spôsobom povedie k tomu, že v každom momente času bude značná časť cieľovo orientovaných štruktúr nečinná. Zároveň spolupracovať na nejakých cieľoch bude nemožné za neprítomnosti voľných elementov, nezaneprázdnených v už organizovaných štruktúrach. T.j., toto je situácia jasného zlyhania riadenia, straty jeho udržateľnosti. Preto:

Maximum produktivity - efektívnosti supersystému, maximum jeho elementárnej rezervy udržateľnosti sa dosahuje pri spojení štruktúrneho a bezštruktúrneho riadenia v samoriadení supersystému ako jediného celku.

Proces osvojenia si potenciálu rozvoja plynie rovnako v riečisku štruktúrneho riadenia - optimalizácie fungovania existujúcich štruktúr a likvidácie štruktúr, ktoré sa stali nepotrebnými; i v riečisku bezštruktúrneho riadenia - zvyšovania pravdepodobnosti úspešného zavŕšenia procesu vzniku a práce vznikajúcich štruktúr zapojením *minimálne dostatočného* počtu elementov supersystému. Táto pravdepodobnosť a elementárna rezerva sú tým vyššie, čím väčšia je skúsenosť supersystému v prebývaní v danom prostredí, a čím menej sa skúsenosť každého z elementov supersystému **odlišuje v procese** jeho fungovania od skúsenosti supersystému ako celku.

Posledné vyjadrenie neznamená, že obsah pamäti každého elementu musí byť identický s celým obsahom pamäte supersystému, ale znamená, že výmena informácií medzi elementami v supersystéme má byť dostatočne intenzívna, aby nedochádzalo k zlyhaniu bezštruktúrneho riadenia kvôli nemožnosti zabezpečiť nevyhnutnou informáciou elementy, stretnúce sa s príslušnými cieľmi riadenia. Ďalej aby počet štruktúr, vznikajúcich v bezštruktúrnom riadení, nebol nadbytočný vo vzťahu k sile pôsobiaceho faktora. Alebo

inými slovami - obrazom: je nevyhnutné, aby všetká informácia z **pamäti celého supersystému** bola dostupná jeho elementom v procese ich fungovania podľa miery vzniku potrieb informácií z ich strany.

13.3. Autosynchronizácia procesov v supersystémoch

V masových javoch, plynúcich v prírode na najrozličnejších úrovniach jej hierarchie, sa pomerne často stretávame s javom zhody fáz identických procesov, plynúcich súčasne v množstve analogických objektov. Sú to – koherencia vyžarovania svetla atómami v lasere; synchrónne záblesky celej lúky, na ktorej sedí množstvo svetlušiek; synchrónny odklon kŕdľa rybieho plôdika od nebezpečenstva; veslovanie družstva na mnohoveslici, na synchronizáciu ktorého vôbec nemusí byť potrebný zvukový signál, bubon alebo píšťala, ako v minulosti na galérach; skupinové tance. Tento jav budeme ďalej nazývať **autosynchronizácia.** Autosynchronizácia sa pomerne často prejavuje v procesoch bezštruktúrneho riadenia, a samotné bezštruktúrne riadenie môže byť zostrojené na princípe javu autosynchronizácie.

Pre autosynchronizáciu je nevyhnutné, aby množstvo nejakých objektov malo aspoň čiastočne identický informačno-algoritmický stav a nachádzali sa v podmienkach, pripúšťajúcich informačnú výmenu medzi nimi - hoc aj neadresnú, cirkulačnú. Pritom ich pružnosť, rýchlosť reakcie na prechod informácie, rovnakej pre všetky objekty, musí byť dostatočne vysoká.

Preskúmame to na sociologickom príklade. Najvýraznejšie sa autosynchronizácia prejavuje počas ovácií v sále, napríklad, pri privítaní „drahého a všetkými milovaného vodcu“. Spočiatku je v sále ticho. Potom dosadení (nastrčenci) a strhnutí idioti, pomerne málo zastúpení (1 - 2 osoby na 100), začnú tlieskať. Táto činnosť generuje proces autosynchronizácie, lebo ostatní vedľa sediaci majú stereotyp (návyk) tlieskania a vedia to robiť, **neuvedomujúc si ciele a príčiny a nezamýšľajúc sa nad situáciou.**
Sediaci vedľa dosadených začínajú tlieskať následne za nimi, keďže sa zvonku vyvolávajú ich vnútorné stereotypy bezmyšlienkovitého správania, a tak je postupne do tohto procesu vovedená celá sála. Následne začína takmer každý načúvať tlieskaniu susedov a nutne vynakladať veľkú silu vôle, aby netlieskal spolu so susedmi. Totižto na úrovni identických stereotypov je tlieskanie suseda vnímané ako okríknutie za nevhodnosť vlastného tlieskania, prichádzajúce cez obvody spätnej väzby. Spustiac proces autosynchronizácie nastrčená podsádka potom, ako ich susedia začali búchať do dlaní, už nemusí nič viac robiť. Dokiaľ energetický potenciál sálu nebude vyčerpaný v „nezmyselnej“ (ako pre koho) ovácii, podsádkou spustený proces sa nepreruší a nerozpadne... A tak ani „milovaný vodca“ zďaleka nie vždy môže ho zastaviť mávnutím ruky ne-nápadne.

Tlieskanie možno skúmať aj ako predanie jedného bitu informácie. Avšak autosynchronizácia môže byť postavená aj na zložitejších informačno-algoritmických moduloch, nesúcich väčšie objemy rôznorodých informácií.

Vytvorenie a rozšírenie identických informačno-algoritmických modulov (stereotypov rozpoznávania, vzťahov, správania sa) **v supersystéme a ich následná aktivizácia v supersystéme cez štruktúry -** generátory autosynchronizácie - **umožňuje riadiacej štrutúre,** nesúcej nejakú plnú funkciu riadenia, **bezštruktúrne riadiť to, čo nemôžu riadiť jej výkonné štruktúry.**

V spoločnosti je potenciál autosynchronizácie svojho druhu „klavír v kroví“, na ktorom možno **neočakávane** zahrať „divadelnú hru“ burzovej horúčky, prezidentských volieb, občianskej vojny. Avšak „klavír“ nehrá sám a o to viac sa nenachádza „v kroví“ skrytý sám sebou, na čo sa obyčajne zabúda, alebo sa nad tým nezamýšľa...

V podmienkach priamej obojstrannej informačnej výmeny s hierarchicky vyšším (objemnejším) riadením sú charakteristiky bezštruktúrneho riadenia tým lepšie, čím lepšie vektory cieľov samoriadenia súborného (združeného) intelektu supersystému a hierarchie intelektov v pôsobiacich štruktúrach v jeho vnútri opakujú vektor cieľov hierarchicky vyššieho (objemnejšieho) riadenia vo vzťahu k supersystému ako celku. a čím zreteľnejšie sa hierarchicky vyššie riadenie supersystému odlišuje od agresívneho vonkajšieho riadenia.

13.4. Súborný intelekt v supersystémoch

Ak elementy, tvoriace supersystém, samotné disponujú in-divi-duálnym intelektom, tak pri informačnej výmene medzi sebou pravdebodobnostne predurčene rodia súborný intelekt. Skoršie opisovaný model s ruletou a lotériovými bubnami, ktorý pri pohľade zvonku vyzerá byť intelektom, pripúšťa prítomnosť nejakej skupiny „žiakov" a ich „kapitána". Ten, berúc na seba úlohu (rolu) súborného intelektu, následne, ako si skupina vymieňa kartičky s odpoveďou, odpovedá na otázky „profesora".

Ak sa v televíznom programe „Čo? Kde? Kedy?" zíde za stolom skupina „znalcov", tak môžu vytvoriť súborný intelekt. Jeho moc je však ohraničená nízkou priepustnosťou v ňom dominujúcich kanálov rečovej a mimicko-gestikulačnej výmeny informácií, nehovoriac už o emocionálnom nažhavení. Ak by skupina „znalcov" bola schopná bez bujnenia emócií, prepaľujúceho informačné toky, vyviesť na úroveň vedomia (chápania) celú hierarchiu kanálov informačnej výmeny, nesenú človekom v rôznych frekvenčných pásmach na rôznych, no pre celú prírodu spoločných fyzikálnych poliach, tak by sa presvedčili, že súborný intelekt nie je výmysel. Zistili by, že možnosti každého z v ňom prítmných značne vzrastajú, pokiaľ sa človek zapája do súboru[120], a neprieči sa mu, pokúšajúc sa podriadiť si ho. Avšak aj bez toho, len používaním rečových a mimicko-gestikulárnych kanálov výmeny informácií, umožňujúcich viditeľnosť izolovanosti každého mozgu, je skupina ako celok priemerne intelektuálnejšia ako ktorýkoľvek z hráčov.

Dokonca aj intelektuálny líder skupiny je slabší ako jej súborný intelekt. Preto akýkoľvek pokus protivenia sa súbornému intelektu, pokus si ho podriadiť, vedie minimálne k vypadnutiu zo súborného intelektu, ale v ťažších situáciách k „dopusteniu" z jeho strany... Aj keď nie vždy spravodlivému, keďže aj súborný intelekt môže byť vytvorený v konflikte s Najvyšším riadením. Protiviaci sa jednotlivci nemôžu vytvoriť udržateľný súborný intelekt, ale sú odsúdení upadnúť do stádovitej pomätenosti, kolektívnej schizofrénie. Súborný intelekt môže byť sám o sebe časťou mocnejšieho objemnejšieho intelektu, neseného nejakým objemnejším supersystémom. Preto je vždy aktuálna otázka: „V akých súborných intelektoch participovať (byť účastný) a ako bezpečne vyjsť z nevhodných?"

Nejaký intelekt môže byť vytvorený aj informačnou výmenou medzi *bezintelektuálnymi elementami* za podmienky, že ich celok počas informačnej výmeny vytvára štruktúru, spôsobilú niesť intelekt ako proces, rozptýlený v celom súbore elementov. Naviac informačná výmena v prostredí množstva elementov, z ktorých každý disponuje iba jemu vlastným intelektom, vytvára súborný intelekt, ktorého sila je určovaná silou individuálnych intelektov a organizáciou informačnej výmeny medzi nimi.

Každý intelekt vždy nesie nejakú **svoju celkovú (súhrnnú)** plnú funkciu riadenia, alebo ju získava v momente vzniku. Celková plná funkcia riadenia obsahuje v sebe plné funkcie riadenia vo vzťahu rôznych čiastkových faktorov prostredia, odrážajúce (zobrazujúce) interakciu intelektom ovládaných objektov a subjektov s týmito faktormi. Toto všetko spolu vytvára celkový vektor cieľov a celkovú koncepciu samoriadenia intelektu v rámci hierarchicky vyššieho objemnejšieho riadenia, na ktoré ľudia v epoche „materializmu

[120] A nepodriaďuje sa tej, či onej osobe – vodcovi, autorite, („svätému", dogmatickému učeniu - kolektívnej osobe)* atď. A nestane sa nevoľníkom, otrokom toho-ktorého egregora, v danom prípade kolektívnej psychiky (egregora) stádo-čriedovitého (hejnovitého) typu.

a ateizmu“ zvyknú zabúdať. V množine individuálnych intelektov nesie každý z nich jemu vlastný individuálny vektor cieľov a koncepciu samoriadenia, ktoré buď zrodia celostný súborný intelekt, vzájomne sa jeden druhého doplňajúc, alebo ho drobia, vytvoriac kolektívnu schizofréniu *intelektov - vo všeobecnosti psychicky „normálnych“ každý sám o sebe.*

13.5. Vnútorné konflikty riadenia v supersystéme

Vektory cieľov akumulujú - hromadia čiastkové ciele (ich nové komponenty) a stanovujú (menia) ich priority pod tlakom svojráznosti skúsenosti interakcie ich nosičov s prostredím. Vo vzťahu k vektorom cieľov možno definovať nasledujúce pojmy:

1. pod objektívnym vektorom cieľov sa v DVTR rozumie ten vektor cieľov, ktorý sa prejavuje v práci systému ako objektívna dannosť nezávisle od *vyhlásení o obsahu a usporiadaní jeho vektora cieľov, ktoré môžu byť ohlásené jeho riadičmi (manažérmi), alebo zapísané v „inštrukciách" na jeho nastavenie a prevádzku*[121]*;*
2. potenciálny vektor cieľov, obsahujúci objektívne možnosti, nevyužívané zo subjektívnych príčin. Vo vzťahu k riadeniu zo strany Najvyššieho je potenciálny vektor cieľov jednou z častí vektora chýb samoriadenia v rámci hierarchicky vyššieho objemnejšieho riadenia, alebo potenciál, určený na využitie v budúcich etapách rozvoja supersystému;
3. identifikovaný (zistený pri pozorovaniach) vektor cieľov je obsahová časť objektívneho (alebo potenciálneho) vektora cieľov spolu s chybami identifikácie čiastkových cieľov a ich priorít. Tento pojem je čisto subjektívne zobrazenie objektívneho, avšak podmienené príslušnou úrovňou v hierarchii vzájomnej vloženosti riadenia;
4. autoidentifikovaný subjektívny vektor cieľov, vznikajúci v dôsledku snahy subjektu riadenia identifikovať svoj vlastný objektívny a (alebo) potenciálny vektor cieľov.

Intelekt je **iba časťou** informačného zabezpečenia (vybavenia) správania sa jeho nositeľa. Ak je informačné vybavenie organizované hierarchickým spôsobom, tak niektoré fragmenty celkového vektora cieľov môžu byť zafixované na rôznych úrovniach tejto hierarchie. Pritom sa v zložení celkového vektora cieľov môžu objaviť rôzne defekty (poruchy).

Jeden a ten istý čiastkový cieľ sa môže opakovať niekoľko krát v rôznych jeho (celkového vektora cieľov)* fragmentoch, zodpovedajúcich rôznym hierarchickým úrovniam organizácie informačného zabezpečenia. Dôsledkom toho **v jeden a ten istý moment (interval) času** bude mať jeden a ten istý cieľ rôzne priority v informačno-algoritmickom zabezpečení riadenia. Tento defekt budeme nazývať *inverziou priorít*.

Okrem neho môžu existovať *antagonizmy* jak jednotlivých *cieľov*, tak aj fragmentov vo vektoroch cieľov. Pod antagonizmami sa chápe prítomnosť v rovnakej priorite vzájomne nezlučiteľných, navzájom sa vylučujúcich čiastkových cieľov **v jeden a ten istý moment (interval) času**. Antagonizmy môžu byť objektívne, vyjadrujúce nezlučiteľnosť daného vektora cieľov s príčinno-dôsledkovými väzbami existencie všetkého v Stavbe sveta; a subjektívne - na rozdiel od objektívnych - nevyžadujúce od Boha zmenu prírodných zákonov.

---

[121] Inými slovami: V mnohých prípadoch faktický režim fungovania systému, za predpokladu, že mu zodpovedá zanedbateľne malý vektor chyby riadenia, predstavuje vyjadrenie *objektívneho vektora cieľov*, ktorý sa môže nezhodovať s *deklarovaným vektorom cieľov*. Môžu byť odlišné jak ohľadom súboru do neho patriacich komponentov, tak aj ohľadom ich usporiadania podľa stupňa významu každého z nich.

Objektívny vektor cieľov môže byť rozpoznaný inak - v priebehu analýzy rozšírenia a transformácie informácie vo *fakticky pracujúcich (aktívnych)* obvodoch priamych a spätných väzieb uzavretého systému v procese jeho fungovania. Nepracujúce obvody môžu byť dané do vzťahu s potenciálnym vektorom cieľov, ktorý sa nijako neprejavuje (zatiaľ)* vo fungovaní uzavretého systému.

Pri spojení niekoľkých elementov v supersystéme do štruktúry, z ktorých každý je nositeľom nejakého vektora cieľov, táto štruktúra spolu so svojou elementárnou bázou získava aj ich vektory cieľov. To je sprevádzané zrodením celkového vektora cieľov tejto štruktúry (alebo supersystému, či jeho fragmentu), ktorý je spojením množín čiastkových cieľov (na úrovni významu štruktúry ako celku[122]) zo všetkých vektorov do nej vchádzajúcich elementov a je podriadený novej spoločnej hierarchii priorít cieľov. Pritom celkový vektor cieľov nielenže dedí defektnosť vektorov cieľov, už existujúcich vo vektoroch cieľov elementov, tvoriacich štruktúru, ale môžu v ňom vznikať aj poruchy, podmienené nezlučiteľnosťou cieľov a ich priorít, zdedených od rozličných elementov.

Dva ľubovoľné vektory cieľov je možné navzájom porovnať, rozpoznávajúc zhodnosť ich čiastkových cieľov a následnosť ich priorít. Pojem *hĺbka identity (zhody)* dvoch (a viac) vektorov cieľov je založený na zhode usporiadania následnosti čiastkových cieľov, patriacich do vektorov (bez inverzií priorít), v jeden a ten istý časový okamih (alebo v jednom a tom istom časovom intervale) a neprítomnosti antagonizmov medzi nezhodujúcimi sa cieľmi vo vektoroch.
Za týchto podmienok je riadenie v princípe uskutočniteľné bezkonfliktným spôsobom (podľa cieľov a priorít) na osnove nejakej, všetkých účastníkov zahŕňajúcej, objemnejšej koncepcie riadenia v rámci hĺbky zhody ich vektorov cieľov. Inými slovami: hĺbka identity – zhody vektorov cieľov je rozmer priestoru parametrov, v ktorom je v princípe uskutočniteľné bezkonfliktné riadenie. Tento pojem sprevádza druhý pojem - *rezerva udržateľnosti* bezkonfliktného riadenia podľa hĺbky zhody vektorov cieľov.

Za hranicami hĺbky zhody vektorov cieľov môže riadenie (hoc iba v niektorých časových intervaloch, ak nie počas celej dĺžky trvania procesu) niesť vnútorne konfliktný, konceptuálne neurčitý charakter.

Dôsledkom hierarchičnosti čiastkových cieľov vo vektore je zjednotenie niekoľkých cieľových vektorov do spoločného nejednoznačné; môžu byť získané jak defektné spoločné vektory cieľov, tak aj spoločné vektory, majúce väčšiu hĺbku zhody s čiastkovými vektormi. Sila súborného intelektu, vznikajúceho pri informačnej výmene jeho elementov, jeho udržateľnosť a zdravie sú určované pri ostatných rovnakých podmienkach hĺbkou zhody súborného vektora cieľov, vznikajúceho z vektorov cieľov jeho účastníkov. Druhotný proces sa prejavuje v schopnosti elementov priviesť svoje vektory cieľov do súladu so súborným vektorom cieľov a vektorom cieľov vo vzťahu k supersystému hierarchicky vyššieho riadenia. Jeho udržateľnosť (a taktiež udržateľnosť riadenia supersystému) **v časovom intervale** bude určovaná hĺbkou zhody čiastočných, súborného a hierarchicky Najvyššieho (vo vzťahu k súbornému) vektorov cieľov.

Vo vzťahu ku každému z elementov v jeho vektore cieľov možno vyčleniť fragment, podmienený fundamentálnou časťou informačného zabezpečenia a fragment, podmienený adaptačnou časťou. Tieto dva fragmenty môžu byť taktiež porovnané podľa hĺbky zhody, ako dva jednotlivé vektory cieľov.

Informačná výmena na úrovni fundamentálnej časti, aj keď sama nevytvára súborný intelekt, môže tvoriť osnovu pre súborný intelekt pri informačnej výmene na úrovni adaptačnej časti informačno-algoritmického zabezpečenia. Ale iba v prípade dostatočnej

[122] Ciele vnútroštruktúrneho významu vo vektoroch cieľov rôznych elementov zabezpečujú (umožňujú) samotnú možnosť (schopnosť) vytvorenia štruktúry; a ciele celoštruktúrneho významu predurčujú fungovanie štruktúry a možnosti jej zapojenia do objemnejších štruktúr.

hĺbky zhody fundamentálneho a adaptačného fragmentu vektora cieľov, v súbornom intelekte zúčastnených elementov. Ak informačná výmena na úrovni fundamentálnej časti od začiatku vytvára súborný intelekt, tak na úrovni adaptačnej časti je možné zostrojenie ďalšej hierarchickej úrovne súborného intelektu.

Antagonizmus medzi fundamentálnym a adaptačným fragmentom je čiastkový prípad defektnosti vektorov cieľov. Môže zrodiť dva a viac antagonistických súborných intelektov v rámci jedného supersystému. Dôsledkom toho budú vznikať zlyhávania procesov samoriadenia v supersystéme, vedúce k jeho zániku, alebo k potrebe napojenia sa na proces samoriadenia supersystému hierarchicky vyššieho riadenia.

Takto sa javí súborný intelekt individuálnemu intelektu z pohľadu Dostatočne všeobecnej teórie riadenia. Možno, že niekomu všetko to, tu povedané o súborných intelektoch, bude pripadať ako blúznenie - táraniny, no potom sa obráťte na ľubovoľného špecialistu v počítačovej technike - v oblasti IT. Aj primitívna sieť počítačov totiž svojimi možnosťami prevyšuje ľubovoľný z v nej zapojených počítačov a disponuje možnosťami, ktorými nedisponuje ani jeden z nich – to je tiež o intelektoch.

Pri dvojúrovňovej organizácii informačno-algoritmického zabezpečenia samoriadenia elementov môže časť kanálov informačnej výmeny medzi nimi viesť iba v hierarchickej úrovni adaptačnej časti informačného vybavenia. Okrem toho, z dôvodu neosvojenia potenciálu rozvoja informačno-algoritmického vybavenia, môžu byť zablokované jednotlivé oblasti a všetky kanály informačnej výmeny (alebo časť z nich) môžu mať ohraničený dosah a priepustnosť. Všetko to vedie k tomu, že supersystém, široko rozložený v prostredí, sa vo vzťahu k vplyvu nejakých faktorov (taktiež široko lokalizovaných, a tým rýchlejšie konajúcich) nedokáže správať ako jeden celok, a rozpadáva sa na nejaké množstvo regiónov. Tieto regióny sú kvôli týmto prvotným príčinám navzájom informačne izolované na úrovni adaptačnej časti informačného výstroja.

Tieto prvotné príčiny potiahnu za sebou príčiny druhotné: nekrytie - nesúlad systémov kódovania informácií na úrovni adaptačnej časti v rôznych regiónoch supersystému. V každom z takýchto autonómnych regiónov supersystému je pravdepodobnostne predurčený vznik štruktúry, nesúcej vo vzťahu k regiónu plnú funkciu riadenia ním ako jedným celkom.

Autonómne oblasti v supersystéme sú jednotky jednej a tej istej hierarchickej úrovne v poriadku vzájomnej vloženosti riadenia. Autonómne regióny obsahujú hierarchiu štruktúr od jednotlivého elementu až po regionálne centrum riadenia, predstavujúceho o sebe štruktúru, informačno-algoritmicky napojenú na vonkajšie alebo hierarchicky vyššie (objemnejšie) riadenie vo vzťahu k supersystému ako celku. Regionálne centrá majú s regiónom združený - spojený intelekt, uskutočňujúci vo vzťahu s ním plnú funkciu riadenia. Primerane tomu, môžu regióny mať rovnaký význam v poriadku vzájomnej vloženosti riadenia, ako aj supersystém ako celok, hoci niektoré autonómne regióny môžu byť vložené v druhých autonómnych regiónoch tak, že ich význam bude menší v porovnaní s významom supersystému ako celku.

Malý stupeň osvojenia potenciálu rozvoja (malá elementárna rezerva udržateľnosti regiónov) a ohraničenosť tempa rastu kvality riadenia v nich vytvára vnútro-supersystémový proces zapojenia elementov supersystému zvonku *do sféry činnosti centra riadenia autonómnych regiónov*[123]. To je do istého stupňa ekvivalentné navýšeniu elementárnej

[123] vo vojensko-spravodajskej terminológii: Zvýšenie potenciálu, možnosti infiltrácie supersystému, resp. jeho jednotlivých regiónov a postupné prebratie kontroly nad nimi, poskytnutie objektívne lepšej, predikčne

rezervy udržateľnosti regiónu pri nezmenenej úrovni intenzity interakcie regiónu s prostredím v tom zmysle, že zvýšenie kvality riadenia pri nezmenenej početnosti elementárnej bázy by viedlo k vyslobodeniu elementov z procesov, plynúcich v regióne.

Ak sa hranice sfér činnosti regionálnych centier riadenia dotýkajú, plné funkcie riadenia každého z regionálnych centier získavajú celosupersystémový význam. Avšak riadenie supersystému ako jediného celku je možné iba pri uskutočňovaní jedinej - rovnakej plnej funkcie riadenia v každom regióne. A to sa rovná množstvu (dôsledkom „dejinnej“ osobitosti vzniku každej z nich) totožných plných funkcii riadenia, čo vedie k zhode riadenia rôznych regionálnych centier. T.j., pokiaľ regionálne objektívnu špecifičnosť každého z nich skúmame osobitne mimo tohto procesu. V opačnom prípade (v dôsledku informačnej výmeny medzi autonómnymi regiónmi) v rámci jedného regiónu supersystému vznikajú podmnožiny jeho elementov, pracujúcich na realizácii navzájom sa vylučujúcich cieľov a koncepcií v rôznych intervaloch a v rôznych časových okamihoch. Toto je jav *konceptuálne neurčitého riadenia*. Je veľmi nebezpečné pre regióny supersystému, supersystém ako celok (i druhé naviazané systémy), pokiaľ sa ho nepodarí prekonať v prijateľnej dobe. Je to druh konfliktného riadenia, majúceho tú zvláštnosť, že na rozdiel od jasného konfliktu, kde jedne neustále pracujú na jedne ciele a koncepcie riadenia a druhé na iné, tak v konceptuálne neurčitom riadení jedne a tie isté elementy v rôznych časových momentoch pracujú na realizácii navzájom sa vylučujúcich cieľov a (alebo) koncepciách ich uskutočnenia. Osobitosť konceptuálne neurčitého riadenia leží taktiež v tom, že objektívna konfliktnosť riadenia nie je subjektívne vnímaná ako konflikt viacerých riadení vo vzťahu k jednému a tomu istému objektu.

udržateľnejšej alternatívy – pozn. prekl.

13.6. Princíp dodatočnosti informácie a konceptuálne neurčité riadenie ako osobitný druh konfliktu riadení.

„Koncepčne neurčité riadenie“ je termín, prijavší do svojej podstaty vnútorné protirečenie tohto javu, pretože *skutočné riadenie* je vždy objektívne *konceptuálne určené*:

1. v zmysle určitosti cieľov a ich hierarchického usporiadania podľa významu v rámci celkovej množiny cieľov a
2. v zmysle určitosti prípustných a neprípustných *konkrétnych* prostriedkov uskutočnenia každého z cieľov riadenia.

Neurčitosti oboch druhov, inými slovami, neschopnosť rozlišovať nezlučiteľnosť (nekompatibilitu) v množine definovaných koncepcií riadenia, súčasne zavádzaných do života, vytvárajú *ilúziu riadenia (podľa plnej funkcie, pred všetkými ostatnými variantmi riadenia),* za neprítomnosti *skutočného riadenia* a chyby riadenia, až do úplnej straty riaditeľnosti podľa ohlásenej koncepcie. To môže byť sprevádzané tzv. „tichým“ riadením v súlade s nejakou inou koncepciou, zahŕňajúcou alebo negujúcou prvú.

V základe otázky o konceptuálne neurčitom riadení stojí otázka o chápaní princípu dodatočnosti informácie[124] v Objektívnej realite, ktorá sa prejavuje v zladení alebo antagonizme informácie, vovedenej do systému zverejnením alebo potichu.

Čo znamená *princíp dodatočnosti informácie*, ukážeme na konkrétnom príklade. Vyjadrenie „pravouhlý trojuholník“ je objektívne sprevádzaný vyjadrením, známym ako Pytagorova veta. A ak je ohlásené len jedno z nich, tak druhé, hoc aj zostáva neznámym pre ten, či onen subjekt, bude objektívne sprevádzať prvé vyjadrenie vo všetkých druhoch činnosti**,** v informačnom vybavení ktorých je zakomponované jedno z vovedených, objektívne jedno druhé sprevádzajúcich vyjadrení.

V súlade s princípom dodatočnosti informácie vo fungovaní veľkých informačných systémov, včítane aj nami skúmaných supersystémov, sa vždy prejavuje prítomnosť:

- informácie, im vlastnej **zverejnením** (takto priamo definovanej...) a
- informácie, im objektívne vlastnej **„v tichosti“** (to jest neznámej alebo „rozumejúcej sa samo sebou”, a hoci priamo nezverejnenej, ale vovedenej sprostredkovane a definovanej prostredníctvom objektívnych príčinno-dôsledkových podmieneností konštrukcie a existencie systému v okolitom prostredí).

Pritom sú možné dve triedy informačných systémov: *kladné (súladné),* v ktorých informácia, prítomná v nich „v tichosti“, je objektívne osnovou a doplnením informácie, prítomnej v nich zverejnením. No môžu existovať systémy, predstavujúce svojho druhu „trójskeho koňa“: zverejnené - ohlásené princípy pri ich zostrojení sú počas ich skutočného fungovania potlačené princípmi, infiltrovanými do nich „v tichosti“ a priamo nezverejnenými. Tieto „tiché“ princípy „sa samo sebou rozumejú“, avšak... rôzne tvorcami systému a jeho používateľmi, alebo zostanú neznáme pre niektorého z nich (prípadne pre oboch, keď tvorcovia neriadia „trójskeho koňa“ podľa plnej funkcie).

[124] Dodatočnosť informácie – tzv. tiché, nevyhlásené sprevádzanie hlavnej vyhlásenej informácie ďalšou dodatočnou, ju doplňujúcou informáciou, vyplývajúcou z objektívneho poznania celostného obrazu, naviazaného na hlavnú ohlásenú informáciu – pozn. prekl.

„Trójske kone" v civilizácii sú výlučne technologického pôvodu., v ktorých ak aj sú prítomné so Stavbou sveta kladné (konformné) vyhlásenia, tak „v tichosti" je vštepený súlad prekrúcajúci informačný obsah. Ten je dôsledkom chýb alebo zlomyseľnosti tvorcov systému.

Kvôli ohraničenej informačnej kapacite nositeľov a ohraničenej sile prostriedkov predávania a spracovania informácií nemožno v princípe zostrojiť informačný systém, v ktorom by nebola informácia, do neho vovedená pomocou „zamlčaní" rôzneho druhu. Navyše, v systéme prítomné zverejnenia sú vždy drobnou časťou „zamlčaní", pôvodne nevedomých (podvedomých) človeku a prítomných v Objektívnej realite. Z tohto dôvodu je potrebné sa snažiť, aby pri strojení a fungovaní systémov rôznorodé informácie, vovedené do nich oficiálne zverejnením, boli v súlade so základom objektívnych „zamlčaní", vlastných Objektívnej realite.

V spoločnosti by zákazník a spotrebiteľ každého systému mal toto chápať a starať sa o to, aby systém zamlčaní, prijatý projektantami neprotirečil „samo sebou sa rozumeniu" zákazníka a (alebo) spotrebiteľa.

Procesom osvojenia potenciálu rozvoja, prebiehajúcim v supersystémoch a v ich viac alebo menej autonómnych regiónoch, je vlastné prevládanie určitého charakteru vzájomnej dodatočnosti (doplniteľnosti) informácií zverejnenia a zamlčania: alebo súlad, alebo konfliktnosť zverejnení a zamlčaní. Pritom vzájomný súlad zverejnenej a zamlčanej informácie v supersystémoch, k triede ktorých patrí spoločnosť, je určený nie jednoznačne, ako vo väčšine technických systémoch a vo vede, ale množstevne v rámci pravdepodobnostných predurčeností[125]. To sa vo fungovaní supersystémov popisuje štatistickými metódami.

[125] Uvedené sa vzťahuje predovšetkým k sfére politológie, v ktorej prevláda rôznorodá analýza deklarácií o dobromyseľnosti politických činiteľov a strán za plnej ignorácie otázky o **jednohlasnosti (identičnosti) deklarácií a neoddeliteľne ich sprevádzajúcich <u>zamlčaní, podstatu ktorých, možno, nie úplne chápu aj sami autori deklarácií o dobrom úmysle.</u>**

V bežnejšej terminológii pre tzv. humanitnú inteligenciu (reálne spravidla nevedomé virtuáne Proxy-objekty, sprostredkovatelia, prevodníky sily moci - motora reálnej poly-tykos prognostikov a korektorov v pozadí za oponou)* hovoríme v tomto prípade o miere jednoty a antagonizmu individuálneho alebo kolektívneho podvedomia. Potom, ako sa zavŕši daná etapa dejín, tvária sa politológovia prekvapene a uvažujú o zapredanosti, tajnej konšpirácii a pod. Hoci, ak by sa v minulosti posnažili zanalyzovať pravdepodobne (logicky objektívnu)* zamlčanú informáciu, sprevádzajúcu deklarácie o dobrých úmysloch, tak by **zavčasu zbadali**, že majú dočinenia s ideologickým systémom typu „trójskeho koňa". V ňom informácia, objektívne jemu „v tichosti" vlastná, disponuje po prvé: hierarchicky najvyšším významom a po druhé: popiera informáciu, vlastnú systému zverejnením. Z tohto dôvodu v procese reálneho fungovania systému z deklarácie o dobrom úmysle v reálnom živote málo čo zostane. A skutočnosť tak v nasledujúcom období nevyhnutne zodpovedá sprievodným zamlčaniam.

13.7. Obnova riadenia supersystému ako jediného celku

V momente styku autonómnych regiónov v supersystéme môže súčasne koexistovať niekoľko regionálnych centier riadenia. Z nich každé vykonáva plné funkcie riadenia na celosupersystémovej úrovni, a tak v činnosti každého z nich bude objektívne nasledovať tendencia **k riadeniu supersystému ako jediného celku podľa nejakej plnej funkcie riadenia.** Do tohto momentu *túto* úlohu riadenia riešilo priamo vo vzťahu k supersystému vyššie riadenie, až po objektívne hierarchicky Najvyššie.

Keď sa objavujú štruktúry, v činnosti ktorých vzniká tendencia k riadeniu supersystému ako celku podľa plnej funkcie, tak sa s ním združený intelekt spúšťa v ňom reálne. Ak elementy, tvoriace supersystém (alebo jeho fragmenty), sami disponujú intelektom, tak každá zo štruktúr, ašpirujúcich na riadenie supersystému (jeho regiónu) ako jedného celku, môže buď **objektívne** napomáhať procesu formovania celosupersystémového súborného intelektu, alebo mu objektívne prekážať pri po**kuse zameniť** svojou intelektuálnou silou ešte nesformovaný súborný intelekt supersystému.

Je jasné, že maximálna výkonnosť supersystému, maximálna elementárna rezerva jeho udržateľnosti sú dosahované v jeho rámci pri **bezkonfliktnom** samoriadení. To prebieha od momentu, keď supersystém zrodí v čase udržateľný súborný intelekt, nesúci plnú funkciu riadenia supersystému (tu je dobre vidno, že intelekt je proces). Samozrejme, že súborný intelekt musí pritom uskutočňovať riadenie, nekonfliktné vo vzťahu k hierarchicky Najvyššiemu riadeniu. Totižto maximálna celková rezerva udržateľnosti supersystému sa objektívne dosahuje pri súlade koncepcie jeho samoriadenia, uskutočňovanej súborným intelektom, s koncepciou hierarchicky vyššieho objemnejšieho riadenia, kontrolovaného Najvyšším.

Intelektuálna sila ľubovoľnej čiastkovej štruktúry v supersystéme je vyložene nižšia, ako potenciálna sila v čase udržateľného súborného intelektu supersystému. Preto akýkoľvek pokus zameniť súborný intelekt druhým, ohraničeným intelektom, na celosupersystémovej úrovni predurčuje aj nižšiu kvalitu riadenia supersystému (jeho regiónu alebo iného fragmentu) ako jediného celku. To sa bude prejavovať množstvom konfliktov riadenia čiastkových štruktúr a ich hierarchií dôsledkom krajne malej hĺbky identičnosti celkového vektora cieľov supersystému (jeho regiónu, fragmentu) a množstva vektorov cieľov do neho patriacich fragmentov a elementov. Malá hĺbka zhody vektorov cieľov vytvára konceptuálne neurčité riadenie.

Pri pohľade zvonku je po**kus** zámeny súborného intelektu ľubovoľným iným, ohraničeným vnútorným intelektom supersystému ekvivalentný po**kusu** o uvalenie hierarchicky vyššieho objemnejšieho riadenia na časť supersystému. To jest, pre intelekt, uskutočňujúci takú zámenu, je to po**kus** vyjsť zo seba, postaviť sa nad seba (čo je nemožné) v konflikte s hierarchicky Najvyšším riadením, predurčivším zrodenie súborného intelektu supersystémom.

* * *

V spoločnosti sa toto pre nedostatočne rozumného človeka mení na zožieranie sa ilúziou disponovania nesmiernou mocou a do trýznenia druhých vyložene nízkou kvalitou riadenia vecí verejných. I to, i druhé pre človeka zmyslu nemá...

A pre človeku podobných *neľudí* a neľuďmi posadnutých — Dostatočne rozumný neprijme účasť v takej tryzne, a hlupák alebo posadnutý je nezmeniteľný.

No na tom stojí davo-„elitarizmus“. Pokiaľ ľudstvo nezrodí *celostný* súborný intelekt, môže v ňom byť veľmi veľa intelektuálne rozvinutých **jedincov**. No aj oni, i *nimi opovrhujúci vo väčšine* nevyvinutí „tupci“ budú podriadení súbornému bláznovstvu, kolektívnej schizofrénii – stádovitému šialenstvu tých, ktorým je dané byť Ľuďmi**;** budú vystavení **zborovej posadnutosti** a riadeniu ľuďmi **zo strany neľudí**. Všetko to sa aj odráža v globálnej biosféricko-ekologickej a v množstve „čisto“ vnútrosociálnych kríz terajšej globálnej civilizácie.

* *
*

Formovanie procesu riadenia supersystému ako jediného celku prebieha ako <u>*koncentrácia riadenia regionálnych centier riadenia*</u>, nesúcich plné funkcie riadenia celosupersystémového významu. Pritom každý región predstavuje o sebe supersystém, už nejakým spôsobom riadený ako jediný celok, a výsledný supersystém sa formuje iba ako objemnejší vo vzťahu k tomuto množstvu sa dotýkajúcich supersystémov jednej hierarchickej úrovne. Dotýkajúce sa supersystémy vzájomne prenikajú jeden do druhého v oblasti svojich hraníc. Proces autonomizácie regiónov (osamostatňovania sa, vydeľovania sa jeden od druhého) sa začína od momentu vzniku supersystému, rozľahlo sa rozprestierajúceho v prostredí, neudržateľného ako jediný celok dôsledkom neosvojenia si svojho potenciálu rozvoja. Alebo je čiastkovým procesom v osvojení potenciálu rozvoja supersystému, lokálne vovedeného do prostredia a rozširujúceho sa v ňom. Takisto môže byť aj následkom časovej nezosúladenosti regionálnej miery (tempa) rozvoja s mierou rozvoja, určenou hierarchicky vyšším riadením, buď kvôli vonkajšiemu zásahu, alebo chybami samoriadenia.

Tak, či onak, autonomizácia regiónov je sprevádzaná vznikom trvalých štruktúr regionálneho významu, kumulujúcich informácie na pravdepodobnostnej úrovni ich pamäte a pamäte ich elementov. Tieto štruktúry sú osnovou (základom, kostrou) adaptačnej časti informačného zabezpečenia činnosti regionálneho združeného intelektu a stoja nad regionálnym hierarchickým systémom štruktúrneho a bezštruktúrneho riadenia.

Ale hneď po vzniku autonómie regiónov sa ich vektory cieľov pravdepodobne málo líšia jeden od druhého obsahom cieľov a ich hierarchiou, pretože odrážajú predchádzajúcu cestu vývoja, spoločnú pre celý supersystém, interagujúci s jedným a tým istým prostredím (ak by sme regionálne objektívne špecifiká skúmali osobitne mimo tohto procesu). A okrem toho, spomenuté vektory cieľov sú zostrojené na osnove fundamentálnej časti, spoločnej pre všetky. Preto pravdepodobnosť tohto tvrdenia je vyššia vo vzťahu k zostave cieľov vektora, majúcich prvoradé priority, zavedené do fundamentálnej časti, determinovanej pamäte informačného zabezpečenia. Ale pri autonomizácii budú aj rozdiely v pravdepodobnostnej pamäti, adaptačnej časti, podmienené špecifikami tlaku prostredia v regiónoch a chybami interakcie s prostredím.

Stupeň osvojenia potenciálu rozvoja *autonómnymi regiónmi „rovnakého veku“* je podobný, lebo rozdiely v ich vektoroch cieľov majú náhodný charakter a sú podriadené jedným a tým istým pravdepodobnostným predurčenostiam. Informačná výmena medzi regiónmi a hierarchicky vyššie riadenie, pri ich skúmaní v dostatočne dlhom časovom intervale, pravdepodobnostne predurčujú vyrovnávanie kvality riadenia v regiónoch a spriemerovanie chybovosti vektorov cieľov regionálnych centier riadenia v súlade

s celosupersystémovou mierou rozvoja, určenou hierarchicky vyšším (objemnejším) riadením. Z tohto dôvodu činnosť regionálnych centier v koncentrácii riadenia plynie so striedavým úspechom. Pokiaľ proces prebieha týmto spôsobom, tak líder – koncentrátor riadenia, udržateľný počas celého časového intervalu, nevzniká.

Rôznorodosť do tohto procesu vnáša strata riadenia akéhokoľvek centra z vnútorných príčin regiónu, z ktorých hlavnou je vyčerpanie rezervy udržateľnosti ohľadom hĺbky zhody (identičnosti) vektorov cieľov v systéme „hierarchicky vyššie riadenie - regionálny združený intelekt (centrum riadenia) – na neho naviazané hierarchie štruktúr regiónu“. Toto - to je kríza konceptuálne neurčitého riadenia.

Hierarchicky Najvyššie riadenie sa od obyčajného vonkajšieho riadenia odlišuje tým, že z jeho uhla pohľadu je účelné odstránenie defektov v hierarchicky nižších vektoroch cieľov. Avšak na spodku (v hierarchii)* môže sloboda intelektov zájsť tak ďaleko, že pomoc Zhora bude odvrhnutá buď ako nepriateľská voči miestnemu (lokálnemu) subjektivizmu, alebo ako nerozpoznaná, nezodpovedajúca vlastným vektorom cieľov. V tejto situácii prichádza k strate riadenia, hoci kríza konceptuálne neurčitého riadenia by mohla byť prekonaná a prežitá v prípade prijatia pomoci Zhora.

Je pochopiteľné, že strata riadenia vzniká v regiónoch dôsledkom narušenia cirkulácie informácie v hierarchii ich vnútorných štruktúr. Následkom toho sa brzdia (v porovnaní s objektívne nevyhnutným tempom) procesy odstraňovania porúch v množstve vektorov cieľov a procesy zlaďovania množstva koncepcií riadenia rôznych hierarchických úrovní vo vnútornej organizácii regiónu. Takáto informačná uzavretosť, vznikajúca v rámci supersystému, narúša procesy priameho a spätného *zobrazenia*[126] *- celovesmírneho faktora,* zabezpečujúceho dolaďovanie čiastkových vektorov cieľov a procesov riadenia pod ich objemnejšie (a) hierarchicky vyššie až do Najvyššieho.

Je očividné, že sú možné **dve hlavné metódy koncentrácie riadenia** regionálnych centier v supersystémoch.

PRVÁ. Zničenie riadenia podľa plnej funkcie v konkurenčných regiónoch a pohltenie ich úlomkov. Sprevádza ho potlačenie procesu vytvorenia zborového intelektu a ako dôsledok v perspektíve **nekompromisný antagonizmus s celou hierarchiou vyššieho riadenia.**

Podrobne rozpíšuc plnú funkciu riadenia na úrovni celosupersystémového významu, je možné nájsť množstvo prostriedkov jej zničenia, zameraných na:

- potlačenie a zničenie súborného intelektu, skomolenie informačného zabezpečenia jeho činnosti, vyvolávajúce konfliktné riadenie v rámci regiónu a (alebo) konceptuálne neurčité riadenie v ňom;
- bezprostredné prevzatie priamych a spätných väzieb v obvode riadenia cez konkurentom nekontrolované hierarchické úrovne v objektívne vzniknuvšom jeho systéme riadenia;
- cieľavedomé vytvorenie a zavedenie takýchto regiónmi nekontrolovaných úrovní v ich organizácii, t.j. vytvorenie prenikajúcej regionálnej periférie centra iného regiónu alebo medziregionálneho centra, interagujúceho s niekoľkými regiónami bez príslušnosti ku ktorémukoľvek z nich;
- zničenie štruktúr riadenia, ich elementárnej bázy a nosičov informačno-algoritmického zabezpečenia atď.

[126] Tok (pre-dávanie) informácií z jedného fragmentu Objektívnej reality do druhého fragmentu, je sprevádzaný tým, že informácia sa ukladá do pamäte fragmentu-príjemcu.

Keď ktorékoľvek z regionálnych centier riadenia zavedie do svojho objektívneho vektora cieľov ako prvú prioritu:

v každom prípade koncentrovať riadenie v supersystéme bez ohľadu na čokoľvek, lebo TENTO cieľ ospravedlňuje (svätí)* *prostriedky jeho dosiahnutia,*

— tak vzniká vodca – koncentrátor riadenia.

Informačno-algoritmické zasahovanie s použitím cudzích systémov kódovania v podmienkach informačnej uzavretosti štruktúry, uskutočňujúcej toto zasahovanie, skúmané v dlhšom časovom intervale, sa ukazuje byť **očividne** najviac efektívnym. A toto je videné ako líderstvo v koncentrácii riadenia. Avšak líder je odsúdený zahynúť po „pôrode", keďže ním porodená štruktúra–koncentrátor, cez ktorú vplýva na druhých, sa informačno-algoritmicky uzatvára aj vo vzťahu k nemu samému. Táto štruktúra-koncentrátor vytvára systém riadenia, ktorého centrum získava plnú funkciu riadenia takisto na úrovni celosupersystémového významu a ktorého periféria preniká do všetkých regiónov.

Tento medziregionálny systém má tendenciu zhromažďovať a skrývať informácie, načerpané – ním získané vo všetkých vzájomne si konkurujúcich regiónoch. Dôsledkom je, že postupom času sa jeho skúsenosť v procese fungovania v minimálnej miere odlišuje od skúsenosti celkového supersystému, zahŕňajúceho regióny. Okrem toho, v porovnaní s regiónmi, vystavenými spracúvaniu (manipulácii, ovplyvňovaniu)* medziregionálnym centrom, je jeho vlastná kultúra činnosti v najmenšej miere zasiahnutá poruchami rôzneho druhu (s*amozrejme, ak by sme nebrali do úvahy otázku o počiatočnej poruchovosti takého spôsobu koncentrácie riadenia a ním vytváranej sekundárnej poruchovosti osobitného druhu).*

Toto stavia centrum riadenia medziregionálneho systému nad všetky regióny, ale región líder-koncentrátor tým samým klesá významom na úroveň všetkých ostatných regiónov. Ďalej medziregionálne centrum dáva pozor – si chráni svoj monopol na vykonávanie plnej funkcie riadenia na úrovni celosupersystémového významu všade tam, kam len prenikne jeho periféria. Koncentrácia riadenia v supersystéme pod jeho vedením vyzerá v dlhodom časovom intervale ako rozloženie regionálneho autonómneho riadenia podľa plnej funkcie celosupersystémového významu a pohltenie úlomkov, zbavených takéhoto riadenia, konglomerátom s následným nepripustením znovuzrodenia samoriadenia v regiónoch podľa plnej funkcie na úrovni celosupersystémového významu.

Následkom takých udalostí sa v supersystéme rozširuje **medziregionálny konglomerát,** pre ktorý sú charakteristické nasledovné hlavné špecifiká:

- medziregionálne centrum riadenia získava kolosálnu rezervu udržateľnosti v porovnaní s každým z ostatných centier riadenia v konglomeráte;
- rezerva udržateľnosti procesov riadenia každého centra riadenia, kontrolovaného medziregionálnym je mizivá a je nastavovaná medziregionálnym centrom riadenia.
  Základom toho je viac alebo menej efektívna realizácia jeho monopolu na plnú funkciu riadenia na úrovni celosupersystémového významu a chronologicky dlhodobá neinformovanosť ním kontrolovaných centier (t.j. krátka a ohraničená pamäť a nechránenosť ich okruhov riadenia pred ovplyvňovaním cez nimi nekontrolované a nerozpoznané (neidentifikované) kanály informačnej výmeny, štruktúry, úrovne ich hierarchie, atď.).
- združený intelekt medziregionálneho centra vymieňa potenciál súborného intelektu ním kontrolovaných regiónov (podvrhuje seba namiesto neho)*;

- periféria medziregionálneho centra v prípade nevyhnutnosti vystupuje ako generátor autosynchronizácie v bezštruktúrnom riadení.

Celkový systém vzájomnej vloženosti - medziregionálne centrum a a ním kontrolovaná periféria regiónov - je riadený ako celok v dôsledku takmer plnej podriadenosti každého regiónu a jeho štruktúr konglomerátu ako celku. Avšak rezerva udržateľnosti riadenia konglomerátu, ako „ucelenosti“, je oveľa nižšia ako potenciálne možná v dôsledku zaťaženia čiastkových vektorov cieľov v konglomeráte mnohými chybami (obzvlášť pri porovnaní s hierarchicky Najvyšším vektorom cieľov vo vzťahu k supersystému). Podpora chybovosti vektorov cieľov v kedysi autonómnych regiónoch je základom - princípom vlády medziregionálneho centra. Celková nízkosť hĺbky zhody vektorov cieľov potenciálne hrozí konfliktami samoriadenia a vyžaduje vynaloženie zdrojov konglomerátu na ohraničenie samoriadenia na nižších hierarchických úrovniach a potláčanie rušivých procesov konfliktných samoriadení. Z týchto dôvodov je celková úroveň kvality riadenia supersystému ako celku nízka, aj keď proces koncentrácie riadenia plynie udržateľne, ale osvojenie potenciálu rozvoja sa umelo zdržiava do momentu ukončenia koncentrácie riadenia.

Na stratu riadenia v konglomeráte je nutný vplyv dostatočne silného faktora na jeho regióny, na ktorého frekvenčné parametre je reakcia neefektívna (alebo nemožná) v dôsledku nízkej rýchlosti - pružnosti konania medziregionálneho centra v nastavení pre riadenie nevyhnutnej hĺbky zhody vektorov cieľov v konglomeráte. Napriek tomu je takáto strata riadenia zvratná **za podmienky,** že v supersystéme neexistuje iné centrum riadenia celosupersystémového významu podľa plnej funkcie riadenia. T.j. neexistuje konkurent, pripravený v ľubovoľnom momente podchytiť riadenie od konglomerátu odštiepených úlomkov, keďže samotné úlomky v momente vystúpenia z konglomerátu nie sú schopné byť nositeľmi plnej funkcie riadenia na celosupersystémovej úrovni.

No, k tomuto rozpadu a zjednoteniu úlomkov, ako spôsobu koncentrácie riadenia, existuje objektívna alternatíva. Je možná **DRUHÁ** cesta uskutočnenia koncentrácie riadenia – **predchádzajúce vpisovanie - predikčné začleňovanie**[127]. Centrum–líder, predbehnuvší vo vývoji nejakých konkurentov alebo chystajúci sa vyjsť, raz a navždy, z konkurenčného stavu s nimi, identifikuje ich a aj svoje objektívne a potenciálne vektory cieľov. Zahŕňa do svojho informačno-algoritmického vybavenia modely správania konkurentov, a takým spôsobom informačno-algoritmicky pohlcuje ich štruktúrne a bezštruktúrne riadenie. Na ceste ich **samostatného** objektívneho rozvoja v matrici možností on predchádzajúco rozvíja svoju činnosť tak, aby „konkurenti“, dosiahnúc príslušnú úroveň rozvoja, sa sami zapájali do jeho činnosti.

Takto on viaže na seba štruktúrnym a bezštruktúrnym spôsobom ich centrá riadenia a celý čas sa snaží o zavedenie a podporu maximálnej hĺbky zhody vektorov cieľov u seba a u „konkurentov“, ktorých on informačno-algoritmicky objíme - obsiahne a začlení do seba.

Toto postupom času vedie k zhodnému nekonfliktnému riadeniu, uskutočňovanému rôznymi centrami bez zničenia regionálneho riadenia, štruktúr, infraštruktúr a elementárnej základne konkurentov. Líder, koncentrátor riadenia, **predstihujúco – predbiehajúco - predikčne** buduje štruktúry a infraštruktúry, ktoré v budúcnosti bude využívať i on i akoby ním „pohltení“ konkurenti.

---

[127] V origináli **упреждающее вписывание**, kde **упреждающее** v doslovnom preklade znamená predchádzajúce. Slovo predchádzajúce v tomto kontexte treba chápať nie ako predošlé, ale ako tomu predchádzajúce, k tomu vedúce, predpokladajúce, k niečomu navádzajúce... **вписывание**, doslovne vpisovanie vo význame vchádzanie, začleňovanie sa... spolu voľne preložiteľné ako dopredu predpokladané - **predikčné začleňovanie** – pozn. prekl.

V najdokonalejšej forme sa pri predchádzajúcom vpisovaní - predikčnom začleňovaní každé konanie konkurenta alebo protivníka nevníma začleňujúcou (integrujúcou) stranou ako ujma – škoda, ale ako prínos s nejakým pozitívnym efektom.

Predchádzajúce vpisovanie - predikčné začleňovanie je postavené na princípe:

Cieľ ospravedlňujÚ prostriedky, čiže: **Účel svätiA prostriedky.**

V tomto „**U/A**“ je celý rozdiel: chybný cieľ je len okamih – krátka epizóda v dlhom procese používania bezchybných prostriedkov, na rozdiel od ničenia, kde zámerne zlé, nemravné prostriedky poškvrňujú blahý - prospešný cieľ.

Predchádzajúce vpisovanie - predikčné začleňovanie *v porovnaní* ***s deštrukciou kvôli integrácii úlomkov*** vytvára hierarchiu štruktúr s minimálnym množstvom chýb v celej jej množine vektorov cieľov. **Predchádzajúce vpisovanie - predikčné začleňovanie sprevádza aj tendencia formovania súborného intelektu.** V procese predchádzajúceho vpisovania - predikčného začleňovania sa vytvára mnohoregionálny blok, majúci kolosálnu rezervu udržateľnosti z pohľadu hĺbky zhody objektívnych a potenciálnych vektorov cieľov v celom jeho množstve vektorov v porovnaní s konglomerátom, riadeným medziregionálnym centrom.

Okrem mnohoregionánych blokov sa môžu v supersystéme objaviť regióny, vyvíjajúce sa dlhodobo v informačnej izolácii od ostatného supersystému. Izolovaný samostatný rozvoj v takýchto podmienkach zbližuje, „spokrvňuje“ izolovaný región a blok. Oni (spolu i jednotlivo) majú väčšiu rezervu udržateľnosti riadenia vzhľadom na hĺbku zhody vektorov cieľov.

Koncentrácia riadenia môže v supersystéme v niektorých etapách osvojenia svojho potenciálu rozvoja ísť dvoma cestami súčasne. Niektoré riadiace centrá v supersystéme sa na nej objektívne viac prikláňajú k predchádzajúcemu vpisovaniu - predikčnému začleňovaniu, a druhé k ničeniu riadenia konkurentov a pohlcovaniu úlomkov.

Preto v niektorej etape procesu koncentrácie riadenia supersystému, objímajúceho - obsahujúceho regióny, je pravdepodobný stret – zrážka medziregionálneho konglomerátu a mnohoregionálneho bloku. Výsledok takéhoto stretu je určený nie celkovou silou - kapacitou zdrojov každej z konfliktných strán, ale subjektívnym faktorom, zviazaným hlavne s blokom.

Blok má objektívnu prevahu nad konglomerátom v rezerve udržateľnosti procesov v bloku, podmienenou väčšou hĺbkou zhody objektívnych a subjektívnych vektorov cieľov.

Avšak subjektívny vektor cieľov centra riadenia bloku (centra vydelivšieho sa v bloku) sa môže stať aj antagonistickým k jeho objektívnemu aj potenciálnemu vektoru cieľov, predovšetkým v dôsledku informačno-algoritmickej agresie medziregionálneho centra cez centrom bloku nekontrolované okruhy riadenia.

Z tohto dôvodu nie je blok zaistený pred zničením svojho centra riadenia, celoblokových štruktúr a infraštruktúry počas informačnej agresie medziregionálneho centra.

Ale pred následkami takejto agresie nie je zaistené ani medziregionálne centrum, lebo spolu s elementárnymi zdrojmi bloku a jeho úlomkami integruje do seba aj celý súbor procesov, objektívne plynúcich v bloku, podriadených objektívnemu vektoru cieľov bloku. Keďže objektívne vektory cieľov bloku majú krajne nízku chybovosť, tak integrácia bloku do konglomerátu vyžaduje v dostatočne krátkom termíne vniesť - infiltrovať chyby do

objektívnych vektorov cieľov bloku. Nato je potrebné: zastaviť činnosť vnútroblokových faktorov odstraňovania chýb vo vektoroch cieľov; a rozpoznať cieľové vektory, vládnuce v bloku, keďže zavedenie – infiltráciu chýb je nutné vykonať v čo najkratšom čase a cielene.

Avšak chápanie objektívneho vektora cieľov bloku v jeho súvzťažnosti s vektorom cieľov hierarchicky vyššieho objemnejšieho riadenia až do hierarchicky Najvyššieho je vec subjektívna a neľahká dokonca aj pre centrum riadenia bloku, a nieto ešte pre centrum riadenia kongomerátu.

To jest, pri chápaní sú možné chyby, z ktorých najťažšou je chápanie bloku ako konglomerátu, podobného vlastnému. Inými slovami, najťažšie zo všetkého je vyhodnotiť vektor chyby riadenia vo vzťahu k hierarchicky Najvyššiemu, t.j. potenciálový vektor cieľov bloku. Neidentifikovanie (nerozpoznanie) vektora chyby riadenia pohlcovaného systému je základom nepredpovedateľnosti následkov pohltenia, t.j. pravdepodobnostná predurčenosť katastrofického riešenia neurčitostí vo vlastnom riadení konglomerátu.

Druhá strana identifikácie vektorov cieľov je spätá s časovou tiesňou, v ktorom sa nachádza medziregionálne centrum v procese integrácie dostatočne rozsiahleho bloku do konglomerátu. Vec je v tom, že pokiaľ bol blok riadený svojim riadiacim centrom, bolo možné dostatočne presne rozpoznať objektívny celoblokový vektor cieľov i subjektívny vektor cieľov bloku, no najťažšie zo všetkého je vyhodnotiť potenciálový vektor cieľov bloku, obsahujúci reálne možnosti, nevyužívané jeho riadiacim centrom zo subjektívnych príčin.

Ciele vo vektoroch sú vždy zviazané s objektívnymi procesmi veľkého frekvenčného rozptylu. Nízkofrekvenčné kmitavé procesy v prírode sú väčšinou energeticky náročnejšie, ako s nimi rovnakokvalitatívne vysokofrekvenčné procesy a postupom času pohlcujú energiu a algoritmiku vysokofrekvenčných. Okrem toho, s vysokofrekvenčným procesom môže byť informačno-algoritmicky zviazaný nízkofrekvenčný proces, „obrusujúci“ plynulou krivkou maximá alebo minimá vysokofrekvenčného. Takým príkladom je. amplitúdová modulácia zvukového rádiovysielania[128].

Reakcia bloku na pokus - snahu o jeho integráciu do konglomerátu prebieha vo všetkých frekvenčných pásmach vzájomnej interakcie. Identifikácia nízkofrekvenčných procesov (nesúcich veľkú energiu) a procesov–ohýbajúcich (modulátorov)* vyžaduje veľa času, ktorého v časovej tiesni niet. Alebo vyžaduje obrátiť sa na štruktúry vonkajšieho riadenia, ktoré dlhodobo skúmali - sledovali blok a možno taktiež boli účastní v jeho riadení a majú svoje vlastné plány do budúcna vo vzťahu i k bloku, i ku konglomerátu. Pritom je to o to zložitejšie, že sa aktivizujú procesy, späté s potenciálovým vektorom cieľov bloku, ktorých intenzita bola zanedbateľná do začiatku integrácie bloku do konglomerátu (vlastne dôsledkom toho sa pokus pohltenia bloku konglomerátom aj stáva možným).

---

[128] Niekedy to bolo opísané v školských učebniciach fyziky.

Podstata veci je v tom, že materiálny kmitavý proces príslušnej frekvencie je vybraný ako prostriedok predávania informácií Amplitúda kmitania v tomto procese je riadene menená - upravovaná. Nazýva sa to amplitúdovou moduláciou. Vo výsledku, ak v zápise procesu zjednotíme amplitúdové hodnoty plynulou ohýbajúcou krivkou, tak ohýbajúca bude predstavovať kmitavý proces, patriaci k rozptylu s nižšou frekvenciou, ako nosný proces. Proces-ohýbajúca je informácia, predávaná nosným procesom.

Je to jeden zo spôsobov predávania zvuku v diapazóne (pásme) frekvencie rádiových vĺn. Nosný proces vysielania rádiových vĺn, patriaci vzťahovo k vysokofrekvenčnému pásmu (vo vzťahu k pásmu zvukových frekvencií), je modulovaný zvukovou frekvenciou.

O týchto procesoch má najlepšiu predstavu nie jednoducho vonkajšie, *ale iba hierarchicky Najvyššie (vo vzťahu k supersystému) riadenie, ktorému sa medziregionálne centrum dosiaľ protiví - vzdoruje.*

Avšak hĺbka zhody cieľového vektora hierarchicky vyššieho riadenia a objektívneho vektora cieľov bloku je kvôli pevnosti zostrojenia bloku metódou predchádzajúceho vpisovania - predikčného začleňovania hlbšia, ako u medziregionálneho centra. Je to kvôli tomu, že na rozdiel od bloku, vybudovanie konglomerátu predpokladá aj antagonizáciu fundamentálnej a adaptačnej časti informačnej výbavy. Preto podpora bloku Zhora je viac pravdepodobná, ako podpora konglomerátu.

Rozsiahlosť vektorov cieľov bloku; mnohonásobné duplikovanie bez inverzií a antagonizmov jedných a tých istých cieľov v rôznych čiastkových vektoroch cieľov rôznych fragmentov bloku, vytvárajúcich sa počas celého času existencie bloku, porovnateľného s časom vzniku autonómnych regiónov a medziregionálneho centra v supersystéme; subjektivizmus vnímania vektora cieľov zo strany medziregionálneho centra; činnosť faktorov obnovy autonómneho centra riadenia bloku podľa plnej funkcie (alebo niekoľkých centier, uskutočňujúcich v ňom paralelné riadenie a dosahujúcich zhodu riadenia, vychádzajúceho z každého z nich); pravdepodobnostná predurčenosť vyriešenia nekompromisného konfliktu medziregionálneho centra s hierarchicky vyšším (objemnejším) riadením – to medziregionálne centrum negarantuje po pravdepodobnej obnove riadenia v bloku podľa plnej funkcie, pritom s vyššou kvalitou a rezervou udržateľnosti riadenia, než predtým. Po tomto môže nasledovať efektívne včlenenie konglomerátu do bloku vďaka nízkej rezerve udržateľnosti periférie konglomerátu z hľadiska hĺbky zhody vektorov cieľov, lebo obnova riadenia bloku je podľa všetkého sprevádzaná rozpoznaním (identifikáciou) príčin straty riadenia v ňom, t.j. agresia medziregionálneho centra prestáva byť pre blok tajomstvom. Je to o to viac pravdivé, ak súborný intelekt bloku je agresiou konglomerátu už prebudený a jeho činnosť sa reálne prejavuje hoc len ako záblesky, ak nie ako neprerušovaný udržateľný proces.

Ak však k začiatku pohlcovania bloku konglomerátom v bloku už udržateľne funguje súborný intelekt, stanuvší sa novým ohnivkom - článkom v hierarchicky vyššom riadení vo vzťahu k elementom supersystému, tak je konglomerát proste odsúdený, lebo:

1. po prvé, zborový intelekt bloku má garantovanú hierarchicky vyššiu podporu;
2. po druhé, ľubovoľný zborový intelekt je sám o sebe mocnejší, ako združenie intelektu konglomerátu, pokúšajúce sa vymeniť - seba podsunúť za súborný intelekt bloku.

Porovnanie výkonnosti a zdrojových rezerv bloku a konglomerátu v tejto situácii nebude hrať úlohu, lebo strata riadenia v konglomeráte má pravdepodobnostne predurčene charakter stroskotania - kolapsu riadenia, a od konglomerátu odštiepený región objektívne potrebuje realizáciu plnej funkcie riadenia celosupersystémového významu, k uskutočňovaniu ktorej je on sám v momente odklonu nespôsobilý, a blok ju môže poskytnúť. Nakoľko chybovosť vektorov cieľov v regiónoch konglomerátu je udržiavaná umelo, tak na zvýšenie rezervy udržateľnosti riadenia regiónov, začlenených do bloku, stačí centru bloku ako minimum nebrzdiť celosupersystémové faktory odstraňovania defektov v ich vektoroch cieľov a ako maximum - cieľavedome odstraňovať v regiónoch rozpoznané defekty.

Postup - konanie bloku vo vzťahu k regiónom konglomerátu je tým istým postupom, ktorý bude nútené podniknúť aj samotné medziregionálne centrum riadenia na svoju záchranu v konflikte s hierarchicky vyšším (objemnejším) riadením, predpokladajúcim osvojenie si

potenciálu rozvoja supersystému. Preto vo svojom konaní, uskutočňujúc predchádzajúce vpisovanie – predikčné začleňovanie, blok neprotirečí tendenciám osvojenia potenciálu rozvoja. Ale konanie medziregionálneho centra v minulosti i v perspektíve protirečí tejto tendencii. To sa prejavuje v predchádzajúcom vpisovaní - predikčnom začleňovaní - vkladaní vysokofrekvenčných procesov do nízkofrekvenčných. Ak sa to nerobí, tak vysokofrekvenčné, nevložené procesy zrodia ich modulujúce (objímajúce) neriadené nízkofrekvenčné procesy, čo ústi do neorganizovanej erupcie - spontánneho výronu energie so sprievodným zničením štruktúr supersystému, jeho elementárnej bázy a stratou jeho informácií. Vyzerá to ako kolaps riadenia a vo svojej podstate je variantou katastrofického riešenia neurčitostí v dôsledku chybovosti v riešení úloh o predpovedateľnosti správania sa (alebo vzdania sa riešenia takej úlohy).

Aby sa tomuto vyhlo, musí proces riadenia prebiehať v súlade s hierarchicky Najvyšším riadením. Je teda nutné Ho vedieť rozpoznať v množstve informačných tokov *proste vonkajšieho riadenia* vo vzťahu k supersystému a nie zavrhovať jeho upozornenia, ktorých účelnosť môže aj byť nejasná na úrovni informovanosti supersystému.

* * *

Vo vzťahu k spoločenstvu, skúmanému ako supersystém, to znamená, že algoritmika predchádzajúceho vpisovania – predikčného začleňovania sa má rozvíjať orientovaním sa na prechod k Človečiemu typu stroja psychiky ako k jedinému normálnemu pre ľudí. **V takom prípade je najefektívnejšia v zmysle dosiahnutia cieľov a nezvratnosti výsledkov, lebo sa rozvíja v riečisku Božieho Zámeru - Prozreteľnosti a za priamej i sprostredkovanej podpory hierarchicky Najvyšším všeobjímajúcim riadením**.

Avšak aj nositelia démonického typu stroja psychiky môžu v svojom rozvoji dosiahnuť uskutočnenie koncentrácie riadenia metódou predchádzajúceho vpisovania – predikčného začleňovania. Ale aj v tomto prípade budú u nich nevyhnutné konflikty s hierarchicky Najvyšším všeobjímajúcim riadením jak pri uskutočňovaní riadenia v rámci ich autonómneho regionu supersystému, tak aj za jeho hranicami v rámci celkového supersystému. Pri rozvíjaní algoritmiky predchádzajúceho vpisovania – predikčného začleňovania na osnove démonického typu stroja psychiky, pri jej nesporne vyššej efektivite, než u algoritmiky rozvrátenia a pohlcovania úlomkov, bude nevyhnutne viesť k stroskotaniu riadenia, vrhnúc jej prívržencov do katastrofy, z ktorej niet východiska, alebo postaviac ich na hranu takejto katastrofy.

Vec sa má tak, že rozbitie autonómnych regiónov a formovanie konglomerátu je očividnejšie – ľahšie rozpoznateľné a menšie zlo, než formovanie bloku metódou predchádzajúceho vpisovania – predikčného začleňovania na osnove deamonického typu stroja psychiky. Vďaka nízkej kvalite riadenia v konglomeráte a nízkej rezerve udržateľnosti riadenia v ňom je ľahšie prejsť od konglomerátu k bloku a celostnému supersystému, v ktorých vládne Človečí typ stroja psychiky, ako prejsť k uvedenému bloku od bloku, v ktorom vládne démonický typ stroja psychiky.[129]

[129] V dejinách dnešnej globálnej civilizácie tento hviezdičkami oddelený text umožňuje pochopiť niektoré výnimočnosti priebehu II. svetovej vojny 20. storočia.

Ruské cárske impérium predstavovalo (podľa niektorých názorov)* blok, prežívajúci krízu riadenia. Subjektívny vektor cieľov jeho centra riadenia nezodpovedal objektívnemu celoblokovému. To odkrylo možnosť uskutočniť pokus rozdelenia Ruska a pohltenia jeho úlomkov Euro-Americkým (kreditno-finanančným)* konglomerátom (kontrolovaným formátormi tzv. biblického úrokovo-otrokárskeho globálneho akvizičného konceptu koncentrácie moci)*. Ale ZSSR pod vedením J. V. Stalina bol ako predtým blokom, v ktorom však prebiehal

* *
*

Pritom pohltenia bloku konglomerátom môžu byť sprevádzané pokusom nanútiť bloku konglomerátne stereotypy rozpoznávania vo vzťahu k celkovému supersystému hierarchicky vyššieho riadenia. Úspešnosť tohto pokusu závisí od vektora cieľov a udržateľnosti procesu hierarchicky vyššieho riadenia, spoločného vo vzťahu k bloku i konglomerátu a konkrétne - čo ono na danej etape uprednostní:

- urýchlenú koncentráciu riadenia zo strany konglomerátu, a potom zvrhnúť štruktúry jeho riadenia;
- formovanie súborného intelektu v bloku s pohltením konglomerátu do bloku pred zavŕšením koncentrácie riadenia podľa konglomerátno-medziregionálneho spôsobu;
- učenie súborného intelektu bloku dobru na príklade agresie konglomerátu.

Celkovo však *počas osvojovania potenciálu rozvoja supersystému* prebieha proces vytesnenia primitívnych schém riadenia rozvinutejšími, zabezpečujúcimi vyššiu kvalitu riadenia v zmysle uvoľňovania zdrojov. Pritom sa štruktúrne a bezštruktúrne riadenia stávajú nerozoznateľnými.

Už sme predtým preukázali, že aktuálne elementárne rezervy udržateľnosti supersystému, a tak aj jeho produktivita, sú tým vyššie, čím menej sa informačný stav pamäte elementov v procese ich fungovania líši od celkovej skúsenosti pamäte supersystému, nahromadenej za celé obdobie jeho existencie v danom prostredí. K tomu môžno doplniť: *a čím rýchlejšie sú každému z elementov v procese jeho činnosti dostupné voľné intelektuálne zdroje*

proces prekonania defektnosti vektorov cieľov: subjektívneho vektora cieľov centra riadenia voči objektívnemu celoblokovému.

Japonsko predstavovalo autonómny región, charakterom riadenia blízky blokovému typu, avšak na osnove deamonického typu stroja psychiky (a nekritickej bezhraničnej oddanosti Japoncov tradíciám lokálneho pyramídového systému).

Nemecko bolo časťou konglomerátu, v ktorom sa imitoval pokus prejsť k blokovému charakteru riadenia. Ten sa ukázal byť dostatočne úspešný na to, aby vyprovokoval Japonsko na vstup do zväzku s Nemeckom, za pre Japonsko krajne nevýhodných podmienok.

V týchto podmienkach sa agresívny potenciál Japonska (ním bola vytlačená už dokonca aj emisia obeživa pre regióny Ďalekého Východu ZSSR, ktoré predpokladalo obsadiť) vybil na USA úsilím vnútorného „slobodo“murárstva Euro-amerického konglomerátu, hľadajúceho (pre dav oficiálny)* dôvod na vstúpenie USA do vojny (z istých konkrétnych dôvodov)* na strane súperov Nemecka a úsilím špeciálnych služieb ZSSR za osobnej angažovanosti J. V. Stalina a L. P. Beriju pri riadení periférie sovietskej rozviedky v USA.

Pri bilancovaní vojny, zdalo by sa, vyhral Euro-Americký konglomerát. Blok Japonska s riadením na osnove deamonického (a „zombi“)* stroja psychiky sa dostal na hranu katastrofy, od ktorej ho zachránilo zastanie sa osobne J. V. Stalina. Ten kategoricky odmietol pripočítať japonského cisára k vojenským zločincom (z časti je pravdou, že do veľkej miery bol cisár naozaj bábkou v rukách japonských j-elitárnych „jastrabov“)*. Toto neumožnilo pohlavárom Euro-Amerického konglomerátu zlikvidovať monarchiu v Japonsku a zbaviť ho jeho národnej duchovnej podstaty podobne, ako to bolo urobené s Tureckom po I.svetovej vojne, v dôsledku prevzatia moci slobodomurárskym (dönmeh-om) režimom Ata-Türka. V dôsledku toho si Japonsko uchránilo potenciál ďalšieho svojbytného rozvoja.

Ale hlavné (pohľadu niektorých Rusov)* je to, že popri viditeľnom víťazstve Euro-Amerického konglomerátu sa predĺžil svojbytný vývoj bloku Ruska, a konglomerát pokračoval a pokračuje v stúpaní ku kríze riadenia metódou zasahovania do cudzích záležítostí, narúšania riadenia v susedných regiónoch a pohlcovania úlomkov.

supersystému. To predpokladá vysokú rýchlosť a priepustnosť kanálov informačnej výmeny medzi elementami vo vzťahu k času, nevyhnutnému pre elementy na obsluhu čiastkového cieľa, stojaceho pred každým z nich.

Používanie vonkajšej informácie, presahujúcej hranice možností vlastného informačného zabezpečenia elementu, musí pravdepodobnostne predurčovať vyššiu kvalitu jeho činnosti, ako jej ignorácia. Konkrétne z tohto dôvodu znečisťovanie informačného prostredia supersystému lživou informáciou zodpovedá za rozpad celostného riadenia supersystému a je prostriedkom koncentrácie riadenia metódou rozpadu s následným pohltením úlomkov. Rozšírenie lživej informácie – dezinformácie, pri všetkom tom, niekedy umožňuje rýchlo odstraňovať určité priebežné chyby riadenia. Avšak ďalší vývoj procesov je následne sprevádzaný vznikom chýb riadenia, vyvolaných práve touto lživou informáciou, ktorá zo supersystému nikam nemizne a v niektorej etape sa stáva základom chybného riadenia pri vybratí tejto dezinformácie z pamäte.

Konkrétne z tohto dôvodu niet rozdielu v spoločnosti medzi lžou zo ziskuchtivosti a „milosrdnou“ lžou „na spasenie“, pretože to spoločnosť i nechápe i bezbožne klame. Okrem toho, „dobromyseľná“ nezištná lož jedného „pre spásu“ môže byť „vodou“ na mlyn ziskuchtivosti iného.

Preto, ak sa úmyselne lživá informácia rozširuje v supersystéme, tak sa ňou zdržuje proces osvojenia jeho potenciálu, brzdí sa formovanie súborného intelektu a padá kvalita riadenia. A to vedie k otázke o udržateľnosti riadenia v podmienkach, keď do uzavretého systému je možný vstup nedôveryhodnej informácie, a takisto keď sa nedôveryhodná informácia skutočne do systému dostane.

Celú rôznorodosť procesov riadenia je možné porovnať s tromi typmi algoritmov kvality správania sa uzavretého systému.

Vo všetkých nižšie skúmaných prípadoch sa jedná o riadenie podľa plnej funkcie, v už predchádzajúcich kapitolách definovanom zmysle tohto termínu.

PRVÝ typ algoritmov vypracovania riadiaceho riešenia je znázornený na obr. 1

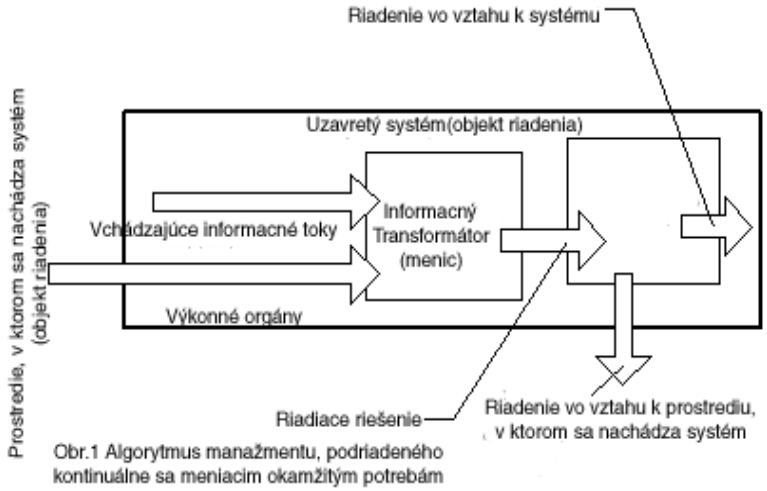

Obr.1 Algorytmus manažmentu, podriadeného kontinuálne sa meniacim okamžitým potrebám

Vstupný informačný tok (vonkajšie a vnútorné informačné väzby) prichádza do prevodníka - transformátora, kde sa na základe momentálne prebiehajúcej informácie vypracováva priebežné riešenie. To je následne predávané výkonným orgánom.

Sú možné také varianty zoskupenia - skombinovania vstupného toku informácií a charakteristík prevodníka – transformátora informácií, vypracuvajúceho riadiace riešenie, v dôsledku ktorých sa týmto spôsobom „samoriadiaci“ systém skutočne javí byť riadeným z vonku, ak niekto do jeho vstupu vovedie zodpovedajúci informačný tok, predvídajúc reakciu prevodníka – transformátora na každú z jeho variánt.

Ale aj keď takého riadenia z vonku niet, tak systém**,** neprestajne reagujúc na momentálnosť a podriaďujúc priebežnej momentálnosti takmer všetky svoje zdroje, nie je v stave udržateľne sa orientovať na dlhodobú perspektívu a, ako následok, pracovať na jej realizácii.

Nato, aby sme sa udržateľne orientovali na dlhodobú perspektívu a udržateľne pracovali na jej dosiahnutí, je nevyhnutné si túto <u>zadefinovanú perspektívu</u> pamätať - uvedomovať v každom okamihu spracovania momentálne prichádzajúcej informácie v procese vypracovania a uskutočnenia riadiaceho riešenia.

Ak je to dosiahnuté, tak riadenie prebieha podľa algoritmov druhého a tretieho typu.

DRUHÝ typ algoritmov riadenia je zobrazený na obr. 2.

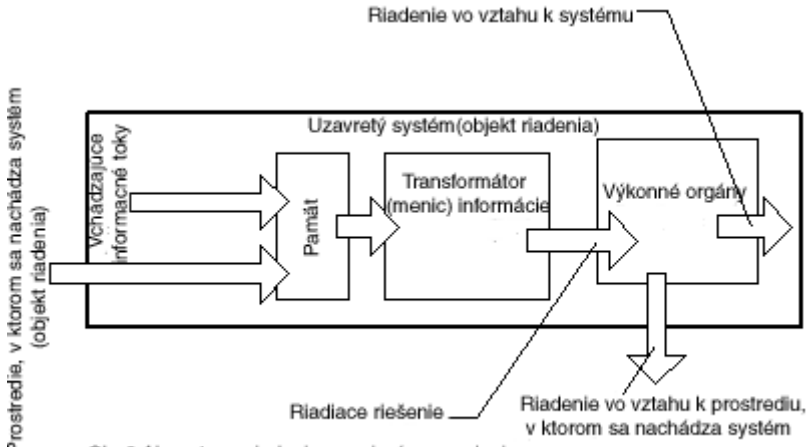

Obr.2 Algorytmus riadenia na princípe napojenia priebežného informacného toku na pamäť systému

Vstupný tok informácií, vnikajúc do systému, sa predovšetkým ukladá do jeho pamäte. Prevodník – transformátor informácie, vypracovávajúci riadiace riešenie, uskutočňuje výber informácií z pamäte, porovnávajúc pamäťou nahromadené informácie s neprestajne prichádzajúcou informáciou. Riadiace riešenie sa v podstate vypracováva na základe celej informácie pamäte, následkom čoho si systém zachováva v riadení udržateľnú orientáciu na ciele dlhodobej perspektívy. Je schopný ich dosiahnuť preto, lebo nestráca dlhodobé ciele v procese vypracovania a uskutočnenia riadiacich riešení v toku aktuálnej informácie. Odfiltrovávajúc na základe informácie pamäte <u>strategické riadenie</u> destabilizujúcu vysokofrekvenčnú zložku všemožného „zmätku“, systém, podriaďujúc sa jej s algoritmami prvého typu, stráca ciele dlhodobej perspektívy a v procese riadenia sa od nich odkláňa. Riadiac „v duchu“ algoritmiky tretieho typu si systém zachová udržateľnosť svojej práce.

Jednako len, pri priamom ukladaní prichádzajúcej aktuálnej informácie do pamäte je možné napadnutie obsahu pamäte a jej štruktúrnej organizácie. Svojim charakterom je analogické napadnutiu počítačovými vírusmi adresárového systému pevného disku a informácií, uložených v adresároch. Oni (vírusy, červy, trójske kone)* môžu zasahovať jak

databázy, tak aj algoritmy, na osnove ktorých prevodník - transformátor informácií vypracováva riadiace riešenie.

Inými slovami – je nevyhnutná ochrana pamäte, z ktorej prevodník – transformátor čerpá nevyhnutnú informáciu v procese vypracovania riadiaceho riešenia. To nás privádza k algoritmu tretieho typu.

TRETÍ typ algoritmov riadenia je zobrazený na obr.3.

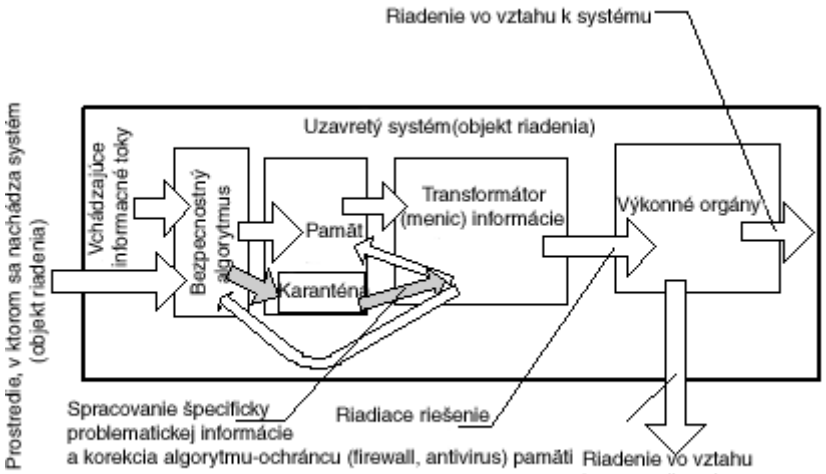

Obr.3 Algoritmus riadenia s ochranou pamäti systému pred kumuláciou(hromadením) nedôveryhodných informácií

V ňom všetko prebieha, ako v druhom type, ale pred uložením do pamäte prechádza vstupný tok informácie cez bezpečnostný algoritmus. Ten rozpoznáva nedôveryhodnú a podozrivú informáciu, vrátane pokusu o priame a nepriame (sprostredkované) riadenie zvonku. Prechod cez bezpečnostný algoritmus je kvôli tomu, aby sa vypracovanie riadiaceho riešenia zakladalo iba na informácii, vyhodnotenej ako spoľahlivá. V tých prípadoch, keď vznikajú ťažkosti s určením kvality informácie, algoritmus - strážca pamäte – ju umiestni do špecializovanej oblasti pamäte, znázornenej na obrázku 3 obdĺžnikom s názvom „Karanténa“, pre následné vyjasnenie dôveryhodnosti. Algoritmus, znázornený na obr. 3, predpokladá, že obdĺžnik s názvom „Transformátor (menič) informácie“ má v systéme najvyššie právomoci. Preto môže premiestňovať informacie z „Karantény“ do oblasti normálnej „Pamäte“ a meniť „Bezpečnostný algoritmus“ podľa miery nahromadenia skúsenosti systému s prostredím. To vyžaduje v procese riadenia prehodnotenie obsahu pamäte podľa kategórií „dôveryhodné“, „lživé“, „podozrivé“, „neurčené“.

Do očí bijúci rozdiel v správaní sa systémov, riadiacich sa na princípe algoritmov prvého typu a algoritmov druhého a tretieho typu, je v tom, že zmena vstupného informačného toku v algoritmike prvého typu vyvoláva okamžitú (vo vzťahu k rýchlosti reakcie „Prevodníka – transformátora informácie“) zmenu riadenia. A v algoritmoch druhého a tretieho typu zmena vstupného informačného toku nemusí vôbec vyvolať nejakú viditeľnú zmenu riadenia, alebo môže vyvolať zmeny v riadení až po nejakom, niekedy veľmi dlhom čase. Ak sa však do algoritmu vypracovania riadiaceho riešenia zapojí prognóza správania sa systému (použije sa schéma „prediktor-korektor“), tak zmena riadenia môže predbiehať zmenu toku vstupnej informácie (konať v predstihu)*. Jednako len, nehľadiac na túto navonok bezrozdielnosť v správaní sa systému vo vzťahu k vstupnému toku informácií, v algoritmoch druhého a tretieho typu sa vstupná informácia neignoruje. Pri ich porovnaní s algoritmikou prvého typu sa v nich informácia spracováva inak: tak, aby bola podriadená dosiahnutiu cieľov dlhodobej

perspektívy alebo, aby sa na jej základe ukázala nemožnosť dosiahnutia predtým systémom pre jeho riadenie určenej perspektívy[130].

Algoritmy tretieho typu zo skupiny popísaných majú najvyššiu odolnosť proti poruchám jak voči vysokofrekvenčným šumom prostredia a vlastným šumom systému, tak aj voči snahám riadenia systému zvonku, zameraných na podriadenie si riadenia na základe konania jeho vlastného prevodníka – transformátora informácií alebo na jeho vylúčenie z procesu riadenia.

Vynútenosť prechodu v riadení od algoritmu tretieho typu k algoritmu prvého typu pod tlakom okolností musí byť posudzovaná ako mimoriadna udalosť - výnimočný stav, havarijný režim riadenia, v ktorom prvoradou úlohou riadenia je odhalenie vnútorných rezerv systému a rezerv vonkajších okolností. Ich využitie umožňuje obnoviť normálne riadenie podľa algoritmiky tretieho typu.

Iba toto umožňuje vytvoriť rezervu udržateľnosti systému, udržiavajúc počas nejakého obdobia riadenie podľa algoritmov prvého typu. Pri principiálnom odmietaní prechodu od algoritmov riadenia prvého typu k algoritmom riadenia tretieho typu, sa rezerva udržateľnosti systému neodvratne vyčerpáva. V podstate takáto stratégia riadenia je garantovaným privodením neodvratnej katastrofy v budúcnosti. Táto stratégia pomerne často nachádza svoje vyjadrenie vo verejne známej fráze: "Tu niet kedy dumať a diskutovať! – robiť treba: sami vidíte, aká situácia nastala." No pridržiavanie sa tejto stratégie (stratégie typu „Pracovať! Nerozmýšľať!")* vedie k tomu, že katastrofa nevyhnutne nastupuje, ak sa okolnosti nezmenia samé od seba. No toto, jak je známe, nebýva, lebo okolnosti sa menia vplyvom nejakého riadenia.

Ak vyložene nedôveryhodná informácia sa v supersystéme nevyskytuje alebo v ňom vládnu algoritmy riadenia tretieho typu, ktorých efektívnosť je dostatočná, tak (v prípade osvojenia si potenciálu rýchlosti reakcie a priechodnosti kanálov informačnej výmeny) všetky štruktúry v hierarchickom rebríku - od elementu po supersystém - sa stávajú subjektívne neudržateľnými. Subjektívnu neudržateľnosť chápeme v tom zmysle, že ak štruktúra, nesúca nejakú informáciu a algoritmiku, sa stretáva s pre ňu neúmerným tlakom prostredia, tak *vychádzajúc zo zvýšenia kvality riadenia* ***celého supersystému*****,** sa môže ukázať výhodnejšie prerozdeliť informačno-algoritmický náklad elementov supersystému. Toto je v moci iba súborného intelektu, silného vonkajšieho riadenia a hierarchicky Najvyššieho riadenia.

Keďže neurčené vonkajšie riadenie môže byť aj agresívne vo vzťahu k supersystému a jeho elementom, tak otázka rozlíšenia pôvodcov - zdrojov vonkajších informačných prúdov v procese samoriadenia supersystému je otázkou Číslo 1 vždy.

[130] To posledné vyžaduje preorientovanie systému na iné ciele, alebo zaväzuje k jej likvidácii z dôvodu jej nepotrebnosti.

13.8. Vzájomne vložené supersystémy s virtuálnou štruktúrou

Ak supersystém vchádza do režimu udržateľného samoriadenia zo strany súborného intelektu, rozlišujúceho hierarchicky Najvyššie riadenie od vonkajších informačných vpádov a zabezpečujúceho túto schopnosť aj na úrovni organizácie ho tvoriacich intelektov, tak si osvojuje potenciál rozvoja v najkratšom čase. Z vnútra supersystému je tento stav chápaný ako bezkonfliktnosť samoriadenia elementov supersystému a ich organizácie (prepojenia) a maximálna úroveň ochrany pred tlakom prostredia, cez ktoré plynie hierarchicky vyššie objemnejšie riadenie.

Komplexnosť (celistvosť, jednota) informačno-algoritmickej a intelektuálnej základne[131] supersytému **v procese samoriadenia elementov,** v kombinácii s dominovaním - vládou *intelektuálnych schém riadenia typu prediktor-korektor*, stierajú rozdiely medzi štruktúrnym a bezštruktúrnym riadením a proces sa javí ako vzájomná vloženosť flexibilných – pružných, pohotových (virtuálnych) štruktúr v celosupersystémovej schéme prediktor-korektor u súborného intelektu.

Opakované obrátenie sa na pravdepodobnostnú pamäť s rovnakou otázkou bude dávať v tejto etape za rovnakej situácie stále menší rozptyl odpovedí. Nebude to šablónovitosť automatu, zodpovedajúceho úrovňou fundamentálnej časti informačného zabezpečenia, ale v istom zmysle optimálne riešenie v daných podmienkach pri danej úrovni rozvoja supersystému. Aj to, čo je vnímané ako „šablónovitosť riešení“, môže byť účelovým odmietaním riešení , ustupujúcich optimálnemu, za daných podmienok vonkajšej situácie a pri dosiahnutej vnútornej úrovni rozvoja.

Zavŕšením osvojenia potenciálu rozvoja môže supersystém slúžiť ako jedna z osnov - princípov pre nasledujúci krok evolúcie.

Po zavedení pojmu vzájomná vloženosť supersystémov vysvetlenie Dostatočne všeobecnej teórie riadenia sotva môže byť niečim iným, ako svojho druhu „opisom mechanizmu a princípov práce organu“[132]. Na to, aby bol niekto organistom, poznať mechanizmus daného nástroja je nevyhnutné. No potrebná je ešte technika hry, repertoár, vkus. Na tom všetkom je postavený potenciál rozvoja hudobníka, ktorý, čo sa jeho organizmu týka, je vzájomným vložením supersystémov, zostrojených z buniek, fyzikálnych polí, informačných a energetických tokov. Ale ak nebude poznať „mechanizmus organu“ a vedieť na ňom hrať, tak niekto na “klavíri v kroví“ zahrá preodporné „pesničky“, pred ktorými sa nebude kam podieť.

To značí, že je nevyhnutné nielen vnímať tok udalostí života svojimi zmyslami a pozornosťou - všímaním si, no aj vypracovať systém obrazno-logických predstáv o procesoch riadenia ako takých. Žijeme v takých časoch, keď je to najjednoduchšie spraviť na osnove nástroja, ktorý dostal názov „metóda dynamického programovania“.

[131] Bázy, os-novy..., t.j. možnosti zrodu súborného intelektu

[132] V danom kontexte sa má na mysli organ – hudobný nástroj – pozn. prekl.

14. Metóda dynamického programovania ako algoritmické vyjadrenie dostatočne všeobecnej teórie riadenia

Pri vysvetľovaní podstaty metódy dynamického programovania sa opierame o knihu „Kurz teórie automatického riadenia“ (autor Robert Pallu de La Barrière: „Cours d`automatique theorique”, francúzske vydanie z r. 1966, ruské vydanie - „Strojárenstvo“, vydanie z r. 1973), aj keď neopakujeme jeho vysvetlenie. Jednotlivé ustanovenia sú prevzaté z prednášky „Výskum operácií“ od J. P. Zajčenka (Kyjev, Vysoká škola, r. 1979).

Metóda dynamického programovania je funkčná, ak formálna interpretácia reálnej úlohy umožňuje splniť nasledujúce podmienky:

- Skúmaná úloha môže byť formulovaná ako *N*-krokový proces, opísateľný vzťahom: $X_{n+1} = f(X_n, U_n, n)$, kde
  n — číslo jednej z množiny možných stavov systému, do ktorej on prechádza po zavŕšení *n*-tého kroku;
  X_n — stavový vektor systému patriaci spomínanej *n*-tej množine (*n*-tej v poradí množine)*;
  U_n — riadenie, vypracované v kroku *n* (krokové riadenie), prevádzajúce systém z jeho možného stavu v *n*-tej množine do jedného zo stavov ($n + 1$) množiny. Pre názornú predstavu je potrebné si pozrieť obr. 4., o ktorom bude reč neskôr.
- Štruktúra úlohy sa nesmie meniť pri zmene predpokladaného počtu krokov *N*.
- Rozmer - veľkosť priestoru parametrov, ktorými je opisovaný stav systému, sa nesmie meniť v závislosti od množstva krokov *N*
- Výber riadenia na ľubovoľnom kroku (z *N*-krokov)* nesmie popierať - negovať voľbu riadenia na predchádzajúcich krokoch.
  Inými slovami: optimálny výber riadenia v ľubovoľnom z možných stavov musí byť určený - podmienený parametrami skúmaného stavu, a nie parametrami procesu, v priebehu ktorého systém do skúmaného stavu prišiel.
  Čisto formálne, ak jednému stavu zodpovedajú rôzne deje predchádzajúce jeho vzniku, vplývajúce na nasledujúci výber optimálneho riadenia, tak metóda umožňuje začleniť popis predchádzajúcich dejov do vektora stavu. To vedie k zväčšeniu rozmeru vektora stavu systému. Po tejto operácii to, čo sa do jej prebehnutia opisovalo ako jeden stav, sa stáva množinou stavov, odlišujúcich sa navzájom komponentami vektora stavu, opisujúcimi predchádzajúce deje procesu.
- Kritérium optimálneho výberu následnosti krokových riadení U_n a zodpovedajúcej trajektórie v priestore formálnych parametrov má tvar:
  $V = V_0(X_0, U_0) + V_1(X_1, U_1) + \ldots + V_{N-1}(X_{N-1}, U_{N-1}) + V_N(X_N)$

Kritérium V nazývame *plnou výhrou*[133] a ju tvoriace sčítance - *krokovými výhrami*. Pri úlohe je potrebné nájsť *postupnosť krokových riadení* U_n a trajektóriu, ktorým zodpovedá maximálna z možných *plných výhier.* Vo svojej podstate, plná „výhra“ V je mierou kvality riadenia *celého procesu.* Krokové výhry, aj keď sú súčasťou miery kvality riadenia celého procesu, však *vo všeobecnosti* nie sú mierami kvality riadenia na im prislúchajúcich krokoch. Metóda je totiž určená na optimalizáciu riadenia procesu ako celku, a *efektívne krokové riadenia* s veľkou krokovou výhrou, ale ležiace mimo *optimálnej trajektórie,* nie sú zaujímavé

[133] konečný ú-spech, dosiahnutie cieľa - šach-mat..., ang. “Full win“, “Full-house“ – najoptimálnejšie splnenie zadanej celkovej úlohy (cieľa). – pozn. prekl.

(resp. nie sú v záujme)*. Štruktúra metódy nezakazuje v nevyhnutnosti pre každý krok použiť kritérium stanovenia krokovej výhry V_n, odlišné od kritérií, prijatých pri iných krokoch.

S indexom *n* – ukazovateľom-určovateľom množstva možných vektorov stavu – v reálnych úlohách môže byť zviazaný nejaký meniaci sa parameter, napríklad: *čas, dráha, sila, miera spotreby zdrojov* a pod. To jest, metóda je použiteľná nie len na optimalizáciu riadenia procesov plynúcich v čase - trvalejších, ale aj na úlohy optimalizácie mnohovariantného jednorázového (momentálneho), alebo *čas* nevnímajúceho riešenia, ak takéto „bezčasové – nadčasové“, „neprocesné“ úlohy pripúšťajú ich viackrokovú interpretáciu.

Teraz sa obrátime k obrázkom 4 – 6, opakujúcim vzájomne súvisiace obr. 40, 41, 42 z kurzu teórie automatického riadenia R. P. de La Barrièra.

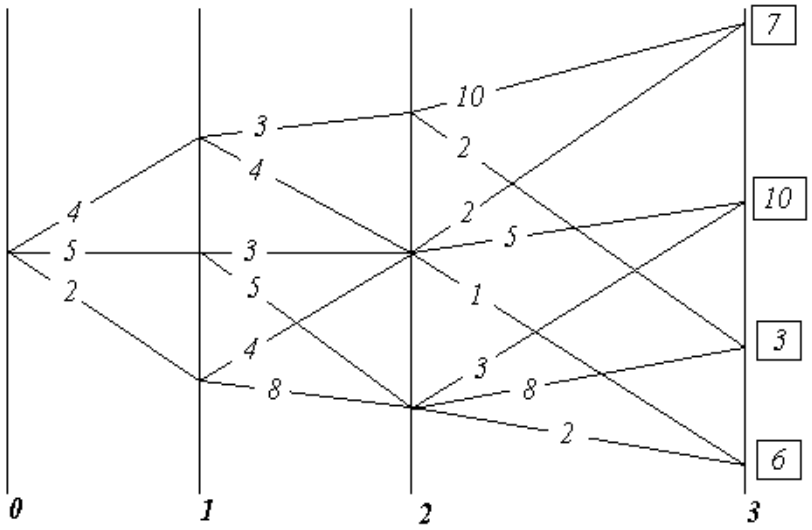

Obr. 4. K podstate metódy dynamického programovania.
Matrica možností.

Na obr. 4 sú znázornené počiatočný stav systému - «0» a množiny jeho možných následných stavov - «1», «2», «3», a taktiež možné prechody z každého možného stavu do druhého možného stavu. To všetko spolu sa podobá na (hraciu)* mapu stolnej detskej hry, po ktorej sa premiestňujú žetóny: každému prechodu - kroku zodpovedá jeho kroková výhra, a v proces zavŕšujúcej tretej množine je každému zo stavov systému pridané jeho vyhodnotenie, umiestnené v štvorci. Principiálny rozdiel od hry je v tom, že hádanie o výbere cesty, používané v detskej hre, na základe hádzania kociek alebo točenia vĺčka (česky „káči“)* a pod., je v reálnom riadení neprípustné, lebo toto – to je odovzdanie účelového -cieľavedomého riadenia tým silám, ktoré sú schopné riadiť (ovládať) padanie kociek, točenie sa vĺčka a pod., t.j. tým, pre ktorých v hre vybraný „generátor náhodnosti“ je dostatočne (vo vzťahu k ich cieľom) riaditeľné zariadenie.

Ak máme vybrať optimálne riadenie na prvom kroku, tak je nevyhnutné predvídať všetky jeho dôsledky v následujúcich krokoch. Preto popis algoritmu metódy dynamického programovania často začína z popisu výberu riadenia na poslednom kroku, vedúcom do jedného z proces zavŕšujúcich stavov. Pritom poukazujú na „pedagogickú prax“, ktorá dokazuje, že argumentácia pri popise algoritmu od zavŕšujúceho stavu k počiatočnému sa ľahšie chápe. Opiera sa totiž o *akoby už zložívšie sa (vzniknuvšie, existujúce)* podmienky

(okolnosti, situácie) k začiatku skúmaného kroku v tom čase, keď možné zavŕšenia procesu sú taktiež stanovené.

V súvislosti s týmto sa na obr. 5 analyzujú možné prechody do zavŕšujúcej - konečnej množiny stavov «3» z každého možného stavu v jej predchádzajúcej množine stavov «2», ako keby celá predchádzajúca dráha bola už prejdená a zostalo by len posledným výberom optimálneho krokového riadenia zavŕšiť celý proces.

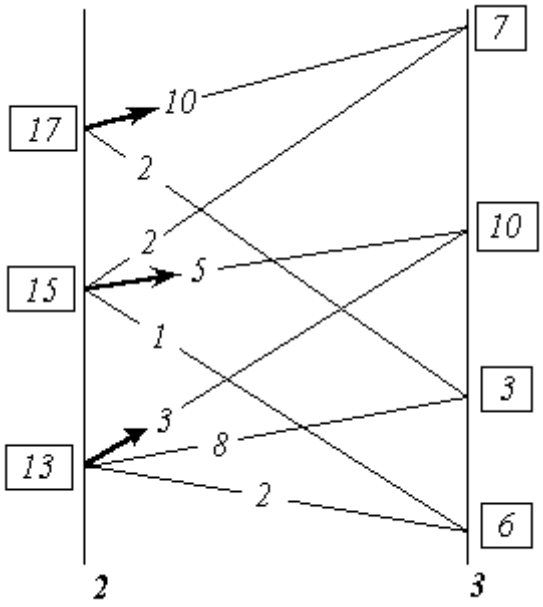

Obrázok 5. K podstate metódy dynamického programovania.
Analýza prechodov.

Pritom pre každý zo stavov v množine «2» sa určujú ***všetky*** *plné výhry (splnenie krokových cieľov)* ako súčet = „vyhodnotenie prechodu“ + „hodnota záverečního stavu“*. V množine «2», zo získaných pre každý zo stavov v ňom možných plných výhier, sa určuje a *zapamätáva* maximálna plná výhra a jej prislúchajúci prechod (fragment trajektórie). Maximálna plná výhra pre každý zo stavov v množině «2» je umiestnená do pravouhlého rámčeka a jej zodpovedajúci prechod je označený šípkou. Takých optimálnych prechodov z jedného stavu do druhých, ktorým prináleží jedno a to isté označenie plnej výhry, môže byť aj niekoľko. V tom prípade sú všetky v metóde nerozoznateľné a navzájom ekvivalentné, v zmysle stanoveného kritéria optimálnosti výberu trajektórie v priestore parametrov, ktorými sa opisuje systém.

Následne množinu «2», ktorá predchádza proces zavŕšujúcej množine «3», možno skúmať ako zavŕšujúcu, pretože sú známe ohodnotenia každého z jej možných stavov (maximálne plné výhry). Ďalšia optimalizácia postupnosti krokových riadení a výber optimálnej trajektórie môžu byť uskutočnené len na ešte nepreskúmaných množinách, ktoré v optimalizačnom procese predchádzajú množine «2» (t.j. na množinách «0» a «1»).

Takým spôsobom procedúra, ktorú ilustruje obr. 5, je funkčná na každom algoritmickom kroku metódy pri prechodoch z *n*-tej do (*n–1*)-tej množiny, začínajúc od zavŕšujúcej *N*-tej množiny do počiatočného stavu systému.

V dôsledku postupného párového krokovania - skúmania množín, pri prechádzaní celého ich súboru, sa určuje optimálna postupnosť súvislých - kontinuálnych krokových riadení, maximálne možná plná výhra a jej prislúchajúca trajektória. Na obr. 6 je hrubou čiarou znázornená optimálna trajektória pre rozoberaný príklad.

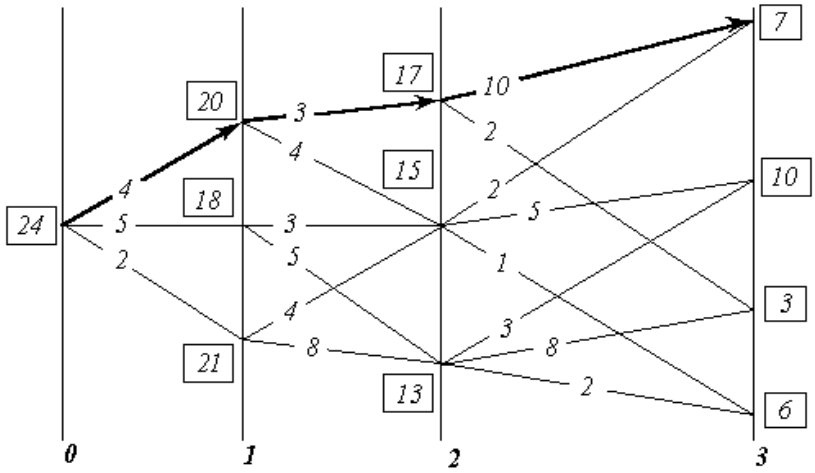

Obr.6 K podstate metódy dynamického programovania
Optimálna trajektória

V skúmanom prípade kritériom optimálnosti je súčet krokových výhier. Avšak kritérium optimálnosti môže byť konštruované aj ako vytvorenie *v každom prípade nezáporných* koeficientov.

Pretože výsledok (súčet, alebo súčin) sa nemení pri zmene postupnosti operácií so sčítancami, alebo sú-činiteľmi, tak algo-rytmus je funkčný aj pri krokovaní - skúmaní množín možných stavov v poradí, spätnom - opačnom k vyššie rozoberanému, t.j. od počiatočnej k zavŕšujúcej množine možných stavov.

Ak sú množiny možných stavov usporiadané v chronologickej postupnosti, tak to značí, že schéma výpočtu môže byť zostrojená jak z reálnej prítomnosti do prognózovanej *určitej* budúcnosti, tak aj z prognózovanej *určitej* budúcnosti do reálnej prítomnosti. Táto okolnosť hovorí o dvoch neformálnych vzťahoch reálneho života, nachádzajúcich sa mimo uvedeného algoritmu:

- Metóda dynamického programovania je formálne-algoritmicky necitlivá k charakteru príčinno-dôsledkových podmienenosti (konkrétne, ona nerozlišuje príčiny a následky). Z tohto dôvodu každá konkrétna interpretácia metódy v praktických úlohách sa musí zoraďovať s neformálnym súpisom - zohľadnením skutočných podmienenosti dôsledkov príčinami.
- Ak prognostika je v súlade s hierarchicky vyšším objemnejším riadením a čiastkové, do objemnejšieho vložené riadenie sa realizuje kvalifikovane, silou čoho proces plynie v súlade s hierarchicky vyšším objemnejším riadením, tak *NEEXISTUJE RIADIACO VÝZNAMNÝ ROZDIEL MEDZI <u>REÁLNOU PRÍTOMNOSŤOU A VYBRANOU BUDÚCNOSŤOU</u>.*
  Proces je celostný. Preto, z nejakého dôvodu ešte neuskutočnená, ale už mravne vybraná a objektívne Zhora nezakázaná budúcnosť, v nastavšej prítomnosti chráni tých, ktorí ju tvoria na všetkých úrovniach: počínajúc od ochrany psychiky pred

mámením pokušeniami, až po ochranu pred cielenou „fyzickou“ agresiou. To jest, ak matrica možných stavov (ona je však matricou možných prechodov) je vybraná v súlade s hierarchicky vyšším objemnejším riadením, tak ona samotná je ochranou i zbraňou, prostriedkom riadenia, na ktorý je napojených – ku ktorému je pripútaných všetkých šesť priorít prostriedkov zovšeobecnených zbraní a riadenia.

Objektívna existencia *matríc možných stavov a prechodov* sa prejavuje v tom, že v slepote možno „zatúlať sa“ do nejakých matríc prechodu a pocítiť na sebe ich objektívne vlastnosti. Posledné sa posudzuje subjektívne, v závislosti od vzťahu k týmto vlastnostiam, ako obdobia - zóny: výnimočného šťastia, trefy (česky „kliky“)* alebo ako nudného „kolotoča“ stereotypov alebo obdobia brutálnej smoly.

No pre používanie metódy dynamického programovania a jej osvojeniu sprévádzajúcich v algoritme neformálnych *životných prejavov matríc prechodu,* je nevyhnutné DODRŽIAVANIE HLAVNEJ z podmienok:

V úlohách optimalizácie procesov riadenia je metóda dynamického programovania („v tichosti medzi riadkami“ povedané – reálnej budúcnosti) funkčná iba vtedy, ak je určený vektor cieľov riadenia, t.j., musí byť vybratý, proces zavŕšujúci, určitý – jednoznačný - presný stav.

V skutočnosti (v realite) tento zavŕšujúci určitý stav musí byť vedome udržateľným a prijateľným procesom, ktorý objíma a zahŕňa uvedenou metódou optimalizovaný čiastkový proces. Ale výber a definovanie príslušných charakteristík procesu, do ktorého má riadený systém po zavŕšení algoritmu danej metódy vojsť, sa nachádza mimo tejto metódy - v oblasti „mystiky“ alebo v oblasti metód, vyvinutých vo svojej podstate v nematematických náukach a remeslách.

«Nech by bol akýkoľvek stav systému pred nasledujúcim krokom, riadenie na tomto kroku treba vyberať tak, aby výhra na danom kroku plus optimálna výhra na všetkých následných krokoch bola maximálna», - E. S. Wentcel, „Operačná analýza. Úlohy, princípy, metodológia.“ (M.,“Science“, r. 1988, str.109).

Neschopnosť určiť – definovať vektor cieľov riadenia (dosiahnutím ktorého sa má zavŕšiť danou metódou optimalizovaný proces) a (alebo) neschopnosť zistiť východzí stav objektu riadenia neumožňuje nasledovať toto odporúčanie. To *objektívne uzatvára* možnosti využitia metódy dynamického programovania, keďže začiatok a koniec procesu musia byť určené v priestore parametrov, na ktorých je zostrojený matematický (alebo iný) model metódy. Ten musí byť metodologicky správny - opodstatnený, čo je základom jeho súvzťažnosti s realitou. Pritom presnosť, jednoznačnosť *zavŕšenia* optimalizovaného procesu má pre riadenie väčší význam, než chyby a niektoré nepresnosti – nejednoznačnosť v identifikácii (rozpoznaní) počiatočného stavu objektu riadenia.

Vo vzťahu k nasledujúcim mnohovariantným krokovým prechodom je to o to spravodlivejšie, ak mat(r)ica možných stavov spadá pod známe ľudové príslovie: *“Všetky cesty vedú do „Ríma“, a ktoré do „Ríma“ nevedú - nevedú nikam, vedú do nebytia, do neexistencie*. Pre takýto druh procesov, ak je vybraný *v čase udržateľný* cieľ a k nemu vedie množstvo trajektórií, tak sa pri udržateľnom krokovom riadení „rozostup“ medzi optimálnymi trajektóriami, idúcimi k rovnakému cieľu z rôznych počiatočných stavov – pozícii, z kroka na krok zmenšuje, až do úplného zjednotenia optimálnych trajektórií v istom kroku. Toto tvrdenie je tým spravodlivejšie, čím lepšie je určený stav proces zavŕšujúceho vektora cieľov v priestore parametrov. V analógii s matematikou to možno nazvať asymptotickou množinou

trajektórií: asymptotičnosť množiny trajektórií je vyjadrená tým, že „všetky cesty vedú do „Ríma“ – v „RIM“...“[134]

A vo všeobecnejšom prípade, odporúčania Nového Zákona a Koránu potvrdzujú možnosť získania požehnania, milosti Všedržiteľa nezávisle od počiatočného stavu („hriešnosti“ človeka) v tom momente, keď precitol a uvidel svoje skutky takými, akými sú.

Druhá poznámka sa vzťahuje už k praxi – k vstupe do matrice prechodu. Ak počiatočný - východzí stav systému je určený s chybou, väčšou ako je prípustná pre vstúpenie do matrice prechodu z reálneho počiatočného stavu do vybraného konečného, tak riadenie na osnove samo o sebe bezchybného algoritmu metódy dynamického programovania privedie k úplne iným výsledkom, a nie k vypočítanému optimálnemu stavu systému. Natvrdo povedané: „Netreba vychádzať z miestnosti na vysokom poschodí cez v nej otvorené okno.“

To jest, metóda dynamického programovania, nevyhnutnosťou jak jednoznačnosti vo výbere konečného stavu-procesu, tak aj zistenia skutočného, opravdivého počiatočného stavu, je *sama o sebe* chránená pred jej zneužitím na názornú vedeckú imitáciu optimalizácie riadenia pri jeho neexistencii. To odlišuje metódu dynamického programovania predovšetkým od aparátu lineárneho programovania[135], do ktorého možno zahrnúť „expertami“ improvizované hodnotenia váhových koeficientov v kritériách optimalizácie *Min (Z),* alebo *Max (Z)*.

* * *

Táto ochrana *samo sebou* pred nesvedomitým, nepoctivým využitím je nepriamo vyjadrená aj v literatúre dnešnej oficiálnej ekonomickej vedy. Keďže oficiálna veda sa nezadefinovala - nestotožnila s tým, čo je vektorom cieľov riadenia vo vzťahu k ekonomike štátu, tak nestretávame sa ani s publikáciami ohľadom využitia aparátu dynamického programovania na optimalizáciu riadenia makroekonomických systémov regiónov a celých štátov počas dejinne dlhodobých intervaloch.

Príkladom toho je napr. „Matematická ekonomika v osobnom počítači“ vydaná M. Kubonivom[136], v ktorej kapitola o riadení ekonomiky obsahuje výlučne makroekonomické interpretácie aparátu lineárneho programovania. Priamo tak je aj nazvaná: „Riadenie v ekonomike. Lineárne programovanie a jeho použitie“. Nič však nehovorí o vektore cieľov riadenia a prostriedkoch riadenia. V predtým citovanej učebnici J. P. Zajčenka je opis metódy dynamického programovania taktiež postavený na úlohách iného charakteru.

Jednako len, pri motivácii odmietnuť makroekonomické interpretácie metódy dynamického programovania, sa autori zvyčajne odvolávajú na v numerickej matematike tzv. „prekliatie rozmernosti“. Ono je vyjadrené tým, že rast rozmeru priestranstva parametrov úlohy N vyvoláva rast objemu výpočtov, proporcionálny N^k, kde koeficient úrovne $k > 1$.

[134] V niektorých kultúrach (napr. v ruskej, ale aj na Slovensku v niektorých nárečiach) sa namiesto smerovej predložky „do“ používa „v“ , napríklad, namiesto „vybral sa do šíreho sveta“, „vybral sa v šíry svet“ , tu konkrétne „v RIM“, čo sa čítavalo, ...číta - umožnuje čítať aj zprava doľava. Zprava prečítaný výraz RIM = MIR (v starosloviančine svet) môže znamenať v mnohých euro-indických jazykoch aj MIER, MIERU. – dopl. prekl.

[135] Ohľadom lineárneho programovania viď. odborná literatúra.

[136] Preklad z japončiny, Moskva, „Financie a štatistika“, r. 1991, na základe japonského vydania z r. 1984 – osobná príručka

Takýto nelineárny, nadproporcionálny rast objemu výpočtov skutočne mnohé výpočtové funkčné procedúry – postupy robí nepoužiteľnými pri riešení praktických úloh. Jak kvôli veľkej potrebe výpočtových časov počítačov, tak aj z dôvodu nahromadenia chýb v daných aproximovaných (približných, t.j. nie celkom presných ale dostatočne blízkych presnému, aby boli použiteľné)* výpočtoch. Ale toto „prekliatie rozmernosti“ sa nevzťahuje len na metódu dynamického programovania, ale aj na druhé metódy, s ktorými, jednako len, sa stretávajú v ich makroekonomických interpretáciách.

* *
*

TOTO JE DOLEŽITÉ! VENUJTE NASLEDOVNÉMU POZORNOSŤ A POCHOPTE! - Ak chápeme matematiku ako vedu o objektívnej vševesmírnej miere (cez výraz “ять”)[137] a v jej pojmovom, terminologickom aparáte a symbolike vidíme jeden z ľudstvu poskytnutých prostriedkov opisu objektívnych čiastkových procesov, nimi vyčlenených z nejakých objemnejších procesov, tak *každý opis metódy dynamického programovania je skráteným výkladom celej doteraz vysvetľovanej Dostatočne všeobecnej teória riadenia. Včítane aj jej „mysticko“-religióznych aspektov; avšak - jazykom matematiky.*

Aby sme to objasnili, pozrime sa na obr. 7, pamätajúc na skoršiu poznámku o určení počiatočného stavu s dostatočnou presnosťou pre vstúpenie do mat(r)ice prechodu.

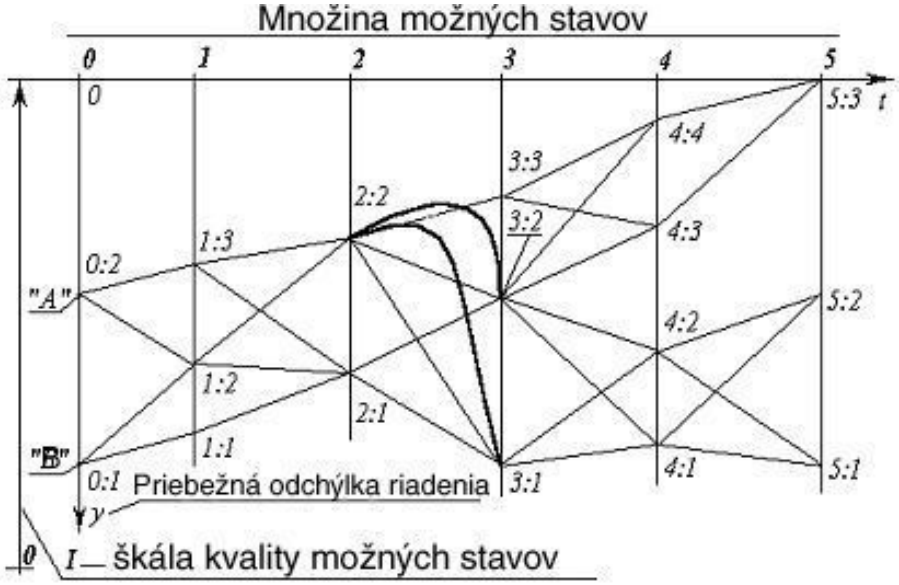

Obr. 7. Dynamické programovanie, Rozlíšenie a Dostatočne všeobecná teória riadenia

Na obrázku sú znázornené:
- dva objekty riadenia “A” a “B” v počiatočnom stave;
- tri objektívne možné zavŕšujúce stavy (množina «5»);
- množiny («1» — «4») možných medzistavov;
- cesty objektívne možných prechodov z každého stavu do stavov iných.

[137] “ять” – v slovenčine „**ať“** - koncovka slovies napr.: kon**ať**, pracov**ať**, rozmýšľ**ať**... in-, či trans-formov**ať** atď. V možnej interpretácii staroslovienčiny (vo verzii Все**Я**Светная Грамота) ide pri danom znaku aj o pojem ako MIERA, tvorenie, sTrojenie – pozn. prekl.

Obr. 7 možno prirovnať k nejakého fragmentu vševesmírnej miery rozvoja (mnohovariantného predurčenia bytia) - jednej zo zložiek trojjedinosti MIM (Matéria-Informácia-Miera).

Ak prijmeme takéto spodobenie obr. 7, tak objektívne je možný prechod z ľubovoľného počiatočného stavu «0:1» alebo «0:2» do ľubovoľného zo završujúcich stavov «5:1», «5:2», «5:3». Avšak táto objektívna možnosť môže byť ohraničená subjektívnymi kvalitami riadičov-manažérov, zameriavajúcich sa previesť objekty «A» a «B» z počiatočného stavu do jedného zo završujúcich stavov.

Ak je Zhora dané Rozlíšenie, tak riadič «A» (alebo «B») stiahne z objektívnej miery "pauzák - kópiu", na ktorej bude vidno hoci len jedinú z množstva možných ciest prevedenia objektu z počiatočného stavu do množstva završujúcich. Ak Rozlíšenie je nie dané, stratené, alebo odvrhnuté v honbe za chtíčom, alebo nezmyselnou vierou v nejakú tradíciu, no nie Bohu podľa svedomia, tak na "pauzáku" budu chýbať niektoré cesty a stavy. A môžu "sa objaviť" objektívne nemožné cesty a stavy, objektívne neexistujúce v skutočnej - pravdivej Bohom danej Miere - predurčenosti bytia. Okrem toho, podľa subjektívnej svojvôle riadiča sa vyberá aj želaný príslušný završujúci stav z ich množiny. Zodpovedajúco tomu, nasledovanie vlastného výmyslu alebo chyba pri výbere najvhodnejšieho završujúceho stavu sa môže završiť katastrofou s nezvratnými následkami.

No matrica možných stavov, znázornená na obr. 7, *pravdepodobnostne predurčuje* iba čiastkový proces v nejakej vzájomnej vloženosti procesov. Z tohto dôvodu, každý z počiatočných stavov «0:1», «0:2» môže patriť buď jednému a tomu istému, alebo rôznym objemnejším procesom, v riadiacom zmysle hierarchicky vyšším vo vzťahu k skúmanému procesu. To sa týka aj každého zo završujúcich stavov «5:1», «5:2», «5:3» v páre „východzie - završujúce" stavy. Každý z objemnejších procesov má vlastné charakteristiky a smerovanie toku udalostí v ňom.

Môže sa ukázať, že cieľ «5:1» je veľmi príťažlivý, ak sa naň pozrieme z množstva počiatočných neuspokojivých stavov. No nie je vylúčené, že objemnejší proces, ku ktorému završujúci stav «5:1» patrí ako medzistav, silou vzájomnej vloženosti procesov, sa na jednom z nasledujúcich krokov završi plnou a nezvratnou katastrofou. Napríklad cieľ «5:1» znamená nemeškať na „Titanik", vyplávajúci na svoju prvú plavbu, ... ktorá sa stala tragickou a jeho poslednou. Aby sme si nevyberali takýto cieľ z množstva objektívne možných, treba byť v súlade s Hierarchicky *Najvyšším* Objemnejším Riadením, ktoré zadrží čiastkové, s ním zladené riadenie pred výberom takéhoto cieľa, patriaceho k procesu odsúdenému na likvidáciu.

Ale ak obr. 7 je „pauzák" z objektívnej miery, tak sa môže stať, že nejaký završujúci stav, javiaci sa vektorom cieľov, je vlastným výmyslom - konštrukciou, vyjadrujúcou želanie „sadnúť na dva vlaky naraz". Inými slovami, rôzne komponenty vektora cieľov patria k dvom alebo viac vzájomne sa vylučujúcim hierarchicky vyšším objímajúcim procesom, plynúcim súčasne.

Ide o jeden z prípadov neurčitosti a defektnosti vektora cieľov, robiaci metódu dynamického programovania nefunkčnou a reálny proces „riadenia" neudržateľným. Jedna a tá istá „loďka" totiž nemôže pristáť i na pravom i na ľavom brehu súčasne, aj ak sa pútavá krása na oboch brehoch, pri pohľade z diaľky - spoza ohybu rieky - zmiešava, tvoriac obraz na piknik vhodného, celkom útlného miesta. Aby sme si nevybrali takýto vektor cieľov, je taktiež nevyhnutné, aby Zhora bolo dané Rozlíšenie pravého a ľavého „brehu" toku bytia.

To jest, algoritmus dynamického programovania, aj keď ho možno spustiť, sprevádza ešte jedna vonkajšia okolnosť, ktorá je tiež očividná, rozumie sa "samo-sebou", ale vo väčšine prípadov sa ignoruje: *stav završujúci čiastkový optimalizovaný proces musí patriť k objemnejšiemu procesu, ktorý má <u>vedome</u> prijateľné vlastné charakteristiky toku udalostí v ňom*.

Po výbere cieľa, patriaceho vo vzájomnej vloženosti k *objemnejšiemu procesu* s prijateľnými charakteristikami udržateľnosti a smerovania toku udalostí v ňom, je nevyhnutné rozpoznať cesty prechodu a vybrať optimálnu postupnosť následných krokov, vedúcu do vybraného stavu, završujúceho daný čiastkový proces; t.j., nevyhnutne vybrať koncepciu riadenia.

Koncepcia riadenia v objektívnej miere, má vlastné charakteristiky, ktoré spolu so subjektívnymi charakteristikami subjektu–riadiča, vytvárajú pravdepodobnostnú predurčenosť uskutočnenia koncepcie riadenia týmto konkrétnym riadiacim subjektom. Hodnota pravdepodobnostnej predurčenosti úspešného završenia procesu je objektívna hierarchicky vyššia miera, ocenenie uzavretého systému «objekt + riadič + koncepcia», na rozdiel od pravdepodobnosti - objektívnej miery systému «objekt + objektívne existujúca koncepcia riadenia».

Preto, čím nižšia je pravdepodobnosť prevedenia objektu do želaného završujúceho stavu, tým vyššia musí byť kvalifikácia riadiča, zvyšujúca stupeň - hodnotu pravdepodobnostnej predurčenosti úspešného završenia procesu riadenia.

Úmerne povedanému, uznanie nejakej koncepcie administrátorom sa môže u neho prejaviť jeho odchodom z funkcie z vlastnej iniciatívy, vyplývajúcej z uvedomenia si svojej neschopnosti realizácie ním uznanej koncepcie riadenia. Neprijatie koncepcie sa zasa môže prejavovať ako vyhlásenie jej prijatia a následné úprimné horlivé, *no nekvalifikované* úsilie o jej uskutočnenie. Oni to privedú k tomu, že koncepcia bude diskreditovaná, nakoľko kvalifikovaní riadiaci pracovníci, schopní ju uskutočniť, nebudú pripustení k riadeniu z dôvodu osobnej žiarlivosti, dychtivosti po sláve, peniazoch, alebo ešte niečoho zo strany dobromyseľného domýšľavého nekvalifikovaného nedočloveka.

Následkom neidentickosti *pravdepodobnosti (matematickej)* a *pravdepodobnostnej predurčenosti* môže byť aj veľmi dobrá koncepcia zahubená jej zlými vykonávateľmi. Na bicykli sa lepšie jazdí ako na trojkolke, no nie všetci to vedia. Dokonca niektorí ešte budú dokazovať, že na bicykli sa jazdiť ani nedá, lebo padá aj sám od seba, a nieto ešte s na ňom sediacim človekom, a o to viac za jazdy, - ak doteraz nevideli ako na bicykli jazdia. A tretí, sami nevediac a neželajúc učiť sa jazdiť, zo žiarlivosti nedajú bicykel tým, ktorí to vedia.

Preto, po prijatí rozhodnutia o realizácii koncepcie je nevyhnutné sebe samému sa pridržiavať konceptuálnej samodisciplíny a vychovávať ku konceptuálnej samodisciplíne okolitú spoločnosť. T.j. nevyhnutne podporovať dostatočne vysokú kvalitu riadenia na každom kroku všetkými prostriedkami, aby sme sa na začiatku ďalšieho kroku neocitli v situácii, z ktorej v súlade s vybranou koncepciou riadenia prechod objektu do vybraného završujúceho stavu bude nemožný. Tento prípad - odklonenie z vybranej cesty «2:2» → «3:3», znázornený oblúkom z «2:2» → «3:1» - je nezvratným neúspechom riadenia, po ktorom je nemožný prechod do stavu «5:3». Oblúk «2:2» → «3:2» je zvratný neúspech riadenia v tom zmysle, že je potrebné korigovavanie koncepcie, vychádzajúc zo stavu «3:2», ktorý sa teraz skúma ako počiatočný.

Ak na obr. 7 objektívnej hierarchicky vyššej miere kvality stavov, v ktorých sa môžu nachádzať objekty subjektov–riadičov «A» a «B», zodpovedá škála kvality možných stavov «***I***», tak pre ich dobro je účelný prechod z množiny stavov «0» do stavu «5:3». Avšak ich výber nasmerovania škály hodnotenia kvality stavov je mravne podmienený a subjektívny: buď ako je ukázané na obr.7 «***I***», alebo v obrátenom smere k «***I***».

Ak sú na obr. 7 možné stavy zoskupené do množín «1», «2», «3», «4», «5» podľa príznaku synchrónnosti, tak na *0t* γ koordinátnych osiach, pri škále kvality stavov «***I***» je rozostup od osy *0t* do ľubovoľnej z trajektórii priebežnou chybou - odchýlkou riadenia pri pohybe po tejto trajektórii. Plocha medzi osou *0t* a trajektóriou je integrál podľa času (t) priebežnej chyby. Môže byť využitý ako kritérium - minimum optimálnosti celkového procesu riadenia. T.j. v kvalite plnej výhry, ktorá je v metóde dynamického programovania mierou kvality**,** avšak nie *možných stavov*, nie *prechodových krokov* z jedného stavu do druhého, ale celej trajektórie prechodu. Avšak vo všeobecnosti - všestrannosti metódy môžu byť krokové výhry zostrojené aj inak.

Ak je prijaté kritérium optimálnosti typu minimum[138] hodnoty *integrálu priebežnej odchýlky - chyby riadenia podľa času* (na obr.7 je to plocha medzi osou *0t* a trajektóriou prechodu), tak pre subjekt «A» optimálnou trajektóriou je «0:2» → «1:3» → «2:2» → «3:3» → «4:4» → «5:3»; a pre «B» optimálnou trajektóriou je «0:1» → «1:2» → «2:2» → «3:3» → «4:4» → «5:3».

Chyby riadenia:

- «1:2» → «2:1» → «3:1»;
- «2:2» → «3:1»;
- «2:2» → «3:2» → «4:1»;
- «3:2» → «4:2»

- sú plnou a nezvratnou katastrofou riadenia podľa koncepcie, objektívne možnej, no neuskutočnenej z dôvodu nízkej kvality priebežného riadenia v procese prechodu objektu do vybraného konečného stavu «5:3». Všetky ostatné chyby riadenia sú zvratné v tom zmysle, že vyžadujú korekciu koncepcie a riadenia podľa miery ich rozpoznania.

To jest, metóda dynamického programovania v schéme riadenia „prediktor-korektor“ je práceschopná (funkčná) a samotná schéma sa rozvíja ako jej praktická realizácia.

Sú možné aj také interpretácie metódy, keď do vektora kontrolných parametrov (on je podmnožinou vektora stavu) nie sú zahrnuté nejaké charakteristiky objektu, ktoré však napriek tomu sú zahrnuté do kritérií výberu optimálnej trajektórie. Napríklad, ak v stave «0:2» rôzne subjekty nie sú rozlíšené podľa ich východzích energetických zdrojov, a kritérium výberu optimálnej trajektórie je citlivé na spotrebu energie na prechodoch, tak takému kritériu môže zodpovedať ako optimálna trajektória «0:2» → «1:2» → «2:1» → «3:2» → «4:3» → «5:3», alebo nejaká iná. No nie trajektória «0:2» → «1:3» → «2:2» → «3:3» → «4:4» → «5:3», na ktorej dosahujeme minimálnu hodnotu integrálu priebežnej chyby - odchýlky riadenia.

To znamená, že riadič – manažér, disponujúci dostatočným energopotenciálom, môže vybrať trajektóriu «0:2» → «1:3» → «2:2» → «3:3» → «4:4» → «5:3». Ale ak riadič,

[138] Hoci v kánonickej podobe metódy je prítomné kritérium-maximum, tak použitie kritéria-minimum je takisto možné, lebo v praxi prechod ku kánonickej forme úlohy sa dosahuje navýšením o mínus 1 príslušných hodnôt a výrazov.

manažér s nedostatočným energopotenciálom pre takýto prechod, nevidí trajektóriu «0:2» → «1:2» → «2:1» → «3:2» → «4:3» → «5:3», na prechod ktorej je jeho energopotenciál dostatočný, tak stav «0:2» je pre neho subjektívne koncovým bezvýchodiskovým, aj keď objektívne takým nie je. Toto hovorí o prvoradosti Rozlíšenia, dávaného Zhora bezprostredne každému, pred všetkými ostatnými schopnosťami, návykmi a znalosťami.

Okrem toho, tento príklad ukazuje, že na jednom a tom istom „pauzáku“ z matrice možných stavov, úmernom plnosti reality, možno zostrojiť celý súbor kritérií optimálnosti. Taký, v ktorom každé z čiastkových kritérií je používané v závislosti od konkrétnych okolností realizácie riadenia. A každej súčiastke - komponentu tohto súboru zodpovedá aj jeho optimálna trajektória. Komponenty tohto súboru kritérií, tak ako aj komponenty vekora cieľov, môžu byť usporiadané podľa najväčšej vhodnosti - preferencií variantov optimálnych trajektórií. Ale na rozdiel od vektora cieľov, keď pri ideálnom riadení sa realizujú všetky bez výluky do neho patriace ciele, nehľadiac na hierarchickú usporiadanosť kritérií optimálnosti, jeden objekt môže prechádzať zo stavu do stavu iba po jedinej trajektórii z celej množiny trajektórií optimálnych, v zmysle každého z jednotlivých kritérií v súbore. Kritériá optimálnosti výberu, patriace do hierarchicky usporiadaného súboru kritérií, nie v každom prípade môžu vyhovovať naraz. Pre riadenie je nutné, aby proces zodpovedal čo i len jednému z množstva prípustných kritérií.

Môže nastať to, že vo vzťahu k jednému a tomu istému objektu, jeden subjekt realizuje koncepciu 0:2» → «1:2» → «2:1» → «3:2» → «4:3» → «5:3», a druhý «0:2» → «1:3» → «2:2» → «3:3» → «4:4» → «5:3». Hoci konečné ciele sa zhodujú, tak napriek tomu:

1) ak riadiči - manažéri patria k množine riadičov - manažérov jednej a tej istej úrovne v hierarchii vzájomnej vloženosti procesov, tak je to konkurencia, „športové“ preteky alebo konceptuálna vojna.
2) ak riadiči - manažéri patria k rôznym hierarchickým úrovniam jedného a toho istého systému, tak je to antagonizmus medzi jej hierarchickými úrovňami. Ten vedie minimálne k zníženiu kvality riadenia v zmysle, prijatom na jeho hierarchicky najvyššej úrovni. A maximálne - k rozpadu systému. Rozhodcom vo vzťahu k nim obom (aktérom)* je hierarchicky vyššie objemnejšie riadenie..

Tým viac, ak záverečné ciele sú rozličné. To potom ide o konceptuálnu vojnu, zostrujúcu sa počas chodu procesu.

Z vypovedaného vyplýva, že algoritmus dynamického programovania a obr. 7, ilustrujúci niektoré aspekty jeho uplatnenia, je dostatočne jasnou narážkou, poukázaním na nanajvýš vážne životné situácie. Celkovo metóda dynamického programovania v jej abstraktnej formulácii (t.j. nezviazanej s akoukoľvek praktickou úlohou) umožňuje sformovať systém obrazno-logických predstáv o procesoch riadenia vo všeobecnosti a vpísať do tejto schémy všetky praktické životné riadiace potreby jak jednej osoby, tak aj spoločnosti. Toto je nevyhnutné pre vedomý vstup do riadenia aj v tom prípade, ak sa riadenie reálne vytvára na osnove nejakých iných modelov.

15. Vstup do riadenia

Zostalo preskúmať vstup do **riadenia**. Vo väčšine prípadov sa vedomie obracia – sústreďuje na problémy riadenia životných podmienok, situácií, na problémy sebaovládania, umenia viesť seba samého (a tomu podobné slová o jednom a tom istom), zraziac sa s ťažkosťami, neúspechom a rozčarovaním. *To jest, nie v pre seba najkomfortnejšom období - väčšinou v rôznych „stresových" situáciách.* Jednako len, Boh nekladie na človeka nič naviac, než čo on uniesť môže. A preto najlepšie, čo možno v takýchto situáciách spraviť, je:

1. Predovšetkým zastaviť vlastný zhon, vynorujúci sa z podvedomých úrovní vnútorne konfliktnej, neusporiadanej psychiky a prenikajúci do nej zo psychiky kolektívnej, v ktorej tak, či onak je účastný každý jedinec.

2. Zastaviac zhon, nevyhnutne, pamätajúc na to, že Všedržiteľ sa nemýli, bez emócií skleslosti, či nezmyselného nadšenia vnímať to prichádzajúce, čo už skôr bolo nazvané *vektorom stavu*.

3. Následne nevyhnutne sa rozpomenúť, ako sa tento *vektor stavu* menil v minulosti v priebehu, podľa možnosti, čo najdlhšieho obdobia na ho objímajúcom informačnom pozadí.

4. To umožní vidieť súhrný obraz vzájomnej vloženosti čiastkových procesov a mozaiku ich príčinno-dôsledkovej previazanosti. To jest, vzájomné prepojenie informácie „osobno-každodennej" a informácie celospoločensky významnej, podľa mravne podmienenej svojvôle (slobody výberu konania)* vo vzťahu k dvom kategóriám: „Dobre" a „Zle".

5. Je nevyhnutné z toho všetkého vyčleniť celkové vonkajšie riadenie a pokúsiť sa v ňom rozpoznať hierarchicky Najvyššie - bezprostredne priamo pochádzajúce od Všedržiteľa. On vo všetkých prípadoch bez výnimky podporuje to, čo patrí do kategórie *„objektívne Dobro"*: Odstraňuj zlo tým, že existuje lepšie! (metódu „klin klinom vybíjať" neradno používať..., i keď k jej stúpencom sú Zhora dočasne zhovievaví s cieľom umúdrenia jak ich samotných, tak aj ich okolia).

6. Pamätajúc na Hierarchicky Najvyššie riadenie Všedržiteľa, vždy odpovedajúceho na volanie, k Nemu obrátené, snažiť sa riešiť prognostickú úlohu mnohovariantného možného toku udalostí: Boh dáva dôkaz Svojho bytia bezprostredne priamo každému, odpovedajúc na modlitbu úmerne jej zmyslu „Jazykom" životných okolností, situácií. Na pochopenie zmyslu jeho „fráz" je nutné byť k tomuto „Jazyku" vnímavým.

7. Po tomto nasleduje, buď podriadiť sa chodu procesov, prijmúc ich plynutie ako dannosť; alebo, prijmúc na seba zodpovednosť, vplývať na ich plynutie v súlade so svojim vektorom cieľov vo vzťahu k celému komplexu čiastkových procesov, opisovaných vektorom stavu.

8. Hlavne pritom zbadať **milosť** hierarchicky Najvyššieho všeobjímajúceho riadenia Všedržiteľa, aby vlastný vektor cieľov nebol antagonistický k Najvyššej milosti, ale aby sa vnesenie vlastného vkladu do toku vzájomnej vloženosti procesov stalo čiastočkou milosti, nesenej hierarchicky Najvyšším všeobjímajúcim riadením. V tom

prípade aj informačné toky hierarchicky Najvyššieho objemnejšieho riadenia budú nevyhnutnou potrebnou nápomocou, a nie prekážkou, zábranou v činnosti človeka.

Ale aj ak sa na to dbať bude, aj tak príde nejaký čas kľudne pretrpieť, bez zhonu a emocionálnych výbuchov, aby sa nespálila nadarmo energia v nezmyselnostiach. Až pokiaľ nedohasnú následky mravne a eticky podmienených chýb vlastného predošlého správania. V nich je totiž obyčajne vyjadrená, buď neprimeraná domýšľavosť jednotlivcov, ktorí zabudli na celostnosť a hierarchickosť Stavby - Stvorenia sveta a Najvyššieho; alebo je nimi vyjadrené prenášanie im Zhora určenej zodpovednosti a povinností na svoje okolie. Je to odplata za príživníctvo, vrátane vyššie postavených v Objektívnej Realite. Týka sa to záležitostí jak osobných, tak aj kolektívnych, národných i celého ľudstva.

„Ty vládneš, no aj tebou vládnu“ – hovoril Plutarchos – historik, ktorý bol „vedľajším zamestnaním“ vrchným kňazom - žrecom Delfského orákulu v Apolónovom chráme[139].

Ak v takom vzájomne vloženom procese „vládnutia“ je konflikt riadení dvoch (alebo viacerých) subjektov, tak niektorá z konfliktných strán koná mimo riečiska Zámeru v rámci dopustenia (možno nielen proti druhým, no aj proti Zámeru Božiemu). Ale aj v situácii neprítomnosti konfliktu sú priame väzby každého z nich, z uhla pohľadu ostatných, väzbami spätnými a spätné väzby každého jedného sú priame väzby druhých. A úmerne tomu, v takýchto typoch procesov riadenia systému, definovaného zložením subjektov a objektov riadenia, v skutočnosti riadi ten, kto sa ukázal byť schopným organizovať samoriadenie systému ako celku v ho objímajúcich procesoch v prijateľnom režime pre seba. T.j. ten, kto je schopný prijať koncepciu riadenia vo vzťahu k sebe a vložiť ju do objemnejšej koncepcie riadenia systému ako jediného celku.

Preto, ak sa nezabúda na Všedržiteľnosť, tak na ním zabranom (obsadenom) mieste v hierarchii vzájomnej vloženosti riadenia sociálnych i mimosociálnych štruktúr a procesov lepšie riadi - *seba predovšetkým* - ten, kto rozlišuje hierarchicky Najvyššie riadenie od vonkajšieho i vnútorného mámenia a nebráni, neprekáža Vyššiemu, ale vedome prenáša Jeho

---

[139] V roku 1991 bolo niekoľko pracovných verzií DVTR (Dostatočne univerzálneho modelu sTrojenia)*. Jedna z nich sa končila tými istými slovami, ako v roku 1992 publikovaná verzia: „Ty vládneš, no aj tebou vládnu“ – vravieval Plutarchos, ktorými sa začína v tomto odkaze komentovaný úsek textu.

Druhá verzia pokračovala v uvedenom texte nasledovne:

„Ty vládneš, no aj tebou vládnu“ – vravieval Plutarchos. A to je pravda, keďže priame vzťahy jedného, z uhlu pohľadu druhého, sa javia byť spätnými, a spätné, zodpovedajúco - priamymi. Z nich dvoch, riadenie uskutočňuje ten, kto viac pozná a hlbšie chápe, dôsledkom čoho je schopný, vo vzťahu k sebe, cudziu koncepciu riadenia vložiť do od ich oboch koncepcií všeobecnejšej koncepcie samoriadenia, ako jediného celostného systému. Tento záver (spôsob riešenia) je spravodlivý, jak vo vzťahu k individuálnym, tak aj k súborným intelektom.

Tretia verzia pokračovala v tomto texte takto:

„Ty vládneš, no aj tebou vládnu“ – vravieval Plutarchos“. A to je pravda, keďže priame vzťahy jedného, z uhlu pohľadu druhého, sa javia byť spätnými, a spätné, zodpovedajúco priamymi. Z dvoch uskutočňuje riadenie ten, kto viac pozná a hlbšie chápe, dôsledkom čoho je schopný cudziu koncepciu riadenia vložiť do svojej všeobecnejšej koncepcie.

Počas prípravy typografického vydania v r. 1992 prešla vnútornou procedúrou VP ZSSR schvaľovania textov rôznych pracovných verzií verzia prvá, ktorá nechávala slová Plutarcha bez akýchkoľvek bližších objasnení.

vôľu nadol pozdĺž kontúr vnútrospoločenského riadenia ako milosť, urýchľujúc proces prechodu k Človečenstvu. Tým ju pozdvihuje na priame východisko, a nie mučivú reťaz poklesov, prešľapovania na mieste a váľania sa vo všemožných splaškoch. Nehovoriac už o tom, že je nedôstojné, disponujúc možnosťami človeka, vedome bočiť - utekať od svojho *dlhu voči druhým* v Objektívnej realite, predlžujúc zostávanie na úrovni človeku podobnej opice - nedočloviečika a byť si toho vedomý. Ale takéto vzdorovanie, vzpieranie sa pri uvedomovaní si svojho nesúladu - rozporu s už fakticky zaujatým postavením, je samovražedné.

Teória riadenia bola nazvaná *„DOSTATOČNE všeobecnou“*, a nie proste *„všeobecnou“* preto, lebo tu predložené vydanie (návrh) je dostatočné na to, aby s do nej (do DVTR) zavedenými pojmovými kategóriami sa dali jednoznačne zviazať objektívne rôznorodosti, vlastné každej oblasti činnosti. To primerane umožňuje rozvinúť čiastkovú praktickú - aplikovanú teóriu riadenia, a na jej osnove - riadiacu prax v akejkoľvek oblasti činnosti. Pritom vo vzťahu k celej komplexnosti odvetví ľudskej činnosti *dostatočne všeobecná teória riadenia* predstavuje jazyk interdisciplinárneho styku - kommunikácie. Kvôli skráteniu niekedy používame zvrat „všeobecná teória riadenia“, ale vo všetkých prípadoch rozumejúc *dostatočne všeobecnú teóriu riadenia*[140]. Upresnenie „dostatočne všeobecná“ je vo vzťahu k teórii riadenia nevyhnutné, lebo *všeobecná (absolútna bez akýchkoľvek ohraničení) teória riadenia* je vlastníctvom Najvyššieho presne tak, ako aj Jeho Všedržiteľnosť. Keďže človek je nesebestačný vo výbere informácie z toku udalostí Života a je ohraničený v možnostiach jej pretvárania a spracovania, teória riadenia v spoločnosti nemôže byť „všeobecnou“. No musí byť dostatočnou na riešenie rôznorodých problémov v riečisku Božieho Zámeru. Takému kritériu kvality (z nášho pohľadu) dostatočne všeobecná teória riadenia v existujúcich verziách vydaní (prvá r. 1991, druhá r. 1998 – 2003) vyhovuje.

* *
*

Je možné, že po prečítaní dostatočne všeobecnej teórie riadenia vzniklo u čitateľa nejaké nepochopenie. K. Prutkov povedal: *„Mnohé veci sú nám nepochopiteľné nie preto, že naše chápanie je slabé; ale preto, že tieto veci nepatria do kruhu nášho chápania“*. To jest, v psychike chýbujú nevyhnutné stereotypy rozpoznávania javov a formovania ich obrazov. Preto treba vziať pero a papier a opätovne si prečítať materiály, kresliac **pre seba** schémy a obrazy kategórií a stavov objektov, uzavretých systémov, ich hierarchií a supersystémov v procesoch ich interakcie. Ak je povedané, že vektor cieľov je zoznam, tak je treba pre seba nejaký zoznam napísať. Ak je povedané, že vektor stavu po obsahovej stránke opakuje vektor cieľov a navyše zahŕňa v sebe informačne previazané parametre, tak vedľa vektora cieľov treba zobraziť vektor stavu. Pokračujúc v takomto zobrazovaní, sprevádzajúcom naše vysvetľovanie informácií, je možné sa dopracovať k obrázku, podobnému obr. 8:

[140] Úmerne tomu, ak niekto používa termín „všeobecná teória riadenia“, bez akýchkoľvek ohraničení jak verejných, tak aj tichých, tak v konečnom výsledku je to vyjadrenie démonických „Ja - Ego-centrických“ ambícií na sebestačnoť človeka ako „všemohúceho“ .

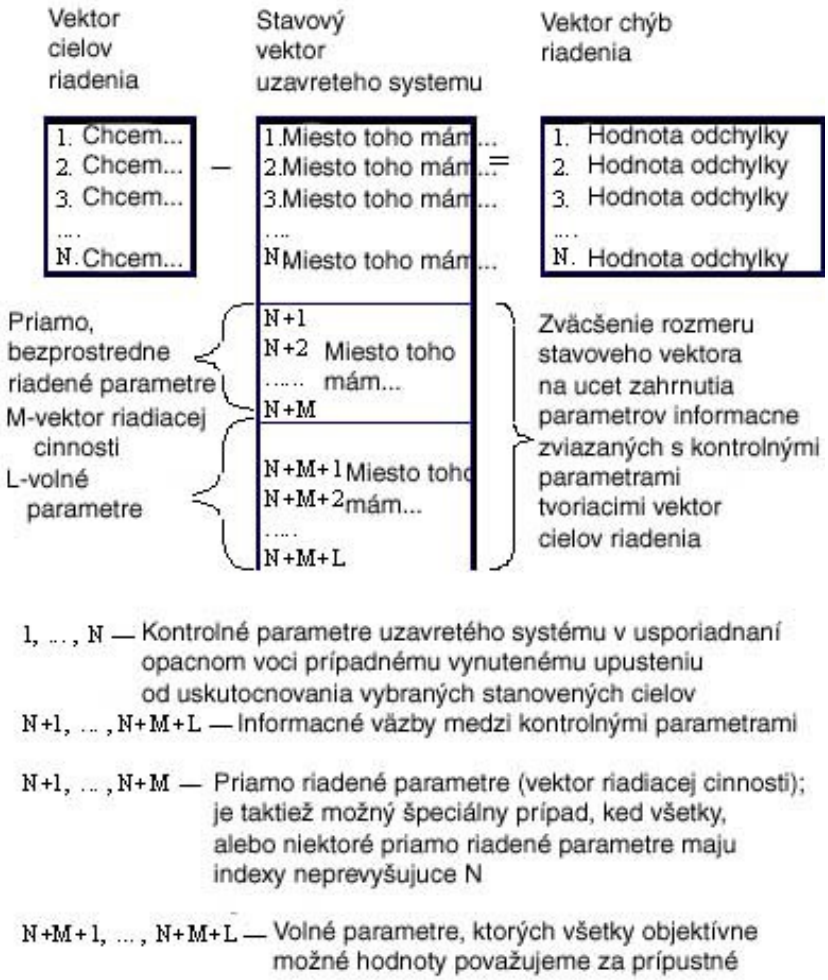

Obr. 8. Štruktúrovanie informácie, opisujúcej proces riadenia.

:

To isté sa týka aj zložitejších otázok: ak je povedané, že informačné zabezpečenie je organizované hierarchicky dvojúrovňovým spôsobom, tak treba pomôcť svojmu obraznému mysleniu aspoň náčrtom, ak prácu bez obrázku nezvláda. Nie je na tom nič ponižujúce alebo na hanbu. Proste všetci sme vyrástli v dobe, keď disciplína, kultúra myslenia u ľudí sa nielenže od detstva cieľavedome nepestovala, ale cielene prevracala, zvrhávala, aby ich dostala do závislosti od „Pánov“ systému davo-„elitarizmu“. A ak je niekto schopný násobiť 5-miestne čísla v hlave, a niekto iba v stĺpčekoch na papieri, tak podstata je predovšetkým v rozdiele vnútornej disciplíny myslenia bežných zdravých ľudí.

No tento príklad sa týka abstraktno-logického myslenia. Násobiac v stĺpčeku, pomáhame svojmu nedisciplinovanému abstraktno-logickému mysleniu skoncentrovať sa a riešiť úlohu. Kresliac obrázky počas čítania, my presne takto pomáhame svojmu nedisciplinovanému predmetno-obraznému mysleniu skoncentrovať sa a takisto riešiť úlohu formovania chýbajúcich stereotypov, rozširovania kruhu svojho poňatia, pojmov. **Môže to ísť ťažko: po 5 – 6 strán za deň podľa síl**, **no hlavne, aby to išlo.**

Na pochopenie bezštruktúrneho riadenia, osnovou ktorého sú pravdepodobnostné predurčenosti, je dostatočné sa oboznámiť s pojmovým aparátom teórie pravdepodobnostnej a matematickej štatistiky z ľubovoľnej učebnice, nezabiehajúc do podrobností matematických dokazovaní. Opis procesov v supersystémoch sa najľahšie znázorňuje sociologickými

príkladmi. Tomu sme sa vedome vyhýbali z nasledovných príčin: po prvé, takých príkladov môžeme nájsť mnoho aj v každodennej realite[141]; po druhé, potom ako je osvojený pojmový a terminologický aparát, ktorý predchádza opisu procesov v supersystémoch, sa tam neobjavujú žiadne nové pojmy: všetko je už iba kombinatorika, hra so základnými, už zavedenými kategóriami teórie riadenia a determinovano-pravdepodobnostného modelu intelektu.

A hlavne: z ničoho netreba robiť dogmy alebo kánon, keďže poznanie - to nie sú ani tak slová a obrázky, ale to, na čo slovami ukazujú. Naše poznanie a naše slovo jednotnými (jedným a tým istým) sú pre nás. Slovo napísané, **slovom mŕtvym pre čítajúceho jest**, pokiaľ on si neo-**SVOJ**-í to, na čo mu slovami iní poukázali. No vtedy on možno nájde slová lepšie, jednotnejšie s jeho poznaním. Preto každý čitateľ musí s**TROJIŤ** celostnosť svojho videnia sveta sám, aby nás preveril a vyvaroval sa našich chýb a svoje videnie sveta preveril životom. Strojiť znamená obnoviť v sebe chápanie trojjedinstva: matéria – obraznosť (informácia) – miera (predurčenosť; slovo ako obal pochopenia). Dostatočne všeobecná teória riadenia je v tomto zmysle prázdna forma, miera, algoritmus, ktorý môže byť kostrovou osnovou cieľavedomej činnosti; a môže ňou nebyť – ako si kto želá. Ale skús si predstaviť „bytie - existenciu“ ľubovoľného vysokorozvinutého organizmu, v ktorom zrazu zmäkla, zmizla alebo sa zdeformovala kostra: ... a práve takýto amorfný stav algoritmiky psychiky je u väčšiny populácie.

Prvé vydanie DVTR: 2 – 13 Február 1991
Druhé vydanie: jeseň 1992

Upresnenia: marec – apríl, jún 1998;
26. november r. 2002 – 10. január 2003;
4. jún 2003;
28., 29. február 2004;
22. jún 2004;
31. august 2004;
27. máj – 26. jún 2011.

Preklad do slovenského jazyka: 2014 - 2015

[141] Viď. taktiež Prílohu.

Prílohy

V prílohách sú zaradené materiály, nevyhnutné pre pochopenie svetonázorových otázok, ktoré neboli vysvetlené v Dostatočne všeobecnej teórii riadenia, a taktiež materiály ukazujúce použitie - aplikáciu Dostatočne všeobecnej teórie riadenia pri riešení praktických úloh riadenia situácií v živote.

1. Čo je to moc v davo-„elitárnej“ spoločnosti.

V davo-"elitárnej" spoločnosti je možné ukázať schému rôznorodého anonymného dištančného (diaľkového)* riadenia konkrétnych vodcov obídením kontroly vedomia jak každého z nich, tak aj väčšiny spoločnosti. Pritom málokto významovo chápe, ako a kde sa vypracuvávajú a schvaľujú tie riešenia, ktoré títo vodcovia zavádzajú do života. Princípy výstavby takého typu systému *dištančného riadenia „náčelníkov - šéfov“ ako biorobotov* sú znázornené na obr. 1[142].

Táto schéma pracovala v spoločnosti oddávna na princípe tradícií a návykov, hoci vedecké výskumy objavili možnosť a princípy jej cieľavedomej výstavby až v druhej polovici 20. storočia. V polovici 70-tych rokov 20. storočia jedny z novín zverejnili ako kuriozitu, že podľa výskumu amerických sociológov, dvoch náhodne vybraných Američanov spája reťaz známych v priemere nie viac ako desať ľudí. Ak existuje reťaz známych, potom v princípe existuje možnosť prenášania informácií jak v priamom, tak aj v spätnom smere. Všetko vyzerá tak, ako v detskej hre "hluchý telefón" („tichá pošta“), iba s tým rozdielom, že účastníci reťaze známych nesedia v jednej miestnosti na jednom gauči, ale stýkajú sa navzájom v rôznom čase a na rôznych miestach. Aj tak sa informácie takýmito reťazami objektívne rozširujú, vytvárajúc príslušnú štatistiku informačnej obmeny, na základe ktorej môže byť zostrojené dostatočne efektívne riadenie.

[142] číslovanie obrázkov v Prílohe je samostatné, t.j., začína číslom 1

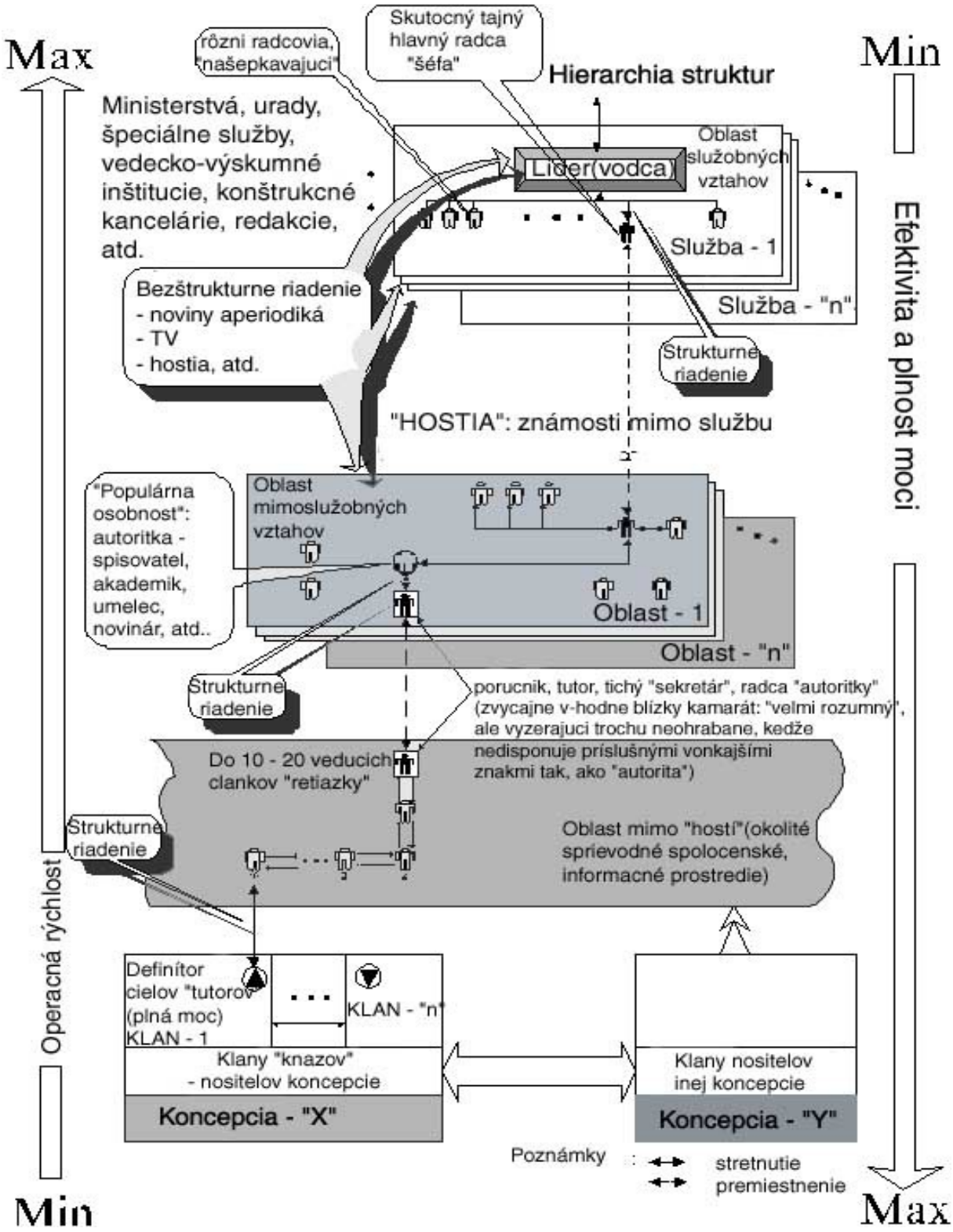

(Operačná rýchlosť = rýchlosť reakcie, odozvy, pôsobenia)

Obrázok 1. Schéma dištančného riadenia lídra obídením kontroly jeho vedomia zo strany nositeľov konceptuálnej moci v davo-„elitárnej“ spoločnosti.

Chápanie tejto štatistiky umožňuje pri určitej znalosti ľudskej psychológie vytvárať reťazce takéhoto typu cieľavedome. Množstvo článkov reťaze v nich nebude 10 - 20, ale oveľa menej. To zabezpečí ich dostatočne vysokú rýchlosť pre realizáciu strategického riadenia a výber

kádrov pre nich (prirodzene neverejný, „v temnote“) zabezpečuje dostatočne vysoký stupeň zachovania strategickej riadiacej informácie pri predaní. Podstata je v tom, že strategická informácia je svojou veľkosťou (objemom) dostatočne kompaktná, vyžaduje na vyjadrenie celkovo málo slov a symbolov a nepotrebuje rukolapných nosičov, ktorí sa môžu stať usvedčujúcimi dôkazmi v právnom slova zmysle.

Schéma na obr. 1 ukazuje hierarchiu štruktúr a nejakého lídra - vodcu, ktorý stojí na čele jednej z nich. Štruktúrou takéhoto typu môže byť aparát hlavy štátu, ministerstvo, tajná služba, vedecko-výskumný inštitút, laboratóriá v jeho štruktúre, projektovo-konštrukčná kancelária, redakcia a pod. Štruktúra predstavuje nejaký personálny rozpis - obsadenie funkcií. Personál, vypĺňajúci okienka personálneho rozpisu, možno relatívne rozdeliť na dve kategórie:

- byrokratickú "zberbu" (česky „sebranku“)*, ktorá «čo by neurobila, len aby nepracovala»;
- skutočne pracujúcich odborníkov, ktorí sú viac, či menej «zanietení pre vec».

Z druhej skupiny možno vyčleniť ešte jednu podskupinu – niekoľko ľudí, ktorých profesionálny názor je dôležitý pre vedúceho štruktúry pri jej vedení. V schéme je jeden z takýchto špecialistov vyznačený a nazvaný ako *skutočný tajný radca* "vodcu".

Ale ľudia zďaleka nie všetok čas trávia v práci. Existuje ešte okruh neformálneho styku. Pritom «skutoční tajní poradcovia» mnohých verejných vodcov alebo činiteľov, všeobecne známych v úzkych kruhoch odborníkov, vstupujú do príbytkov populárnych osobností, ktorých názor je viac-menej váženým v celej spoločnosti. Do príbytkov takýchto "hviezd" vstupuje aj mnoho iných ľudí. Medzi nimi môžu byť školskí, vysokoškolskí priatelia "hviezd - autorít", ktorí aj sami o sebe nie sú bez talentu.

A hoci oni z rôznych dôvodov nedokázali alebo nechceli získať vysoké tituly, tak ich názory počúvajú ich vysokoautoritní priatelia, vo vzťahu ku ktorým oni vystupujú v úlohách domácich *„skutočných tajných poradcov"*. Fakticky oni sú „poručníkmi“ (tútormi, pestúnmi) spoločensko-sociálnych „autorít“ – kultových osobností.

Mnohí z tých intelektuálov, ktorí sa pohoršovali a pohoršujú kultom osobnosti Stalina, sú sami kultovými osobnosťami, v kope s tými hviezdami estrád, športu a šoubiznisu, ktorým do celospoločenských problémov nič nie je. No ak sa pozrieme celkovo na spoločenský život, tak niet rozdielu, či je v spoločnosti jedna kultová osobnosť pre všetkých, alebo je v nej celý rad kultových osobností, uspokojujúcich potrebu poklonkovania a vytváranie modiel a idolov u rôznych sociálnych skupín v spoločnosti.

Tútori si môžu byť vedomí, že vykonávajú poslanie opatrovníctva, no môžu byť využívaní aj potajme tak isto, ako aj skutoční tajní poradcovia. Buď bezprostredne, alebo prostredníctvom nejakého množstva medzičlánkov reťaze ako tútori vystupujú aj predstavitelia následníckych - dedičných klanov znacharov koncepcie riadenia spoločnosti. Môžu to byť vychovávatelia opatrovníkov z detstva. Môže to byť dedinský dedko, babka, sused z chaty niekde na stovky kilometrov od hlavného bydliska "tútora - opatrovníka". Je možné, že aj keď nezískal vyššie vzdelanie, on jednako je človekom, s ktorým je pre "tútora - opatrovníka" zaujímavé rozprávať sa "o živote"; a je možné, že tento záujem je v ňom už od detstva.

Skúmali sme tento systém, začínajúc od lídra - vodcu štruktúry. No dejinne reálne systémy tohto typu distančného (diaľkového) riadenia lídra sa *cieľavedome* budujú - zoraďujú roky a desaťročia v opačnom smere. Od znacharov koncepcie k verejným lídrom jednotlivých oblastí spoločenskej činnosti. Takisto aj samotní lídri sa v mnohých prípadoch pri rozvíjaní takéhoto systému postrkujú (postupne vytvárajú, formujú v chode udalostí a cieľavedome pretláčajú)*

na príslušný post. Podobne, ako sa na šachovnici posúvajú figúrky pri rozvíjaní tej či onej stratégie šachovej hry.

Niektoré špecifiká tohto procesu v spoločnosti súvisia s tým, že "šachovnica" je v prípade potreby rozširovaná, alebo sa z nej niektoré políčka odstraňujú, a takisto s tým, že pešiaci a ostatné figúrky majú nejakú aktivitu a slobodu pri výbere cieľov a spôsobov ich realizácie. No každý v davo-"elitárnej" spoločnosti, **podľa miery chápania pracuje na dosiahnutí svojich cieľov, a podľa miery rozdielu v chápaní pracuje – v tom istom čase - na dosiahnutí cieľov tých, ktorí chápu viac.** V rozmedzí moci - hraniciach pôsobnosti definovanej koncepcie spoločenského riadenia najviac zo všetkých chápu znachari (rozumej autori- znalci)* tejto koncepcie.

A pri porovnaní rôznych nezlučiteľných koncepcií aj znachari, každý z nich podľa miery chápania Objektívnej reality, pracujú na svojej koncepcii, no mierou rozdielu v chápaní pracujú - v ten istý moment - na koncepcii tých, ktorí chápu Život hlbšie a širšie.

Pri tom je potrebné si uvedomiť, že v závislosti od toho, aké ciele sledujú znachari koncepcie, uskutočňovanej v živote, postrkujú do funkcií buď tých, ktorí "urobia všetko pre to, len aby nepracovali" (ku ktorým nepatria len leňosi, ale aj profesionálni kariéristi), alebo tých, ktorí "sa za Vlasť obetujú a ktorých srdce - duša za ňu horí".

V súlade s vyššie uvedeným, vo volebných kampaniach sa navrhujú jednotliví kandidáti[143], patriaci do jednej z dvoch kategórií, alebo lavírujúci medzi oboma spôsobmi realizácie činnosti podľa stupňa ich duševnej lability. Avšak otázkam psychológie činiteľov štátnej správy a súkromného podnikateľského sektora analytici nevenujú potrebnú pozornosť, hoci špecifiká psychiky hláv štátov, koncernov, iných vyšších funkcionárov nie sú len súkromnou záležitosťou každého z nich, ale majú dopad na viac či menej široké vrstvy celej spoločnosti.

A reálne volič skrze slov, vyľapnutých samotným kandidátom a jeho volebným štábom, musí vidieť, do ktorej z týchto dvoch kategórií patrí kandidát, ku ktorému volič *pocítil náhlu sympatiu, dokonale ho nepoznajúc v jeho reálnom živote.* Ale nad tým sa máloktorý z voličov zamýšľa, tak ako sa aj samotní kandidáti zďaleka nie vždy zamýšľajú nad tým, do ktorej kategórie každý z nich patrí a na koho on sám reálne pracuje a je pripravený pracovať *podľa miery svojho chápania,* nepokúšajúc sa dokonca ani posúdiť **rozdiel v chápaní.**

Ale tie sily, ktoré prestrkujú kandidátov na realizáciu ich rukami vopred preddefinovanej politiky, premýšľajú nad rozpoznaním, výberom a rozmiestnením kádrov, **ktoré by sami o sebe (štatisticky preukazne) robili to, čo od nich očakávajú.** T.j., robili by sami podľa miery ich chápania a miery rozdielu v chápaní, rozdeľujúcej medzi sebou všetky stupne pyramídy davu a "elít" v davo-"elitárnej" spoločnosti.

Vo fungovaní takéhoto systému sú ojedinelé chyby možné a môžu mať veľmi vážne následky pre tých „kádrovákov, ktorí pochybili. Tak pochybili zástancovia marxizmu, umožniac postup komunistu–boľševika antimarxistu J. V. Stalina na vysoké posty v marxistickej strane a štáte, hoci kádrový zbor celkovo bol znacharmi - okultistami biblického konceptu v jeho kultovo-náboženských i svetskej marxistickej verziách pre dosiahnutie stanovených cieľov až do polovice dvadsiateho storočia vyberaný bezchybne. V polovici dvadsiateho storočia informačné procesy v spoločnosti zmenili svoj charakter, následkom

[143] "Kandidovať" v zmysle predložiť kandidatúru: toto slovo zaznelo na jednej z tlačových konferencií z úst žzrnalistu v otázke, zadanej S.V. Štepašinovi (v dobe prezidentovania. B. N. Jeľcina koncom 90-tych rokov bol nejakú dobu ministerským premiérom Ruska).

čoho staré zručnosti a princípy (nielen personálnej politiky)* začali vykazovať systematické chyby. Príčinou toho je zmena v pomere etalónov biologického a sociálneho času.

* * *

Zmena v pomere frekvencií biologického a sociálneho času.

Aby sme pochopili podstatu tohto javu, sústredíme sa najprv na popis množinových javov prostriedkami matematickej štatistiky. Na obr. 2 je ukázaná časová charakteristika poklesu prvkov, elementov z počiatočného stavu nejakej množiny. Predpokladá sa, že v počiatočnej dobe (na začiatku) je daná množina jednotlivých prvkov a jej počet je 100 %. Ďalej pod vplyvom vonkajších a vnútorných okolností prvky množiny vyčerpávajú svoj potenciál a zanikajú. Ak v populácii živých organizmov vyčíslime počet jej jedincov, a potom sledujeme, ako na počiatku vyčíslené jedince miznú z populácie, tak dostaneme približne rovnakú charakteristiku grafu, ako je na obr. 2., ale s príslušne upravenou mierkou na osiach času a početnosti. Proces, znázornený na obr. 2, neznamená, že s jeho ukončením populácia zmizne. Hoci je to aj v princípe možné, no v drvivej väčšine prípadov sa obnovuje počet jedincov v populácii (prvky množiny). T.j. vymiznutím jednej množiny - súboru, vyčísleného počtom jedincov na začiatku, možno odhaliť novú množinu - súbor, charakterizovaný svojou vlastnou početnosťou jedincov. O zmiznutí súboru, vyčísleného počtom jedincov, možno hovoriť aj v štatistickom zmysle: to znamená, že zmiznutie súboru – množiny nastalo, keď vymizlo nejaké stabilne určené - konštantné (spravidla pre všetky pozorované súbory) percento z pôvodných 100 %. Napríklad 80 % alebo 95 %, tak ako je na Obr. 2.

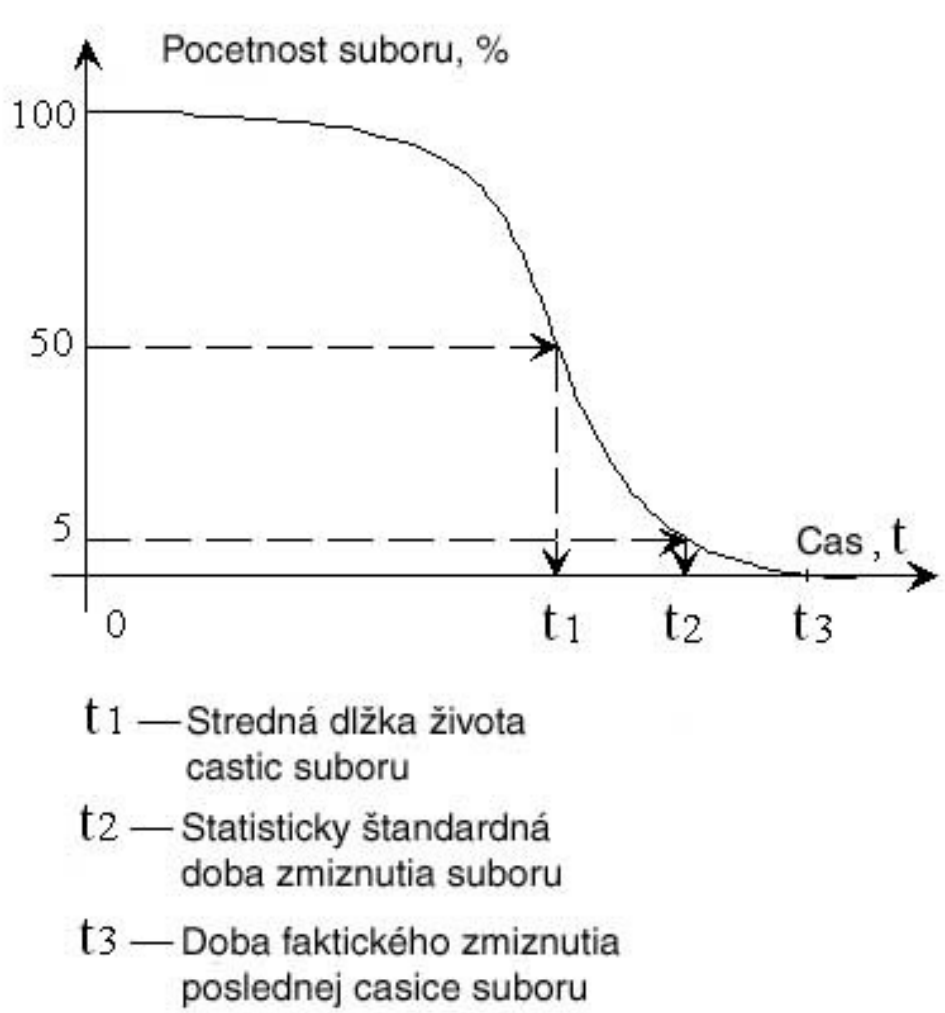

Obrázok 2. Charakteristika úbytku častíc z počiatočného množstva v priebehu času.

Pozrime sa na obr. 3. V hornej časti obr. 3 je schématicky znázornený celý priebeh globálneho historického procesu. Nižšie sú umiestnené dve časové osi. Zobrazujú dva procesy. Na vrchnej časovej osi je proces postupnosti - kontinuity obmeny ľudských pokolení. Na dolnej časovej osi je i proces obnovy - zmeny technológií i praktických životných návykov - zručností.

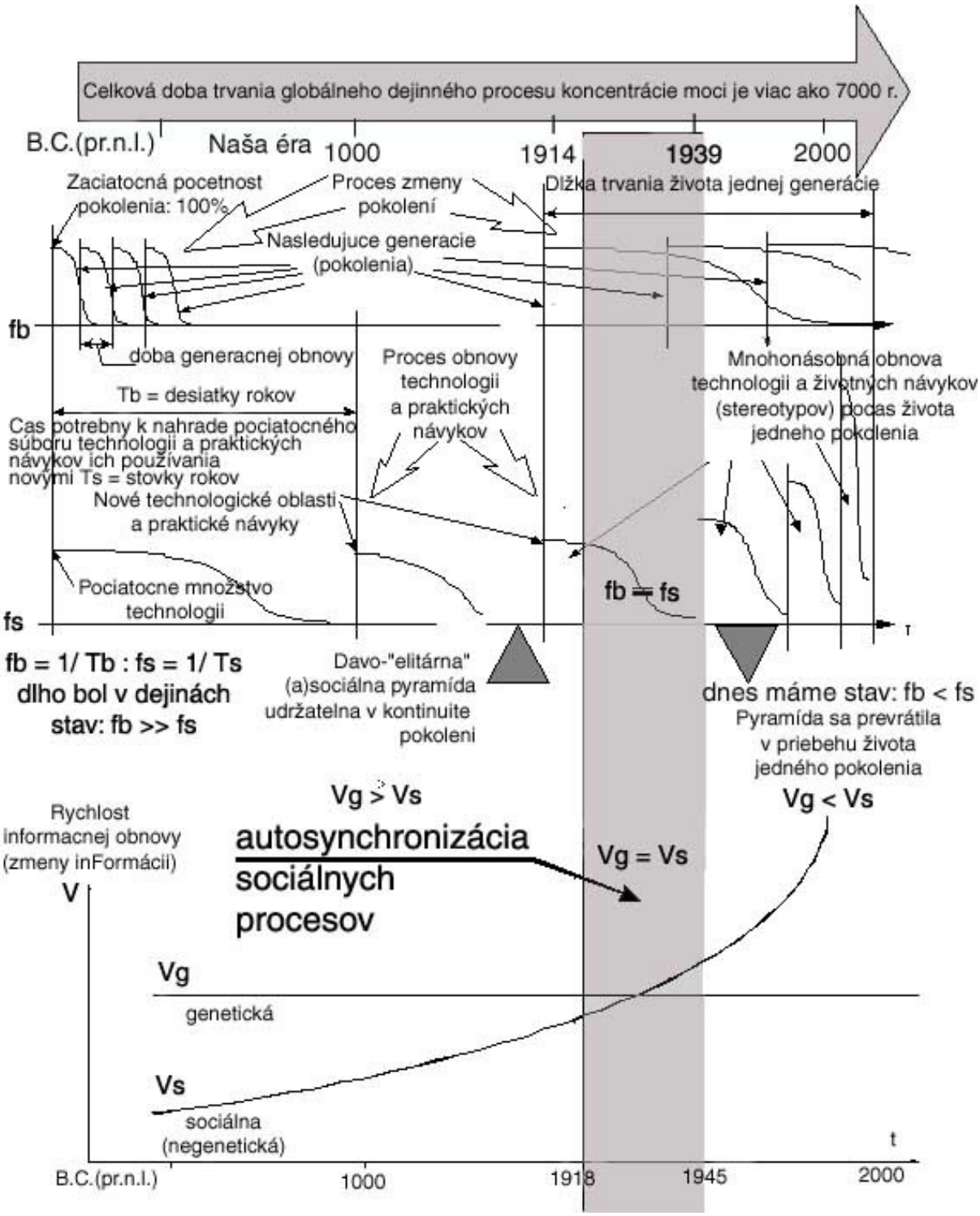

Obrázok 3. Zmena pomeru (vzťahu) frekvencií biologického a sociálneho času

Čisto formálne, podľa algoritmov zostrojenia, je každý z procesov, zobrazených na hornej a dolnej časovej osi na obr. 3, podobný ako procesu na obr. 2, tak aj sebe navzájom. Pritom sa predpokladá, že v každom okamihu dejinného vývoja je možné súborom jedincov identifikovať ľudskú generáciu. V tomto momente bude mať 100-percentnú početnosť, ktorá bude klesať až do úplného vymiznutia pokolenia. Ale, pretože sa rodia noví ľudia, ktorí nie sú zahrnutí v pôvodne vybranej množine, tak v tom momente dejinného procesu, keď zmizne

predtým identifikované pokolenie, možno identifikovať ďalšiu, aktuálnu generáciu, ktorá má v tom danom momente tiež 100-percentnú početnosť.

Analogicky sa predpokladá - a tento predpoklad nie je v rozpore s možnosťami archeológie - že v počiatočnom období formovania civilizácie sa ukazuje, je zistený nejaký plne definovaný súbor technologických a životných zručností. Postupujúcou mierou historického vývoja technológie a zručnosti potrebné pre život, patriace do tohto súboru, postupne vypadávajú z používania. K tomu momentu dejinného vývoja, keď zmizne počiatočný súbor technológií a životných zručností, je možné identifikovať nejaký iný súbor technológií a životných zručností. Je možné, že vplyvom vedecko-technického pokroku bude početnejší než predchádzajúci, ale aj tak početnosť novoidentifikovaných technológií takisto možno vyčísliť rovnými 100 %, aby sa zjednodušilo vytvorenie daného grafu. Okamih zmiznutia, zániku, jak pre generáciu ľudí, tak i pre *generáciu technológií*[144] a životných zručností, ako bolo uvedené v komentári k obr. 2, možno chápať aj v štatistickom slova zmysle: pretože úplné vymiznutie, naviazané na zmiznutie posledného z objektov súboru, môže byť ďaleko od zvyšku štatistiky a byť pre ňu necharakteristickým, tak možno predpokladať, že k zmiznutiu súboru došlo, keď zmizlo nejaké určené a konštantné percento z pôvodných 100 %. Napríklad 80 % z pôvodne identifikovaných technológií. Takisto možno pristupovať aj k procesu obnovy ľudských pokolení, t.j., nečakajúc na odchod zo života posledného dlhovekého, možno predpokladať, že ak zomrelo 80 % z niekedy zisteného počtu obyvateľstva, tak to pokolenie bolo nahradené novým.

Rovnako tak, pri plnej formálnej zhode konštrukcie, vzájomný obsahový rozdiel medzi horným a dolným grafom v hornej časti obr. 3 spočíva v rozdielnom charaktere pomeru procesu výmeny generácií ľudí a procesu generačnej výmeny technológií a životných zručností *s astronomickým etalónom času (rok: striedanie ročných období pri obehu Zeme okolo Slnka).*

Dĺžka života generácie **Tb** je podmienená geneticky a v priebehu dejín sa menila v obmedzenej miere (priemerná **Tb** = dĺžka v rozmedzí storočia ± desiatky rokov). Aj keď priemerná dĺžka života ľudí rástla v priebehu známych dejín terajšej civilizácie, nenarástla mnohonásobne. V súvislosti s tým ju môžeme považovať za približne nemennú, konštantnú vo vzťahu k etalónu astronomického času. Tento proces výmeny po sebe idúcich generácií je možné zvoliť ako etalónový proces biologického času. Je to aj zobrazené na hornej časovej osi obr. 3, naľavo od prerušenia horizontálnych osí grafov, ktoré oddeľuje dávnu minulosť od našej epochy - historickej doby života súčastných a osobne pamätajúcich minulých generácií, ku ktorým patrili otcovia a dedovia teraz žijúcich.

Proces obnovy technológií a životných návykov, znázornený ako postupnosť klesajúcich početností na dolnej časovej osi v hornej časti obr. 3, taktiež môže byť zobraný ako etalónový proces času. No, na rozdiel od horného grafu, dĺžka života, trvácnosť generácií technológií a životných návykov v priebehu celých dejín nie je rovnaká, a to ani približne, nakoľko v dôsledku zrýchlenia periodicity obmeny technológií a zvýšenia celkového množstva informácií v kultúre spoločnosti sa zmenila kvalita biologicko-sociálneho systému ako celku. To je znázornené v nasledujúcom grafe, umiestnenom v spodnej časti obr. 3. Tam je umiestnený ešte jeden súradnicový systém s časovou osou, ktorý znázorňuje dejinnú časovú zmenu pomerných charakteristík (frekvencií) procesov striedania generácií a obmeny technológií a aplikovaných životných zručností.

[144] Termín „generácia“ vo vzťahu k objektom technosféry sa už stal všeobecne zaužívaným: „počítač piatej generácie“, „televízor druhej generácie“ a pod. Použili sme ho vo vzťahu k technológiám.

Grafy procesov na hornej a dolnej časovej osi je možné vzájomne porovnať, ako je to spravené na obr. 3. V jeho ľavej časti na jednu časovú periódu zmiznutia počiatočného množstva technológií pripadá mnoho výmen ľudských generácií. V jeho pravej časti, kvôli prehľadnosti zobrazenia, je zmenená mierka pozdĺž časovej osi (to je zrejmé podľa pásiem v hornej časti obr. 3, zobrazujúcej priebeh globálneho historického procesu). Kvôli tomu dĺžka života jednej generácie v dvadsiatom storočí vyzerá mnohokrát dlhšia než v ľavej polovici obrázka, týkajúcej sa epochy vzniku prvých regionálnych civilizácií. Táto zmena mierky umožnila oveľa zreteľnejšie zobraziť na dolnej časovej osi proces mnohonásobných obmien technológií a uplatňovaných životných návykov počas života jednej generácie, a takisto aj celkový nárast množstva informácií v kultúre spoločnosti. V tejto časti obrázka je porušená rovnosť mierky aj vo vertikálnej osi tak, že počiatočných 100 % je u nasledujúcich obnovených súborov technológií a životných zručností zreteľne vyšších, než u im predchádzajúcich.

Charakter pomeru frekvencií procesov medzi hornou a dolnou časovou osou na obr. 3, majúcich miesto v ľavej časti, sa tak zmenil na kvalitatívne opačný. To sa matematicky vyjadruje nasledovne: na úsvite terajšej civilizácie bol **fb >> fs**; počas jej rozvoja nastalo **fb < fs** (alebo **fs > fb -** podľa toho, komu aký variant zápisu sa viac páči); a je graficky znázornené v dolnej časti obr. 3.

Znázornené frekvencie **fs** a **fb** – to sú miery rýchlosti obnovy informačného stavu civilizácie (ako hierarchicky organizovaného systému) na sociálnej a biologickej úrovni jej organizácie. V grafe (približne) nemenná – konštantná **Vg** charakterizuje rýchlosť obnovy genetickej (index "**g**") informácie v populácii; v priebehu celých dejín rastúca **Vs** charakterizuje rýchlosť obnovy kultúry, ako negeneticky prenášanej informácie z generácie na generáciu.

Jak je zrejmé zo života, z matematiky i z grafu, tak došlo k zmene vo vzťahu etalónových frekvencií biologického (**fb**) a sociálneho (**fs**) času.

Objektívny jav, ktorý je tu nazvaný *zmena vzťahu etalónových periód - frekvencií biologického a sociálneho času,* je osobitou - kľúčovou charakteristikou globálneho biologicko-sociálneho systému, z ktorého niet úniku. Je to informačný proces, ktorý prebieha v hierarchicky organizovanom systéme. Z teórie kmitania a náväzne z teórie riadenia je známe, že ak v hierarchicky usporiadanom viacúrovňovom (kvalitatívne rôznorodom) systéme prebieha zmena frekvenčných charakteristík procesov, vyznačujúcich sa u každého z nich rozdielnou kvalitou, tak systém prechádza do iného režimu svojho správania sa - fungovania. To je spoločná vlastnosť hierarchicky usporiadaných systémov s množstvom rozmanitých vlastností, ku ktorým patria jak ľudská spoločnosť ako celok, tak aj hierarchicky usporiadaná psychika každého jednotlivého človeka.

Ide o spoločnú vlastnosť mnohorozmerných a hierarchicky usporiadaných informačných systémov. Ona predurčuje v súvislosti so životom spoločnosti kvalitatívne zmeny v usporiadaní psychiky mnohých ľudí, v mravno-etickej odôvodnenosti a zacielení ich činnosti a v ich výbere prostriedkov na dosahovanie cieľov. Predurčuje kvalitatívne zmeny toho, čo možno nazvať logikou sociálneho správania. Je to masová štatistika psychickej činnosti osôb, prejavujúca sa v reálnych faktoch života.

Žijeme v období dejín, keď k zmene pomeru frekvencií biologického a sociálneho času už došlo, ale ešte sa nezavŕšilo vytvorenie novej – život celej spoločnosti určujúcej – ***logiky sociálneho správania sa (algoritmiky samoriadenia spoločnosti).*** *Takej, v ktorej by sa v spoločnosti štatisticky preukázala prevaha* ***ľudí - nositeľov nového usporiadania***

individuálnej i kolektívnej psychiky. *No riadenie spoločnosti na princípe predošlej logiky sociálneho správania sa, podmienenej predošlým štatistickým rozdelením ľudí podľa typu zostrojenia individuálnej psychiky, už stráca udržateľnosť, t.j. moc a vytvára veľa utrpenia a ohrozenia života.*

Formovanie logiky sociálneho správania, zodpovedajúcej novému pomeru frekvencií, sa odohráva práve v našej dobe a každý z nás sa na ňom podieľa i cieľavedome, i nevedome na základe v minulosti osvojených automatizmov správania sa.

No každý podľa svojej vôle, podmienenej jeho mravnosťou, má možnosť, vedome berúc na seba následky, zvoliť si pre seba ten alebo onen štýl života, a v podstate – vybrať si osobnú kultúru psychickej aktivity a vypracovať v sebe jej zodpovedajúce usporiadanie psychiky.

Tí, ktorí nasledujú predošlú logiku sociálneho správania, t.j. driapu sa nahor po stupňoch vnútri sociálnej pyramídy vzájomného parazitizmu a všetko-si-dovoľovania, alebo sa snažia udržať si dobyté výšiny - sa budú čoraz častejšie stretať so sklamaním, pretože v momente dosiahnutia cieľa, alebo osvojenia si prostriedkov na jeho dosiahnutie, spoločenská významnosť cieľa zanikne, zmení sa osobné ocenenie jeho významu a stane sa nanovo nedosiahnuteľným v dôsledku zmeny nejakých okolností. K tomu dôjde následkom zrýchlenej obnovy kultúry. To predurčuje nevyhnutnosť výberu cieľov podľa ich udržateľnosti v čase a najvyšší význam budú mať "večné hodnoty", ktorých dosiahnutie si udržuje svoj význam nezávisle od zmeny technosféry a výdobytkov vedy.

Stať sa človekom a žiť v súlade s Bohom a biosférou, predurčene nastane pri novom pomere frekvencií biologického a sociálneho času - večný a sám o sebe dostatočný cieľ pre každého mravne i intelektuálne zdravého jedinca. A tomuto cieľu bude podriadená celá sociálna organizácia života a vládnej moci. Všetci ostatní - tí, ktorí zostanú otrokmi životného zhonu - sú odsúdení na odtrhnutie od biosféry Zeme.

Všetky elementy ľudstva ako systému v biosfére Zeme**,** ktoré nie sú schopné včas zareagovať na zmenu pomeru frekvencií biologického a sociálneho času, sú odsúdené na odvrhnutie biosférou Zeme, prechádzajúcej do iného režimu svojej existencie vplyvom ľudskej činnosti za posledných niekoľko tisícročí. A pred biosférou Zeme neochráni ani hermetický bunker s umelým životným prostredím, ani medicína...

* * *

Ak začneme skúmať riadenie z miesta, kde sa „rodia“ a prijímajú spoločensky významné rozhodnutia (identifikuje sa problém a vypracuváva sa algoritmus jeho riešenia, t.j. prejavuje sa funkcia konceptuálnej moci, o ktorej média mlčia), tak samovládnucou hlavou štátnosti môže byť hocijaký včelár na dedine. Tak ako sa v piesni spieva:

«Na ďalekej stanici vystúpim, tráva - po pás...» a budem priamo hovoriť, zoči-voči, s hlavou skutočnej spoločenskej moci. Všetko si zapamätám, prídem do mesta, porozprávam priateľom, ako som strávil voľno. Oni tiež porozprávajú svojim, a potom to – zahučí v politike, vede, atď.

Na ďalekej stanici na vôňu lúky skočím
a po nádychu hlbokom do lesa ztočím...
mnoho dní od hlavného mesta,
keď opadla mysle ťažká vesta,
kde líšky Dobrú noc dávajú,
i vrany sa ztáčajú.

Príroda – pekná... Kľud a súlad v „záhrade“...
Hovoriť priamo budem, zoči-voči,
skutočnej štátu moci
a načúvať vírom v jeho nálade,
v pokojnom, príjemnom nadhľade.
Všetko pamätám..., do mesta prídem, priateľom poviem,
Ako voľno som strávil. A oni svojim rieknu...,
Čím v politiku, vedu, vskutku sa zvalím,
iba ak bývalým z očú zídem
i príležitosť lepšiu núknem, peknú...

(prebásnil udo)

A ja tak vlastne ani nechápem, prečo...[145]

...a nechápem preto, lebo presne viem, že na princípoch hry "hluchý telefón" (tichá pošta) a pomocou rozširovania klebiet a anekdôt, ani štát, ani odvetvia riadiť nemožno. A o bezštruktúrnej metóde riadenia, založenej na štatistickej analýze a obežnom bezadresnom šírení informácií v riadenom prostredí, čo vedie k predvídateľným zmenám kontrolnej štatistiky[146]*, nám nič nepovedali ani doma, ani v škole, ani na vysokej... A aj keď si prečítam o tom v nie odbornej (nie akademickej) publikácii, tým viac v anonymnej - stále rovnako neverím a odmietam pochopiť preto, lebo mi je pohodlnejšie veriť nekonečným táraninám mediálnych analytikov....*

Takúto misiu opatrovníctva štátnej moci až do roku 1917 vykonával G. E. Rasputin[147]. Jeho vina, kvôli ktorej hádzali a hádžu naňho špinu v masovej literatúre, nespočíva ani tak v jeho reálnych prehreškoch, ako v tom, že bol na cárskom dvore agentom vplyvu ruských znacharských klanov, a nie klanov medzinárodných globalistických, antiruských[148], ktorým pomerne úspešne prekážal v činnosti až do atentátu na jeho život, pripadajúceho na ten istý deň (28. júna 1914), ako atentát v Sarajeve na dediča rakúsko-uhorského trónu, arcivojvodu Ferdinanda. Nemajúc možnosť byť v dôsledku zranenia osobne prítomný v Petrohrade, nedokázal udržať telegramami cára od vstupu Ruska do vojny, ako sa mu to podarilo pred dvoma rokmi počas balkánskych vojen, kedy zástancovia vojny pri dvore na čele s veľkokniežaťom Nikolajom Nikolajevičom nástojili na zamiešaní sa Ruska do balkánskych záležitostí.

Takáto konceptuálno-znacharská opatrovnícka činnosť ohľadom štátnych úradníkov pokračovala aj po roku 1917. A tento fakt bol neskôr zdokumentovaný a potvrdený. Ako ilustráciu, príklad údajnej nemožnosti takéhoto prejavu vplyvu na politiku, uvedieme úryvok z knihy V. N .Demina "Tajomstvá ruského ľudu." Autor cituje list pre profesora G. C. Cybinu z

---

[145] A okrem toho existujú aj metódy práce s egregormi – kolektívnou psychikou bezprostredne, napriamo hoci aj z lúky, hoc aj z lesa, hoc aj z pece dedinskej izby...

[146] Podčiarknutý text je v podstate definíciou bezštruktúrneho spôsobu riadenia, ktoré sa líši od štruktúrneho. V štruktúrnom spôsobe riadenia, ktorý väčšina stotožňuje s riadením všeobecne, sa štruktúry, ktorých časťami sa informácie šíria selektívne, direktívno-adresne, formujú pred začatím samotného procesu riadenia. V bezštruktúrnom spôsobe sa štruktúry vyskladajú v procese obežného neadresného šírenia informácie v riadenom prostredí. Riadenie štruktúrne sa vo väčšine prípadov vykryštalizuváva z bezštruktúrneho v tých prípadoch, ak ciele najprv dosiahnuté v bezštruktúrnom riadení, získajú stabilitu.

[147] Predovšetkým pozri zbierku "Cestami tisícročia" (štvrté vydanie, Moskva, "Mladá garda", 1991).

[148] Najmä pozri: O. Šiškin „Bitka o Himaláje. NKVD: mafia a špionáž“, Moskva, „Olma press“, 1991, str. 15 - 31.

24. marca 1927, napísaný A. V. Barčenkom, ktorý sa zaoberal v roku 1920 výskumom histórie formovania Rusi a ruských ezoterických znalostí[149]:

« … Toto moje presvedčenie [o Univerzálnych Znalostiach – V. D.][150] sa potvrdilo, keď som sa stretol s Rusmi, uchovávajúcimi v tajnosti v Kostromskej gubernii tradíciu [Djun-Chor].[151] Títo ľudia, vekom oveľa starší odo mňa, a nakoľko môžem posúdiť, sú v porovnaní so mnou omnoho kompetentnejší v naj-Univerzálnejšej vede a v posúdení súčasnej medzinárodnej situácie. Vychádzajúc z Kostromských lesov v oblečeniach prostých bláznov (žobrákov), údajne neškodní pomätenci, prenikli do Moskvy a vyhľadali ma. <...> Vyslaný týmito ľuďmi s výzorom šialenca prednášal na námestiach kázne, ktorým nikto nerozumel a priťahoval pozornosť ľudí neobvyklým oblečením a ideogramami, ktoré nosil so sebou <...> Tohto vyslanca - roľníka Michaila Kruglova - niekoľkokrát zatkli, posadili do GPU (neskoršie KGB)* a do blázincov. Nakoniec došli k záveru, že nie je pomätený, ale neškodný. Prepustili ho na slobodu a viac neprenasledovali. Koniec koncov, s jeho ideogramami som sa náhodne stretol v Moskve aj ja - ten, ktorý môže čítať a pochopiť ich význam.

Takýmto spôsobom vzniklo moje spojenie s rusmi, ovládajúcimi ruskú vetvu tradície [Djun-Chor]. Keď som sa, opierajúc len o všeobecnú radu jedného južného mongola, <...> rozhodol samostatne odhaliť pred najuvedomelejšími a nezištnými štátnymi funkcionármi boľševizmu [majúc na zreteli predovšetkým F. E. Dzeržinského – V. D.] tajomstvo [Djun-Chor], tak pri mojom prvom pokuse v tomto smere, ma podporili pre mňa dovtedy úplne neznámi ochrancovia dávnovekej ruskej vetvy tradície [Djun-Chor]. Oni postupne prehĺbovali moje vedomosti, rozširovali môj obzor. A v tomto roku <...> ma formálne prijali do svojho stredu … »[152]

No táto vetva moci, prerastajúca od znacharov, znalcov Djun-Chor, s ktorou spolupracovali F. E. Dzeržinsky a niektorí ďalší predstavitelia vtedajšieho režimu, bola v konflikte s inými klanmi znacharov koncepcie, vrátane aj so zahraničnými medzinárodnými, a predovšetkým - v konflikte so stúpencami a nevoľníkmi biblickej doktríny vytvorenia globálneho rasového "elitárno"-otrockého panstva, v ktorom úloha globálnej vládnucej „rasovej elity" je zverená židovskej diaspore. T.j. umelo vytvorenej sociálnej skupine, predstavujúcej dezintegrovaného - nekompaktného biorobota, ktorého program správania sa je svojimi rozličnými fragmentami rozdelený do psychiky veľkého počtu jednotlivcov, potláčajúc ľudskú dôstojnosť každého z nich[153]. A v tomto konflikte znacharská vetva Djun-Chor vtedy stratila opraty riadenia, následkom čoho bola jej periféria v orgánoch štátnej moci odhalená a vykosená, prípadne potlačená po smrti F. E. Dzeržinského. V dôsledku toho kontrola represívnych orgánov ZSSR prešla k zástupcom iných klanov *znacharov koncepcií spoločenského života.*

---

[149] O činnosti A. V. Barčenka sa hovorí vo vyššie spomínanej knihe "Bitka o Himaláje." od O. Šiškina

[150] poznámka, vysvetlivka autora V. N. Deminu

[151] Hranaté zátvorky [Djun-Chor] (čítaj Džun-Chor)* v našej publikácii nahrádzajú znak - ideogram, existujúci v citovanom zdroji.

[152] V. N. Demin "Tajomstvá ruského národa", Moskva, Veče, 1997, str. 9, 10

[153] V židovskej literatúre pochopenie faktu jestvovania židovstva ako rozpolteného biorobota našlo svoje vyjadrenie v zvrátenej podobe, ako doktrína o národe-Spasiteľovi (vyvolenom národe)*, ktorý neočakáva stelesnenie Mesiáša – Spasiteľa ako človeka, ale sám je nositeľom všetkých spasiteľských ideí a predstavuje vedúcu spoločenskú silu pri ich uskutočňovaní v globálnych merítkach. Jednou z vetví takéhoto mesiášstva je ozajstný, pôvodný marxizmus, ktorého hrobárom sa stal J. V. Stalin.

Takisto je užitočné pochopiť, že znacharské klany môžu byť v konflikte medzi sebou jak v dôsledku toho, že sú prívržencami navzájom sa vylučujúcich koncepcií riadenia spoločnosti, tak aj dôsledkom toho, že v rámci jednej koncepcie niečim oddelené znacharské klany bojujú s inými klanmi za „správnosť“ chápania koncepcie každým z nich.

A tieto konflikty sa budú prejavovať v politike ako kádrové presuny. Ide v nich o prejav vybojovania perifériou jedných klanov služobných postov – funkcií, ktoré boli predtým obsadené perifériami iných klanov. Zároveň ide často aj o prejav boja za zmenu architektúry štruktúr a nomenklatúry funkcií, počas ktorého sa vytvárajú aj ničia funkcie, nepohodlné pre jedne, no nevyhnutné pre druhé klany na rozmiestnenie svojej periférie.[154]

Čo sa zmenilo v týchto vzťahoch medzi spoločnosťou, klanmi *znacharov koncepcií spoločenského života* a orgánmi štátnej moci od dôb, keď A. V. Barčenko napísal citovaný list, s výnimkou toho, že prebehla zmena pomeru frekvencií biologického a sociálneho času, ktorá znefunkčnila schému? - Nič..., akurát to, že konkrétne osoby, zastávavšie tie alebo oné pozície v schéme, boli nahradené inými. Pýtame sa: Čo môže zmeniť aktuálna a najbližšia výmena osôb, ktoré tvoria vládnucu "elitu" v tomto systéme ako takom?

Nič, hoci dosadenie na štátne a ďalšie kľúčové pozície tých, "ktorí sa za Vlasť obetujú", *na miesta tých, ktorí "robia čokoľvek, len aby nepracovali"*, môže priviesť spoločnosť k dlhšie či kratšie trvajúcemu výrobno-spotrebiteľskému blahobytu. Avšak aj v ňom drvivá **väčšina obyvateľov nebude riadiť – mať moc nad okolnosťami „osudu“ života svojho presne tak, ako nemá moc nad týmito okolnosťami ani za súčasného štátneho rozvratu.**

Kádre skutočne riešia všetko. No ako ukazuje táto schéma (uvedená na obr. 1)*, pod *kádrami, ktoré riešia všetko*, treba chápať nielen tie kádre, na ktoré sa sústreďuje pozornosť obyvateľov médiami a ktoré zastávajú rozličné funkcie v štruktúrach štátnej moci a sféry súkromného podnikania, ale aj iné kádre, konajúce mimo oficiálnych mocenských štruktúr.

Diskusia v médiách o kádrovej politike a jej princípoch tak, ako predtým, nezachádza za hranice bloku, nazvaného v schéme obr. 1 "Hierarchia štruktúr". Nejde ďalej za otázky o tom, koľko a akých okienok rozvrhu obsadenia funkcií je nutné mať v schéme? Aká by mala byť medzi nimi previazanosť? A aké funkčné kompetencie a povinnosti sa k nim viažu?

Takým príkladom je článok R. E. Tichonova[155]: "Tri princípy našej kádrovej služby. Podľa akých kritérií sa robí výber vyšších úradníkov.", publikovaný v novinách „Nezavisimoja Gazeta" z 19.06.1999. Vysvetlenie začína od odstúpenia, demisie vlády premiéra Primakova:

«Znova (po koľký raz!) je kardinálne zmenené zloženie vlády, «odišli» jedni, uviedli druhých. Podľa akých kritérií sa vykonáva výber vyšších úradníkov, vymenovanie, odvolanie? Mohol by niekto v aparáte vlády, prezidentskej administratíve presne sformulovať požiadavky, ktorým musia zodpovedať pracovníci na rôznych úrovniach - to po prvé, a metodiku ich použitia - to po druhé? Obávam sa, že nie. Súčasné teórie personálneho riadenia disponujú dostatočne veľkým arzenálom nástrojov a metód vyhodnocovania rôznych ľudských kvalít, vrátane odborných, ale ich využívanie, pokiaľ viem, nezískalo širšie prijatie v našich kádrových službách».

---

[154] A presne toto sa deje v Rusku počas všetkých rokov koncepčne nejasných reforiem po roku 1985

[155] Rostislav Jevgenij Tichonov - doktor technických vied, profesor, generálny riaditeľ - rektor Daňovej akadémie.

Pokiaľ hovoríme o "súčasných teóriách personálneho riadenia", tak všetky sú vyjadrením koncepcií spoločenského života, typických pre tú alebo onú regionálnu civilizáciu. Z tohto dôvodu bude väčší či menší počet poučiek "teórie personálneho riadenia“ nefunkčných pri pokuse aplikovať ich na iné spoločenstvo, patriace k inej regionálnej civilizácii, ktorá má inú kolektívnu psychiku a štatistiku, popisujúcu psychiku množiny jedincov, tvoriacich túto spoločnosť[156].

Ale toto - to je "drobnosť, malichernosť", ktorú Tichonov buď nevidí, alebo nepovažuje za aktuálnu pre Rusko, ktoré nemá vlastný "model riadenia ľudských zdrojov". Pre neho sú dôležité praktiky, v ktorých sa prejavuje kádrová politika medzi sebou bojujúcich znacharských klanov. A Tichonov prechádza k popisu historicky zakorenenej praxe:

«V praxi nanajvýš existujú (t.j. určujú, podmieňujú)* tri princípy: osobná oddanosť, politická loajalita, a to najdôležitejšie - riaditeľnosť". Voľnomyšlienkárstvo a nerešpektovanie v administratívnom rebríku vyššie postavených vedúcich sú kategoricky neprípustné. **Pričom, reč je menovite o "riaditeľnosti" a nie o disciplíne** (tučným autormi vyznačené v citácii: k tomu sa ešte vrátime). Tieto pojmy, ako je známe, nie sú synonymá. (...) Samozrejme, otázka prípravy a, hlavne, rozmiestnenie kádrov sú kľúčové. Požiadavky más na odstúpenie toho, či onoho „zlého“ ministra ukazujú, že obyvateľstvo sa nechce zmieriť, ale s kým alebo čím? S konkrétnymi ľuďmi, alebo s výsledkami ich činnosti? A či výsledok činnosti hociktorého ministra zodpovedá tomu, čo skutočne robil alebo chcel urobiť minister?»

Výsledok činnosti vždy zodpovedá činnosti, aj keď v skutočnosti môže nezodpovedať predsavzatiam a sľubom. Ak výsledok nezodpovedá predsavzatiam a sľubom, odchyľujúc sa od nich smerom k horšiemu, tak to znamená, že funkcionár má mravne-svetonázorové nedostatky. V dôsledku ich prítomnosti ho objektívne „nekalo“ zneužili, realizujúc jeho rukami ciele, odporujúce jeho naozajstným zámerom, alebo sa možno sám zapojil do prúdu bezštruktúrneho riadenia. Preto pre spoločnosť nie je dôležité, čo "minister" chcel urobiť, ale dôležité je to, čo je výsledkom jeho činnosti.

No Tichonovom vymenované tri princípy kádrovej politiky - to sú iba tri rôzne tváre jediného princípu kádrovej politiky "elity", ktorý je vysvetlený v znení akademika N. N. Mojseva:

«Navrchu (podľa kontextu je reč o hierarchii moci), môže sedieť podliak, darebák, môže sedieť kariérista, no ak je rozumným človekom, už je mu veľmi veľa prepáčené, pretože on bude chápať, že to, čo robí, krajina potrebuje» - (citované z publikácie "Gorbačovovej nadácie" "Perestrojka. Desať rokov potom", Moskva, "Apríl `85", 1995, str. 148, náklad 2 500 výtlačkov, t.j. verejne nepredajné výtlačky "pre elitu").

Inými slovami, darebák - hlupák, schopný polámať veľa dreva (spôsobiť veľa škody)*, pri moci byť nesmie. Ale opatrný darebák, ktorý bude robiť podlosti obozretne, tak, aby sa zbytku darebáckej "elity" žilo v kľude a hojnosti, je úplne prijateľný. T.j., darebák-individualista je vždy hlupák; avšak rozumný darebák, spôsobilý ku korporativizmu - to je to, čo treba.

---

[156] Rádio "Maják" (1999) v rozhovore s Doktorom psychologických vied P. N. Šichirevom oznámilo, že "iba 5 % personálu z počtu Rusov, prichádzajúcich do západných firiem, zodpovedá západným štandardom". Rusom je akoby vlastné to, čo sa na Západe kvalifikuje ako "príživníctvo", "závisť", "snaha o "sociálnu spravodlivosť", t.j. rovnostárstvo".

Avšak spravodlivý, schopný vyzvať "elitu", aby sa vzdala hanebností, bude ňou vnímaný ako anti-systémový faktor – počas štádia pokojnej agitácie za šťastie pre všetkých, a ak zástancovia spravodlivosti prejdú od pokojnej agitácie k potvrdzovaniu spravodlivosti a uskutočňovaniu sociálnej hygieny, opierajúc sa o podporu ne-"elity", tak to bude nazývané tyraniou, fašizmom, totalitou atď.

Takéto **neopatrné nedomyslené** *nečistosrdečné*[157] *priznanie*, aké urobil N. N. Mojsejev, by asi sotva mohli vyrvať z neho mučením... čo aj najkrutejší vyšetrovatelia a majstri mučenia dôb minulých.

Ďalej v článku Tichonova nasleduje odsek, v ktorom sú vymenované výsledky činnosti reformátorov, popierajúce tie ich deklarácie o zameranosti na blaho populácie, ktoré stihli vyhlásiť v minulosti. Výsledky sú nasledovné: rozpad národného hospodárstva - systému spoločenskej výroby - následkom získania slobody *súkromného podnikania, nevšímavého voči jemu cudzím, súkromným i verejným záujmom,* čo vyústilo do parazitizmu "nových rusov", ktorí sa aj tak nestali a nestanú politicky aktívnou a zodpovednou "strednou triedou" vlastníkov práve preto, že práve oni sú nositeľmi, prízemnými spisovateľmi idealizovanej, miroedsko-kulackej morálky a svetonázoru; korupcia úradníkov atď. Následne uzatvára:

«Javy, o ktorých všetka tlač neúnavne píše[158], sú následkom istotne mnohých faktorov, no najpodstatnejší z nich je **štrukturálna nedokonalosť orgánov moci a mechanizmov riadenia**. Sotva sa dnes nájde odborník, ktorý dokáže viac či menej predložiť model článkov a väzieb celej palety ministerstiev, rezortov, komisií, rád, výborov, administratívy a ostatných štruktúr, cez ktoré musí prechádzať to či oné riadiace uznesenie. Nie náhodou na zasadaniach vlády neustále počuť otázku: "Kto je zodpovedný za...?" …a jak je pravidlom, niet jednoznačnej odpovede. Prezident, posudzujúc činnosť vlády, tiež nevyjadruje nespokojnosť adresne, tak ako to dnes nedokáže nikto.»

Ako je známe, za J. V. Stalina ako generálneho tajomníka Ústredného výboru vládnucej strany, a tak isto keď bol hlavou sovietskej vlády, otázka "Kto je zodpovedný za ...?" bola v mocenských štruktúrach čisto rečnícka, pretože na ňu vždy bola jednoznačná odpoveď. Pritom zodpovednosť sa rozdeľovala väčším dielom tam, kde sa nepríjemnosť udiala. Vediac o nastávajúcej zodpovednosti, tí, na ktorých sa kládla, požadovali aj zodpovedajúce rozhodovacie právomoci a zabezpečenie svojej činnosti personálom a rôznymi zdrojmi. V dôsledku takéhoto prístupu k problému zodpovednosti tých, ktorí ju ukladali, a tých, ktorí ju prijímali, mnohé možné nepríjemnosti proste nestali. A ak nepríjemnosti nastali, tak zodpovedali za nich priamo tí, ktorí neorganizovali ich odvrátenie, majúc stanovené úradné právomoci.[159]

---

[157] Jedným z predpokladov zo srdca čistého doznania je ozajstné pokánie - ľútosť. Avšak v uvedenom prípade princíp personálnej politiky sa vyhlasuje za normu, ba čo viac, za normu s dohľadnou historickou perspektívou.

[158] Ale myslieť a vypracovávať scenáre riešenia problémov minulosti a navrhovať modely bezkrízovej činnosti v budúcnosti, to dnešná žurnalistika nevie. Preto jej zostáva iba "neúnavne písať".

[159] Ak budeme hodnotiť bez abstraktného humanizmu a mýtov o "nepochopených", akože génioch a nevinne poškodených, tak Jagoda a Ježov niesli zodpovednosť za zneužívanie represívnych orgánov, ktoré spôsobilo škody štátu, socialistickej výstavbe i samotnej myšlienke socializmu; Blucher – ten zodpovedal za bojovú nepripravenosť vojsk, ktorá sa ukázala na Chalchin-Gole; Tuchačevskij – za to, že sa viac zaoberal politikárčením v ozbrojených silách, a nie ich včasným prezbrojovaním, ako to vyžadovali posty - funkcie náčelníka výzbroje Červenej armády a prvého námestníka Národného komisariátu obrany, ktoré postupne zastával od roku 1934; generál Pavlov zodpovedal za svoju služobnú neschopnosť (nezvládnutie služby) v dôsledku čoho, v smere

To jest, ak by demokratizátori nenadávali na J. V. Stalina, ale ním reprezentovaná štátnosť bola ako "riadiaci stroj" dokončená, nežali by to, čo vzniklo následkom činnosti anti-stalinistov. Počínajúc N. N. Chruščovom a končiac novoreformátormi deväťdesiatych rokov dvadsiateho storočia.

Jedna z príčin efektívnosti štátnosti éry stalinizmu spočívala v tom, že J. V. Stalin nebol kariérista, orientujúci sa vo svojej činnosti na stanovisko vyššieho vedenia: názory vrchnosti síce zohľadňoval, no zaoberal sa vlastnou činnosťou. Avšak kariéristi, ktorí boli taktiež prítomní v tomto systéme, tento systém zneužívali. Prerozdeľovali zodpovednosť za v živote spoločnosti bezvýznamné maličkosti. To dnes dáva základ k tomu, aby sa hádzala špina na celý štátny systém ZSSR epochy stalinizmu, uvádzajúc reálne fakty zúčtovania s tým alebo iným človekom za nesplnený nezmysel. Pritom zodpovednosť za jeho vykonanie bola na dotyčného položená podliakmi alebo hlupákmi.

Ale ak máme hovoriť o architektúre štruktúr štátnosti - t.j. zostať v rámci témy, dotknutej samým Tichonovom - avšak vo vzťahu s plnou funkciou riadenia, tak architektúra štátnych štruktúr epochy stalinizmu predbehla mravný a svetonázorový rozvoj spoločnosti o 100 – 150 rokov. Dokonca aj pri pôsobení v spoločenstve jej protiviacom sa dokázala svoju efektivitu, predstihujúc v efektívnosti riadenia v tej dobe všetky ostatné typy štátnosti. Ochránila nielen národy ZSSR, ale aj celého sveta pred triumfom sionisticko-internacistickej svetovej revolúcie podľa receptov Marxa a Trockého a pred nastolením fašizujúceho lžisocializmu v globálnych merítkach.

Ďalej Tichonov pokračuje:

«Ale v tejto dobe život konkrétneho občana závisí od činnosti množstva riadiacich a vládnych orgánov, a namodelovať ich spolu je nadmieru zložité. Ale ak to nebude urobené, hoc aj na prvýkrát formálne, no viac či menej dôveryhodne, tak všetky naše vládne (a nielen) pretriasačky budú *bez jasnej štrukturálnej stratégie* pokračovať donekonečna, ale aj tak bezvýsledne».

A z čoho tak Vy usudzujete, že oni sú "naše"? **Naše vlády** riadia **v našom záujme** a dosahujú riadením výsledky, zodpovedajúce našim záujmom. **Nie naše vlády** - bábkové režimy antištátu – riadia **v rozpore s našimi záujmami,** a taktiež dosahujú výsledky, úplne zodpovedajúce určeným záujmom ich bábkovodičov. Čo oni pritom tárajú – má s ich činnosťou len taký súvis, že ich blahodárne reči sú len na uspanie verejnej iniciatívy. Tej iniciatívy, ktorej cieľom je politika skutočnej realizácie našich celonárodných záujmov.

Pretože riadenie je vždy subjektívne, tak všetko to, čo z uhla pohľadu jedných výsledkom nie je, alebo je negatívnym výsledkom, z uhla pohľadu druhých môže byť presne tým výsledkom, ktorý aj sa predpokladalo dosiahnuť spustením nejakých opatrení. Preto dotýkajúc sa otázky o nekonečných, zdalo by sa bezvýsledných pretriasačkách a pretriasačkách s negatívnym výsledkom, je potrebné preskúmať aj otázku o tom, či existujú sily v krajine aj v zahraničí, pre ktoré je konkrétne táto byzvýslednosť želaným výsledkom.

Odpoveď na ňu bude kladná. To privádza k postavení otázky o nevyhnutnosti vytvorenia prostriedkov, umožňujúcich ochrániť riadenie spoločnosti od ich zasahovania – vmiešavania sa.

---

hlavnej osi útoku Wehrmachtu, dokonca trvalo dislokované vojenské jednotky v jemu zverenom okruhu na začiatku vojny neboli v pohotovosti a nie na tých pozíciách, kde mali byť rozvinuté podľa plánu a rozkazu Generálneho štábu z 18.06.1941, ktorý on nesplnil.

Ale nie, táto problematika sa takisto prechádza mlčaním a vyslovujú sa nekonkrétne slová o architektúre štruktúr štátnej a ostatnej moci:

«V takom prípade by som považoval[160] za nutné, aby sa masová nespokojnosť vyjadrovala nie v dožadovaní sa zmeny vlády alebo odvolania jednotlivého vysokopostaveného úradníka, ale v požiadavke vedieť: *aký štát, krajinu budujeme, aká je štrukturálna súčinnosť - koordinácia všetkých orgánov, aká je miera zodpovednosti za každý konkrétny problém každého konkrétneho riadiaceho prvku*.

Vychádzajúc s klasickej potreby projektovania veľkých systémov, je nevyhnutné rozpracovať taký teoretický model štátneho zriadenia, ktorý by čo najviac odzrkadľoval hlavné ústavné zásady a základné ekonomické princípy».

Tu je na mieste položiť ešte jednu otázku: *A ak sú "hlavné ústavné zásady - ustanovenia a základné ekonomické princípy" od počiatku objektívne chybné, a vy vytvoríte dokonalý štátny stroj na ich zavedenie do života, tak čo „zaspievate“ potom, až to dokonalé monštrum začne fungovať?*

Že by to celé bolo iba v tom, že "hlavné ústavné zásady a základné ekonomické princípy", pod ktoré sa úsilím reformátorov zliepa štátna mašinéria a systém sociálnych vzťahov v Rusku, protirečia ideálom národa, v dôsledku čoho vládna moc žije svojim životom, a národ svojim? Až dovtedy, pokiaľ nevytrhne vládu z koreňov, s ktorými aj tak „spojenia nemá“?

Ale aby bolo možné vidieť neopodstatnenosť *ciest rozpracovania* receptov ozdravenia štátnosti, ktoré odporúča Tichonov, je nevyhnutné si uvedomiť niektoré aspekty života ešte nie ľudskej spoločnosti, pred ktorou stojí vypestovať ľudskosť, Človečenstvo v sebe.

Čo sa týka masového prejavu nespokojnosti, proste mu neprikážeš, ako sa má prejaviť. Každý prejavuje svoju nespokojnosť podľa miery svojho osobnostného rozvoja, chápania prebiehajúceho a možnosti ovplyvňovať tok udalostí. A z toho sa skladá štatistika samoľúbosti, ľahostajnosti i nespokojnosti. A za touto štatistikou je hlboká psychologická zápletka, o ktorej analytici masových informačných prostriedkov a mocenských štruktúr nechcú premýšľať, aj keď všetko potrebné k tomu im musí byť známe ešte z hodín stredoškolskej biológie.

[160] A prečo podmieňovací spôsob, vyjadrujúci nemožnosť konania, alebo neochotu k nemu? Pouvažuj: Kto ti bráni, okrem Teba samotného?

2. Psychologické základy samoriadenia spoločnosti

Človek je časťou biosféry Zeme. Inými slovami, je mu vlastné nielen to, čo ho odlišuje od predstaviteľov všetkých iných foriem živých organizmov, ale aj to, čo je vlastné všetkým ostatným druhom v biosfére Zeme. Ak sa rozpamätáme na učivo Biológie v základnej škole, známe všetkým, a nazrieme do vlastnej psychiky, tak je možné tvrdiť, že informačno-algoritmické zabezpečenie správania sa človeka v sebe zahŕňa:

1. vrodené inštinkty a nepodmienené reflexy (jak na vnútrobunkovej a bunkovej úrovni, tak aj na úrovniach tkanív, orgánov, systémov - ústrojenstiev a organizmu ako celku), ale taktiež aj ich obaly, vyvinuté v kultúre;

2. tradície kultúry, stojace nad inštinktami, zrodené a podporované na základe sociálnej organizovanosti;

3. vlastné, zmyslami a pamäťou ohraničené, uvedomenie si seba u jednotlivca;

4. «intuíciu vo všeobecnosti» - to, čo sa vynára z nevedomých úrovní psychiky jedinca, prichádza k nemu z kolektívnej psychiky, je zrodením navádzaní zvonku a posadnutosti v inkvizítorskom ponímaní tohto termínu;

5. Božie vedenie v prúde Prozreteľnosti, uskutočňované na základe všetkého predošlého, vynímajúc *navádzanie a posadnutosť ako priame vpády zvonku do cudzej psychiky napriek želaniu a vedomej vôli jej vlastníka*.

V psychike každého jedinca sa toto všetko nachádza, buď ako možné - potenciálne, alebo skutočné – reálne. Avšak hocičo jednotlivé z vymenovaného si môže podriadiť všetky ostatné súčasti psychiky v procese vytvárania správania sa jednotlivca vo všetkých životných situáciách:

1. ak prvé, tak jedinec je človeku podobné zviera (taká bola väčšina členov každého národného spoločenstva v minulosti) – je to **zvierací typ stroja (usporiadania) psychiky;**
2. ak druhé, tak jedinec je nositeľom **typu stroja psychiky «zombie»,** nakoľko je podstatou biorobot, naprogramovaný kultúrou (taká je väčšina židov, a k tomuto typu organizácie psychiky sa blíži teraz väčšina obyvateľov Západu);
3. ak tretie alebo štvrté, tak jedinec je nositeľom démonického stroja psychiky. (Je to takzvané „svetové zákulisie“: majitelia biblických kultov, lídri mondializmu, židovstva, vyšší hierarchovia scientológov, otvorení satanisti, a takisto mnohí politici, umelci, športovci, jogíni, mágovia a tomu podobné „vyčnievajúce osobnosti“.
   Démonický typ stroja psychiky má dve modifikácie, významné pre životy každého z ich nositeľov a spoločnosti ako celku:
   - démonicko-korporátny, na základe ktorého jedinec tak alebo onak môže byť spoluúčastný v kolektívnej činnosti v nejakých aspektoch ako podriadený, a v nejakých aspektoch ako vedúci;
   - a démonicko-individualistický, vylučujúci možnosti jeho spoluúčasti v kolektívnej činnosti (stavajúc ho mimo spoločnosť), alebo tlačiaci jedinca k tomu, aby zaujal pozíciu „nadčloveka“, ktorému zbytok spoločnosti sa má podriadiť.

4. ak piate, tak je to **človečí typ stroja psychiky** - norma pre človeka, ktorá sa musí dosiahnuť *vo veku dospievania (do začiatku pohlavné*ho *dozrievania a prebudenia pohlavných pudov*) a získať stabilnosť do *začiatku mladosti (zavŕšenia procesu formovania organizmu)*, a potom musí byť nemenne charakteristickou pre organizáciu jeho psychiky počas celého ďalšieho života, vo všetkých situáciách bez výnimky.

Povedané sa vzťahuje na predstaviteľov oboch pohlaví, aj keď každý z typov stroja psychiky jak u mužov, tak aj u dievčat a žien má svoje osobitosti[161].

Človečí typ usporiadania psychiky – ako pojem i ako prejav v živote – vyžaduje jedno objasnenie, potrebné jak pre tých, čo sú presvedčení, že Boha niet, tak aj pre tých, čo sú presvedčení, že Boh je: život človeka musí normálne prebiehať v jeho osobnom zmysluplnom dialógu s Bohom o zmysle a okolnostiach života. Dôkazy Svojej existencie Boh dá v tomto dialógu každému Sám primerane osudu, primerane dosiahnutému osobnostnému rozvoju každého, primerane problematike, ktorá ostáva nevyriešenou v živote človeka a spoločnosti. Dôkazy Jeho existencie majú mravne-etický charakter a spočívajú v tom, že udalosti života zodpovedajú zmyslu myšlienok a skrytých - vnútorných modlitieb, potvrdzujúc objektívnu spravodlivosť človeka a dávajúc okúsiť plody nespravodlivosti, ktorú človek uprednostnil napriek jemu Zhora daným znameniam.

A ak je jedinec vnímavý a čestný k sebe samému, tak nebude popierať, že dostal odpoveď na svoje obrátenie sa v modlitbe k Bohu.

Druhá vec už je, či jedinec sa stotožní s Odpoveďou jemu Danou, alebo ju zavrhne, nakoľko mu odpoveď môže byť proti mysli. Ak sa stotožní, tak život z jeho pohľadu sa stane nádherný a bude plynúť ako dialóg s Bohom, v ktorom je pre človeka normálne veriť a dôverovať Bohu. No predmetom tejto viery nie je viera v neznáme a nedokázateľné, ale predmetom je vnútorná skrytá etika jedinca a Boha, a to je jeho ukryté, vnútorné, nepodmienené rituálom, kultúrnou tradíciou, propagandou, kontrapropagandou a tak podobne. Preto viera **v** Boha – je následkom nedôvery Bohu. Ona – viera v Boha (namiesto viery Bohu) – je sama o sebe v svojej podstate druhom ateizmu.

Hierarchická usporiadanosť vymenovaných komponentov určuje *sTroj psychiky* jedinca. *Zostrojenie psychiky* v tomto kontexte – to je významová jednotka, t.j. k tomuto slovnému spojeniu sa treba stavať takisto, ako k jednému slovu, ktoré je nositeľom jednoznačného stanoveného významu.

Niektorí jedinci sú nemenní v im vlastnom hierarchickom usporiadaní menovaných komponentov. Druhí prechádzajú od jedného k druhému nie jedenkrát aj spätne, niekedy aj viackrát za deň. Tretí sa menia jednosmerne a nezvratne. Pre človeka normálny rozvoj osobnosti je od prvého usporiadania k piatemu, a piate sa musí stať nezvratným do začiatku mladosti - do zavŕšenia genetického programu rozvoja organizmu. V človečom type stroja psychiky je dosiahnutá *emocionálna* ***pozitívna*** *samostatnosť osobnosti*, nezávislá na okolnostiach, kvôli tomu, že Všedržiteľ sa nie mýli, ale nemení to, čo sa deje s ľuďmi, pokiaľ

[161] Podrobnejšie o typoch stroja psychiky a osobitostiach i možnostiach každého z nich, pozri práce Vnútorného prediktora ZSSR "Od človekupodobného k človečenstvu" (v prvom vydaní "Od matriarchátu k človečenstvu"), "Princípy kádrovej politiky: štátu, «antištátu», spoločenskej iniciatívy" (v súčasnom vydaní ho Príloha zahŕňa takmer úplne); o procese vzniku osobnosti a ľudského typu usporiadania psychiky — "Dialektika a ateizmus: dve nezlučiteľné podstaty"; o vzájomných väzbách genetiky človeka a typmi stroja psychiky — "O rasových doktrínach: nezdôvodnené, no pravdepodobné".

Všetky práce Vnútorného prediktora ZSSR, vrátane tu aj ďalej spomínaných, sú umiestnené na internete, na www.vodaspb.ru, a taktiež sú rozširované na CD v súbore Informačnej bázy Vnútorného prediktora ZSSR.

ľudia sami nezmenia to, čo je v nich: mravnosť, myšlienky, zámery. A na princípe takéhoto druhu emocionálnej sebestačnosti sa okolnosti začnú skladať pre život blahodárne, pre človeka samotného i tých, ktorých on prijíma do oblasti svojej starostlivosti, *samozrejme ak sa oni úmyselne neprotivia im prejavenej starostlivosti.*

Všetky vedomosti, návyky, kvalifikácia a špecializácie – to sú len doplnky k stroju psychiky. Vysoká profesionalita a talent môžu sprevádzať aj jedincov so zvieracím usporiadaním psychiky, strojom psychiky zombie, démonickým zostrojením psychiky v oboch modifikáciach. Preto úroveň profesionality a zručnosti v tých či oných druhoch činností ešte nič nehovorí o tom, či jedinec konal ako Človek.

Ale neprítomnosť profesionalizmu a akcieschopnosti, spôsobilosti konať, hoc v akejkoľvek spoločensky významnej oblasti diania, *jednoznačne hovorí* o tom, že ako Človek jedinec nekonal.[162]

Pritom všetkom analytici vyzerajú, ako keby sa v škole Biológiu neučili a nevedia, že druhu Človek rozumný (Homo sapiens), ako aj každému inému druhu v biosfére planéty sú inštinkty vlastné, že okrem toho je Človek jedinečný druh, ktorý je nositeľom aj *kultúry – geneticky z pokolenia na pokolenie neprenosnej informácie, ktorá sa odovzdáva v následnosti pokolení vďaka informačným tokom, vytvoreným ľuďmi v ich spoločenskom živote,* - ktorá v živote druhu Homo sapiens určuje ak nie všetko bez výnimky, tak kvalitu tohto života naisto.[163]

Preto skôr, než budeme hovoriť o princípoch kádrovej politiky štátu je nutné vyjasniť si, v akom smere — *podľa výsledku činnosti štátu* — sa musí posúvať štatistika rozčlenenia jedincov, tvoriacich spoločnosť podľa typov sTroja psychiky:

---

[162] To sa týka, najmä, Josifa Brodského — idolu mnohých „elitárnych“ intelektuálov. Na porovnanie: A. S. Gribojedov uspel ako diplomat, A. P. Borodin — ako chemik, N. A. Rimskij-Korsakov — ako námorník; C. A. Kjui — ako vedec, inžinier-fortifikátor; a taktiež A. S. Puškin bol nie najhorším štátnym úradníkom Ruska, hoci na jeho úradnícku činnosť umenovedci-biografovia prevažne pozabudli.

[163] Zoológovia, skúmajúc život opíc v prírodnom prostredí, zistili, že populácia niektorých druhov opíc sa odlišuje druh od druha životnými návykmi, odovzdávanými na princípe «sociálnej organizácie» druhu. Zoológovia to definovali ako «kultúru». Okrajovo sa tejto téme venuje publikácia v novinách “Известия” z 08.01.2003 “Orangutány — kultúrna rasa.” (internetová stránka http://www.izvestia.ru/science/article28471). Začína sa slovami:

«Počas výskumu, ktorý 10 rokov viedol medzinárodný tím pod vedením Karla van Schaika z americkej univerzity Duke, bolo zistené, že orangutany, ktoré sa považujú za jedných z príbuzných človeka, majú kultúru. Samo o sebe príjemné. No dôležité je iné: história ľudskej kultúry je ešte staršia, ako sa predtým predpokladalo. Je objavených 24 modelov správania sa orangutánov, ktoré sa predávajú cestou imitácie a sú priamym príznakom kultúry. Kultúrne správanie vzniklo pred 14 mil. rokov, keď sa orangutany sformovali ako samostatný druh.

Charles Darwin poznal zmysel evolúcie. Povedal: *“Opica opivšia sa z brandy, nikdy viac sa k nemu nepriplichtila. A v tom je opica poznateľne múdrejšia ako väčšina ľudí”.* <…>

Jeden z príkladov kultúrneho správania sa orangutánov — použitie lístia ako servítky a rukavice. Človeku podobné primáty majú racionálne modely, keď pomocou palice zbíjajú hmyz zo stromov. Majú aj také, ktoré slúžia zábave. Orangutany vymysleli rituál: ukladajúc sa k spánku, sfukujú z dlane nevideteľné predmety. Niektoré športujú: šmýkajú sa ako z kopca zo zvalených stromov, chytajúc sa pri brzdení vetiev.

Podnetom pre výskum bol ten fakt, že niektoré orangutany používajú pracovné nástroje, a druhé ich do rúk neberú. “Zo začiatku sme prišli do rozpakov, keď sme pochopili, čo vyplýva z našich údajov”, — hovorí van Schaik. Práca sa stala pokračovaním výskumu počiatkov kultúry u šimpanzov, ktorý takisto trval 10 rokov. Bolo zistených 39 paradigiem (vzorov) kultúrneho správania sa — vo výsledku kultúra primátov získala datovanie 7 mil. rokov».

- na stranu početnej prevahy zvieracieho zostrojenia psychiky, keď správanie sa väčšiny ovládajú inštinkty, a vnútrosociálna moc patrí démonom?
- na stranu početnej prevahy zombie, keď správanie sa väčšiny ovládajú normy naprogramovanej kultúry, a vnútrosociálna moc, ako v predošlom, patrí démonom?
- na stranu vlády démonizmu, keď sa každý opája ním osvojenými možnosťami svojho tela a biopolí a démoni si konkurujú navzájom v samoschvaľovaní sa, rozumne udržiavajúc nejaké pravidlá *korporátnej* hry a potláčajúc démonov-individualistov preto, aby nezahubili planétu?
- na stranu Človečieho stroja psychiky a vymiznutia, minimálne aspoň spoločensky významných prejavov, všetkých ostatných typov zostrojenia psychiky u dospelého obyvateľstva?

V závislosti od odpovede na túto otázku sa definujú princípy kádrovej politiky.

Tu je tiež potrebné mať na zreteli, že všetky vymenované typy usporiadania psychiky, *z ktorých nie všetky sú vhodné v dospelom veku,* zodpovedajú v dnešnej civilizácii vekovým periódam, keď si jedinec osvojuje tie alebo oné možnosti svojho organizmu, podľa toho, ako sa objavujú. Tak v správaní mládenca je viac inštinktívneho a nepodmienene-reflexného. Vyrastúc z mladosti, chlapec, napodobňujúc dospelého, si osvojuje hotové návyky, zakorenené v kultúre. Potom u neho začína prevládať vlastné pochopenie - názor a on háji svoje právo nebyť ako všetci a veliť situáciam a okoliu podľa svojej svojvôle. Nato sa ešte nejaký čas vyjasňuje, že spoliehanie sa výhradne na podriadenie si okolia je nedostatočné, nakoľko je nevyhnutné prebývať v súlade, harmónii s Neohraničenosťou a začína sa tvorivý rozvoj osobnosti v spoločnosti.

Taký je proces samorozvíjania genetického programu *formovania človeka v spoločnosti,* no v zvrátenej kultúre chorého spoločenstva môže byť prerušený v nejakom štádiu životnými okolnosťami, ktoré svojimi silami jedinec prekonať nedokázal. Následkom toho telesne dospelý môže ustrnúť pri stroji psychiky zvieraťa, zombie, démona, a tak sa nestať Človekom.

V kultúre zdravej spoločnosti tento proces samorozvíjania genetického programu formovania osobnosti musí sprevádzať podporujúci a predstihujúci proces opatery rozvoja mladších staršími, čo nutne vylúči možnosť zastavenia procesu vytvorenia osobnosti vonkajšími okolnosťami, na prekonanie ktorých vlastné sily jedinca nemusia stačiť.

Staroveké civilizácie, ako aj do našich dní preživší "divosi", pokladali za nutné, aby proces formovania osobnosti, osvojivšej si návyky sebaovládania, sa ukončil k 13. roku veku. Len v takomto prípade, vstúpiac do veku pohlavného dozrievania, sa jedinec nestane otrokom svojho „chtíča" (chtivosti, žiadostivosti), nakoľko inštinkty nad jeho správaním už nemajú moc. Primerane tomu, dosiahnuc vek iniciácie do dospelosti (13 - 15 rokov v rôznych kultúrach), dieťa muselo preukázať v skúškach zasvätenia, že sa sformovalo ako *človek, v zmysle určenom v jemu rodnej kultúre***.** Tí, ktorí nevydržali tieto skúšky, sa buď vyháňali, alebo sa považovali naďalej za deti, nehľadiac na biologický vek ich tiel.

Jeden z problémov terajšej spoločnosti nie je v tom, že nie je definovaný pojem «človek», ktorý je potrebné potvrdiť v nejakých kvalifikačných skúškach po dosiahnutí veku dospievania; ale v tom, že nie sú definované osobitosti, ktoré jedinec majúc bez zjavných príznakov psychickej patológie (podľa súčasných medicínskych noriem), je stále nedočlovekom, zastaveným vo svojom vývoji, alebo odkloneným do nejakej slepej uličky.

Konkrétne v dôsledku tohto neopodstatneného paušálneho pridelenia občianskej rovnoprávnosti všetkým sú umožnené mnohé zločiny; vrátane služobné, z ktorých

najmasovejšie je šikanovanie v ozbrojených silách, prikrývané a čiastočne podporované dôstojníckym zborom.

Pritom termín «sex-bomba» v mnohých historických situáciach je potrebné chápať doslovne: zbraň hromadného ničenia, ktorej ničiaci efekt môže pretrvávať stovky rokov do budúcna (takýmito príkladmi sex-bomby sú biblická Ester, Malka - matka kňaza Vladimíra - krstiteľa Rusi).

To je preto, že inštinkty druhu Človek "rozumný" sú zostrojené tak, aby zabezpečili maximálne tempo rastu počtu obyvateľstva. Pritom inštinkty ženy sú orientované na opateru dieťaťa v prvých mesiacoch a rokoch jeho života a na boj za "lepšie miesto pod slnkom". Ale inštinkty muža sú orientované na potlačenie "zajačích" programov správania sa («našou úlohou nie je rodiť: strčil, vytiahol a „v nohy"») a na starostlivosť o ženu s deťmi. To stavia *muža (ak je nositeľom zvieracieho stroja psychiky)* do psychologickej závislosti na žene[164] a je schopné premeniť ho na zbraň, prostredníctvom ktorej žena dosiahne "lepšie miesto pod slnkom", konkurujúc si navzájom so sebe podobnými samicami. V kultúre spoločnosti, kde zvierací stroj psychiky prevažuje, je normálne a plne prípustné, že všetko to zvieraco-inštinktívne má svoje pokračovanie v kultúre a je vyjadrené v rôznych typoch kultúrnych náplastí: jednou z nich je móda, a predovšetkým, ženská móda, móda vysoká; ale taktiež veľkou časťou špecificky mužská nadávka (v Rusku - „мат", na Slovensku – „jebať")[165].

V knihe "Žena v starovekom svete" (E. Vardiman. M., «Veda», 1990, str. 15) je publikovaná reprodukcia skalnej kresby na tému život v spoločnosti v matriarcháte, nájdenej v jaskyni v Afrike na území dnešného Alžírska: obr. 4.

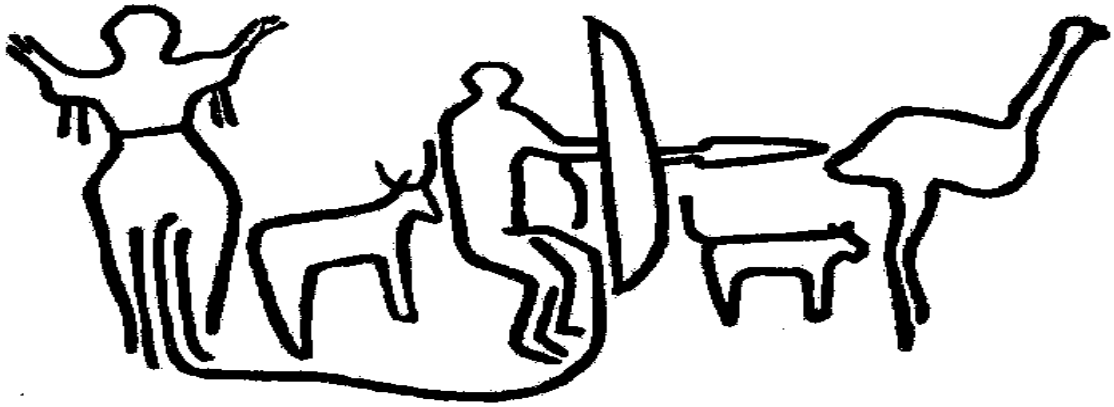

Obr. 4. Norma života? Alebo karikatúra na „vaginokraciu"?

Muž na love s kopijou a štítom. Jeho žena „ochraňuje zázemie". Zdalo by sa, že sa zaoberajú každý svojou prácou. Ale dlhočizný hadovitý úd *muža - vlastníctva tej ženy* - je jej vložený tam, kam treba, a je podobný potápačskej hadici, a presnejšie káblu ovládania robota na diaľku, ťahajúci sa od ženy k miestu činnosti jej muža.

V komentári autora uvedenej knihy k tejto kresbe je povedané:

---

[164] Programy správania "zajačieho" typu «našou úlohou nie je rodiť: strčil, vytiahol a zutekal» nemusia byť blokované pri prechode k zostrojeniu psychiky zombie alebo k démonickému zostrojeniu psychiky. V tomto prípade psychologická závislosť na nejakej ženskej osobne zmizne, ale emocionálna závislosť pre častosť samotných pohlavných aktov môže pretrvať, budúc ako prv faktorom, odtrhujúcim nositeľov stroja psychiky zombie alebo démona od relatívne nízkofrekvenčných procesov.

[165] Podrobnejšie o kultúrnych zaobaleniach inštinktov pozri prácu Vnútorného Prediktora ZSSR "Od človekupodobného k človečenstvu" (v prvom vydaní "Od matriarchátu k človečenstvu …").

«Zdvihnutie rúk ženy treba bezpochyby chápať ako rituálne gesto: ženino prirodzenie zjavne súvisí s funkciou čarodejníctva, žena vzýva vyššie sily o dar bohatých lovísk».

Je možné, že staroveký autor kresby sa naozaj snažil vyjadriť túto myšlienku «ženu ako prostredníčku s vyššou mocou», no nie je vylúčené, že aj vtedy to bola karikatúra na «vaginokraciu», v ktorej "žena" takmer vždy - v priamom styku, aj na diaľku - riadi "muža", ako svojho biorobota; ale zároveň pri tomto aj ona môže byť «nie vlastnou paňou», nachádzajúc sa v moci toho istého, čo ovláda jej „muža".

Každopádne, umenie je jeden zo spôsobov poznania a opisu Života, čím umelec je schopný objektívne ukázať to, čo presahuje jeho vlastné chápanie a dokonca protirečí jeho presvedčeniu. Ideu matriarchátu a vaginokracie na základe prevahy zvieracieho zostrojenia psychiky v spoločnosti sa zjavne nedá lepšie vyjadriť, ako to spravil ľuďmi zabudnutý autor ukázanej skalnej kresby.

Teraz s týmto, vyššie uvedeným, treba dať do vzťahu úlohu „rodiny" a „prvých dám" v politickom živote súčasného sveta, tváriaceho sa, že žije v zjavnom patriarcháte. Mnoho sa obnaží, stane sa viditeľným, ľahko zrozumiteľným a predvídateľným, akonáhle sa dá do vzťahu s rôznymi typmi zostrojenia psychiky mužov vo vládnych a ostatných funkciách a ich sprevádzajúcich žien (mileniek, zákonitých manželiek, rozkazujúcich mužom), ktoré, podľa svojho poradia, velia mužíčkom v domácom „politbyre"; alebo v druhom variante – vekovo „dospelých" detí, psychologicky uviaznutých v detstve, ktoré rozkazujú *materiam, prevracajúc život svojich materí v peklo*; a takisto «mamičkiných» synáčikov a dcérušiek, ktorí/é aj keď z plienok vyrástli, no aj tak zostali v detstve a vo všetkom závislí na svojich matkách, ktoré prevrátili životy svojich detí v nikdy nekončiace otroctvo.

Ak je žena nositeľkou zvieracieho stroja psychiky alebo démonického, tak si ona veľmi cení vzťahy, postavené na takomto základe. Ak sa muž od nej oslobodí, je to pre ňu oveľa nepríjemnejšie, ako podvádzanie s inou babou na rovnakom inštinktívno-démonickom základe, je to pre ňu životná tragédia, osudový krach atď. – do tých čias, kým sa ona sama neoslobodí od diktátu inštinktov, automatizmov kultúry, vlastného démonizmu a posadnutosti.

Pre dospelých pri viazanosti ich vzťahov na inštinkty, nech aj pod kultúrnym pláštikom zaobalených, je lákavý samotný proces súloženia, ale tehotenstvo, ktoré môže nasledovať po súloži – to je sprievodný efekt, ktorý môže byť posúdený ako «nechcené tehotenstvo». Následkom toho spoločnosť s vládou (dominanciou) nečlovečích typov stroja psychiky je znepokojená problémom „bezpečného sexu", v ktorej je dovolené súložiť bez obmedzení a nebezpečenstva, vrátane aj „nebezpečenstva" tehotenstva, zdegradovaného, v prípade jeho „nežiadúcosti", takmer na úroveň infekcií, prenášaných pohlavným stykom[166].

Pri človečom zostrojení psychiky, silou emocionálnej sebedostatočnosti jednotlivca, bez ohľadu na pohlavie, sex prestáva byť prostriedkom emocionálneho vybíjania a dobíjania, a každá súlož má za cieľ počatie Človeka – námestníka Božieho na Zemi - a preto sama o sebe je posvätným aktom, ktorý kvôli *viazanosti na jej cieľ – narodenie a výchova Človeka,* nemôže byť vykonávaný postupom v rytme „bezpečného sexu", obmedzeného iba „smädom" po rozkoši, potenciou partnerov a voľným časom.

Rovnako tak *„oddych"* vládnych funkcionárov a biznismenov od ich práce *v sexe mimo rodinu* je zjavným prejavom zvieracieho stroja psychiky alebo démonizmu.

[166] Cynický názov jedného filmu, oceneného prémiou na jednom z prestížnych filmových festivalov zo začiatku 21.storočia: "Život ako smrteľná nemoc, prenášaná pohlavnou cestou".

Škandál v USA s Monikou Lewinskou[167] a prezidentom Clintonom ukázal, že v danej dobe (r. 1999) na čele štátnosti USA stojí hovoriaci, civilizáciou vydrezúrovaný „opičiak“. Počas oficiálneho vyšetrovania hlavná pozornosť americkej verejnosti sa zamerala na to, či Clinton klamal pod prísahou alebo nie, hoci v tejto epizóde hlavným poučným momentom je to, či spoločnosť prisúdi právo nositeľom zvieracieho alebo démonického stroja psychiky zastávať vysoké vládne funkcie, alebo bude považovať odhalenie tohto faktu za dostatočný dôvod na stratu dôvery a práva zastávať vysoké štátne funkcie pre takýto subjekt.

„Znepokojená verejnosť“ USA neodhalila existenciu otázky o rozdielnosti medzi typmi *stroja psychiky*, pred ktorou Amerika stála, ale mnohí dokonca považovali upútanie pozornosti Ameriky na sex Clintona za spolitizovaný akt, prinášajúci újmu politickej bezpečnosti USA, pretože z ich pohľadu sexuálne zábavky Clintona nemajú žiadny vzťah k výkonu jeho úradných povinností. Následkom takéhoto prístupu k neobjavenému problému o zostrojení psychiky, USA ostáva vrátiť sa k nej ešte raz v nejakej, možno, inej forme a presvedčiť sa, že to nie je malichernosť, nehodná pozornosti orgánov štátu a verejnosti.

V tom, že v Rusku je tento problém odhalený a v spoločnosti sa formuje jasný postoj, stanovisko k nemu, je jeho výhoda pri porovnaní Ruska s „pokrokovým“ Západom.

Ale spoločnosť je tvorená jednotlivcami, ktorí sú nositeľmi rôznych typov stroja psychiky. Mnohí z nich kolíšu medzi typmi zostrojenia psychiky, striedavo prebývajúc viac či menej dlhý časový interval to v jednej, to v druhej „nálade“ (stroji psychiky). Nejaká časť degraduje (vrátane pod vplyvom závislosti na alkohole, tabaku, drogách, pohlavnej nestriedmosti a pohlavných zvráteností, v čom sa taktiež prejavuje štruktúra psychiky, analogická zvieraciemu stroju, len s tým rozdielom, že namiesto závislosti na inštinktoch vzniká podriadenosť drogám a zvrátenostiam), a nejaká časť sa nezvratne rozvíja smerom k človečiemu stroju psychiky. Tvoriac spoločnosť, oni všetci nejakým spôsobom na seba vzájomne pôsobia, a táto interakcia vytvára nielen hmotné - zjavné prejavy. K takémuto typu nehmotných prejavov patrí kolektívna psychika, vytvorená jednotlivcami v ich súhrnosti.

Existencia individuálneho, t.j. vlastného vedomia a podvedomia jednotlivej osoby, je pocitovo viac, či menej samozrejmé každému človeku[168]. Zložitejšie je to s vnímaním a uvedomovaním hocikým z jedincov faktu objektívnej existencie kolektívneho nevedomia (podvedomia), a tým viac zmyslu ním nesenej informácie. Totižto každý z ľudí má vo svojej psychike len nejaký veľmi malý dielik kolektívneho nevedomia (podvedomia), uvedomujúc si len nejakú jeho časť.

Napriek tomu, každá množina ľudí (vrátane davu aj národa) nesie v sebe kolektívne nevedomie a riadi sa ním; v podstate nesie v sebe informačné moduly určitého zmyslu, rozložené svojimi rôznymi fragmentami v hierarchicky organizovanej psychike[169] každého jedinca z množiny rôznych ľudí[170]. Tieto moduly predurčujú proces samoriadenia kolektívu,

[167] Mladučká spolupracovníčka aparátu Bieleho domu, buď zviedla prezidenta USA Billa Clintona, alebo ju zviedol on. Ich vzťah sa stal predmetom prejednávania spoločnosti, médií, vlády a súdneho systému USA.

[168] Mnohí súhlasia s existenciou kolektívneho vedomia - «spoločenského vedomia» v bežnej marxistickej terminológii, pod ktorým možno rozumieť celkový súhrn informácií v spoločnosti, vnímaných celou množinou ľudí. Ale takéto chápanie v podstate definuje „spoločenské vedomie“ ako fikciu - termín, definujúci objektívne neexistujúci jav.

[169] v zmysle charakteristiky strojov psychiky zvoleného objektu v každom okamihu skúmaného časového intervalu

[170] Pritom nejaký funkcionálne-ucelený informačný modul (IM) môže byť nesústredený v psychike jedného človeka, ale rozptýlený svojimi rôznymi fragmentami v psychike množstva ľudí. V tomto prípade IM - ako

nakoľko ľuďom v množine je vlastná jednota, po prvé – kultúry, a po druhé – charakteristikami nimi vyžarovaných biopolí. To znamená, že informačná výmena, ktorá je podstatou procesov riadenia a samoriadenia, má v spoločnosti minimálne dvojúrovňový charakter: prvá - úroveň biopoľa a druhá - prostredníctvom kultúry (druhy umenia, náboženstvá, mediálne prostriedky, veda a vzdelávanie).

Kolektívne podvedomie, v takomto ponímaní (ako objektívny informačný proces), podlieha cielenému skenovaniu a analýze, nakoľko útržky informačných modulov, tak alebo onak, nachádzajú svoje vyjadrenie v rôznorodých výtvoroch kultúry: od novinovo-toaletnej publicistiky, až po fundamentálne vedecké monografie, zrozumiteľné iba ich autorom a niekoľkým ich kolegom. Jeden človek alebo analytická skupina je schopná systematicky skenovať (po slovensky skúmať, prezerať) množstvo publikácií a vyhlásení rôznych ľudí k rôznym otázkam, vyberajúc z nich podľa tématických kľúčov fragmenty funkčne celostných - kompaktných informačných modulov, patriacich do kolektívneho podvedomia. Presne takto aj činnosť a nečinnosť jednotlivcov a kolektívov v určitých situáciach, nezviazané s týmto druhom zverejnenia ich názorov, predstavujú frázy «reči života», podľa ktorých takisto môže byť zistený význam toho, čo obsahuje ich kolektívne podvedomie.

Po analýze obsahu kolektívneho podvedomia (stavu a črtajúcich sa v ňom tendencií), je možné na neho vplývať v *subjektívne* zvolenom smere jeho zmeny, sledujúc určené ciele, či vložiť do neho informáciu, objektívne zodpovedajúcu, po prvé – cieľom, a po druhé - *objektívnemu (ale nie subjektívne zistenému)* informačno-algoritmickému stavu spoločnosti. Takýto zásah môže byť vykonaný napriek dlhodobým životným záujmom väčšiny; napriek tomu, ako väčšina vníma a vyjadruje svoje životné záujmy. Ale je to možné spraviť, ak ľudia nevedia, ale *hlavne aj nechcú*, ochrániť svoje kolektívne správanie pred akože svojim kolektívnym podvedomím a agresívnym pôsobením naň nejakých, akoby ich ani nebolo, vonkajších síl.

A štátnosť – to je jeden z atribútov súčasnej spoločnosti, ktorý je faktorom systematického vplyvu na kolektívne podvedomie, keď bol v mnohom jeho výtvorom v minulosti.

Kolektívne podvedomie - svojho typu informačné domino, je proste následkom objektívnosti informácií v Stavbe sveta. Každá myšlienka, vo väčšine jej vyjadrení, má začiatok i koniec. Pred ňou môže vzísť[171] iná myšlienka, ktorú prvomenovaná objektívne bude rozvíjať, bude v nej pokračovať; no môže sa nájsť aj myšlienka, rozvíjajúca prvomenovanú. A každá z nich môže patriť rôznym ľuďom. A existuje nejaký „informačný magnetizmus“, o ktorého podstate v tejto práci hovoriť nebudeme, no pod vplyvom ktorého v informačnom domine kolektívneho nevedomia, rovnako ako v stolnom domine, existujú možné i nemožné zhody ukončení a začiatkov myšlienok. Rozdiel je len v tom, že prípadný súlad «ukončenie informačného modulu - jeho pokračovanie iným informačným modulom» je v informačnom domine nejednoznačný. No okrem toho, nejednoznačnosť pokračovaní v informačnom domine je vyvolaná aj tým, že v tomto spletenci myšlienok a ich útržkov je účastných mnoho ľudí naraz, vytesňujúc svojimi myšlienkami myšlienky druhých. Pritom, na rozdiel od stolného domina, kde počtom definovaná skupina hráčov splieta len jeden informačný reťazec, v kolektívnom nevedomí sa splieta - tká súčasne množstvo informačných výpočtov - algoritmov[172] jak z ukončených myšlienok, tak aj z kusých, nesúvislých, vytváraných

informačná ucelenosť – je nedostupný vedomému vnímaniu jednotlivej osoby. Ale ak sa všetci jeho nositelia stretnú a, vyčleniac jeho fragmenty v svojej individuálnej psychike, vyjadria ich na úrovni vedomia, tak sa stane dostupným vedomému vnímaniu v celosti aj pre individuálne vedomie.

[171] = možno úmyselne vsunúť.

rôznymi ľuďmi jak na úrovni celistvosti biopoľa (vedomej i nevedomej povahy), tak aj na úrovni prostriedkov kultúry.

Niektoré informačné výpočty (postupnosti, algoritmy) sa môžu svojim koncom napojiť na svoj začiatok, čoho ilustráciou je pre mnohých známa riekanka: *«Mal kňaz psíka a mal ho rád. Psík mu zožral kus mäsa, tak ho zabil. Jamku vykopal, psíka zakopal, krížik postavil a napísal naň: "Mal kňaz psíka... atď"»*. Ak takto postavený cyklus - okruh nedobrého informačného výpočtu, algoritmu kolektívneho podvedomia je trvalý, tak môže bežať v režime nekonečných kruhoch pekla.

Každý cyklus informačných výpočtov sa môže udržiavať pomerne nemnohopočetnou podmnožinou ľudí. Ale v ňom prebiehajúce procesy nie sú schopné upútať, pritiahnuť pozornosť zvyšnej väčšiny, ak v ňom niet otvorených vstupov pre zavŕšenie cudzích myšlienok a otvorených jemu vlastných zakončení - výstupov, ku ktorým by sa mohli pripojiť začiatky a konce myšlienok stúpencov. Alebo otvorené vstupy a výstupy sú, ale v informačnom prostredí spoločenstva chýbajú nevyhnutné spojovacie informačné moduly (informačné mosty medzi daným informačným okruhom – reťazou a druhými hierarchicky vzájomne vloženými informačnými okruhmi), ktoré by mohli prepojiť otvorené vstupy-výstupy so všetkými ostatnými informačnými výpočtami kolektívneho podvedomia.

Presne z toho dôvodu utíchli demokratizačné reformy v Rusku: úzky okruh demokratizátorov; „na hony“ vzdialení od bežných roľníkov, robotníkov a ostatných pracujúcich, ktorým sa „neradno starať do konkrétnej práce demokratizátorov – to nie je ich vec“; a dusia sa demokratizátori vo vlastnej šťave, vyjadrujúc im vlastné, typické zostrojenie psychiky v rozumových - intelektuálnych bojoch a nezmyselnom ruvaní sa medzi sebou ...

No môže sa stať aj tak, že nejaký informačný výpočet (algoritmus), udržiavaný takisto úplne neveľkým počtom ľudí, obsahuje v sebe množstvo vlastných výstupov-zavŕšení, otvorených pre pripojenie cudzích začiatkov-podnetov a zodpovedajúcich pokračovaní cudzích zavŕšených myšlienok a ich útržkov (obdobou toho v stolnom domine sú kocky-duplety, ležiace kolmo k reťazi kociek). Taký informačný algoritmus môže na seba napojiť každodennú činnosť takmer celej spoločnosti. A smerovanie spoločenského rozvoja, charakteristické pre tento typ informačných výpočtových modulov v kolektívnom podvedomí, určí ďalší život spoločnosti. Mimo tohto procesu ostanú iba ak tí, ktorí udržujú kruh informačných pút sami pre seba, do ktorých nieto otvorených vstupov a z ktorých niet otvorených výstupov pre zavŕšenia a začiatky myšlienok zvyšnej väčšiny členov spoločenstva.

Môže sa stať, že v nejakom informačnom výpočte-algoritme je medzera a nedostane sa ani k jedinej dobrej myšlienke, aby sa stal blahodárnym programom samoriadenia spoločenského rozvoja na základe kolektívneho podvedomia.

No môže sa stať aj tak, že stačí jeden neobozretný útržok myšlienky, aby v kolektívnom podvedomí zaplnil medzeru v nejakom informačnom algoritme, a tak odštartoval nejaký program spoločenského samoriadenia, ktorý je schopný zničiť plody mnohých tisícročí rozvoja kultúry.

Preto, majúc na pamäti informačné domino kolektívneho podvedomia a jeho riadiaci vplyv na tok udalostí, človek musí byť dôsledne starostlivý dokonca vo vlastných útržkoch

[172] Strohý termín, v nasledujúcom kontexte, poukazujúci na to, že na rozdiel od reťazca domino kociek je informačnému algoritmu objektívne vlastné smerovanie čítania. T.j. zavádzanie inFormácie do činnosti ľudí.

zasnených myšlienok**,** a nieto ešte vo vnútorných monológoch pred svojim «JA» alebo v hlasnom prejave, hromžení na verejnosti v spoločnosti priateľov, či dokonca v médiách.

Aby sme nechodili okolo toho, tak duchovná kultúra spoločnosti – to je kultúra formovania informačných algoritmov v kolektívnom podvedomí. Aká je duchovná kultúra – taký je život spoločnosti. Súčasný stav Ruska a história jeho posledných niekoľkých storočí pri takom pohľade hovorí o každodennom prevládaní, dominancii krajne zvrátenej a zašpinenej duchovnej kultúry, a v tom je vyjadrená vláda nečlovečích typov stroja psychiky. Koniec koncov, toto sa vzťahuje aj na ostatné modifikácie davo-"elitárnej" kultúry v bližšom i vzdialenejšom zahraničí, aj keď tam je iná problematika. Kto nesúhlasí s týmto tvrdením o reálnej[173] duchovnosti Ruska, nech vyvráti slová apoštola Pavla: *«A duchovia prorocký poslúchajú prorokov, lebo Boh nie je Bohom neporiadku, ale pokoja. Tak býva vo všetkých cirkvách u svätých».*

> Reálny stav krajiny nepopiera, že ju chrániace vysoké ideály mravnosti a zrná opravdivej duchovnosti sú pod hromadou odpadu a zvrátenosti, ale je výrazom samopaše, bezstarostnosti a nezodpovednosti pri poznaní vysokých ideálov a prikázaní uplatňovať ich (zvrátenosti a samopaš) v živote.

Kolektívne podvedomie je organizované hierarchicky: od rodiny a skupiny spolupracovníkov v práci po národy a ľudstvo ako celok. Táto hierarchická organizovanosť je vyjadrená systémom vzájomne objemnejších vložení, meniacim svoju štruktúru a hierarchiu každým momentom. Je to podobné matrioške, ale rozdiel od skutočnej matriošky je v tom, že ak odhalíme najmenšiu „matriošku" v kolektívnom nevedomí, tak v nej môže byť ľubovoľná z ju objímajúcich, ju zahŕňajúcich objemnejších veľkých „matriošiek" so všetkými ostatnými, nakoľko človek je časťou Stavby sveta. On, človek, je odrazom - zobrazuje v sebe celú Objektívnu Realitu v jej plnosti a celistvosti, ale s rôznym stupňom detailizácie tých alebo oných fragmentov, čo určuje osobitosť videnia sveta, ponímania sveta a vnútorného sveta každého jedinca.

Všetky typy stroja psychiky, ktoré sú zosobnené v spoločnosti, podieľajú sa na vytváraní - zrode, formovaní kolektívneho podvedomia tejto spoločnosti, a tým ovplyvňujú samoriadenie spoločnosti na základe jeho kolektívneho podvedomia. **Ale každý z typov stroja psychiky, vstupujúc do kolektívneho podvedomia spoločnosti, vnáša do neho len jemu vlastnú svojráznosť - osobitosť, oddeľujúcu v kolektívnom podvedomí každý typ stroja psychiky od fragmentov kolektívneho podvedomia, zrodených inými typmi stroja psychiky.** Pritom silou toho, že všetci jedinci patria k jednému a tomu istému biologického druhu „Homo sapiens – človek rozumný", v kolektívnom podvedomí, skladajúcom sa z osobitých fragmentov, podporovaných nositeľmi každého stroja psychiky, sú *spoločné sféry, oblasti* (informačné, dátové súbory typu „common", prostredníctvom ktorých sa odovzdáva informácia medzi samostatne, nezávisle bežiacimi programami a podprogramami v dôsledku čoho sú spoločné súbory prítomné v niekoľkých spustených programoch, ak hľadáme analógiu v programovaní počítačových systémov). Presne tak sa majú informačné súbory typu „common", vďaka ktorým ľudstvo patrí do biosféry Zeme.

---

[173] Reálne v čriede paviánov hierarchia ich „osobností" sa zoraďuje na princípe toho, kto komu beztrestne ukazuje pohlavný úd. Zodpovedajúco tomu celoruské „мат" (ktorému zodpovedá tak frekventované celoslovenské „jebať")*: "Ja ťa..."; "Aha ... tebe"; "Ja na vás všetkých ... " — to je vtrhnutie stádovo-opičieho myslenia a správania sa do spoločenstva tých, komu je Zhora dané byť ľuďmi — námestníkmi Božími na Zemi. Opiciam nie je dané byť ľuďmi; Rusom je to dané, a netreba sa znižovať na úroveň opíc.

Tí, ktorí sa chcú pocvičiť v rasizme ohľadom postoja Rusov v spojitosti s týmto oznamom, výhradne s cieľom ich osvety, mali by vedieť, že v zhode s textami Koránu určitá časť Judejcov bola Bohom premenená na opice za ich odpadlíctvo od Jeho Jediného Prikázania.

Ľudstvo ako celok, každý národ, tá alebo iná sociálna skupina v svojom kolektívnom podvedomí nesie veľké objemy najrôznejších informácií. Preto, vstupujúc do diskusie na túto tému a neutopiť sa v nej, je potrebné sa obmedziť na prejednávanie len niektorých jej aspektov. V nasledujúcej práci rozoberieme len pomer frekvenčných charakteristík procesov v kolektívnom podvedomí, podmienených každým z typov stroja psychiky. To určuje celkový charakter samoriadenia spoločnosti a jej skupín na základe prejavov kolektívneho podvedomia, rozdeľujúc podľa frekvenčných pásiem (diapazónov) správanie sa nositeľov každého z typov stroja psychiky a rozčleňujúc ich podľa druhov činností, ktoré sú dostupné alebo nedostupné každému z nich.

3. Prirodzený poriadok vládnutia.

Ďalej nasledujú samo sebou sa rozumejúce banality, ktoré, jednako len, je nutné vidieť a chápať nielen abstraktne, ale aj v ich prejavoch v procese všeobecne–dejinného rozvoja ľudstva a jeho národných i mnohonárodných spoločenstiev. Ale predtým, ako k nim prejdeme, urobíme jedno odbočenie do oblasti určenia - definovania termínov a pojmov.

* * *

Pripomenieme, že frekvencia je jednotka, delená buď na dĺžku periódy kmitaní, alebo na celú dobu trvania neperiodického procesu, ktorý je skúmaný ako kmitavý proces, obsahujúci v sebe iba plný cyklus jedného jediného kmitu:

f = 1/T; rozmer, veľkosť frekvencie = [f] = 1/[jednotka merania času].

Okrem toho, vo vzťahu k procesom vysielania, prenosu, príjmu a spracovania informácií, môžu slovo „frekvencia“ sprevádzať zjavne aj „potichu“ prívlastky „nosná“ a „taktovacia“. Rozdiel medzi nimi je nasledovný: nosná frekvencia - to je tá frekvencia, ktorá nesie kódované balíky impulzov signálu (kmitaní). A taktovacia frekvencia to je frekvencia, pomocou ktorej sa uskutočňuje výber rôznorodých kódovacích skupín z postupnosti kmitaní, prijímaných na nosnej frekvencii. Inými slovami, taktovacie frekvencie pri vysielaní informácie na nosnej frekvencii riadia konštrukciu signálu a pri realizácii príjmu na nosnej frekvencii riadia mechanizmus získavania informácie z celkového signálu.

Tak nastavenie televízora na nejaký kanál televízneho vysielania je nastavením na nosnú frekvenciu – frekvenciu, nesúcu signál. Avšak na to, aby sa obraz správne zobrazoval na obrazovke TV prijímača, musia byť správne zadané ešte dve taktovacie frekvencie: frekvencia riadkovania a frekvencia zobrazovania. Tieto dve frekvencie sú pri realizácii vysielania v nejakom konkrétnom systéme (PAL, SECAM a pod.) spravidla nemenné pre všetky nosné frekvencie.

Zobrazovacia frekvencia je frekvencia obnovy zobrazovania, predstavujúceho o sebe každý z obrazov. Vo väčšine prípadov je pre kinofilm štandartná frekvencia 24 obrázkov (3 byte (3 x 8 bitov) v zmysle ucelených jednotiek, a nie celkového informačného objemu) za sekundu. Inými slovami, počas doby trvania jednej sekundy televízny signál obsahuje celú informáciu, nevyhnutnú pre zostrojenie sekvencie 24 po sebe idúcich zobrazení - obrazov.

Avšak každý televízny obraz predstavuje aj sám o sebe sekvenciu „riadkov“, ktorých rozmiestnenie tesne jeden nad druhým na obrazovke umožňuje poskladať na obrazovke celostný obraz. Zvyčajne je to 625 riadkov na obrázok. T.j. frekvencia riadkovania - obnovy riadku je 1/((625×24) sek.).

Ak sa frekvencia zobrazovania (taktovacia frekvencia) v TV prijímači odlišuje od frekvencie zobrazovania prenosovej stanice, uskutočňujúcej televízne vysielanie, tak samotné obrázky na obrazovke televízora sa vytvárajú správne, avšak „behajú“ hore alebo dole. Je to v závislosti od toho, či prijímač zaostáva za zobrazovacou frekvenciou televízneho signálu vysielacej stanice alebo ju vo vytváraní obrázkov predbieha. Ak sa v televíznom prijímači odlišuje frekvencia riadkovania (taktovacej frekvencie) od frekvencie riadkovania signálu, tak nie je možné zostrojiť zobrazenie ani jedného obrázku, lebo dochádza k nesprávnemu výberu

informácie zo signálu, informácie nevyhnutnej na zostrojenie každého riadku, súhrn ktorých je samotné zobrazenie – obraz.

Na starých televízoroch boli špeciálne regulačné gombíky „zobrazovacej frekvencie“ a „riadkovacej frekvencie“. Novšie televízory neskôr už automaticky nastavovali svoje frekvenčné parametre signálu televízneho vysielania. Tým umožňovali poslucháčovi nevedieť nič o kódovaní zobrazovania.

Ak chcete zvýšiť kvalitu zobrazovania, tak musíte umiestniť signály do pásiem s porovnateľne vyššou frekvenciou, ako je východzie frekvenčné pásmo. Takto, zachovajúc nezmenenú hodnotu frekvencie zobrazovania (24 obrazov za sekundu), je možné kvalitu zobrazovania zvýšiť na úkor zväčšenia množstva riadkov v obraze, čo prináša zo sebou nevyhnutnosť zväčšenia frekvencie riadkovania. A taktiež na úkor zväčšenia objemu informácie, charakterizujúceho každý riadok (množstvo bodov v riadku, počet stupňov svetelného kontrastu medzi bielou a čiernou, počet odtieňov farieb atď.)[174] To môže vyžadovať prenos signálu na vyššom frekvenčnom pásme nosnej (modulačnej) frekvencie, keďže v predchádzajúcom frekvenčnom pásme sa nedá rozmiestniť na časovom intervale 1 s/ (625×24) množstvo kódových skupín, nevyhnutné pre správne zobrazenie riadkov vysokokvalitného zobrazenia[175].

V Koncepcii Sociálnej Bezpečnosti s názvom „Voda mŕtva“ sa nachádza nasledujúce vyjadrenie:

«Javy rezonancie a autooscilácie umožňujú napodobniť skúmané možné stavy štruktúr Vesmíru v dvojkovej sústave kódovania informácií na princípe párových stavov, zodpovedajúcich 1 a 0 (1 – rezonancia, alebo autooscilácia, 0 – ich neprítomnosť), známej z technických aplikácií.

Preto je informačná hĺbka v rovnakom časovom intervale ľubovoľného vysokofrekvenčného pásma väčšia v porovnaní s nízkofrekvenčným. Preto môže pozorovateľ, nachádzajúc sa vo vysokofrekvenčnom pásme, stiahnuť celú informáciu z pásma nízkofrekvenčného. No nie naopak, keďže nízkofrekvenčný pozorovateľ nedokáže vo svojom pásme skúmať všetky kódové sekvencie, prichádzajúce vo vysokofrekvenčnom pásme za ten istý, im spoločný časový interval. Na to musí nevyhnutne vo svojom nízkofrekvenčnom pásme rozmiestniť všetky kódové sekvencie vysokofrekvenčného pásma, na čo v nízkofrekvenčnom pásme je potrebné oveľa viac času, ako je čas ich priebehu vo vysokofrekvenčnom pásme.

---

[174] Možnosť porovnania vysokokvalitného zobrazovania, v ktorom je zafixovaných viac detailov, s hrubším dáva aj súčasné televízne vysielanie. Pri interviu s predstaviteľmi tajných služieb, či osobami, prajúcimi si zachovanie anonymity, je zobrazenie tváre v štúdiovom spracovaní videozápisu zmenené na súbor farebných štvorčekov. V podstate fragment obrázku, obsahujúci tvár, predstavuje takú formu, akú by mal celý obraz v prípade štandardu televízneho vysielania s menším množstvom riadkov v obraze a s menším množstvom bodov v riadku.

Pri zlepšení kvality zobrazenia by každý riadok terajšieho zobrazenia sa predstavoval viacerými riadkami a v riadku by bol väčší počet podľa farby a kontrastnosti rozličných bodov.

[175] Práve dôsledkom nedostatočnej informačnej hĺbky pásiem rozhlasového vysielania na dlhých vlnách (LW tisícky metrov, stredných (MW stovky metrov) a krátkych vlnách (SW desiatky metrov) je televízne vysielanie prevádzkované v pásme metrových a decimetrových vĺn. Ale keďže sa rádiové vlny týchto frekvenčných pásiem šíria priamočiaro, nesledujú ohyb zemskej kôry a neodrážajú sa od ionosféry, vyžaduje organizácia televízneho vysielania sieť retranslátorov (retransmitorov , zosilňovačov) včítane orbitálnych (TV družíc, satelitov).

Neviditeľným jemnohmotným svetom, o ktorých hovoria relígie, zodpovedajú podľa nášeho chápania pásma ešte vyšších frekvencií kmitaní matérie v Stavbe sveta. Takisto v informačnej výmene hrá úlohu polarizácia (nasmerovanie, orientácia) kmitaní, nesúcich informáciu. Svet polarizačne ortogonálny, perpendikulárny[176] k našemu, je pre nás neviditeľný okrem oblasti jeho prieniku s našim svetom. Paralelný svet je viditeľný a môže byť súčasťou nášho sveta».

Všetko povedané v uvedenom úryvku z „Vody mŕtvej“ sa týka nosných frekvencií. Nosné frekvencie patria k pásmam s vyššími frekvenciami v porovnaní s taktovacími frekvenciami. **V tejto práci bude reč o nízkofrekvenčných (dlhodobých) procesoch a procesoch s vyššími frekvenciami, avšak rozumie sa ich porovnanie podľa *taktovacích frekvencií, riadiacich toky informácií, nesených nosnými frekvenciami.*** Každý takt (dĺžka periódy kmitania, zodpovedajúca taktovacej frekvencii) obsahuje v sebe množstvo periód kmitaní, zodpovedajúcich nosným frekvenciám.

* * *

V súlade s definíciou frekvencie ako $f = 1/T$, kde T je čas, charakterizujúci proces, rýchlo plynúce neperiodické procesy patria k pásmam s vyššími frekvenciami, než dlhodobé neperiodické procesy. Najdlhšie trvajúce procesy majú najnižšie frekvencie.

Ak sa pozrieme na život, tak vysokofrekvenčné procesy sú vložené do nízkofrekvenčných[177] alebo prebiehajú na pozadí nízkofrekvenčných, majúc s nimi viac alebo menej rozvinuté väzby. V súvislosti s touto poznámkou v niektorých úlohách porovnávania možno dať dlhodobý vysokofrekvenčný proces do vzťahu s relatívne nízkofrekvenčným pásmom na princípe určenia frekvencie jeho plnej doby trvania, zahŕňajúcej viac ako jednu periódu (cyklus) vysokofrekvenčného procesu. Preto v ďalšom texte pod (relatívne) nízkofrekvenčným procesom je nutné rozumieť, buď proces s nízkou frekvenciou, určenou periódou cyklu, alebo proces, trvajúci tak dlho, že zahrnie viac ako jeden cyklus procesu s (relatívne) nižšou frekvenciou.

Predpokladajme, že nejaký jedinec podporuje svojou činnosťou nejaký proces a súčasne je nositeľom informácie, vlastnej nejakému procesu s vyššou frekvenciou. Pod vplyvom kolektívneho podvedomia sa za istých podmienok informácia, vlastná procesu s vyššou frekvenciou, aktivuje. Ak v jeho psychike proces s vyššou frekvenciou má väčšiu prioritu, než nízkofrekvenčný, tak jedinec vojde do procesu s vyššou frekvenciou, vyjdúc z podporovania procesu s pomerne nižšou frekvenciou.

To môže mať rôzne následky v závislosti od parametrov nízkofrekvenčného procesu:

- relatívne nízkofrekvenčný proces sa môže rozpadnúť, ak je jeho stav kritický vo vzťahu k činnosti konkrétne tohto jedinca a je ňou podmienený;
- proces môže pokračovať vo svojom plynutí, a jedinec po nejakom čase sa dokáže vrátiť k jeho podpore svojou činnosťou;
- proces môže pokračovať vo svojom plynutí, a jedinec za ním časom zaostane a za žiadnych okolností sa nedokáže k nemu vrátiť;

[176] „Ortogonálny“ – kolmý, „perpendikulárny“ – zvislý, kolmý – pozn. prekl.

[177] napríklad: ročný vegetačný cyklus je vložený do vo vzťahu k nemu nízkofrekvenčnému procesu života viacročnej rastliny

- proces môže zmeniť svoj priebeh, v dôsledku deformácie svojho predchádzajúceho plynutia v časovej perióde, nasledujúcej potom, keď jedinec uprednostnil (vedome alebo nevedome v súvislosti s následkami) podporu procesu s vyššou frekvenciou. Táto zmena môže byť v závislosti od charakteru procesu jak vratná, tak aj nezvratná.

Logika uprednostnenia procesov s relatívne vyššou frekvenciou môže mať bezpodmienečný charakter. Tento prípad má zároveň priamy vzťah k možnostiam nositeľov každého z typov stroja psychiky pôsobiť na riadenie celospoločenských vecí, t.j. vplývať na politiku štátu, antištátu (svetového zákulisia a ostatných mafióznych medzinárodných síl) a všetku spoločenskú (t.j. kolektívnu) iniciatívu.

- Inštinktívne a nepodmienene-reflexné programy správania sa, a takisto určitá časť podmieneno-reflexných programov správania sa *v živote spoločnosti ako celku* predstavujú skupinu informačných modulov s najvyššou frekvenciou. Zabezpečujú celkovo základné správanie sa jedinca v celom svete. Väčšina z týchto programov sa bezprostredne netýka iných jedincov. A drvivá väčšina z nich, ak sa aj bezprostredne týka ešte niekoho (ako napr. programy pohlavného správania sa), tak ide o jedincov, a nie množstvo ľudí, nie sociálne skupiny, nie národné spoločenstvá a nie ľudstvo celkovo, aj keď sprostredkovane sa to môže dotýkať mnohých.
- Tie programy správania sa, ktoré nie sú inštinktívnymi a reflexnými, a sú tradičnými normami kultúry celého spoločenstva alebo jeho podskupín, v porovnaní s programami správania sa prvej kategórie sa nachádzajú v pásme relatívne nižších frekvencií. A v svojich prejavoch správania sa mnohé z nich zachvacujú už nielen jedincov, ale množstvo jedincov.
- Vlastné chápanie – to je proces, ktorý – v závislosti od záujmov jedinca – môže spadať do pásma s ešte nižšou frekvenciou. Trvanie procesov v tomto pásme je ohraničené dobou života jedinca, ale adresátom procesov, vytváraných vlastným chápaním, môžu byť ľubovoľne veľké množiny objektov a subjektov, jak v súčasnosti, tak aj v budúcnosti (hoc by len v subjektom si predstavovanej budúcnosti, ktorá pri istých podmienkach sa môže stať realitou).
- Rovnako tak existujú procesy, ktorých trvanie zahŕňa život mnohých pokolení a ktorých účelné plynutie tak alebo onak je jak vedome, tak podvedome, podporované v postupnosti pokolení viac-menej širokými vrstvami spoločnosti.

Riadenie priebehu procesov však predpokladá vedome účelový postoj k podpore každého z nich svojou činnosťou. I keď neriadiaca účasť v nich môže byť podvedomá na základe automatizmov správania sa a *vlastného <u>nedostatočného chápania vo vzťahu k týmto procesom</u>*.

V štatistickom zmysle *logika <u>bezpodmienečného uprednostnenia</u> procesov s vyššou frekvenciou k pomerne nízkofrekvenčným* štatisticky odlišuje v správaní jeden od druhého nositeľov skôr definovaných typov sTroja psychiky. A takisto rozdeľuje a hierarchicky usporiadava fragmenty kolektívneho podvedomia, vytvárané v spoločnosti nositeľmi každého z typov sTroja psychiky.

Každé inštinktívne nutkanie vytrháva nositeľa zvieracieho stroja psychiky z relatívne nízkofrekvenčného procesu. Následkom toho, ak nízkofrekvenčný proces vyžaduje neprestajnú podporu svojej činnosti jedincom, tak jedinec buď vypadáva z daného procesu, alebo, ak je podmienený činnosťou práve tohto jedinca[178], tak proces sa rozvracia alebo mení svoj charakter.

[178] Tak kedysi knieža Sviatoslav, stanúc sa zvedeným Malkou, kardinálne zmenil smerovanie rozvoja regionálnej civilizácie budúceho Ruska na viac než 1000 rokov.

Ak hovoríme o vplyve alkoholu, tabaku, narkotík na psychickú činnosť jedinca, tak oni narúšajú každý iný stroj psychiky a umelo znižujú psychiku jedinca až do zvieracieho usporiadania. To jest, ak by sme porovnávali typy stroja psychiky podľa motivácie uprednostnenia a podľa príslušných frekvenčných charakteristík správania jedinca v relatívne nízkofrekvenčných procesoch. To sa ešte výraznejšie prejaví v prípade vzniku závislosti na nich.

Pritom v danom prípade sa pod činorodou podporou procesu chápe nielen zjavne viditeľná fyzická činnosť (napríklad kopanie kanálu), ale aj myšlienková a ostatná duchovná činnosť, pri ktorej sa musí príslušné nastavenie a sústredenie jedinca na nejaké problémy, úlohy (alebo ich vyriešenie) podporovať neprerušene (alebo v prirodzenom biorytmickom *cykle sna / bdelosti,* mesačných a ročných biorytmov) dlhodobo: dni, týždne, mesiace, roky, desaťročia celej za týmto účelom vedome vnímanej periódy života. Doba trvania v uvedenom zmysle nevyhnutnej neprestajnej podpory procesu je určená jeho charakterom.

Ak proces patrí do kategórie takých, ktoré vyžadujú dlhodobú funkčnosť sebaovládania, nedeformovanú umelým povzbudzovaním (stimulátormi) a zvrátením pre biologický druh „Homo sapiens“ prirodzeného nastavenia parametrov fyziológie tela a ducha (biopolí), tak ani jeden fajčiar alebo zriedkavo „sviatočne“ popíjajúci 1-2 poldeci, či pohár šampanského, a o to viac milovníci piva (dám si pivo každý deň) nie sú parametrami svojho tela a ducha-biopoľa v stave vstúpiť do riadenia takéhoto procesu. Predovšetkým je to v dôsledku vysokofrekvenčnosti kmitaní[179] parametrov biopoľa vo vzťahu k dĺžke trvania procesu, na ktorého riadenie jedinec ašpiruje. Okrem toho všetky narkotiká ničia štruktúry mozgu, v ktorých prebiehajú procesy spracovania informácií.

To znamená, že fajčiari, popíjači hoc aj zriedka tvrdých alkoholických nápojov, jedinci, **pijúci miesto vody** pivo a ostatné nízkoalkoholické nápoje každodenne a každý týždeň, ak pracujú v aparáte riadenia štátu a vo vedení súkromných podnikov rôzneho rozsahu, sú ako riadiči-manažéri objektívne škodní v o to väčšej miere, o čo dlhodobejšie procesy sa pokúšajú riadiť. A v každej oblasti činnosti existuje kritická doba trvania procesu, po prekročení ktorej sa dotyční riadiaci pracovníci stávajú rukojemníkmi nimi nekontrolovaných okolností. Ale v dôsledku toho, že oni sú riadiaci pracovníci, od výsledkov činnosti ktorých závisia životné podmienky a život mnohých druhých členov spoločnosti, tak oni všetci – tí „druhí“ - sa takisto stávajú rukojemníkmi okolností, ktorých riadenie manažéri buď nezvládli, alebo ich sami vyvolali. Všetko len kvôli fajčeniu, obľube piva a pravidelným posedeniam s pijatikou, deformujúcimi fyziológiu ich tiel a biopolí, dôsledkom čoho sa narušili, alebo boli prerušené nejaké procesy spracovania riadiaci významných informácií v ich psychike.

Sexuálne radovánky riadiacich pracovníkov s tými, ktorí nie sú rovnako zmýšľajúcimi z hľadiska profesionálnych záležitostí, rušivo vplývajú na priebeh nimi riadených dlhodobých procesov rovnako, ako fajčenie a pravidelná konzumácia alkoholu. Deje sa tak dôsledkom toho, že informácia, vlastná týmto procesom, preniká pri vzájomnom spájaní biopolí sexuálnych partnerov počas súlože do iných fragmentov kolektívneho podvedomia, ktoré sú podporované nie rovnako zmýšľajúcimi s riadiacimi pracovníkmi, ale neutrálmi (v zmysle aj našim, aj vašim) a ich protivníkmi. Pritom je prienik informácií do fragmentov kolektívneho podvedomia, cudzích alebo nepriateľských voči riadenému procesu, pre tieto fragmenty vstupným informačným tokom. Reagujúc na ne, riadiacemu procesu cudzie fragmenty kolektívneho podvedomia sú spôsobilé iniciovať alebo podporovať proces potlačenia alebo zničenia tohto riadeného procesu.

[179] Televízne reklamy priamo povzbudzujú k posuvu stroja psychiky jedinca do vysokofrekvenčného pásma, napr.: „Pivo „Zlatý Bažant“: treba sa stretávať častejšie!“

Rovnako tak prostitútka, obsluhujúca koho popadne z príslušných kruhov, je schopná cez svoje biopolia retranslácie - prenosu informácie, vlastnej procesu tam, kam treba. A v drvivej väčšine prípadov to nebude blahodárne. Okrem toho, aj sexuálny partner predáva riadiacemu pracovníkovi cez biopole informáciu, cudziu alebo nepriateľskú voči procesu, čo je taktiež schopné poškodiť spracovanie informácií v jeho psychike a narušiť priebeh ním spravovaného procesu, až do jeho úplného krachu. V súvislosti s tým, ak politickí protivníci alebo konkurenti v biznise majú sex so spoločným partnerom, tak pri skúmaní ich „bojových operácií" na úrovni kolektívneho podvedomia „hrajú" proti sebe s viac-menej „odkrytými kartami". Aj keď to možno nevedia. V podstate prichádza v ich činnosti ku krátkemu prepojeniu, ktorého negatívny efekt - výška škody sa pre nich určuje stupňom narušenia ich informačno-algoritmickej izolácie jedného od druhého počas sexu so spoločným partnerom.

Kolektívne popíjanie – „chľastačka", „slopanica" - a takisto fajčenie sa málo čím odlišuje od podobných individuálnych činností. Vytvára totiž kolektívne podvedomie na princípe jednotného zvrátenia geneticky normálneho nastavenia fyziológie tela a biopolí všetkých zúčastnených. Rozdiel medzi kolektívnymi a individuálnymi je iba v tom, že v takýchto kolektívnych činnostiach sa vzájomne prepájajú komponenty biopolí „blízkeho pôsobenia", a pri individuálnych iba komponenty biopolí „diaľkového pôsobenia". Pritom, ak v kolektíve sú prítomní ľudia odlišných názorov, tok informácií cez biopolia tečie nevedno kam, podobne, ako pri sexuálnych radovánkach s *nie rovnako zmýšľajúcimi partnermi*. To jest, kolektívna pitka a kolektívne „pokurky" sú schopné iba prehĺbiť tú škodu, ktorú do sféry riadenia vnášajú individuálne popíjanie a fajčenie.

Avšak v realite je to ešte krutejšie: **Nositelia zvieracieho stroja psychiky**, u ktorých v psychike pri formovaní línie správania sa inštinktívne pudy majú najväčší význam, *a takisto tí, ktorí sú kultúrou umelo stiahnutí do zvieracieho stroja psychiky fajčením, popíjaním silno- a slaboalkoholických nápojov, narkotikami,* sa nielen **vytriasajú zo sféry riadenia relatívne nízkofrekvenčných procesov tokom životných situácií,** ale dokonca sa ani nemôžu priblížiť k riadeniu niektorých procesov.

A posledný výrok je spravodlivý pre každý typ stroja psychiky, ktorému je vlastná logika bezpodmienečného uprednostňovania procesov s relatívne vyššou frekvenciou. Rozdiel medzi typmi stroja psychiky je podľa tohto parametra iba vo frekvenčných pásmach, v ktorých sa k riadeniu procesov nositelia každého z nich nemôžu ani priblížiť, a už vôbec nie ich riadiť.

Pri takomto názore, *ktorý nie je možné vyvrátiť, leda by sme odmietli uznať všeobecné fyzikálne zákony zachovania a premeny matérie, energie a informácie,* takmer celý riadiaci korpus v štátnej sfére a v sfére súkromného podnikania Ruska a Západu (až na zriedkavé výnimky) zneužíva svoj služobný stav, funkciu na pofajčievanie, popíjanie a sexuálne radovánky s kým príde.

Následky toho príde tak alebo onak „vyžrať" zväčša tým, koho životné podmienky a občas i samotný život, závisia od kvality riadenia, zabezpečovaného dotyčnými riadičmi-manažérmi. Preto u väčšiny ne-riadičov na ohodnotenie činnosti riadičov-profesionálov v sfére súkromného podnikania a štátneho riadenia zostanú iba najhrubšie vulgárne nadávky a najkrutejšie „vinše" ohľadom ich budúcnosti.

Kliatby a kruté „priania" do budúcna sú taktiež objektívnou informáciou, ktorá sa ukladá do kolektívneho podvedomia. A ona cez materiálne nosiče informácie, vlastné ľudstvu (biopolia, fyzickí nositelia), *stanúc sa adresnou*, dostihne tých, na koho bola namierená a vykazuje objektívny vplyv v súlade so svojim zmyslom, čo sa aj odráža v štatistike.

Preto ak niekto, vstúpiac do riadiacej činnosti, náhle zistí, že u neho osobne alebo u jeho blízkych vznikli zdravotné problémy alebo ešte nejaké nepríjemnosti, nech sa zamyslí: kam a ako „kormidluje“, aké procesy svojou činnosťou podporuje, a aké procesy potláča. A nech si spomenie aj na detstvo: „I prišiel syn-trpaslík k otcovi a spýtal sa trpaslíka: A čo je to dobro? A čo zlo?“ Od postavenia práve týchto otázok sa začína vstup do riadenia.

Pokiaľ jedinec nezistí objektívne pravdivé, s konkrétnymi okolnosťami *života spoločnosti spojené (a nie jeho osobné)* odpovede na tieto otázky, stav jeho a jeho blízkych sa bude zhoršovať až do ich úplného vykorenenia z bytia[180]. A platí to o to viac, ak v kultúre už našla svoje vyjadrenie alternatívna koncepcia riadenia spoločnosti, ktorá objektívne správnejšie odpovedá na otázky „Čo je to dobro a čo zlo?“, než tá, ktorú svojou činnosťou (a o to viac podvedome-automaticky v súlade s tradíciou) podporujú riadiči-manažéri, trpiaci nešťastia.

Následným, *vo vzťahu k zvieraciemu stroju psychiky viac nízkofrekvenčným,* podľa frekvenčných parametrov rušivým vplyvom, voči ktorým daný jedinec nemá síl sa brániť, je stroj psychiky biorobota-zombie. V ňom tradičnou kultúrou podmienené programy správania sa majú vyššiu významovú prioritou, než inštinktívne a reflexné programy podvedomia. Preto v tých dlhodobých procesoch, z ktorých nositelia zvieracieho stroja psychiky vypadávajú „volaním“ pudov a automatickým vykonávaním reflexných reakcií, alebo do ktorých nositelia zvieracieho stroja psychiky ani vojsť nemôžu, nositelia stroja psychiky biorobot-zombie, naprogramovaní kultúrou, sa udržia jednoducho preto, že v istých situáciách ich psychika zamieta tie línie správania sa, s ktorými súhlasí zvierací stroj psychiky alebo usporiadanie psychiky zvedené - stiahnuté do zvieraťa fajčením, alkoholom, silnejšími drogami a psychotropnými prostriedkami.

Najmasovejšie zo psychotropných prostriedkov sú priamo domov televíziou a internetom pútavo dodávané hrôzy, kvôli ktorým, ochabnuto alebo chtivo ich vnímajúc vo voľnom čase, subjekty zabúdajú na to, že im Zhora bolo dané Ľuďmi byť, a vypadávajú z riadenia nízkofrekvenčných procesov, stávajúc sa obeťami tých, ktorí zneužívajú moc, a to vrátane nad ich psychikou.

Predsa však existujú situácie, v ktorých sú tradičné riadiace riešenia neefektívne. V takých situáciách nositelia stroja psychiky zombie vypadávajú pri spracovávaní informácií z procesov s relatívne nižšou frekvenciou, lebo v ich psychike vládne bezpodmienečné uprednostňovanie tradície pred riešením, zavrhujúcim tradíciu, alebo pred proste novým riešením. To paralyzuje ich schopnosť myslieť a vypracovať netradičné riešenie, na základe ktorého by mohli podporovať plynutie zvoleného procesu v budúcnosti, keď tradičné riešenia vedú proces do krachu.

Tradičná starozákonno-talmudistická kultúra judaizmu - s jej zákazom opíjania sa (i keď striedme pravidelné popíjanie podporuje) a nemilosrdnosťou k osobám, porušujúcim starozákonno-talmudistický Zákon a k odpadlíkom – to je kultúra vytvárania stroja psychiky zombie po mnoho generácií.

V historicky reálnych podmienkach tradície kultúr väčšiny národov biblickej civilizácie, v ktorých tradície alkoholizmu (pitia s mierou i bez miery) sa zakorenili ako samo sebou sa rozumejúca záväzná norma, sú nosičmi programov umelého znižovania psychiky do zvieracieho usporiadania ak nie u všetkých, tak aspoň u základnej masy obyvateľstva.

Porovnanie frekvenčných pásiem udržateľnej práceschopnosti zvieracieho a do zvieracieho zníženého stroja psychiky so strojom psychiky zombie je také, že popíjajúci borci nemajú voči „žido-slobodomurárskemu sprisahaniu“ žiadnu šancu na víťazstvo. V momente, keď si znova vypijú, vždy vypadnú zo stavu, v ktorom je možná efektívna reakcia – odporovanie

[180] Postsovietska ruská „elita“ už nakopila smutnú štatistiku tohto druhu.

voči uskutočňovaniu „sprisahania“[181]. A ak máme byť presnejší, tak silou toho, že k uvedomeniu si nevyhnutnosti boja so „žido-slobodomurárskym sprisahaním“ oni prichádzajú v rámci tradičnej pijanskej kultúry, tak oni vôbec nemôžu vojsť do stavu, v ktorom môžu konať v tých frekvenčných pásmach, ako starozákonno-talmudickí zombie. Tak im oni prenechávajú bez boja nízkofrekvenčné pásmo procesov riadenia, prostredníctvom ktorého sa realizuje riadenie vysokofrekvenčných procesov, vložených v (socio-naturálne objektívne dominantných masívnych) nízkofrekvenčných.

Avšak aj vytriezvenie v rámci biblickej kultúry, napríklad priznaním oficiálnou hierarchiou Pravoslávia opravdivosti - správnosti vierouky abstinentov - nasledovníkov brata Jána Samarského (Čurikova)[182] – nie je riešením problému boja so „slobodomurársko-židovským sprisahaním“. Vec je v tom, že biblická tradícia obsahuje programy správania sa zombie-riadičov („rasy pánov“ - židov) a programy správania sa zombie-robotníkov (členov rôznorodých kánonicky-novozákonných cirkví, zvyčajne nazývaných „kresťanskými“ bez akýchkoľvek predpokladov k tomu v obsahu ich vierouky). Tieto programy sú vzájomne odsúhlasené *umelcami z oblasti zaklínania sociálneho živlu* takým spôsobom, že všetci budú vypĺňať im predurčené úlohy: starozákonno-talmudickí zombie - vládnu (ale neriadia), a novozákonní zombie - produktívne pracujú v oblasti výroby a služieb.

Ale zombie, žijúci podľa programov šaríje a historicky reálneho islámu do tejto schémy zahrnuté nie sú. Normy koránickej kultúry totiž odopierajú všetkým bez výnimky právo omamovať sa alkoholom a inými drogami. Taktiež karhajú a zaväzujú vykoreniť úročenie celkovo, a predovšetkým židovský *monopol* na korporátnu nadnárodnú úžeru *predpísanú Bibliou, s ktorou* súhlasia všetky novozákonné cirkvi. Tie občas zakazujú úžeru len svojim stúpencom – veriacim, no židovskú úžeru zo spoločnosti nevykoreňujú. To je jedna z príčin, prečo **islam** - nie koránický, ale dokonca aj ***historicky sformovaný,*** *v ktorom mnohí,*

[181] Opitý Vereščagin je symbolom, s ktorým mnohí sympatizujú. Aj keď on „úplatky neberie“ (ale odkiaľ má pávy?) a je „nedotklivý ohľadom Veľmoci“, spievajúci s gitarou, ležiac na zemi: „Vaše blahorodie, pani šťastena...“, nie je pre „žido-slobodomurárske sprisahanie“ protivníkom. Lebo kým vytriezvie a vyjde z opice (kocoviny), situácia sa môže, vo vzťahu k jeho možnostiam na jej priebeh vplývať, nezvratne zmeniť.

Prečo v roku 1961 Powers letel na špionážnom lietadle „U2“ práve 1. mája? Aby pokazil ľuďom sviatok? - Nie. Preto, lebo plánovači operácie v USA, hoci aj len na úrovni kolektívneho podvedomia vedeli, že v ZSSR počas celonárodných sviatkov a po nich je viac ako polovica (mierne povedané) leteckých posádok nie v stave prejsť predletovými testami na alkohol a následky jeho požitia. A to sa týka aj ďalších druhov ozbrojených síl (v danom prípade PVO - protivzdušnej obrany), v ktorých bojové velenie bude deformované dôsledkami uvedených vplyvov, aj keby boli v rámci bojového poplachu povolaní všetci operační dôstojníci. A vtedy zostrelili nielen Powersa, ale aj svoje stíhačky, u ktorých smrť pilotov vysvetľovali operační dôstojníci veliteľstvu nejakými nezmyslami a utajili – „ako by sa nestala“ - pred celým ostatným národom.

[182] Ján Samarský – pôvodne kresťan. Národný vykladač Biblie konca 19. a prvej polovice 20. stor. (zmizol bez stopy v GULAGu). Uznával celú pravoslávnu tradíciu s výnimkou „prijímania pitím“, keďže nástojil na záväzku kresťana k vedeniu absolútne triezveho spôsobu života. Tvrdil, že prijímanie pitím vína, charakteristické pre cirkevnú tradíciu, je zvrátenosťou kresťanstva, keďže Ježiš bol nazerijcom, t.j. absolútnym abstinentom, ktorí nejedli ani hrozno. Vďaka činnosti brata Jána sa v Petrohrade a ďalších ruských mestách začal proces vedomého triezvenia národa, ktorému bránila oficiálna cirkev i imperátorské zriadenie. Cár Mikuláš II. na jednu zo žiadostí brata Jána o obnovenie jeho besied o triezvosti v Petrohrade vyhlásil rezolúciu „nevidím nutnosť“. Na túto rezolúciu brat Ján povedal, že aj Boh nevidí nutnosť existencie Mikuláša II. Aj keď tieto svoje slová po roku 1917, ako sa hovorí, oľutoval, no dejiny sa zavŕšili v súlade s nimi. Po roku 1917 bola cirkev čurikovcov podobne, ako aj ďalšie komunistické kresťanské cirkvi, vystavená prenasledovaniu zo strany marxistov, pokúšajúcich sa presadiť svoju lžikomunistickú dogmu ako pravdu. Po odchode brata Jána na druhý svet sa jeho cirkev prerodila do sekty, žijúcej minulosťou a vytvárajúcej stroj psychiky novozákonných zombie v nasledujúcich pokoleniach.

To isté sa týka aj triezvosti staroobradníkov, žijúcich podľa biblických programov.

nazývajúci seba muslimami, nanajvýš 5-krát denne búchajú hlavu o modlitebný koberček pri čítaní Koránu v im neznámom arabskom jazyku, je pre majiteľov biblickej otrokárskej doktríny vrahom č.1. O to nebezpečnejším nepriateľom pre nich je **koránický islam - vedomá účasť Človeka z jeho slobodnej a dobrej vôle v neochvejnom uskutočňovaní Božieho diela stále i teraz.**

Bolo by však chybné sa domnievať, že biblická kultúra, predstavujúca sama o sebe v slede mnohých pokolení kultúru vytvárania stroja psychiky zombie-biorobotov a *stroja psychiky zombie, umelo zvedeného do zvieracieho usporiadania psychiky*, vznikla prirodzene dejinne sama o sebe pod riadením kolektívneho podvedomia. O to viac je chybné si myslieť, že v tejto hanebnosti, brániacej Človeku potenciálnemu stať sa Človekom skutočným je stelesnený blahý Boží Zámer. Ona vznikla a existuje v rámci Božieho dopustenia do doby, po uplynutí ktorej odíde do prachu dejín, stanúc sa vedome rozpoznanou ako poblúdenie ľudstva.

Ona - biblická kultúra - je dielom zámeru. Zámeru podľa zištného, sebeckého názoru tých, ktorým nevyhovovali kultúrne tradície ďalekej minulosti. Národné kultúry sa vtedy v rôznych regiónoch v mnohom rozvíjali izolovane jedna od druhej. A svojráznosť každej z nich vo svojej mnohorakosti z pohľadu osnovateľov Biblického projektu bránila zjednoteniu ľudstva pod jedinou vládou[183]. Vo výsledku sa oni - títo starí sociálni inžinieri - svojím chápaním dopracovali k myšlienke *studenej vojny* s cieľom nastolenia svojho neobmedzeného svetového panovania. Hlavnou metódou tejto studenej vojny sa stala kultúrna spolupráca.

Odzačiatku bola vojna vedená formou židovského medzinárodného úrokového monopolu a svet sa proste skupoval od dôverčivých a hlúpych v globálnych merítkach. Aby Učenie, zanechané Kristom, neprekážalo tejto agresii, bolo rozhodnuté prispôsobiť ho potrebám realizácie agresie, a preto bolo prekrútené. Následne národom – obetiam agresie - začali nanucovať jedinú vierouku, ktorá bola určená na zabezpečenie vzniku informačných masívov (blokov typu „common“ - „spoločný“) v kolektívnom podvedomí každého z nich. Masívov, majúcich vyšší hierarchický význam, než predchádzajúce národné tradície, ale predsa len podriaďujúce sa starozákonným programom zombifikácie Judejcov, modifikovaných pre činnosť v novej historickej epoche Talmudom.

Uskutočňovanie Biblického projektu v každej fáze[184] jeho formovania vyžadovalo rozumnú účelnú tvorbu, nezlučiteľnú s predchádzajúcimi tradíciami (ako by sme sa k týmto cieľom postavili my?); vyžadovalo tvorivé riadenie procesov ustanovovania a modifikácie kultov a tradícií v priebehu mnohých pokolení. Toto všetko je činnosť, patriaca do ešte nízkofrekvenčnejšieho pásma, ako frekvenčné pásmo, v ktorom sú schopní akcie nositelia *psychotypu zombie-biorobotov, v ktorom nasledovanie tradícií má vyššiu prioritu vo vzťahu k tvoreniu,* schopnému zmeniť tradíciu, alebo ju vykoreniť.

Ale svojou podstatou je Biblický projekt a celá historia jeho zavedenia do života dejinami riadenia globálneho historickeho procesu nositeľmi deámonického stroja psychiky, na osnove ohraničeného vlastného chápania jedincov a kolektívov, zúčastnených na riadení projektu. V dôsledku ohraničenosti chápania a ostatných možností každého jedinca a ich kolektívov *existuje aj pre démonický stroj psychiky hranica trvania procesu (frekvenčná medza), za*

[183] Je to vysvetlené v prácach Vnútorného Prediktora ZSSR „Sinajský pochod“ (zahrnutá v zborníku „Intelektuálna pozícia“ č. 1 (2), r. 1997) a „Smutný dedičstvo Atlantídy“ („Trockizmus – to je „včera“, no nikdy nie „zajtra“).

[184] časy Mojžiša, misia ktorého bola pôvodne nasmerovaná na to, aby vykorenila túto hanebnosť, avšak samotnými židmi bola zavrhnutá; po Mojžiovi do Krista; po Kristovi do Nikejského koncilu, potvrdzujúceho kánony nového kultu; nasledujúce epochy.

ktorou démonizmus stráca schopnosť efektívneho riadenia vo vzťahu k ním vybraným cieľom. Ale naďalej ostáva ohraničene akcieschopným v pásmach s pomerne vyššou frekvenciou.

Človečí stroj psychiky - v skôr definovanom zmysle tohto termínu – prejavuje svoju akcieschopnosť vo všetkých skúmaných frekvenčných pásmach, aj za ich hranicami na princípe ozmyslených dialógových vzťahov s Bohom – Tvorcom a Všedržiteľom.

Iba pri démonickom a človečom stroji psychiky je jedinec v stave vedome-chápavo svojou činnosťou podporovať procesy, ktorých trvanie prekračuje dobu jeho života. Ale iba človečie usporiadanie psychiky je spoluúčastné na večnosti a vyjadruje jej mravno-etické a ostatné normy v časom ohraničenom živote.

Následkom takého rozdelenia akcieschopnosti každého zo skúmaných typov stroja psychiky podľa frekvenčných pásiem, sú pravdepodobnostne predurčené prehry konfliktných situácií medzi množinami nositeľov každého z nich: nositelia zvieracieho stroja a *prostriedkami kultúry do zvieracieho typu zníženého stroja psychiky (podľa frekvenčných parametrov)* prehrávajú so všetkými; zombie-bioroboti, v psychike ktorých najvyššiu prioritu majú tradície kultúry, prehrávajú s nositeľmi démonického a človečieho stroja psychiky; nositelia démonického stroja psychiky prehrávajú s nositeľmi Človeka.

V základe takejto pravdepodobnostno-štatistickej predurčenosti stojí logika bezpodmienečného uprednostnenia účasti v procesoch s vyššou frekvenciou, vlastná každému z typov stroja psychiky pri jeho porovnaní so všetkými ostatnými. Pod prehrou v konflikte sa tu rozumie neuskutočniteľnosť postavených cieľov riadenia, a rovnako i strata udržateľnosti už dosiahnutého výsledku alebo jeho znehodnocovanie behom istého času pri skúmaní konfliktu v dostatočne širokom frekvenčnom pásme.

V dôsledku toho, že typ stroja psychiky s vyššou frekvenciou (podľa kritéria bezpodmienečného uprednostnenia - preferencie) nevidí alebo skreslene chápe tie procesy, ktoré patria do pásma pomerne nízkych frekvencií, tak, hoci dosiahol túžený výsledok, môže nepostrehnúť jeho sprievodné nízkofrekvenčné prílohy, následkom čoho môže považovať svoju reálnu, v budúcnosti[185] už nevyhnutnú porážku za nesporné víťazstvo, dosiahnuté už priamo teraz. Je to podobné tomu, ako keď rybári, tráviac celý deň na love v oceáne, navrátiac sa večer na breh, zistili, že ich dedina bola zmetená tsunami - dlhou (t.j. nízkofrekvenčnou vo vzťahu k frekvenčnému spektru obyčajného vlnenia) a miernou v hĺbke, plochou vlnou - ktorú oni, súc na mori, nezbadali, keď prechádzala cez oblasť ich lovu z oblasti vzdialeného podvodného zemetrasenia[186].

Štatisticky predurčeným dôsledkom takýchto porážok typov stroja psychiky s vyššou frekvenciou v konfliktných situáciách s relatívne nízkofrekvenčnými typmi stroja psychiky je miznutie typov stroja psychiky s vyššou frekvenciou (buď priamo počas konfliktu, alebo ako výsledok ním vyvolaných následkov, z ktorých jedným je prehodnotenie minulosti a samotného konfliktu, vedúce k prechodu k inému, životaschopnejšiemu typu stroja psychiky). Ale *pre dospelého jedinca to nie je rebrík, po ktorom má stúpať zo stupienka na stupienok, ako to interpretujú stúpenci mnohostupňovitých systémov zasvätení jak zjavných, tak aj tajných.*

To, že tieto psychotypy sú zoradené po poradí, vytvára ilúziu, že ide o stupne jednej a tej istej cesty stúpania spoločnosti. Ale ak tá okolnosť, že *neplnoletá osoba vo svojom vývoji od*

[185] Vo „vždy“ – procese neohraničenej doby trvania – iný vzťah k času ohraničených procesov, vysokofrekvenčných vo vzťahu k „vždy“

[186] Takéto prípady boli reálne v dejinách Japonska neraz.

detstva do dospelosti postupne prechádza rôznymi štádiami, z ktorých na každom sa viac-menej výrazne vo svojom správaní počas rôznych rastových období prejavujú črty každého z pomenovaných typov stroja psychiky, možno vnímať za normálnu, tak pre spoločnosť a ľudstvo ako celok takúto evolučnú postupnosť za normálnu považovať možné nie je. **Pre každú spoločnosť a ľudstvo ako celok je iba jedna evolučná cesta civilizácie: „zvierací stroj psychiky ⇒ človečí stroj psychiky".** Je však možný odklon od tejto normálnej cesty vývoja: zvierací stroj psychiky ⇒ stroj psychiky zombi-bioautomatu ⇒ démonický stroj psychiky ⇒ zánik civilizácie (buď následkom démonickej kolektívno-individuálnej samovraždy, alebo následkom zmarenia nežiadúceho smerovania do slepej uličky Zhora. Toho príkladom je zánik Atlantídy.)

No z cesty do démonickej evolučne slepej uličky nikdy nie je neskoro navrátiť sa k Človečenstvu.

Z ľubovoľného stavu je možný štart-vzlet k človečiemu stroju psychiky, minúc všetky *medzistupne (v zmysle ich rozčlenenia podľa frekvenčných pásiem).*

A tento vzlet zo zvieracieho stroja psychiky môže byť uskutočnený ľahšie, než zo stroja psychiky zombie alebo démonického. V zvieracom stroji psychiky je totiž menej pút ako pri stroji psychiky zombie, kde sa diktát inštinktov potláča a neprichádza k oslobodeniu. Deamonický stroj psychiky k potlačovaniu inštinktov v určitých situáciách ešte pridáva za istých okolností aj prekonávanie tradícií kultúry a ďalších programov správania sa, vlastných psychotypu zombie. Následkom toho stroje psychiky zombie-biorobot a démon sú nositeľmi rôznorodých vnútorných konfliktov osobnosti, od väčšiny ktorých je nositeľ zvieracieho usporiadania psychiky oslobodený (ale posledná veta sa netýka stiahnutia osoby do zvieracieho stroja psychiky umel(eck)ými prostriedkami, čo pridáva k vnútornému napätiu zombie a démonov niektoré ďalšie vnútorné konflikty).

Vnútorná konfliktnosť pri typoch stroja psychiky zombie, démonickom a zvedenom do zvieracieho, je u každého jedinca osobitá. Táto osobitosť vnútornej konfliktnosti každého, vytvára problémy vo vzájomných vzťahoch jedincov v ich spoločenskom živote. V dôsledku toho sa kolektívna psychika spoločnosti vyskladáva taktiež vnútorne konfliktne. Kvôli tomu kolektívne podvedomie spoločnosti je neschopné udržiavať a podporovať súlad v spoločnosti. To je jedincami vnímané ako konflikt osobnosti a spoločnosti. Sú dve riešenia tohto konfliktu:

- buď pôsobenie na kolektívne podvedomie a zameranie sa na riešenie jeho vnútornej konfliktnosti;
- alebo odosobnenie od spoločnosti a udržiavanie „ozbrojenej neutrality" vo vzťahu s ostatnými, čo vyžaduje čerpanie rôznorodých svojich vlastných možností. Ale to je v podstate márna snaha zastúpiť svojou osobou celé ľudstvo.

To druhé prevláda v spoločnosti Západu, ktorá odíduc od stádnosti (jedinec je vlastníctvom – patrí rodu), vlastnej vláde zvieracieho stroja psychiky, prešla ku kultu individualizmu. Ale práve tento kult individualizmu je schopný vytvoriť serióznu prekážku pre spoločenstvo Západu pri prechode k človečiemu stroju psychiky (typ ČeloVek) a súbornosti - typu kolektívneho podvedomia, jemu zodpovedajúceho. Následkom toho je priamy prechod od zvieracieho stroja psychiky a do zvieracieho umelými prostriedkami zníženého k stroju psychiky Človeka, minúc zombie-biorobotov a démonov, pre spoločnosť najvhodnejší.

Taká je Objektívna realita, ak sa pozeráme na ňu triezvo a nazývame veci svojimi menami, pamätajúc na vzájomné vzťahy vecí. A nič nebráni, aby konkrétne táto cesta vedomého prechodu k Človeku sa stala pre Rusko a celé ľudstvo magistrálou – hlavnou cestou rozvoja kultúry, systému výchovy a vzdelávania, normou života spoločnosti.

4. Chtíč neprirodzeného

Teraz sa pozrieme, čo doporučujú predstavitelia intelektuálnej „elity“ na to, aby sa skončila terajšia kríza spoločenského vývoja a nebola dopustená degradácia krajiny a jej zánik. Sústreďme sa na časopis „MOST“, č. 25, r. 1999. V ňom je publikovaný článok vedúceho Centra pre vývoj komplexných ekonomických programov „Modernizácia“ Jevgenija Giľba s názvom „Technokracia musí vyzdvihnúť kompetentných národných lídrov.“ Článku predchádza preambula:

«Existujú dva systémy poznatkov - vedomostí o svete, a to znamená – aj dva systémy vzdelávania. Prvý systém vedomostí je predurčený pre široké masy. Druhý systém – pre úzky kruh, ktorého poslaním je riadiť.

Historicky toto rozlišovanie možno vysledovať vo všetkých typoch kultúr, ktorých systém vzdelávania poznáme. Už v Starovekom Egypte (odkiaľ aj vzišiel Biblický projekt nastolenia neobmedzeného svetového vládnutia na „elitárno“-otrokárskom rasovom princípe a monopole židov na medzinárodné úžerníctvo: to je naše upresnenie pri citovaní) sa vzdelávanie pre úradnikov a nižšie žrecké kasty značne odlišovalo od toho, do čoho zasväcovali úzky kruh vyvolených, tvoriacich špičku žreckej kasty a okruh faraónov. V starovekej Mezopotámii vidíme podobné rozdelenie. V starovekej Judei sa vedomosti pre národ (Tóra, Talmud a letopisy) taktiež silno odlišovali od vedomostí, dosahovaných Levitmi. Napokon, kresťanská cirkev počas svojho panovania nad mysľami stredovekej Európy takisto mala jednu pravdu pre ľud a radové duchovenstvo, a úplne inú – pre zasvätených».

Tento odsek je ukážkový, jak vo vzťahu k tomu, čo je v ňom povedané priamo, tak i vo vzťahu k tomu, čo je obídené mlčaním. Hoci to, čo je zamlčané – obídené mlčaním - v histórii ľudstva nie je kategóriou nižšeho významu a dôležitosti, jednoducho preto, lebo to zamlčané odlišuje od všetkého toho, čo je vymenované. V tejto preambule je takmer všetko pravda. Ale je tam aj úmyselná lož, na odhalenie ktorej je nevyhnutné obrátiť pozornosť na niektoré do očí bijúce zvláštnosti.

Prvá: iba v priradení k Egyptu minulých epoch je slovo „staroveký“ napísané s veľkým počiatočným písmenom. V priradeniach k Judei a Mezopotámii je slovo „staroveká“ napísané s malým písmenom. Prečo? - Pretože je to významový rozdiel. Toto vyčlenenie starovekosti Egypta veľkým počiatočným písmenom je znakom toho, že staroveký Egypt aj doposiaľ je okultnou metropolou (po rusky (a slovensky)* stolicou) súčasnej biblickej civilizácie, predstavujúcej na základe realizácie Biblického projektu dobytú - podmanenú kolóniu vládcov starovekého Egypta. Je to tak, bez ohľadu na to, či to Gilbo chápe alebo nie, a bezmyšlienkovite-automaticky – v súlade s tradíciou - píše „Staroveký Egypt“, začínajúc obe slová veľkými písmenami.

Druhá: v súlade s normami používania slov v ruskom jazyku sa má písať a hovoriť: „túto rozlišnosť možno vysledovať“, „vidíme podobnú rozlišnosť“. No Giľbo systematicky píše nie „rozlišnosť“, ale „rozliš-OVANIE“. Do slova vsunul príponu „ovanie“-, významovo-zmyslovo nevhodnú v tomto kontexte.

Ak vychádzame z psychologického hľadiska, tak takéto javy vznikajú nie ako nezmyselné chyby, ale buď následkom toho, že jedinec sa nevedomky preriekol o tom, o čom, *ako si je vedomý*, hovoriť nemá; alebo následkom toho, že sa nejaké slovo začína *zlomyseľne* systematicky používať v tom kontexte, v ktorom je nemiestne, aby sa jeho zmysel rozplynul, a aby sa v jemu vlastnom kontexte prestalo chápať primerane tomu, o čom ide reč. V rade

situácií sa prvé i druhé zhodujú: vtedy jedinec o niečom vybrebtáva pod vplyvom úplne zámerného správania sa toho fragmentu kolektívneho podvedomia spoločnosti, ktorého on je účastný.

Aby sme odhalili, čo je v pozadí tohto článku J.Giľba, je nutné niektoré jeho fragmenty porovnať s dejinnou realitou a odhaliť tie zamlčania, ktoré nie sú tématicky nezmyselné v jeho kontexte. Giľbo píše:

«Opakujem, reč je nie o nejakých tajných vedomostiach (predurčených pre vyšších zasvätených do vedy a riadiacej praxe: naše vysvetlenie kontextu), ale o určitom videní sveta, schopnosti uvedomiť a osvojiť si tieto zobrazenia a použiť ich k budovaniu efektívnej ekonomickej štruktúry ruskej spoločnosti».

To jest, Giľbo vie, že vzdelanie "pre vyšších" v ním uvedených kultúrach staroveku i vo väčšine druhých, ktoré nespomenul, bolo odlišné od vzdelania "pre všetkých". Nielen faktológiou poskytovaných poznatkov (Svet je spoločný pre všetkých, následkom čoho sú fakty tiež z veľkej časti spoločné – všeobecné), ale svetonázorom, uhlom pohľadu na Svet, vzťahom k nemu (a uhly pohľadu môžu byť rôzne, a z jedných vidno horšie a z druhých vidno lepšie: viac a detailnejšie).

Samozrejme, v preambule on nemohol (čo ani nie je nutné) uviesť všetky kultúry, všetky regionálne civilizácie minulosti a súčasnosti, založené na takomto druhu rozdelenia systému vzdelávania: „všetci" ho musia opúšťať ako nositelia jedného svetonázoru, a nepočetní „vyvolení" (kým vyvolení? – táto otázka je taktiež obídená mlčaním) stať sa vyššími riadičmi-manažérmi – nositeľmi druhého svetonázoru. A menovať jedinú kultúru, v základoch ktorej odpočiatku je uložený odkaz-zákon snažiť sa o vybudovanie spoločnosti, v ktorej je *jednotný svetonázor <u>pre všetkých bez výnimky</u>*, a jeho nositeľmi sú i prostí pracovníci i vyšší riadiči-manažéri – by malo nasledovať.

Takáto kultúra na Zemi existuje. V jej základe už viac ako 1 300 rokov (!!!) leží Korán. V Koráne sa mnohokrát odsudzuje monopol na vedomosti, ktorý umožňuje v podmienkach reálnych zákonov tvorby cien, fungujúcich v spoločnosti, *mať* jak priamo, tak i nepriamo *monopolne vysokú cenu za svoju účasť v spoločenskom zjednotení profesionálnej práce.* Predovšetkým Súra 39 „Davy" priamo poukazuje na skutočnosť, že monopol na vedomosti je pokušenie, pretože odkrýva možnosti k obohateniu sa na úkor *utláčaných, aj rozdelením vzdelávacieho systému „pre všetkých" a „nie pre všetkých":*

«50(49). A keď postihne človeka zlo, vzýva Nás. Potom, keď to My obrátime na milosť od Nás, on hovorí: „Bolo mi to darované, pretože mám poznanie." Nie, to je pokušenie, ale väčšina z nich to nevie! »[187]

To isté v preklade M.-N.O. Osmanova:

«Keď postihne človeka nejaké nešťastie, vzýva Nás. A keď mu My darujeme nejakú Našu milosť, on hovorí: „Je to darované mne, za moje vedomosti." Nie, to bola skúška, ale väčšina ľudí sa tým neriadi.»

Súra 28 „Príbehy" o tom istom ešte konkrétnejšie:

[187] Tu a ďalej, kde nie je osobitne poznamenané, je Korán citovaný z prekladu I. J. Kračkovského.

«78(78). On povedal: “To, čo je mne darované, je mojim poznaním”. Snáď on nevedel, že Alláh[188] pred ním z pokolení vyhubil tých, čo boli od neho silnejší mocou a bohatší. A nebudú sa hriešnikov pýtať na ich hriechy!»

To samé v preklade M.-N.O. Osmanova:

«[Karun] odpovedal: “To, čo je darované mne, [je darované] za moje znalosti”. Naozaj on nevedel, že Alláh pred ním zahubil [celé] pokolenia, ktoré ho prevyšovali mocou a bohatstvom? Podobných hriešnikov pýtať ani vypočúvať nebudú [v Súdny deň]!»

Posledné sa týka aj Giľba osobne a jeho úvah na tému o nevyhnutnosti nastolenia v Rusku systému vzdelávania „pre úzky kruh, ktorého predurčením je riadiť“ (kto, ako, na akom základe určuje prináležitosť jedinca k tomuto „úzkemu kruhu“?). Práve tento systém sa v Rusku od r. 1917 cieľavedome vykoreňuje a bude nezvratne nahradený iným systémom vzdelávania, ktorým vypestovaný svetonázor umožní každému členovi spoločnosti (narodenému bez Downovho syndrómu a podobnej patológie, brániacej normálnemu vývoju psychiky) vstupovať do sféry riadenia podľa jeho vôle a podľa miery nevyhnutnosti.[189]

Vedel to Giľbo v momente napísania svojho článku? – Bol povinný to vedieť (vzhľadom na to, že vedenie Centra „Modernizácia“ zaväzuje k profesionálnej kompetentnosti) a aj to vedel. A príznaky tohto poznania sú aj v článku Giľba:

«**Rusko má šancu prejsť z kategórie krajín „tretieho sveta“ do kategórie vedúcich svetových mocností oveľa rýchlejšie, čím urobilo spätnú evolúciu. Nevyhnutným predpokladom pre to je prekonanie tej odlišnosti od rozvinutých krajín, ktoré je v dnešnom Rusku a vo všetkých krajinách „tretieho sveta“: neprítomnosť kasty vladárov** (nositeľov nie pre všetkých riadiacich vedomostí a návykov v následí generácií: naše objasnenie citovaného).

No aj v prípade rozpadu Ruska podobná kasta bude nepochybne potrebná pre St. Peterburg, ktorý sa stane centrom nového pobaltského štátu. Podľa toho, ako rýchlo bude táto kasta pripravená prevziať na seba realizáciu konceptuálnej moci, závisí termín, kedy sa začne nový vzostup Veľkého mesta.»

V uvedenom fragmente znakovým termínom je «konceptuálna moc». Treba ho chápať dvojako: po prvé - ako ten druh moci, ktorá dáva spoločnosti koncepciu jej života ako jednotného celku v následnosti generácií; po druhé - ako moc samotnej koncepcie nad spoločnosťou - informačno-algoritmický vnútorný kostrový základ-osnovu kultúry a oporu pre celú jej činnosť.[190] Tento termín nie je výtvorom vedeckých výskumov Giľba. On ho

[188] Slovo «Alláh» je arabský ekvivalent ruského slova «Boh», preto netreba sa tváriť, že Alláh – to nie je Boh, a Boh – nie je Alláh.

[189] To jest, dnešná kríza v Rusku – to je svojho druhu neutrálne obdobie medzi 2 epochami: z minulej, keď sa systém vzdelávania skutočných vládcov – znacharských klanov – kvalitatívne odlišoval od systému vzdelávania pre všetkých ostatných, zabezpečujúc ich podriadenie sa defektami ich svetonázoru, Rusko už vyšlo, pretože predchádzajúci systém stratil schopnosť produkovať akcieschopných riadičov-manažérov. Nový systém vzdelávania, garantujúci jednotu svetonázoru a dostupnosť moci každému podľa miery spoločenskej nevyhnutnosti, sa v spoločnosti teraz len rozširuje, a jeho absolventi ešte nevykazujú rozhodujúci vplyv na sféru riadenia.

[190] Samozrejme, v biosfére sú organizmy bez kostry (napr. medúzy), no všetky vyššie biologické druhy na Zemi majú vnútornú kostru. Keď kostra zmäkne, akokeby do stavu chrupavky alebo zmizne, tak každý vyšší organizmus zhynie. Plod vyšších druhov pri svojom vývoji taktiež prechádza dvoma štádiami: spočiatku žije

vyčítal z prác Vnútorného Prediktora ZSSR, v ktorých jav konceptuálnej moci je terminologicky opísaný výslovne z uhla pohľadu ***Dostatočne všeobecnej teórie riadenia***. Vnútorný prediktor ZSSR – kolektívna spoločenská iniciatíva – už realizuje konceptuálnu moc, čo je nemožné nevidieť a nepochopiť z jej prác.

Konceptuálna moc sa realizovala aj v staroveku v tom type kultúry, ktorý sa tak zapáčil Giľbovi kvôli tomu, že je v nej rozdelenie spoločnosti na ich „blahorodia, excelencie, svätosti“ – „elitu“, ku ktorej sa on počíta, a na „elite“ podriadené pracujúce hovädá, od ktorých sa Giľbo, ako aj mnohí druhí pretendenti – uchádzači o rôzne „ich excelencie“, mlčky, v tichosti oddeľujú. Ale historicky reálne v zamlčaniach davo-„elitárnej“ spoločnosti je aj ten fakt, že existuje nie jedna „elita“, ale hierarchia mnohých „elít“. A z každého stupňa tejto hierarchie všetci nižší, sami seba považujúci za nejakú „elitu“, sú pracujúci dobytok, nech by seba čo-ako zobrazovali a naparovali sa zobraziť ešte *niečo viac presahujúce* tento status, predurčený pre nich konceptuálnou mocou davo-„elitárnej“ spoločnosti.

Samozrejme aj Giľbo v tomto systéme patrí k nejakej skupine pracujúceho dobytka, pritom nezmyselne búriacej sa skupine, čo je majiteľmi systému trestané. Vzbura Giľba je vyjadrená, primerane v tom, že v tomto systéme niet miesta pre termín „konceptuálna moc“. A nezmyselnosť vzbury je v tom, že Gilbo používa systému cudzí termín na to, aby vytvoril novú, viac akcieschopnú ako predtým “elitu“, a tým samotným zachoval davo-„elitarizmus“ - „elitárno“ – otrokárske usporiadanie - v nejakej novej forme.

Konceptuálna moc sa realizuje v davo-„elitárnych“ sociálnych systémoch na základe zasvätení, z väčšej časti klanovo-uzamknuto. Na rozpracovanie a použitie zodpovedajúceho terminologického aparátu je v kolektívnom podvedomí vyšších „elitárnych“ skupín uvalený zákaz. U ne“elitárnej“ väčšiny spoločnosti v minulosti proste nebolo voľného času na to, aby prehodnotila bytie-existenciu svojeho spoločenstva a ľudstva celkovo a prešla k inému svetonázoru, na základe ktorého by bol rozvinutý zodpovedajúci terminologický aparát, umožňujúci prejsť spoločnosti k novej kvalite svojej existencie.

Tento systémový zákaz na terminológiu je podmienený, jak vnútorným strachom davu („elita“ je tiež dav, no viac vzdelaný, než prostý národ) pred autokraciou konceptuálnej moci a jej nepodčinenosťou nikomu v spoločnosti, tak aj strachom osobne „elity“ pred stratou monopolu na vedomosti a moc, umožňujúce dostávať jak priamo, tak aj sprostredkovane, monopolne vysoké ceny za svoju účasť v spoločenskom zjednotení profesionálnej práce[191]. To posledne uvedené je potrebné objasniť: ak v spoločnosti niet jednoznačne chápaného terminologického aparátu, tak „vykoktať” to, čo by bolo možné opísať pomocou tohto terminologického aparátu, je nemožné: niet slov, symbolov a niekedy aj obrazov. Neprítomnosť terminologického aparátu pri rozvinutom systéme viacvýznamových alegórií - inotajov, jednoznačne chápaných iba pri osvojení si kľúčov, je v rozvinutom systéme neformálnych odovzdávok-prenosov praktických návykov jedným z prostriedkov *ochrany od všetkých* tých „tajných“ znalostí, ktoré vo svojom kolektívnom podvedomí niesli kasty vyšších správcov (a nie vladárov, ako píše Giľbo), riadičov v starovekom svete.

---

embryo bez kostry, a potom sa začne formovanie kostrového skeletu. Ak vývoj kostry bude narušený alebo vylúčený z genetického programu, tak sa narodí netvor, možno aj neschopný života. V „embryách vyšších druhov“ vývoja kultúry civilizácie, ako aj vývoja biosféry Zeme je tiež dejinná hranica, za ktorou sa „bezkostrová“ existencia stáva samovraždnou pre tie skupiny jedincov, ktoré sa pokúšajú odvrátiť sa od nevyhnutnosti získania konceptuálnej moci a slobodnej sebadisciplíny, ktorá zodpovedá nimi vybranej a rozvíjanej koncepcii. A taktiež existujú sily, ktoré zámerne bránia formovaniu svetonázorovej „kostry“.

[191] O tom sa hovorilo v Koráne už pred viac ako 1300 rokmi, no ľudia to nevnímali.

Akonáhle sa v spoločnosti zjaví terminológia, tak uchránenie tajomstiev na týchto princípoch sa stáva nemožným, pretože aj papagáji a zombie-magnetofóny, neschopní nič pochopiť, budú v spoločnosti rozširovať predtým tajné vedomosti, rozprávajúc niekde nejako nimi počuté slová. Hoci oni samotní nechápu význam týchto slov, no budú ich počuť tí, ktorí chápu, o čom je reč. A to spôsobuje kvalitatívnu zmenu jestvovania spoločnosti.

Giľbo, zachovávajúc prívrženstvo k davo-"elitárnej" štruktúre spoločnosti a používajúc terminologický aparát, garantujúci u všetkých jednoznačnosť chápania povedaného a prečítaného, doporučuje naliehavo[192] vychovať kastu riadičov-manažérov, ktorých svetonázor by ich odlišoval od všetkých ostatných. Ak by on nebol prívržencom davo-„elitarizmu" v dôsledku „elitárneho" démonizmu, tak by vo svojom článku spomenul Korán a ideály koránickej kultúry, v súlade s ktorými by spoločnosť musela byť svetonázorovo jednotná, a následkom toho nerozdelená na dav a „elitu". A tiež by svojou činnosťou podporil kolektívnu spoločenskú iniciatívu, teraz nazývanú Vnútorný prediktor ZSSR, ktorá sa rozvíja v smere uskutočnenia koránických ideálov spoločenského života ako Kráľovstva Božieho na Zemi (ale v tom prípade by jeho článok nebol publikovaný v časopise pre „elity" manažérov).

Jeho článok, nami analyzovaný, predstavuje veľmi výraznú ilustráciu toho, ako nositelia stroja psychiky zombie a „elitárno"-démonického stroja psychiky robia to, čo nechápu. Následkom toho oni samotní ničia možnosti uskutočnenia toho, o čo sa snažia, čistiac cestu a miesto pre uskutočnenie iného.

A príčina toho nie je v tom, že Giľbo niečo nepochopil pri čítaní prác Vnútorného prediktora ZSSR: oni sú jednoznačne pochopiteľné *na základe ovládania gramatiky ruského jazyka;* ale to, že čo sa stáva z nich zrejmé, nie je vždy a nie pre všetkých čitateľov morálne prijateľné. Morálna neprijateľnosť Koncepcie spoločenskej bezpečnosti, orientovanej na prechod k spoločnosti, v ktorej človečí s-troj psychiky v skôr definovanom zmysle toho slova je normou, predstavuje neprekonateľnú prekážku pre prechod od zlého svetonázoru (každý svojim spôsobom) „pre vládnucú elitu" alebo svetonázoru „pre dav", s poukázaním na fakt rozdielu, s čím začal svoj článok J.Giľbo.

[192] „ Pri tejto stratégii organizácia kádrového výberu a procesu zasvätenia vyžaduje veľké organizačné, finančné a materiálne zdroje. Takáto zmena v stratégii rastu by mohla skrátiť čas na vytvorenie novej kasty vladárov na menej než desaťročia. Jej vstup do arény súčasného politického života k r. 2004 by mohol dať rezký impulz k zmene situácie" – píše v článku Giľbo.

S tým možno dať do vzťahu nasledovné: formovaním globálnej kasty vyšších manažérov na týchto princípoch, alternatívnej k národným a medzinárodným biblickým kastám, ktoré stratili akcieschopnosť, sa už dávno zaoberá Scientologická cirkev vo všetkých krajinách sveta.

Avšak, nespomínajúc scientológov ako protivníikov a konkurentov, nestavajúc otázku o alternatíve k nim, Giľbo píše:

„Tento proces musí začať dnes, v každom prípade nie neskôr, ako koncom r. 1999. Kto neuspel, ten zmeškal."

Týmito slovami zakončuje svoj článok, nepochopiac to, že on už zmeškal, čo mu malo byť jasné aj podľa jeho života, aj z prác VP ZSSR, odkiaľ vyčítal termín „konceptuálna moc".

5. O svetonázore všeobecne a o jeho základe

No človečí stroj psychiky okrem toho, že pokrýva svojou pôsobnosťou najširší frekvenčný diapazón od procesov s veľmi krátkym trvaním po procesy, ktorých dĺžka presahuje dobu existencie súčasnej civilizácie, obsahuje v sebe svojrázny svetonázor, ktorý je nemožný alebo nie plne prevádzky schopný (t.j. ohraničený) v iných typoch stroja psychiky. Inými slovami, človečí stroj psychiky je nemožný bez určitého svetonázoru, pretože by to bol pokus o jeho realizáciu bez informačno–algoritmickej "vnútornej kostry".

Vedomo-ozmyslená činnosť človeka – to je vyjadrenie jeho svetonázoru, cez prizmu ktorého sa lámu všetky toky vstupujúcej informácie, predávanej telesnými a biopoľovými zmyslovými orgánmi, a informácie, prichádzajúcej z pamäte, ktorá sa porovnáva so vstupným informačným tokom.

Preto, keď reč prichádza k svetonázoru človeka, tak to v podstate znamená, že je nevyhnutné odhaliť parametre tejto "prizmy", nemajúc k nej prístup (cudzia duša - temnota), iba na základe pozorovania vstupných a výstupných procesov tejto „prizmy". V 20. storočí v kybernetike[193] takáto úloha dostala názov „úloha o čiernej skrinke", ktorej konštrukcia a predurčenie nie sú známe (prirodzene, nehovoríme o palubnom samozapisovači lietadla alebo inom technickom systéme, predurčenom na to, aby sa zachovali po akejkoľvek katastrofe a aby z jeho záznamov experti objasnili jej príčinu).

No „úloha o čiernej skrinke" – nie je niečo v popredí vedy tejto éry. I. Kant ju skúmal už skôr, pomenujúc *„čiernu skrinku" dnešnej kybernetiky"* „vecou v sebe". „Vec v sebe" I. Kant charakterizoval ako v princípe nepoznateľnú. No ani on nebol prvým a nestal sa posledným: aj pred ním, aj po ňom dejiny poznali mnohých zdôrazňovačov viac či menej dôsledného i plného agnosticizmu (učenia o nemožnosti spoznať Objektívnu realitu): „nevstúpiš dvakrát do tej istej rieky" (lebo voda v rieke sa mení, v dôsledku toho, že rieka tečie.). A námietka ešte tvrdšieho agnostika: „nemožno ani jedenkrát vstúpiť do jednej a tej istej rieky" (pretože rieka tečie a mení sa pokiaľ do nej vchádzate) – to je zo sporov filozofov-abstrakcionistov starovekého Grécka.

Avšak aj v dnešných dňoch sú filozofovia-abstrakcionisti, trvajúci na tom, **„že svet je „usporiadaný" dostatočne neurčito, a v ňom rozlišované objekty sú zvláštne „premenené - transformované formy" nášho myslenia a činnosti, produkty zvláštnych procesov objektivizácie a ontologizácie".**

To posledné je výňatok z článku „Ruská idea: demokratický rozvoj Ruska" skupiny autorov (profesor M.Rac, M.Ojzerman, B.Slepcov, S.Tarutin a ďalší). Bol zverejnený v časopise "Otázky metodológií" č. 1 - 2, r. 1995, založenom G.P.Sčendrovickým, a po jeho smrti vydávanom jeho učeníkmi a rovnako zmýšľajúcimi ľuďmi. Uvedený názor je vyjadrením dnešného agnosticizmu, stotožňujúceho neurčitosti s nepoznateľnosťou, následkom čoho sa navrhuje fungovať vo Svete nie na základe osvojenia si objektívnej informácie, ale na základe „transformovaných foriem", ktoré sú taktiež nepoznateľné, pretože každý jedinec je «„zostrojený" dostatočne neurčito», a v ňom identifikované objekty, zaratávajúc aj „transformované formy" prvej generácie si je nutné predstaviť ako „transformované formy" druhej generácie.[194]

---

[193] Kybernetiku predstavujú spoločnosti ako *vedu o všeobecnom riadení,* hoci ona v skutočnosti nie je dostatočne všeobecnou teóriou riadenia. Prečo to tvrdíme, na to pozri kapitolu „Dostatočne všeobecná teória riadenia.

Aby sme neupadali do abstraktných (nepomenovateľných) úvah, ale vychádzali zo skutočnosti takej, aká ona je, tak Svet je **usporiadaný** (bez ironických úvodzoviek) dostatočne určito: normou atómu vodíka je 1 protón a 1 elektrón; normou u človeka je 23 párov chromozómov, dve nohy, dve ruky, jedna hlava, v ktorej majú v súlade pracovať dve hemisféry mozgu s rôznymi funkciami a pod. Mnohovariantné procesy a ich odklony od normy (ideálu) sú takisto nie nejaké v princípe nepoznateľné neurčitosti, ale štatistické určitosti. Z toho dôvodu sú poznateľné a dostatočne určito sa dajú popísať aparátom matematickej štatistiky a „teórie pravdepodobnosti" (vo svojej podstate matematickej teórie *mier neurčitosti-neistoty)*. No u niekoho - pri odklone od normy - môže zle pracovať jedna alebo aj obe hemisféry mozgu, z nejakej príčiny sa mu Svet nejaví štatisticky preukazne určitým, ale javí sa v princípe neurčitým, a preto nepoznateľným. Toto u neho odstraňuje aj potrebu vecného vysvetlenia koncepcií v podobe „pluralizmu" možností – t.j. množstva neurčitostí. A ako dôsledok, „vývoj" je chápaný iba ako znásobenie sa neurčitých možností, dostupných zdrojov pre spoločnosť a jedincov, nemajúce okrem znásobovania sa žiadne iné ciele. *Takáto neurčitosť cieľov vývoja a neurčitosť možností vývoja stiera rozdiel, akoby ho ani nebolo, medzi vývojom, ktorý je vždy účelný a nie bezcieľny, a bezcieľnou márnosťou nad márnosťou, trápením sa všelijakým.*

Filozofovia-neabstrakcionisti – premyslene konajúci praktici – sú riadičmi-manažérmi, schopnými uvidieť a opísať možnosti i prax riadenia, schopnými podporovať v spoločnosti život potvrdzujúce procesy samoriadenia.

Svetonázor, ak máme hovoriť slovami I.Kanta, je skutočne "vec v sebe" alebo "cudzia duša - temnota". Áno, aj vo vlastnej duši každého človeka sú miesta, kam jeho bdejúce vedomie nikdy nenazerá. No svetonázor je „vec v sebe" predovšetkým v tom zmysle, že to nie sú slová a zložitejšie gramatické konštrukcie nejakého jazyka. Reálne je Objektívna realita spoznateľná a môže byť primerane opísaná pomocou akéhokoľvek jazyka – ako prostriedku odovzdania informácie od jednotlivca k jednotlivcovi – ktorý je rozvinutý v kultúre spoločnosti. Samozrejme, poznanie a opísanie nesie v sebe aj niektoré nepresnosti a chyby, ale otázka prakticky nie je postavená na tom, aby sme absolutizovali chyby jedinca a neobjavené neurčitosti, ktoré sú nevyhnutné v dôsledku jeho ohraničenosti, nástojac na principiálnej nemožnosti poznávať a opisovať Objektívnu realitu, ale na tom, aby sme *vopred a včas* videli tú hranicu, za ktorou sa nepresnosti, chyby a neurčitosti poznania a opísania stávajú nebezpečnými a neprekračovali túto hranicu. Inými slovami, to znamená, že:

1. **po prvé** - otázka smeruje k rozlíšeniu v procese života a činnosti toho, čo sa nachádza na jednej i druhej strane menovanej hranice;
2. **po druhé** – že každý svetonázor môže byť identifikovaný a poznaný, opísaný prostriedkami jedného z jazykov, rozvinutých v kultúre spoločnosti, a na základe opisu sú druhí jedinci schopní si ho adekvátne vybaviť (primerane a úmerne súobrazne sebe samému reprodukovať) s dostatočnou pre život presnosťou, ak si to budú priať. **To posledné vyžaduje úsilie, prácu na sebe samom, ktorá je kvalitatívne odlišná od slov, vyslovovaných na túto tému.**

[194] Avšak tieto, akoby sociologicky aplikované fragmenty z tohto článku, sme objavili odpísané skoro doslovne v oficiálnom dokumente administratívy RF „Politika národnej bezpečnosti RF (1996 - 2000)". Na základe tohoto filozofického pozadia patrí uvedený dokument adiministratívy RF k žánru prázdnych deklarácií o blahých zámeroch. Jalová bezobsažnosť vyhlásení v ňom, vylučuje možnosť jeho predmetnej kritiky podstaty sa týkajúcich otázok, a taktiež aj možnosť zavedenia v ňom uvedených dobrých zámerov do života. Uplynulá doba od jeho vypracovania v r.1996 potvrdila správnosť tohto jeho ohodnotenia (pozri analytický článok «"Repucha" – hlúpa osnova politiky Ruska» v zborníku prác „Intelektuálny postoj" č. 1, r.1996, v ktorom sa recenzuje dokument „Politika národnej bezpečnosti RF (1996 - 2000)").

Tak sme sa vrátili k otázke o kontexte, v ktorom je vhodné to slovo, ktoré systematicky nie na správnom mieste používal E.Giľbo v preambule svojho článku, zle používajúc normy ruského jazyka. Táto otázka - otázka o Rozlíšení – sa systematicky neskúma vo filozofickej a bohosloveckej literatúre Západu i védicko-znacharského Východu. Jedinečné výroky, podobné výroku apoštola Pavla: „zmysly sa návykom priučili-navykli k rozlíšeniu dobra a zla“ (List k Hebrejom, 5:14) – prechádzajú u väčšiny nepovšimnuté a zostávajú bez podrobného vysvetlenia ich podstaty.

To je následok toho, že sa predpokladá, má na mysli toto: spôsobilosť k rozlíšeniu „toho“ od „nie toho“ je neoddeliteľná schopnosť indivídua a jedinec je tak sebestačný v ovládaní tejto spôsobilosti. Hoci u rôznych jedincov aj nie je rozvinutá rovnako, no je to akoby analogické tomu, že všetci majú rôzne prahy citlivosti a rozlišovacie schopnosti každého zo svojich zmyslových orgánov: Eskimáci a iné národy krajného Severu poznajú viac ako sto odtieňov farby snehu, a žijúci južnejšie – dva odtiene: biely – čerstvo napadaný a šedý – na jar. To zdanlivo potvrdzuje slová apoštola Pavla o navykaniu-priúčaniu zmyslov k rozlíšeniu cez návyky.

Možno, že niekto sa začne smiať, pamätajúc si obrazy fanaticky tupých „islamských“ fundamentalistov, ktorými jeho pamäť hojne zásobili televízia a tlač, no jediným historickým kontextom, z ktorého možno získať iný zmysel slova „Rozlíšenie“, je Korán. A naozaj, lepšie je vzdať sa posmešných predsudkov a vniknúť do podstaty otázky v jej Koránickom osvetlení. Tým viac, že E.Giľbo použil toto - zriedkavé v súčasnej ruskej kultúre - slovo v preambule svojho článku nie bez príčiny, ale zámerne: blokujúc jeho chápanie v koránickom zmysle, umiestniac ho do nevhodného kontextu. Možno aj nie vedome a zámerne, ale pod egregoriálnym vplyvom toho fragmentu kolektívneho podvedomia spoločnosti, ktorý on podporuje svojou činnosťou.

V arabskom jazyku je slovo, ktoré sa v ruskom prepise píše ako „furkan“. Nie jedenkrát sa s ním stretávame v Koráne, a 25. súra Koránu je takto aj nazvaná: „Furkan“. „Furkan“ sa do ruštiny prekladá dvojako: aj ako „rozlíšenie“, aj ako „spasenie“, čím dáva rôzne roviny-aspekty jeho všeobecného zmyslu v arabskom jazyku. Tieto dva varianty prekladu v základe vyjadrujú úplnosť otázky o *rozlíšení toho v procese života a konania, čo sa nachádza na tej strane hranice, kde chyby a neurčitosti poznania a opisov Objektívnej reality nie sú nebezpečné pre konanie – činnosť, a čo sa nachádza na druhej strane hranice, kde tie isté chyby a neurčitosti predstavujú nebezpečenstvo a prinášajú so sebou viac alebo menej ťažké následky a útrapy.*

Toto je dôvodom na to, aby si jedinec, ak nie je bezstarostným spotrebiteľom a notorickým parazitom, našiel čas prečítať – ako posolstvo, jemu osobne adresované – Korán (**porovnávajúc navzájom jeho rôzne preklady, v ktorých sú vyjadrené rôzne významovo-zmyslové roviny pôvodného arabského textu,** ak neovláda arabský jazyk).

V ďalšom, odvolávajúc sa na Korán v jeho prekladoch, budeme používať slovo „Rozlíšenie“ vo význame spasiteľnosti Rozlíšenia. V Koráne sa hovorí: *«A dali sme Mojžišovi Písmo a Rozlíšenie: snáď pôjdete priamou cestou.»* (súra 2:50). Téma Rozlíšenia sa vynára v Koráne mnohokrát: súry 2:50, 3:2, 8:29, 21:49, 25:2. Z citovanej súry 2:50 možno pochopiť, že Mojžišovi boli dané nejaké vedomosti, informácie, zahrnuté do Písma (do opravdivej Tóry, ktorá následne bola vyňatá z používania a sfalšovaná vydaním, zvráteným [redacted]mi Biblického projektu) a bolo dané ešte niečo doplňujúce k Písmu, čo je nazvané – Rozlíšenie. Pri odkazoch na fragmenty *koránického posolstva ľudstvu*, v ktorých sa vyskytuje slovo „Furkan–Rozlíšenie“, sa odhaľujú dve zmyslové roviny, na ktoré poukazuje toto slovo v kontexte Koránu:

1. je to otázka o spôsobilosti jedinca k Rozlíšeniu „toho“ od „nie toho“;
2. a otázka o tom, čo konkrétne je v Koráne dané do Rozlíšenia ako základná východzia určitosť, od ktorej má človek odvíjať proces ozmyslenia a prehodnotenia Života.

Korán, súra 8:29 objasňuje prvú z týchto otázok:

«Ó vy, ktorí ste uverili! Ak ste bohabojní (arabské slovo pôvodného textu je zmyslovo bližšie k «skláňať sa v hlbokej úcte pred Bohom» a vylučuje chápanie ako «nezmyselného strachu, obavy»), Boh vám dá spôsobilosť Rozlišovať, očistí vás od vašich zlých skutkov (vyhladí zo života ich následky) a odpustí vám hriechy — veď Boh je veľký blahosťou». [195]

Takto Korán ohlasuje, že človek nie je sebestačný vo svojej spôsobilosti k Rozlíšeniu. Inými slovami – nie je sebestačný v spôsobilosti k výberu informácie z toku udalostí Života, a predovšetkým – tej informácie, ktorá prvýkrát v živote prichádza do jeho psychiky a na základe ktorej si vytvára svoje videnie sveta a chápanie sveta (svetonázor) počas celého života, počínajúc od vnútromaternicovej periódy vývoja. To znamená, že v podstate v súlade s vyššie uvedeným koránickým hlásaním človek nie je sebestačný v spôsobilosti vyčleniť „signál“, nesúci informáciu, na pozadí „šumov“ a „rušenia“. Táto schopnosť je každému individuu daná bezprostredne Bohom, primerane jeho mravnosti, určujúcej-podmieňujúcej všetko jeho konanie.

A v tom, že každý subjekt získava prístup k informácii pri jeho osvietení Rozlíšením priamo Bohom, Ktorý predvída následky udelenia prístupu konkrétnemu jedincovi k určitej informácii, sa nachádza jeden z aspektov Božej Všedržiteľnosti.

Tento pohľad – **odmietanie *samo sebou sa rozumejúcej* životnej a vysoko filozofickej mienky na celom Západe a znacharsko-védickom Východe o sebestačnosti každého jedinca v jeho schopnosti Rozlíšenia –** vydeľuje koránicky svetonázor od množstva iných.

A dozvediac sa o tejto jeho osobitosti, musí sa jedinec zamyslieť nad tým, akému svetonázoru dať prednosť ako svojho druhu „kostrovej osnove“ algoritmov svojej psychickej činnosti, určujúcej všetko jeho ostatné konanie. V jednom z dvoch prípadov bude kostrová osnova jeho psychickej činnosti znetvorená a zaťažujúca jeho samotného, a v druhom prípade mu bude zdravou oporou v Živote. Všetko závisí od toho, ako si jedinec sám ozmyslí toto, v Rozlíšení jemu dané rozlíšenie jedného od druhého. A proces ozmyslenia i jeho výsledky sú podmienené jeho opravdivou (a nie deklarovanou a predstieranou) mravnosťou, ktorú má taktiež možnosť odhaliť, ozmysliť, prehodnotiť a zmeniť.

Ak Rozlíšenie nie je dané, tak všetko je indiferentné (neutrálne, neurčité), všetko je temné alebo akoby zahalené nepreniknuteľnou hmlou: nič sa nelíši od všetkého ostatného. Nejaká zmysluplná a cieľavedomá činnosť ako keby ani nebola možná, pretože ciele a predmety činnosti sú nerozlíšiteľné od pozadia sprevádzajúcich pomerov, hoci možnosť bezcieľného zhonu a pohybu, označujúceho akoby život, zostáva zachovaná.

Ale ak je Rozlíšenie dané, tak nejaké „to“ je vedome vnímané v ho obklopujúcej Objektívnej realite, odlišne od všetkého ostatného „nie toho“ – pozadia pomerov,

[195] Vydanie, vyjadrujúce naše chápanie, na základe prekladov M.–N.O.Osmanova a G.S. Sablukova. Vo väčšine druhých prekladov sa arabský „furkan“ prekladá jednym slovom „Rozlíšenie“, ktoré niektorí prekladatelia začínajú tak ako slovo Písmo s veľkým počiatočným písmenom, zdôrazňujúc jeho posvätnosť. V preklade G.S.Sablukova arabskému slovu „furkan“ v rade prípadov zodpovedá slovo „spasenie“, v rade prípadov „Korán“, a v rade prípadov sa zachováva samotné arabské slovo v ruskom prepise (transliterácii), jednako sa začínajúce s veľkým počiatočným písmenom (v arabskej abecede niet rozdelenia na malé a veľké písmena).

obklopujúcich „to“. Vlastne v tejto spôsobilosti vedome vidieť Objektívnu realitu ako súhrn „to“ a „nie to“ leží jav koránického Rozlíšenia.

Ako je známe, 1 bit – to je množstvo informácie, nevyhnutné na vyriešenie neurčitosti 50% : 50%, t.j. pre získanie určitej odpovede na otázku: „áno“ alebo „nie“, „možno“ alebo „nemožno“, „pravda“ alebo „lož“, „Dobro“ alebo „Zlo“. To jest, dávajúc indivíduu Rozlíšenie, Boh mu v podstate dáva 1 bit informácie, ozmysliac ktorú, je človek schopný vyriešiť nejaké neurčitosti v Živote, jak vo svojom osobnom, tak aj v Živote Stavby Sveta - Vesmíru. Tým sa mu otvára cesta k jeho osobnému rozvoju. Ak ozmyslenie bude chybné – čo je určené defektmi skutočnej morálky samotného jedinca – tak jedinec zožne nepríjemnosti, tým viac, čím viac je neprirodzená jeho reálna morálka. Naraziac na ne a popremýšľajúc o tom, ako k ním prišiel, sa môže vrátiť na priamu cestu rozvoja. Ak vyčerpá možnosti ozmyslenia a premyslenia toho, čo mu predtým bolo priamo dané Zhora v Rozlíšení, bude mu dané do Rozlíšenia niečo nové, odkrývajúce nové možnosti.

Ak Rozlíšenie nie je dané Bohom, tak to môže so sebou priniesť všetko možné, až po zmiznutie zo života, pretože v tom prípade si nemusí všimnúť, že zvolené zámery a cesty ich realizácie vedú pod električku, ako sa to stalo s dobre známym M.Berliozom v románe M.A. Bulgakova „Majster a Margaréta“[196]. A s mnohými sa podobné prihodí aj v reálnom živote: tak zhynul Titanic, ktorého pozorovateľom nebolo dané Rozlíšenie, následkom čoho, keď majitelia a velenie viedli linkovú loď plných chodom v nebezpečnej oblasti, porušujúc všetky normy dobrej námornej praxe[197], pred pozorovateľmi stála jednotvárna ošklivá stena černoty morskej noci, na pozadí ktorej sa nezjavil od nej objektívne odlišný obraz ľadovca, čo viedlo k zrážke, zničiacej túto veľmi známu loď, ktorá sa stala symbolom Západnej civilizácie a znakom jej celého 20. storočia.[198] A pozorovatelia skutočne potrebovali jeden bit informácie, aby s určitosťou a včas odpovedali na otázku: či je nejaká prekážka priamo v kurze lode, alebo nie. Odpoveď na túto otázku je rozlíšenie neistoty 50% na 50%. No toto, ako sa hovorí, je „ťažký prípad“.

V „ľahších prípadoch“ jedinec, ktorému nie je dané Zhora Rozlíšenie, sa „varí vo vlastnej šťave“, majúc do činenia s jednotvárnym informačným minimom, dodávaným do jeho psychiky zmyslovými orgánmi a tým, čo vytiahne zo svojej pamäte. Jeho existencia bude ponurá a chaotická dovtedy, pokiaľ neprehodnotí dostatočne blízko smerom k *pravému zmyslu Života* to, čo už v sebe nosí. Ak prehodnotenie bude dostatočne blízko k pravému zmyslu, tak mu bude znova dané Rozlíšenie, na základe ktorého môže vystúpiť zo svojho predchádzajúceho chaotického a nezmyselného kolobehu.

Takýto pohľad na Rozlíšenie, okrem toho, ukazuje, že nenarúša ničiu slobodu voľby, nepotláča a neprevracia ničiu vôľu a Všemohúci je schopný riadiť a aj riadi všetko, dávajúc v ním určené momenty spasiteľnú schopnosť Rozlíšenia, alebo ju odopiera. V súlade s hlásaným v Koráne, súra 8:29, **iba Boh dáva Rozlíšenie, a nikto Rozlíšenie nemôže získať pomimo Neho.**

---

[196] Komentár k románu je v práci VP CCCP „Majster a Margaréta“: hymna démonizmu? alebo Evanjelium bezvýhradnej viery“.

[197] Termín, ktorým pomenúvajú kultúru udržiavania bezpečnosti morských (námorných) záležitostí, zahŕňajúc do tohto pojmu jak formalizované normy v rôznych dokumentoch, ako aj neformálne riešenia a tradície.

[198] V jednom zo sociologických prieskumov, realizovaných na Západe, navrhli charakterizovať 20. storočie jednym slovom: hoci boli menované aj „Hirošima“, aj „Holokaust“, tak väčšina opýtaných povedala... “Titanic“.

Akokoľvek by sa niekto staval k ohlásenému v koránickej súre 8:29, tak sotva môže namietať, že schopnosť Rozlíšenia leží v základe svetonázoru každého jedinca, a že svetonázor je podmienený tým, čo jedinec dokázal rozlíšiť v Objektívnej realite.

Druhá otázka, podmienená poskytnutým v Rozlíšení – to je otázka o tom, čo konkrétne (aký výber kategórií) - ako východzia určitosť - počiatočná istota, z ktorej človek môže odvíjať proces úvah ozmyslenia a prehodnotenia Života – najlepším spôsobom zodpovedá Objektívnej realite ako takej?

Vo svojej podstate je to otázka o medzne zovšeobecňujúcich kategóriách, ktoré sú prvotnými-primárnymi rozdielmi v samotnej medzne zovšeobecňujúcej kategórii, ktorú v ruštine prosto nazývajú jedným slovom „VŠETKO“, vedecko-filozoficky „Objektívna realita“ alebo (v latinsko-jazyčnej terminológii) „Universe“, čo sa obyčajne prekladá ako Vesmír. Aj keď, ak hľadáme podľa zmyslu analogické korene ruského jazyka, tak by bolo treba to preložiť ako „Všeobecnosť“.

U drvivej väčšiny ľudí táto otázka v živote nevyvstane. A ak sa niekto k nej obracia, tak až dospejúc, keď už je nositeľom nejakého svetonázorového systému, vytvorivšieho sa „samo sebou“ *prirodzeným spôsobom pre tú subkultúru*[199], ktorá je charakteristická tej sociálnej skupine, z ktorej daný jedinec pochádza. V dôsledku toho jeho svetonázor nemusí byť ním samotným si uvedomený, ale bude si ho uvedomovať mierou odpovedania si na otázku o voľbe východzích kategórií, z ktorých musí začínať ozmyslenie a prehodnotenie Života.

Preto, aby bolo možné uvidieť, v čom je zvláštnosť koránickej odpovede na túto otázku, je nevyhnutné najprv odhaliť tie otázky, ku ktorým jednotlivci v rôznych sociálnych skupinách spoločnosti v tradičných davo-„elitárnych“ kultúrach prichádzajú „samo sebou“.

[199] Kultúra spoločnosti, v ktorej sú sociálne skupiny, identifikovateľné podľa rôznych kritérií, sa skladá zo subkultúr týchto sociálnych skupín.

6. Čo sa „samo sebou“ rozumie...

Pozrieme sa na „Knihu pre počiatočne čítanie“ V.Vodovozova (Petrohrad, r. 1878), ktorá bola koncom 19. storočia predurčená pre samovzdelávanie Rusov, v ktorej sa hovorí o pohľadoch starovekých Egypťanov na Objektívnu realitu - na kategóriu „VŠETKO“.

«Najhlavnejšia kasta, riadiaca všetko (t.j. nesúvšia plnotu vnútrospoločenskej moci, vrátane moci konceptuálnej v oboch významoch tohto termínu – naše objasnenie), bola kasta duchovných alebo žrecov (v určitej etape svojej dejinnej púte prestali byť žrecami a hoc aj zachovali pomenovanie «žreci», tak boli len nositeľmi niektorých poznatkov a návykov v postupnosti generácií, t.j. v podstate boli znacharmi: naše upresnenie). Oni predpisovali aj vladárovi (t.j. faraónovi – naša vsuvka), ako žiť i čo robiť... Vyšším božstvom Egypťanov bol AMON. V jeho obraze-tvári boli zlúčené štyri božstvá: látka, z ktorej pozostáva všetko na svete – bohyňa NET; duch, oživujúci látku, alebo sila, ktorá ju núti skladať sa, meniť sa, fungovať – boh NEF; nekonečný priestor, zabratý látkou – bohyňa PAŠT; nekonečný čas, ktorý plynie pri neustálych zmenách látky – boh SEBEK. Všetko, čo je na svete, podľa učenia Egypťanov, pochádza z hmoty pôsobením neviditeľnej sily, zaberá priestor a mení sa s časom. A všetko toto tajomne sa zjednocuje v štvorjedinej podstate-bytosti AMON».

Ak sa odladíme od mien staroegyptských bohov, tak látka zodpovedá dnešnej „hmote“; duch – z väčšej časti „silovým poliam“; a priestor a čas tak aj od tých dôb zostali nezmenenými kategóriami v svetonázore.

To, čo pripomenul V.Vodovozov o starovekom Egypte, ukazuje, že prvotnými rozdielmi v medzne zovšeobecňujúcej kategórii „Všetko“ a zovšeobecňujúcimi kategóriami prvého radu, ktoré sú chápané ako základné pojmy o objektívnosti Stavby sveta, v súčasnej civilizácii nezmenene po tisíce rokov zostávajú:

a) „matéria“ (hmota);
b) „duch“, chápaný aj ako „energia“, „sila“ (silové pole, priradené k „matérii“ dialektickým materializmom), aj ako *riadiaci princíp, t.j. „informácia“ a algoritmika jej transformáci*;
c) „priestor“;
d) „čas“,

niekedy izolované, a niekedy zjednotené, to v štvorjedinom bohu-stavbe sveta Amonovi, to v „dvojjedinom“ bezmennom a nepersonifikovanom „časo-priestorovom kontinuu“ teórie relativity, obsahujúcom „matériu“ vo všetkých jej agregátnych stavoch.

Hoci slová, označujúce tieto prvotné rozdiely a interpretácie s nimi spojených pojmov, sa pri ich detailnejšom opise nie jedenkrát menili v priebehu histórie Západnej regionálnej civilizácie, tak nezmenené zostávalo jedno: informácia („obraz“, „idea“) a algoritmika („usporiadanie stavov a premien obrazov a ideí, hmoty a matérie celkovo) sú pojmovo utajené a ***neoddelené v skupine prvotných-primárnych rozdielov*** *(a zodpovedajúcich pojmov)* od „ducha“ = „energie“ = „sily“.

V zjavnej podobe informácia, obraznosť Sveta nepatrí do súboru uvedených prvotných-primárnych rozdielov v štvorjedinom Amonovi, stvárňujúcom kategóriu „Všetko“. To isté sa týka aj algoritmiky premien.

„Matéria“ = „hmota“ sa pri ďalšej detailizácii dávala do vzťahu so štyroma živlami-elementami (agregátnymi stavmi - skupenstvami hmoty: „zem“ – tuhé; „voda“ – kvapalné;

vzduch – plynné; oheň – plazma). A *pre väčšinu ľudí neviditeľné* celoprírodné silové polia, nesúce usporiadanú energiu, sa nedeliteľne zliali s informáciou v „nemateriálnom duchu“. Prírodné vákuum - objektívne fyzicky vôbec nie prázdnota, ale jeden z druhov matérie – sa stalo „priestorom-úložiskom“ a čas sa stal znakom pre označenie nereálnej, nehmatateľnej nepochopiteľnosti.

Predovšetkým je nevyhnutné zamerať pozornosť na to, že z pohľadu *jedinca, začínajúceho si uvedomovať seba v Objektívnej realite a ozmysľovať svoju existenciu v nej* [200], „štvorjediný Amon **je prirodzene očakávaným** (v istom zmysle) súhrnom medzných zovšeobecnení a prvotných-primárnych rozdielov v kategórii „Všetko“. Skutočne, celá Objektívna realita sa vo vzťahu k zmyslovým orgánom človeka rozpadá na dve časti:

To, čo sa pociťuje bezprostredne zmyslovými orgánmi (a to sú predovšetkým pocity vlastného tela, tvoriace veľkú časť tzv. „sebapociťovania“ mnohých jedincov).

To, čo sa orgánmi zmyslov priamo nepociťuje, no *priamo nepociťované* je prítomné, existuje a je vnímané rozumovo-intelektuálne na základe ozmyslenia **možnosťami zmyslových orgánov ohraničeného** vnímania Sveta. Inými slovami, na druhú kategóriu sa vzťahuje to, čo zodpovedá rozumovej aktivite jedincov na tému „je ešte niečo za hranicami vnímania našich zmyslov?“ .

V súlade s tým, všetko, čo je pociťované zmyslovými orgánmi väčšiny ľudí, spadá do kategórie „hmota“, ktorá dlhú dobu (pokiaľ veda neobjavila silové polia a nezahrnula ich do filozofickej kategórie „matéria“) bola stotožňovaná „pragmatikmi“ so všetkou „matériou vo všeobecnosti“.[201]

No v tom istom čase rôzne tradície „mystiky“ hovorili nielen o hmote ako o „hutnej“, „hrubej hmote“, ale aj o tzv. „jemnej hmote“, vo všeobecnosti nedostupnej „telesným (hmotným) zmyslom“, ale len „duchovným (biopoľovým) zmyslom“, čo je pre väčšinu ľudí nedostupné bez špeciálnej prípravy. Okrem toho, bola a existuje relatívne neveľká množina ľudí, ktorých orgány zmyslov (telesných i duchovných) bez akejkoľvek špeciálnej prípravy a tréningu sú oveľa citlivejšie, než u ostatných. Títo ľudia pociťovali rôzne prírodné polia – „jemnú hmotu“ mystických škôl - tak, ako ostatní ľudia pociťovali „hrubú hmotu“: nazývali ich „duchovidcami“, „extrasenzorikmi“ a pod.

No aj „duchovidci“ i „neduchovidci“ žili v pre nich všetkých spoločnom Svete a stretávali sa s rovnakým množstvom javov. Z akéhokoľvek dôvodu mohli „duchovidci“ ostatným porozprávať o tom, čo ostatní nevnímali svojimi zmyslami a čo pre nich predstavovalo skrytú realitu, neviditeľnú stranu života, ktorú duchovidcovia osvetľovali (alebo zobrazovali takúto osvetu). Takto objasňovali vzájomné vzťahy medzi zdanlivo *nepreviazanými* (z uhla pohľadu neduchovidcov) *prejavmi života v hmote,* prostredníctvom vzájomných vzťahov na princípe „jemnohmoty“, ktoré uvidieť je pre drvivú väčšinu ľudí nedostupné.

Konkrétne táto strana života bola zovšeobecnená v pojmoch „duch“, „jemnohmota“, ktoré sa odlišujú od „hrubej hmoty“ *výslovne* kritériom nedostupnosti vnímania prostredníctvom zmyslových orgánov väčšiny ľudí, a nie kritériom silového pôsobenia s hmotou, čím je

[200] Ak človek žije v „sladkom“ nevedomí ako príde, neozmysľujúc svoje bytie, tak je odsúdený na kaleidoskopickosť svetonázoru kvôli neurčitosti súboru medzne zovšeobecňujúcich stotožňovaní a prvotných-primárnych rozdielov (u väčšiny) alebo ich zamieňanie za prebiehajúce pocity, o čom bude reč v ďalšom texte.

[201] Je nutné poukázať na jednu osobitosť materialistického svetonázoru: z jeho uhla pohľadu všetko, čo nie je vnímané orgánmi zmyslov a prístrojovým vybavením vedy, má jedinečné, unikátne prejavy, a preto nepodlieha opakovanému experimentálnemu overeniu – „objektívne“ neexistuje.

charakteristický „boh NEF“, oživujúci hmotu, pretože všetky formy matérie sú spôsobilé k vzájomnému silovému pôsobeniu a dôvody pre takéto rozdelenie na „hmotu“ a „ducha“ nedávali.

To isté sa týka aj predstáv o priestore a čase. Oni nie sú vnímané zmyslovými orgánmi ani „prostých smrteľníkov“, ani „duchovidcov“. Sú odlišné aj od hmoty, aj od ducha. A okrem toho, je priestor odlišný od času, hoc by len z dôvodu principiálnej možnosti opakovaného návratu v priestore na predchádzajúce miesto prebývania, ktoré je relatívne definované vybraným bodom a niekoľkými (tromi vo vnímaní makrosveta väčšinou ľudí) vzájomne sa nezhodujúcimi smermi. Samozrejme, ak úvahy na tému „nemožno dvakrát vstúpiť do tej istej rieky“ posudzujeme osobitne.

A všetky tieto prvotné-primárne rozdiely sú v *prirodzenom svetonázore „subjektom“* previazané: hmota, prestúpená duchom („energo-informačnými“, silovými poľami), zaberá prázdny nekonečný priestor–úložisko a mení sa v nepochopiteľnom čase...

To znamená, že súbor prvotných-primárnych rozdielov tradičného svetonázoru, panujúceho v kultúre civilizácie, je zrejme prirodzený. A je jeden a ten istý počas celej histórie davo-„elitárnej“ kultúry: od zložiek štvorjediného Amona (Amuna, Amena, Amina, Omena v rôznom prepise) starovekého Egypta až po časopriestorové kontinuum teórie relativity a princípu „Théta – MEST“[202] v dianetike a scientológii.

Jednou z osobitostí tohto svetonázoru je neschopnosť jeho nositeľov pozerať sa na Svet z iného uhla pohľadu, nezhodujúceho sa s ich “Ja-centrizmom”, *čo vylučuje aj možnosť ozmysleného pohľadu zo strany na seba samotného.* Táto osobitosť sa prejavuje tým výraznejšie, čím viac je vzdialený im navrhovaný uhol pohľadu od ich “Ja-centrizmu”. Ak sa aj podarí vniesť do ich vedomia pohľad z iného uhla, tak mnohí z nich to vidia ako snahu zbaviť ich vlastného “Ja”, osobitosti, individuality a pod. Pritom treba osobitne zdôrazniť tú svojráznosť takéhoto “očividne prirodzeného” svetonázoru, s ktorou sme začali analýzu jeho pôvodu:

> On sa vytvára – zoraďuje smerom od jedinca ako centra Stavby sveta k hraniciam priestoru a času (k hraniciam, predstaviteľných si jedincom) a vyúsťuje do rôznych mozaík filozofického “Ja-centrizmu“ (filozofického egocentrizmu v jazyku latinskej terminológie medzinárodnej vedy).

Pritom termín “Ja-centrizmus” poukazuje iba na koreň myšlienkového stromu, a vôbec nemá na mysli výrazne vyjadrený egoizmus, ako ambícií ovládať a komandovať všetkých.

Predstaviteľnosť si hraníc priestoru a času je sama podmienená medznými stotožneniami a prvotnými-primárnymi rozdielmi v kategórii “Všetko”. Ak súbor medzných stotožnení a prvotných-primárnych rozdielov nezodpovedá Objektívnej realite ako takej, tak mierou

---

[202] „Princíp, rozpracovaný L.R. Hubbardom, teória **Théta-MEST**, pričom Théta (Θ) (...) predstavuje kvalitu alebo potenciál.

MEST – nové slovo, pozostávajúce z úvodných písmen anglických slov Matter (hmota), Energy (energia), Space (priestor) a Time (čas), ktoré sú súčasťami fyzického vesmíru“ – výňatok z knihy Bernda von Wittenberg “Šach planéte Zem”, str. 441, (Moskva, „Nová planéta“, 1997).

„Théta (Θ) – jednotka vedomia, jeho spôsobilosť tvoriť“. Théta sa definuje ako: “Energia života, ktorá pôsobí na hmotu vo fyzickom vesmíre, oživuje ju, uvádza do pohybu a mení ju.” (z rovnakej knihy, str. 433 s odvolávkou na “Technický slovník dianetických a scientologických termínov”).

To jest, scientologická Théta (Θ) je vo všetkom vyňatá z rovnakého staroegyptského “boha NEFA”, ”ducha” Amona, ako nedeliteľné “kvantum duchovnosti”, vlastné človeku, ktoré leží v základe jeho podstaty.

“úletu predstavivosti v priestore a čase” sa bude hromadiť chyba kvôli rozchádzaniu sa subjektívnej predstavy a Objektívnej reality. Chyba narastá tým viac, čím ďalej predstavivosť “ulieta vo svojich fantáziach” od bezprostredne cíteného-vnímaného “Ja-centrom”, následkom čoho sa objavujú doslovne chápané “krištáľová nebeská klenba”, Zem, ležiaca na chrbtoch troch gigantických veľrýb, plávajúcich v bezbrehom oceáne a pod.

Ak **systematická chyba svetonázoru** reálne existuje, tak sa bude v kultúre odovzdávať, narastajúc z generácie na generáciu. Bude sa prejavovať v živote civilizácie napriek panujúcej, no konania neschopnej blahej zameranosti vo forme hriechov, problémov a životných nezdarov, postihujúcich mnohých jedincov i celé národy.

Vo výsledku za niekoľko tisíc rokov vývoja Západu na osnove svetonázoru mnohotvárneho mozaikového „Ja-centrizmu“ a kaleidoskopického idiotizmu (ako alternatíve mozaikám „Ja-centrizmu“) všemožné chyby, vyplývajúce z tohto svetonázoru, nahromadiac sa, vyústili v súčasnosti do globálnej biosféricko-ekologickej krízy a do množstva vnútrospoločenských kríz a problémov.

Posledný odstavec potrebuje objasniť to, čím sa odlišuje kaleidoskopický svetonázor od mozaikového.

7. Mozaiky a kaleidoskopy

Každý jedinec je časťou Vesmíru. Aby žil a fungoval vo Vesmíre a nebol ním rozdrvený, zničený, musí sa jedinec správať v súlade s tým, čo prebieha okolo neho, v niečom sa podriaďujúc zhluku okolností, a v niečom vplývať na priebeh udalostí. Pre jedinca, obdareného rozumom a slobodou výberu línie správania sa, je to v podstate otázka o informačno-algoritmickom zabezpečení jeho správania sa mimo diktátu automatizmov inštinktov, podmienených reflexov a tradícií kultúry.

Aby konal ozmyslene a účelne, musí predvídať dôsledky činov ešte predtým, ako bude nejaká činnosť započatá alebo vstúpi do fázy nezvratnosti následkov. Preto **základná otázka každej prakticky užitočnej filozofie – to je otázka o predvídateľnosti následkov.**

Umenie dať jednoznačnú odpoveď na túto otázku v reálnych životných podmienkach, umožňuje z množstva možných variantov budúcnosti vybrať najlepší variant (vylučujúci dokonca aj fragmentálnu realizáciu nejakých nepríjemných variantov) a k jeho realizácii pritiahnúť dostatočné zdroje. Zodpovedajúco tomu, **iba od života odtrhnutá, abstraktná filozofia prázdnych tárajov si môže dovoliť nejakú inú „základnú otázku“, zjavne alebo skryte, stanovením „základnej otázky“, odbiehajúc od *otázky o predvídateľnosti*, ktorej riešeniu musia byť podriadené všetky ostatné jej „otázky“.**

Prakticky, nezávisle od metód, ktoré sa používajú pre prognózovanie, otázka o predvídateľnosti smeruje k tomu, aby už v súčasnosti sa získali obrazy objektívne možnej budúcnosti v jej rôznych variantoch, jak najpravdepodobnejších, tak aj variantov s mizivo malou pravdepodobnosťou ich „samovoľného“ uskutočnenia sa.

Pri absencii riadenia, čo je ekvivalentné „samovoľnému“ toku udalostí, sa realizuje najpravdepodobnejší variant (samozrejme, ak odhady pravdepodobností skúmaných variantov neobsahujú hrubé chyby). Ale ak je „samovoľný“ priebeh udalostí neprijateľný, tak je nevyhnutné riadenie. Riadenie priebehu udalostí je schopné realizovať varianty objektívne možnej budúcnosti s menšími pravdepodobnosťami „samovoľného“ priebehu, než ktoré majú najpravdepodobnejšie varianty. Korelácia (súvzťažnosť) je tu takáto: čím nižšia je pravdepodobnosť „samovoľnej“ realizácie vybratého variantu, tým vyššia musí byť riadiaca kvalifikácia tých, ktorí ho chcú realizovať, pretože, čím nižšia je pravdepodobnosť „samovoľnej“ realizácie variantu, tým vyššia musí byť kvalita riadenia v procese prechodu k nemu z reálnej súčasnosti.

Toto všetko je v súbore *znalostí, vyjadrených prostredníctvom rôznorodých jazykov, rozvinutých v kultúre a neformalizovaných návykov* a je v davo-“elitárnej” spoločnosti predmetom vzdelávania nie „pre všetkých“, ale výlučne „pre úzky kruh, ktorého určením je riadiť“. V ľudskej spoločnosti *toto isté* – **vo svojom najlepšom tvare –** sa musí stať majetkom všetkých.

No jadrom toho všetkého, bez čoho nemožno vykazovať riadiace pôsobenie, je prognostika (prognózovanie, predikcia). Prognostika môže byť výsledkom vlastného modelovania v relatívne vysokofrekvenčných pásmach transformácie informácií vo svojom vnútornom svete toku reálnych procesov. Môže byť daná zvonku z rôznych zdrojov, s ktorými môže byť v interakcii ten alebo iný stroj psychiky. A môže byť syntézou výsledkov modelovania vo vlastnom vnútornom svete jedinca a prognostiky, ktorú dostal zvonku.

Ak mimo analýzy necháme proroctvá, zoslané Bohom, tak všetká ostatná prognostika je výsledkom nejakého modelovania priebehu udalostí v zrýchlenom časovom úseku, za predpokladu možnosti vykazovania riadiaceho pôsobenia na ne tými alebo inými subjektami-riadičmi (manažérmi). Celá táto prognostika vyžaduje model, ktorý by obsahoval informáciu, objektívne charakterizujúcu tie procesy, v súlade s ktorými jedinec hodlá „plávať s prúdom“, a tým viac na ktorých priebeh chce riadiaco pôsobiť.

Ak máme hovoriť o ozmyslenom správaní sa v Objektívnej realite, tak každý jedinec k tomu potrebuje svoj vnútorný informačný model Objektívnej reality, ktorá je spoločná pre všetkých. A takýto model je vlastný psychike každého jedinca. Tento model, vo svojom poradí, môže predstavovať informačný základ-pozadie a súbor rôznorodých párov „to“ – „nie to“, daných indivíduu v Rozlíšení počas celého jeho života. Informačný základ vo všeobecnosti je u všetkých jeden – spoločný pre všetkých (u každého mu nejakú svojráznosť pridajú osobitosti jeho zmyslových orgánov), ale súbor rôznych párov „to“ – „nie to“, daných v Rozlíšení počas celého života, je u každého vlastný: jak kvôli rozdielu vo veku a spolupatričnosti k tej, či onej generácii, tak aj kvôli tomu, že každý zaberá v živote jedine svoje miesto a ide jedine vlastnou životnou púťou, nesie svoje a po predkoch zdedené problémy, ktoré rieši alebo nerieši, získavajúc v Rozlíšení novú informáciu v binárnom kóde párov „to“ - „nie to“.

No jedinec môže zaujímať rôzne postoje k celému súhrnu „to“ – „nie to“ (kde každý z elementov predstavuje zmyslovú jednotku), ktorými on myslí vedome i podvedome: jak v slovných formách, „mrmlajúc“ si niečo pre seba, tak aj mimolexikálne – v obrazoch bez slov, v symboloch a pod.

Podvedomý alebo vedomý postoj jedinca k týmto zmyslovým jednotkám môže byť dvojaký:

pre jednych je normálne úsilie k tomu, aby všetky zmyslové jednotky, s ktorými operuje ich psychika boli určitým spôsobom späté návzajom. Táto určitosť vzájomných väzieb môže byť jak jednoznačná (raz a navždy), tak aj mnohoznačná – štatisticky usporiadaná, z ktorej sa zakaždým vyberá jednoznačná konkrétnosť vzájomných väzieb, podmienená konkrétnymi okolnostiami reálneho života, fantáziou, zámermi;

pre druhých je normálne vyhýbať sa tomu, aby sa v ich psychike vytváral systém určitých vzájomných prepojení medzi zmyslovými jednotkami, ktoré získavajú v Rozlíšení.

Svetonázor prvého typu nazývame mozaikovým. Druhý typ je problematické nazvať svetonázorom, pretože on síce je schopný obnášať mnohé fakty, pojmy a pod., no nenesie v sebe jedno – celostný obraz Sveta. Hoci fragmenty – zmyslové jednotky – z ktorých obraz sveta môže byť v princípe poskladaný, sú v ňom prítomné, občas aj v hojnosti i detailnosti. A ak prvé je podobné mozaikovej vitráži, tak to druhé je podobné kaleidoskopu[203], v ktorom

[203] Dnes je zriedkavo vidieť túto detskú hračku v obchodoch, preto je nutné vysvetlenie. Kaleidoskop je trubica, ktorá má na jednom konci okulár (do ktorého sa hľadí) a druhý koniec je zakrytý matným sklom (prepúšťa svetlo, ale skrz neho nie je nič vidieť). Dole vo vnútri trubice sa tiahne trojuholníková, z vnútra zrkadlová prizma (hranol). Jedna jej čelná stena sa opiera o okulár a druhá o priezračné sklo. Medzi týmto priezračným sklom a matným sklom, uzatvárajúcimi trubicu, sú nasypané úlomky farebného skla. Tie sa odrážajú vo vnútorných zrkadlových hranách prizmy vo vnútri trubice, a v okulári vidno krásne vzory. Pri potrepaní alebo otáčaní trubice sa sklíčka presýpajú do bizarných vzorovy, ktoré sa celkovo neopakujú.

sa presýpajú také isté rôznofarebné sklíčka, z akých je zložená vitráž. Pri každom potrasení „trubice kaleidoskopu“ životnými okolnosťami alebo pri pridaní nových „sklíčok“ – zmyslových jednotiek – sa chaoticky popresýpajú, zobrazujúc nový vzor. Možno, že aj krásny a bizarný, no nemajúci nič spoločné s „mozaikovou vitrážou“, ktorá viac alebo menej detailne **opakuje** obraz Sveta v psychike jedinca *s prvou organizáciou a cieľovou orientáciou intelektu.*

Intelekt, um, rozum – v súčasnom ruskom jazyku sú synonymami. Intelekt – to je tá zložka psychiky, ktorá *v prvom rade pred všetkým ostatným* zodpovedá za ozmyslenie života. V jeho základe leží stanovenie vzájomných väzieb v celom súbore zmyslových jednotiek „to“ – „nie to“, ktoré jedinec získal v Rozlíšení za celý svoj život. Všetky ostatné úlohy je intelekt schopný riešiť tým úspešnejšie, čím lepšie vyriešil túto úlohu vytvorenia vlastného informačného modelu Sveta vo forme mozaiky zmyslových jednotiek „to“ – „nie to“ na všeobecnom informačnom podklade.

Kaleidoskopické videnie sveta, nie súc celostným obrazom Všetkého, v princípe nie je vhodné pre modelovanie a prognózovanie.

Preto, **za prvé**, aby bol dav závislý na vládnucej „elite“, sa v davo-“elitárnej” spoločnosti v systéme vzdelávania „pre všetkých“ cielene kultivuje kaleidoskopické videnie sveta. Kaleidoskopickosť videnia sveta systémom vzdelania „pre všetkých“ sa nepodporuje iba v oblasti úzko profesionálneho vzdelávania, pretože každá profesionálna činnosť sa stáva na základe likvidácie vzájomných vzťahov medzi rôznymi fragmentami vedomostí a návykov, tvoriacich profesionalizmus, nemožnou. No mimo hraníc profesionálnej činnosti sa kaleidoskopickosť videnia sveta podporuje na princípe kultu „voľnomyšlienkárstva“ a práva jedinca nepodobať sa na ostatných vo svojom „sebavyjadrení“. Reálne celá táto inakosť a svojráznosť v spoločnosti predstavujú o sebe nepodobnosť vzoru v jednom kaleidoskope na vzor v druhom kaleidoskope, no nie svojráznosť-originalitu stabilného svetonázoru, zabezpečujúceho rozvoj osobnosti smerom k človečiemu stroju psychiky.

A, **za druhé,** vstup nezvaných cudzorodých elementov do zákulisnou vládnucou „elitou“ monopolizovanej sféry realizácie reálnej moci sa blokuje systémom profesionálneho filozofického a historicko-sociologického vzdelávania, kde prekvitajú filozofické školy s kdejakými „základnými otázkami“ filozofie, len nie s otázkou o predvídateľnosti následkov s cieľom riadenia okolností.

Príkladmi takýchto svetonázorových škôl sú dialektický a historický materializmus, mnohým známy zo sovietskej minulosti, a takisto aj k oficiálnemu marxizmu opozičné rôznorodé filozofické školy, vrátane Georgija Ščedrovického, Ilju Prigožina, Alexandra Zinovjeva a druhých. To je vidieť aj v skôr uvedených citátoch z časopisu Ščedrovického následovníkov: «svet je „vytvorený“ dostatočne neurčito...» – čo je jedným z vyjadrení kaleidoskopického videnia sveta, obšírnejšie vyjadreného vo zvyšnom texte spomínaného článku.

Takto verejná filozofia plní funkciu výpustnej kanalizácie: všetci, koho zaujímajú problémy života spoločnosti a ľudstva ako celku, a ktorí, podriadiac sa autorite jej *kultových osobností,* trpiacich kaleidoskopickosťou videnia sveta a odtrhnutosťou mudrovaní od života (nemožno ani raz vstúpiť do tej istej rieky...; koľko čertov sa zmestí na hrot ihly? čo je prvotné: hmota alebo vedomie? a pod), súhlasia s ich názormi, tí sú neschopní konať ako riadiči-manažéri na celospoločensky významnej úrovni.

8. Svetonázor:
“pre všetkých” a «pre úzky kruh, ktorý je vyvolený — riadiť»[204]

Giľbo o tomto rozdiele vzdelávania „pre všetkých“ a pre tých, ktorí akoby boli „vyvolení riadiť“, píše na príklade systému ekonomického vzdelávania, vytvorivšieho sa v davo-„elitárnych“ spoločnostiach, takto:

«V ekonomickom vzdelávaní ... existuje fundamentálna odlišnosť „ekonomiky pre úradníkov“ a „ekonomiky pre vlastníkov“. Také oblasti posledného obdobia, ako nepriame riadenie na úrovni pravidiel, štruktúra peňažného obehu, **nepriame stimulovanie, makroriadenie a pod., v princípe zostanú mimo hraníc základného ekonomického vzdelania**.[205] Príčina toho je prostá – funkcia „ekonomiky pre úradníkov“ spočíva vo vnucovaní určitých stereotypov (často blízkych k čistej mytológii[206]), ktoré sumárne programujú predvídateľné správanie sa ekonomických subjektov. Analogická, vlastne, je aj funkcia verejnej ekonomickej vedy. Existencia predvídateľného správania sa týchto detí zabezpečuje podmienky na hru v systéme pre tých, ktorí majú poznatky zo sféry vyššej ekonomiky.

Analogická situácia je v mnohých oblastiach poznania. (...) on (systém prípravy úradníkov: naše objasnenie pri citovaní) nedáva žiaden prístup k tým znalostiam, na základe ktorých skutoční majitelia západného sveta zabezpečujú efektívne riadenie ekonomiky a stabilné prekvitanie svojich krajín».

Avšak ekonomická veda je iba časťou celkovej sociológie: a všetko, čo povedal Giľbo, je úplne správne aj vo vzťahu k jej hierarchicky vyšším článkom[207], na základe ktorých sa organizuje spoločenské riadenie v nízkofrekvenčných diapazónoch (v porovnaní s ekonomickými procesmi). Aj J. Giľbo by sa mal nad tým zamyslieť, keď sám blažene píše, že «analogická situácia je v mnohých oblastiach poznania».

Ideológie „pre úradníkov“ a ideológie „pre majiteľov“ sú rovnako tak rozdielne, ako aj publikácie ekonomickej vedy „pre úradníkov“ a „pre majiteľov“, ale s korekciou na tú okolnosť, že tí, ktorí sa pri skúmaní na úrovni ekonomiky javia ako „majitelia“ sú pri skúmaní na úrovni ideológií „úradníkmi“. Avšak ideológie vo svojom poradí sú výtvorom svetonázorových škôl. Aj v nich existuje také isté rozdelenie vzdelania „pre úradníkov“ a „pre majiteľov“, následkom čoho tvorcovia verejných ideológií (jeden z historicky posledných

---

[204] V úvodzovkách sú slová z už skôr spomínanej state J.Giľba.

[205] Všetko toto a mnoho iného je vysvetlené **pre všetkých** v prácach VP SSSR: v „Mŕtvej vode“ vo vydaní z r. 1998 i v „Krátkom kurze“ vo vydaní z r. 1999 a v práci „K chápaniu makroekonomiky štátu a sveta“.

[206] Z väčšej časti skutočne predstavujú pravdepodobnú mytológiu, ktorej úlohou je – programovať predvídateľne správanie sa tých, ktorí dostali to alebo oné vzdelanie. A všetko, čo Giľbo povedal o systéme verejného ekonomického vzdelávania, v davo-„elitárnych“ spoločnostiach platí vo vzťahu k prakticky všetkým vedám, ktoré sa vyučujú v systéme verejného vzdelávania. Medzi nimi sú z väčšej časti objektívne iba dve: matematika a zemepis, aj to len kvôli špecifíkám ich predmetov skúmania, a nie vďaka systému verejného vzdelávania (chémia a fyzika k ním nepatria, pretože ich teórie sú podmienené svetonázorom teoretikov, ktorý sám o sebe je produktom ich výchovy a vzdelania).

[207] Vzťahujúcim sa k prostriedkom riadenia vyšších priorít (pozri kapitoly „Dostatočne všeobecná eória riadenia“ a „Riadenie globálneho historického procesu“ vo „Vode mŕtvej“, a taktiež „Krátky kurz“, „Otázky metropolitovi Jánovi a hierarchii Ruskej pravoslávnej cirkvi“, „K Božej dŕžave...“ a ďalšie práce VP CCCP).

príkladov – Adolf Hitler) - „majitelia“ na úrovni porovnávania ideologických systémov, sú „úradníkmi“ na úrovni porovnávania svetonázorových systémov, z ktorých vyplývajú ideológie.

A v tom niet ničoho, čím by mohol J.Giľbo alebo niekto iný ešte prispieť do oblasti vedy. Plutarchos, opisujúc rozhorčenie Alexandra Macedónskeho kvôli zverejneniu Aristotelom niektorých učení filozofa, uvádza úplne ukážkový vojvodcov list[208]:

«Postupoval si nesprávne, zverejniac učenie, predurčené iba pre ústne vzdelávanie. Čím sa budeme odlišovať od ostatných ľudí, ak tie samé učenia, na ktorých sme boli vychovaní, sa stanú všeobecným majetkom? Chcel by som prevyšovať druhých nie tak silou a mocou, ako vedomosťami z vyšších predmetov».

Uspokojujúc zranenú ctižiadostivosť a pocit nadradenosti Alexandra nad «ostatnými ľuďmi», mu Aristoteles vo svojej odpovedi objasnil, že «hoci sú tieto učenia i zverejnené, no zároveň akoby aj nezverejnené».

Na tomto príklade je dobre vidieť, že Alexander Macedónsky – líder „elity“ – bol znepokojený „narušením“ Aristotelom - periférou sociálneho znacharstva-„žrectva“ - monopolu na Vedomosti - základu moci nad nevedomou spoločnosťou. No tu sa isto musíme dovtípiť, že Aristoteles bol znepokojený nad zachovaním tohto monopolu na Vedomosti ešte viac, než Alexander, pretože naznačuje Alexandrovi, že ním uskutočnené zverejnenie je v istom zmysle defektné a neumožňuje po jeho prečítaní získať Poznanie v plnej miere: sú potrebné ešte nejaké objasnenia. A možno nielen objasnenia, ale aj zažitie nejakých úkonov nositeľov týchto vedomostí, spoluúčasť v nejakej ich činnosti.

Ak to Alexander Macedónsky sám nepochopil, tak len preto, že neoddeľoval „žrectvo“ od „elity“. No z tej istej Alexandrovej otázky vyplýva, že sociálni znachari ho oboznámili len s tým, čo pokladali za nevyhnutné pre splnenie Alexandrovi zverenej misie. Takže z pohľadu sociálneho znacharstva bol Alexander Veľký „úradníkom“, takým istým predstaviteľom davu, ako aj všetci ostatní, nepatriaci medzi „žrecov“. Tento dejinný fakt, opísaný Plutarchom, ukazuje, že „elita“ i „žrectvo“, každý mierou svojho chápania, ochraňovali monopol na Vedomosti a spolupracovali vo sfére riadenia.

Pritom je potrebné si uvedomiť, že väčšina ľudí pozná Plutarcha ako jedného zo spisovateľov-historikov staroveku, no málokto vie, že bol („vedľajším zamestnaním“) ešte aj vrchným žrecom Delfského orákula. Do jeho povinností patrilo celkové riadenie prognostickej činnosti orákula a prístupu ostatnej spoločnosti k dosiahnutým výsledkom. A z uvedeného dialógu v korešpondencii medzi Alexandrom a Aristotelom je vidieť, že rozdiel v ich chápaní sveta je výsledkom pôsobenia systému vzdelávania. Alexander - „úradník“, Aristoteles - ideologický majiteľ; ale aj samotný Aristoteles je „úradníkom“ jeho svetonázorových majiteľov.

Uvedieme aj čerstvejší príklad. V.Prussakov v knihe „Okultný mesiáš a jeho reich“ (Moskva „Mladá garda“, str. 24) uvádza úryvok z listu Dietricha Eckarta z r. 1923[209], ktorý napísal niekoľko dní pred svojou smrťou jednému so svojich do niečoho zasvätených priateľov:

---

[208] Aristoteles bol jednym z učiteľov A. Macedónskeho.

[209] Ešte pred príchodom na svet prvého vydania knihy „Mein Kampf“ Adolfa Hitlera.

«Nasledujte Hitlera! On bude tancovať, ale to som ja, kto našiel pre neho muziku. Zaistili sme mu prostriedky spojenia s Nimi[210]. Netrúchlite za mnou: ovplyvnil som dejiny viac, než akýkoľvek iný Nemec».

Takto jeden zo starších *svetonázorových prikazovačov* objasňuje skutočnú rolu nie najobyčajnejšieho *úradníka ideológie.*

Potom, čo bol ukázaný rozdiel medzi kaleidoskopickým a mozaikovým svetonázorom a nevhodnosť kaleidoskopického videnia sveta pre podporu riadiacej činnosti sa stala jasnou, je nevyhnutné vrátiť sa k otázke alkoholu, iných narkotík a psychotropných látok i extrasenzoriky.

Začneme účinkami alkoholu na informačné nízkofrekvenčné procesy v psychike, ktorých dĺžka trvania je porovnateľná s dĺžkou trvania celého života jedinca. **Čo sa stane, keď koncentrácia alkoholu v krvi presiahne hranice kolísania jeho pre organizmus prirodzenej úrovne, prevýšiac niektorú medznú hodnotu?**

— Červené krvinky v krvi sa začnú vo veľkom lepiť navzájom. Cievy, v ktorých tečie krv v mozgu sú rôzne: sú aj úplne tenké, takže dve vzájomne sa zlepivšie červené krvinky v nich uviaznu. Čo nastane ako toho výsledok? — Niektoré skupiny neurónov budú bez kyslíka a zahynú. Neuróny, ako je známe, sa pri terajšej fyziológii človeka neobnovujú. **Tie informačno-algoritmické procesy, ktoré prebiehali na báze neurónových sietí, v ktorých sa zúčastňovali tieto neuróny, sa rozpadajú, čo vedie k strate informácií v psychike jedinca.**

Okrem toho, že činnosť intelektu bude skreslená počas celej doby, až kým sa omámený nevyspí a úroveň alkoholu a alkoholických toxínov sa nevráti na prirodzenú úroveň, v mozaikovom obraze sveta zmiznú niektoré zmyslové jednotky a niektoré väzby medzi nimi sa pretrhnú alebo skomolia: mozaika sa stane menej detailnou a úplnou, a niektoré jej fragmenty sa rozpadnú do kaleidoskopu. To znamená, že na základe poškodenej mozaiky obrazu sveta sa modelovanie niektorých procesov s cieľom zhodnotenia situácie a možností jej zmeny stane hrubším vo vzťahu k presnosti parametrov prognózovanej budúcnosti a menej detailným. **Primerane tomu sa zúži množstvo procesov, ktoré je daný jedinec schopný riadiť, následkom čoho jeho pokusy riadiť priebeh takýchto procesov, v modelovaní ktorých chyby presiahli kritickú úroveň v jeho psychike, nevyhnutne skončia krachom riadenia.**

Neuróny zabité alkoholom sa neobnovujú. Ale algoritmy práce psychiky sú však také, že po odstránení účinkov alkoholického šoku sa začne proces obnovy porušeného mozaikového obrazu sveta: budú sa obnovovať stratené významové jednotky a väzby medzi nimi. Rýchlosť tohto procesu je taká, že po vypití 100 g vodky, novoročnej alebo svadobnej čaše šampanského (200 – 250 g 12 % alkoholu), pol litra "pivka" (6 % alkoholu) uplynú asi tri roky dovtedy, než sa *v intelektuálnej činnosti na hranici osobných možností* nahradia škody, spôsobené jediným pitím - miernym podľa dnešného chápania. A z riadenia niektorých dostatočne dlhotrvajúcich (nízkofrekvenčných) procesov bude jedinec týmto jednorazovým pitím vylúčený minimálne na tri roky. Počas týchto troch rokov sa toho môže veľa udiať, a nie do všetkých procesov, raz z nich vypadnúc, sa možno opakovane vrátiť...

Mozog systematicky pijúceho hoci len „ľahké“ alkoholické nápoje, dokonca ani nie do nemoty, je cintorínom alkoholom zabitých neurónov. Približne tak charakterizoval vplyv

[210] Má na mysli nejaký mimosociálny zdroj informácií, nečlovečí intelekt, čo priamo hovorí o zbesilosti a posadnutosti Hitlera.

alkoholu na štruktúry mozgu akademik F.G.Uglov Akadémie medicínskych vied ZSSR vo svojich knihách „V zajatí ilúzií“ a „Zo zajatia ilúzií“.

Samozrejme, jedinec má právo si zvoliť aj alkoholický spôsob samovraždy[211]. No v danom prípade hovoríme o personálnej politike; predovšetkým vo sfére riadenia, ktorej stavom je podmienený život celej spoločnosti. A pretože následky riadenia, utlmeného alkoholom, je nútená si „vyžrať“ celá spoločnosť (a v Rusku je to tak počas celej doby známej histórie), tak nastane taký moment, kedy pijúci riadiaci pracovníci nebudú mať právo sa cítiť dotknutí, že oni o niečom nevedeli a neboli upozornení... **Tento text je varovaním.**

Bez zabiehania do tých podrobností, z ktorých časť je viditeľná len pod elektrónovým mikroskopom, po stáročia islam a mnohé okultno-magické školy trvajú na absolútnej triezvosti svojich nasledovníkov, dbajúc o zachovanie si svojej najvyššej akcieschopnosti. *Avšak kresťanské cirkvi pozývajú svoje stádo k účasti na pití*, zastrašujúc od alkoholu bočiacich večnými mukami pekelnými: to je ohavné povolanie. A svetská lživeda a publicistika propaguje "kultúrne pitie": vraj, netreba sa spíjať do nemoty, ale len do tej miery, aby život veselší bol i odstránil sa stres, vyplavil cholesterol z organizmu a pod.

Hoci riešenie problémov „stresov“ spočíva vo vybudovaní osobnostnej kultúry vnímania a ozmyslenia sveta, na základe ktorej správanie, po prvé, vylučuje nečakané nepríjemnosti nazývané „stresmi“, a, po druhé, ktorej predstaviteľ je v spoločnosti emocionálne sebestačný a nepotrebuje „obveseľujúce“ prostriedky, tak problémy cholesterolu, srdcových infarktov, mŕtvice, rakoviny – to sú problémy vedenia zdravého spôsobu života a výživy, zodpovedajúceho genetickým nastaveniam fyziológie druhu Človek rozumný.

Popísaný mechanizmus účinku alkoholu na mozaikový svetonázor vedie k tomu, že s jedincom, ktorý pravidelne popíja hoci len pivo, o mnohých témach je proste zbytočné hovoriť. Vniknutie do ich problematiky vyžaduje od neho určitú úroveň rozvoja mozaiky svetonázoru (detailnosti a dostatku počtu väzieb medzi významovými jednotkami), no táto úroveň je pre neho, kvôli zničeniu dlhodobých informačno-algoritmických procesov systematickým pitím, nedostižná.

Ak čitateľ týchto riadkov patrí do kategórie pravidelne, hoc aj málo, pijúcich, tak, ak on okamžite pristúpi k absolútnej triezvosti-abstinencii vo vzťahu k alkoholu, tabaku a ostatným omamným látkam, prejdú minimálne tri roky dovtedy, než pochopí, čo všetko je obsiahnuté v uvedenom texte. *Ak sa nestane absolútne triezvym, tak bude povedané považovať za nezmysel, nemajúci žiaden význam.*

Námietky voči povedanému môžeme charakterizovať len príslovím: «opitému je more po kolená». No nehľadajte more: aby sa pijan utopil, na to stačia aj jeho vlastné sople, ktorými je opitý schopný sa udusiť (také prípady boli)...

Druhá stránka účinku alkoholu, ostatných narkotík a psychotropných látok je spojená s tým, že intelekt - to je proces biopolí. Vo vzťahu k organizmu druhu Človek rozumný je možné zaviesť pojem *geneticky podmienené, normálne nastavenie parametrov biopolí*: sem patrí súpis polí, frekvenčné charakteristiky (nosné i taktovacie frekvencie, fázové posuvy), polarizácia, prijímaco-vysielajúce povrchy (bioantény) a vlnovody v organizme a pod.

Tieto parametre nastavenia systému biopolí organizmu sú samo o sebe normálne, ak jedinec, nemajúci vo svojom chromozómovom aparáte vrodené odchýlky od celodruhovej normy, sa pridržiava správnej biorytmiky, ak v jeho potravinovej dávke niet produktov, cudzorodých genetike jeho organizmu. Najmä to posledné nepredpokladá požívanie alkoholu,

[211] Lekár pacientovi: “Alkohol vás pomaly zabíja..." - “Doktor, ale ja sa neponáhľam…”

nepredpokladá fajčenie tabaku a ostatných narkotík. Okrem toho treba mať na pamäti, že človek anatomicky (t.j. geneticky) nie je mäsožravcom[212].

Užívanie alkoholu a ostatných drog mení geneticky normálne nastavenie systému biopolí organizmu druhu Človek rozumný. To má za následok jak narušenie práce intelektu samotného, tak aj to, že do psychiky jedinca začínajú vstupovať informačné toky, ktorých vniknutie je vylúčené pri geneticky normálnom nastavení systému biopolí organizmu. Následkom toho sa komolí-deformuje informačné pozadie, na ktorom sa skladá mozaika; trhajú sa predchádzajúce prepojenia medzi významovými jednotkami; z informačných tokov, cudzích normálnej genetike, vznikajú informačné moduly, ktoré sú cudzie normálnej psychike človečenstva, *z ktorých časť, ak použijeme paralely so svetom počítačov, svojimi funkciami a účinkom na psychiku je analogická inštalačným programom zložitých informačných produktov a počítačovým vírusom* (časť z nich v minulosti nazývali «besmi», ktoré posadli jedinca, a nimi postihnutých zasa - «posadnutými»).

Vo výsledku všetkého tohto, cudzieho pre geneticky podmienené normálne nastavenie systému biopolí, môže jedinec prestať byť sám sebou, ba dokonca stratiť schopnosť stať sa a byť človekom. V menej závažných prípadoch ide o „všeho-nanajvýš“ skomolenie a rozpad mozaikového obrazu sveta.

Užitím akejkoľvek drogy alebo takmer každej psychotropnej látky jedinec otvára do svojej psychiky nejaký informačný kanál. Tento kanál môže umožniť obojsmerný pohyb informácií. Ak je to tak, potom otvoriac taký kanál, jedinec cezeň sám môže pôsobiť na okolitý svet, *ak má dostatok sebaovládania a sily vôle.* V takomto prípade sa stane "šamanom", ktorých mnohé praktiky sú založené na úmyselnej narkotizácii seba a ostatných. Ale šamanov je málo. Obetí šamanizmu a šamanov je však oveľa viac[213]: Indiánov na tabak nastavili šamani, pretože tabak im otváral voľný kanál na vstup do psychiky každého slabšieho a menej znalého člena kmeňa, ale všetko skončilo pádom ich civilizácie.

Spontánny rozvoj extrasenzorických schopností vykazuje na mozaikový svetonázor podobný vplyv ako pri narkotikách v tom zmysle, že si jedinec, osvojujúc určité duchovné praktiky, mení parametre biopoľového systému organizmu, a tým si u seba odkrýva extrasenzorické kanály informačnej výmeny. Dosiahnúc toho, je schopný sa extrasenzoricky nabudiť do takej miery, že bude prijímať informácií viac, ako je schopný ozmysliť bezpečným spôsobom pre seba aj pre okolie. Dôsledok tohto okamihového mimozmyslového prieniku informácií môže byť viac než dostatočným na to, aby zlomil jeho život raz a navždy, a takisto zlomil alebo skaličil životy ľudí, priamo alebo nepriamo od neho závislých.

---

[212] Hoci mäso a ryby sa požívajú všade, tak my to považujeme za následok epochy po globálnej katastrofe, ktorá zničila Atlantídu, keď sa bývalá kolektívna duchovnosť (egregory Atlantskej civilizácie, ktoré niesli kolektívnu pamäť a pod riadením ktorých žili jedinci) rozpadla, a jedinci sami o sebe, zbavení bývalého informačného zabezpečenia ich správania sa, vštepeného v egregoriálnych poliach (energoinformačné pole Zeme v terminológii súčasných extrasenzorikov), zostali bez pamäte a návykov, vlastných ich predchádzajúcemu spôsobu života. Aby prežili, pod diktátom pudu sebazáchovy, sa naučili jesť čokoľvek, aj to, čo nepatrí k normálnemu jedlu človeka. To sa následne zafixovalo kultúrou súčasnej globálnej civilizácie ako norma. Ale táto "norma" je iba do času.

[213] Potom, čo bolo toto uvedené, je žiadúce, aby bola zverejnená štatistika: aký je podiel v štátnych orgánoch (prezident, administratíva prezidenta, vláda, parlament) absolútnych abstinentov; tých, ktorí pijú príležitostne; tých, ktorí fajčia; tých, ktorí fajčia i pijú. To isté sa týka aj domácich novinárov, prebývajúcich prevažne v tabakovom opojení a *podnapití (so zreteľom na referenčné obdobie troch rokov)*.A "zmodralým" i "sfialovetým", nachádzajúcim sa v týchto oblastiach pôsobnosti, je lepšie jednoducho odísť z verejného života.

Ak je on „riadičom“, ktorý pociťuje viac, ako je schopný ozmysliť, tak on nie je „riadičom“, ale hračkou sociálnych živlov – v tom lepšom prípade; v horšom prípade je výkonným mechanizmom v rukách tých, ktorí cez extrasenzoriku a inými cestami vkladajú do jeho psychiky všetko, čo si zaželajú, vopred predvídajúc jeho reakciu na tok tej alebo inej vstupujúcej informácie. V tom je podstata princípu riadenia prostredníctvom *nastrčených figúriek, ktoré akoby „samy vedia, čo a ako treba robiť“*, no robia to, čo im naprogramujú zákulisní bábkari (spomeňte si na obr. 1 a 4).

No aj mozaikový svetonázor sa môže líšiť podľa princípov organizácie nasmerovania vybudovania vzájomných väzieb zmyslových jednotiek v mozaikovom obraze sveta – duševnom strome. Predtým bol uvedený systém medzných zovšeobecnení a prvotných rozdielov v kategórii „Všetko“, vlastný „Ja-centrickému“ pohľadu na svet, ktorý sa „samo sebou“ rozumie ako prirodzený a objektívne pravdivý počas celých mnohotisícročných dejín našej civilizácie: od staroegyptského Amona po scientologickú cirkev. Menovite scientológia sa dnes v spoločnosti kultivuje a získaká status vedeckého objektívneho poznania v systéme vzdelávania „pre všetkých“ a vo verejnej vede.

A to vedie k otázke, a aký systém prvotných rozdielov v medzne zovšeobecňujúcej kategórii „Všetko“ je predurčený v davo-„elitárnej“ spoločnosti nie „pre všetkých“, ale pre úzky okruh osôb, uzurpujúcich si vyššie druhy vnútrospoločenskej moci?

Pretože vzhľad sveta ako celku sa v priebehu posledných storočí formuje pri určujúcom vplyve biblickej civilizácie, tak pripomenúc predtým uvedenú preambulu k článku J.Giľba: «V starovekej Judei sa vedomosti pre národ (Tóra, Talmud a letopisy) taktiež silno odlišovali od vedomostí, dostupných levitom», si musíme položiť otázku, že čo také vedeli a chápali leviti, čo *nechápali ostatní, hoci to aj možno poznali?* Odpoveď na ňu možno nájsť v okultnej literatúre:

«Tridsiatimi dvoma cestami – zázračnými, múdrymi, načrtal IA, IEBE, Savaof, Boh Izraela, Boh Živý a Kráľ Večný, El Shaddai, Milosrdný a Odpúšťajúci, Najvyšší a Prebývajúci vo večnosti – vznešené a sväté je Jeho Meno – stvoril svet Svoj troma Seferim: sefar, sipur a sefer» (Epigraf k jednej z časti knihy V. Šmakova “Posvätná kniha Thovta Veľké arkány Taro, r. 1916, dotlač r. 1993).

A to je vysvetlené v poznámke pod čiarou:

«Prvý z týchto troch termínov (Sephar) označuje čísla, ktoré nám jednotlivo dávajú možnosť stanoviť nevyhnutné určenia a vzťahy každého (podľa kontextu možno: človeka) a veci, s účelom pochopiť cieľ, pre ktorý bola vytvorená: aj MIERA dĺžky, aj MIERA objemu, aj MIERA hmotnosti, pohyb a harmónia – VŠETKY TIETO VECI SÚ RIADITEĽNÉ ČÍSLAMI. Druhý termín (Sipur) vyjadruje slovo i hlas, pretože je to Božie slovo i hlas, pretože toto Božie Slovo, to je Hlas Boha Živého, ktorý stvoril bytosti v ich rôznych FORMÁCH, či už sú vonkajšie, alebo sú vnútorné: toto jeho treba rozumieť v týchto slovách: „Boh povedal: „Buď Svetlo“ a „bolo Svetlo.“ Nakoniec, tretí termín (Sipher) znamená písanie. Písmo Boha je PLOD TVORENIA. Slová Boha sú Jeho Písmo, Myšlienka Boha je Slovo. Tak myšlienka, slovo a písmo sú v Bohu v podstate jedno, zatiaľ čo u človeka sú v podstate tri». - „Cuzary“, 4, § 25, citácia podľa knihy V. Šmakova “Posvätná kniha Thovta”, str. 245 (zvýraznenie niektorých fragmentov textu veľkými písmenami - naše).

Vo všeobecnosti, ako písal Aristoteles Alexandrovi Macedónskemu, «hoci sú aj tieto učenia zverejnené, no zároveň akoby aj nezverejnené»: *pompézne, mnohoslovne a bez ústnych komentárov, ktoré sú schopní dať “znalí ľudia” – neplodne chápano, čo vylučuje*

jednoznačnosť pochopenia povedaného väčšinou samostatných hľadačov pravdy mimo systému zasvätení.

A toto - *nemožnosť chápania v dôsledku úmyselného vyjadrenia nejednoznačnosti vzájomne sa vylučujúcich významov* – aj vytvára hlavnú osobitosť vzdelávania «pre úzky kruh, ktorý je vyvolený riadiť», a presnejšie: pre úzky kruh, ktorého ambície sú bezvýhradne a bez zodpovednosti vládnuť.

Následkom toho stojíme pred otázkou:

Či to môže byť pochopené (a taktiež, či môže byť pochopená Objektívna realita) mimo systém legitímnych zasvätení kurátormi Biblického projektu alebo nejakého iného systému zasvätení?

Ukazuje sa, že všetko toto môže byť pochopené, ešte hlbšie, no z iného písomného zdroja, zverejneného s tirážami rádovo mnohokrát prevyšujúcimi všetky tiráže „Svätej knihy Thovta“ i „Cuzary“, na ktorú sa odvoláva V. Šmakov, i ostatnej okultnej literatúry.

9. Svetonázor pre všetkých ľudí

Predovšetkým treba mať na zreteli, že všetko citované z "Posvätnej knihy Thovta" – to sú druhotné výklady a prekrúcania, a nie prvotná osnova-princíp toho svetonázoru, ktorý nie je určený pre všetkých v biblickej civilizácii.

Aby sme pochopili, o čom sa snažili hovoriť citovaní okultisti, je lepšie nehľadať vstupy do systémov zasväcovania biblickej kultúry o to viac, že vyššie z nich sú skryté pred väčšinou kvôli nevhodnému krvnému pôvodu[214], ale je potrebné sa obrátiť na zdroje, obsahujúce prvotný princíp-osnovu tohto svetonázoru.

Jedným z takýchto zdrojov je Korán. V ňom obsiahnutej súre 25, nazvanej "Rozlíšenie", je daný systém prvotných rozlíšení v medzne zovšeobecňujúcej významovej kategórii «Všetko». Pozrieme sa na ňu:

«1. Blahoslavený ten, kto zoslal «al-Furkán» («Rozlíšenie»)[215] Svojmu otrokovi, aby on (t.j. Mohammed) sa stal prehováračom k obyvateľom svetov; 2. [blahoslavený] Ten, ktorému patrí *moc* <presnejšie *zvrchovaná moc:* — naše upresnenie pri citovaní> nad nebesami i zemou, ktorý nezrodil pre Seba dieťa[216], a ktorý sa s nikým nedelil o *moc* <presnejšie *zvrchovanú moc:* — naše upresnenie pri citovaní>. **On stvoril všetko jestvujúce a dal mu [funkčnú] mieru.** 3. [Neveriaci] sa namiesto Nemu začali klaňať iným bohom, ktorí nič nevytvoria, ale sami sú stvorení. Dokonca ani im samotným nie je podriadená ani škoda, ani úžitok, nie je im podriadená ani smrť, ani život, ani vzkriesenie» (v preklade M.-N.O. Osmanova).

Tie isté verše v preklade G. S. Sablukova:

«1. Blahoslavený Ten, kto zoslal Furkán[217] svojmu otrokovi na to, aby on bol učiteľom svetov, 2. — Ten, komu prináleží kraľovanie na nebesiach i na zemi; ktorý nikdy nemal deti, ktorý nemal spoločníka v kraľovaní; **kto stvoril všetky bytosti a predurčujúc predurčil ich bytie.** 3. Ale oni si vybrali bohov, zaprúc Ho, tých, ktorí nič nestvorili, ale sami sú stvorení; 4. ktorí nemajú silu nič spraviť, ani škodlivé, ani užitočné pre seba, nemajú silu ani nad smrťou, ani nad životom, ani nad vzkriesením».

To isté v preklade I. J. Kračkovského:

«1(1). Blahoslavený ten, ktorý zoslal rozlíšenie Svojmu otrokovi, aby sa stal kazateľom svetov, — 2(2). ktorý má moc nad nebesami i zemou, a On Si nezobral dieťa, i nebolo u Neho spoločníka na moci. **On vytvoril každú vec i rozmeral ju mierou.** 3.(3). A vzali oni namiesto Neho bohov, ktorí nič netvoria, ale sami sú stvorení. 4. Oni samotní pre seba nevládnu ani nad škodou, ani úžitkom, a oni neovládajú ani smrť, ani život, ani vzkriesenie».

---

[214] Je nevyhnutné byť rodom nielen žid, ale výlučne z rodu rabínov, a pre niektoré zasvätenie len z rodu Levitov, pričom účastní v systéme tajných zasvätení, aj dedične v následnosti pokolení. Taký je systém nízkofrekvenčných filtrov, ochraňujúcich vyššie úrovne hierarchie riadenia Biblického projektu pred prevzatím riadenia vyslanými agentami jeho protivníkov – odporcov.

[215] M. -N. O. Osmanov, preložiac «al-Furkan» do ruštiny ako «Rozlíšenie», túto zátvorku komentuje: «Majúc na zreteli Korán».

[216] To je k otázke o Nikejskej dogme o «Bohu Synovi».

[217] V preklade G. S. Sablukova je k tomu slovu pridaná poznámka: «T.j. Korán.»

Rôzne preklady vyjadrujú rôzne zmyslové roviny - aspekty významu, obsiahnutého v slovách pôvodného jazyka, preto sme uviedli niekoľko vydaní prekladov. Nami v texte hrubo zvýraznené – to sú klúče pre vstup do systému **nemenne prvotných rozlíšení** v medzne zovšeobecňujúcej kategórii «Všetko», zodpovedajúcich koránickým nazeraniam na tvárnu Stavbu Sveta, nad ktorou (celkovo i po častiach) zvrchovaná moc nedeliteľne patrí iba Bohu: «...Boh daruje Svoju moc tomu, komu si praje[218]» (súra 2:248). A samovláda hocikoho je iluzórna a pôsobí iba v pre ňu ustanovených hraniciach Božieho strpenia.

Predovšetkým je potrebné zdôrazniť, že Korán všade hlása svetonázor, odlišný od všetkých variánt „Ja-centrizmu".

Prostredníctvom Koránu sa ľuďom **navrhuje prijať v kvalite *vedomej normy* organizácie psychiky jedincov a spoločenstiev SVETONÁZOR, PRICHÁDZAJÚCI OD BOHA KU KAŽDÉMU ČLOVEKU**, prichádzajúcemu do styku s Koránom a jeho prekladmi.

Svetonázor, pochádzajúci od Boha má prinajmenšom dva vzájomne sa doplňujúce významy:

- aj ako daný v Zjavení Zhora,
- aj ako určujúci usporiadanosť rozvíjania mozaiky duchovného stromu človeka v jednoznačne určenom poradí: po prvé - Obraz Boží v duši každého, po druhé – obrazy tvárnej Stavby Sveta (dávané v Rozlíšení ako systém párových vzťahov «to» — «nie to»), ktorej súčasťou je aj samotný človek spolu s jeho psychickou usporiadanosťou a vnútorným svetom.

Teraz prejdeme k otázke o **nemenne prvotných rozlíšeniach** v medzne zovšeobecňujúcej kategórii «Všetko», zodpovedajúcich koránickým nazeraniam na tvárnu Svetostavbu. Ako je vidieť z vyššie uvedených textov prekladov Koránu do ruštiny, jedni prekladatelia dávali prednosť tomu, aby vyjadrili po rusky význam **predurčenosti bytia**, iní dávali prednosť tomu, aby vyjadrili význam **miery, rozmeranosti bytia a súmernosti[219] v toku udalostí.**

To jest, arabské slovo, s ktorým sa stretávali, zahŕňa v sebe obidva významy, ktoré v ruskom jazyku je možné zjednotiť iba v dvojslovnom spojení «predurčená miera», ktorú M.-N.O. Osmanov nazval «funkčnou» - slovom, ktoré vyjadruje jeden z odtieňov určenia, definovania, ako súčasti Vyššej predurčenosti.

Preto, ak sa zameriame na slová, nami zvýraznené v uvedených prekladoch veršov 25-tej súry Koránu, tak ich zovšeobecnený mnohovýznamový zmysel možno vyjadriť v ruštine aj nasledujúcou *súhrnou frázou*:

Boh stvoril všetko jestvujúce v Stavbe Sveta a dal mu Ním predurčenú mhru[220].

---

[218] Komu si praje, t.j. komu chce. Ale ruské slovo „пожелает" možno chápať aj vo význame: komu praje, koho obdarúva – pozn. prekl.

[219] «Ty nevidíš v tvorení Milosrdného žiadnu nesúmernosť. Obráť svoj zrak: či ty uvidíš neporiadok?» — Korán, súra 67:3.

[220] V rannom ruskom písomníctve, kde každé *písmeno* bolo nielen znakom, označujúcim zvuk v ústnej reči, ale aj hieroglyfom, «miera» prostredníctvom «ie» je slovo s rovnakým koreňom ako umieranie, hanebnosť, darebáctvo, darebák. Tá «miera», o ktorej hovoríme v texte, sa gramotne píše s « h » (jat): mhra/. Spraviac toto upresnenie, jednako len zostaneme v súčasnej fonetickej grafike, ktorá je zostrojená nie podľa významu, ale podľa fonetiky (zvučania).

Ak máme hovoriť jazykom súčasnej vedy, tak všetko jestvujúce v tvárnej Svetostavbe je matéria v jej rozličných agregátnych stavoch: vákuum[221], fyzikálne polia, plazma (vysokoionizovaný plyn, v ktorom elektróny majú toľko energie, že sa nemôžu udržať v atómoch na stabilných orbitoch), plynné skupenstvo hmoty, kvapalné skupenstvo hmoty, pevné (kryštalické) skupenstvo hmoty. Agregátne stavy, cesty a spôsoby prechodu z jedného stavu do druhého, vlastnosti matérie v každom z nich i v prechodových procesoch sú predurčené pre ňu Zhora. A predstavy ľudí o týchto rôznych agregátnych stavoch tak, či onak zodpovedajú príslovíu „niet veci bez obrazu“. Ale čo také je miera a ako súvisí s obrazmi matérie? - táto otázka sa v „Ja(ego)-centrických“ filozofických systémoch neskúma.

Veda o *miere, číselnej určenosti samej o sebe* – to je matematika. Ale v *materiálnej* Svetostavbe miera - číselná určenosť - prestáva byť *sama o sebe (sama pre seba)*:* ona je stelesnená v objektoch a subjektoch Stavby Sveta - všetkému tvárnemu je pridaná Zhora predurčená miera - číselná určitosť: jak kvantitatívna, tak i radová. V Stavbe Sveta je všetko materiálne i miery jednych fragmentov číselne porovnateľné s mierami iných fragmentov, t.j. všetkým fragmentom Stavby Sveta je vlastná súmerateľnosť jak medzi sebou, tak aj so svojimi komponentami.

Miera – to je predovšetkým **číselná určitosť**: 2 x 2 = 4, jedna sekunda je 9 192 631 770 periód žiarenia, ktoré zodpovedajú prechodu medzi dvoma nanajvýš tenkými úrovňami základného stavu atómu ^{133}Cs (céziový etalón frekvencie a času); 1 meter je 1 650 763,73 vĺnovej dĺžky žiarenia vo vákuu, zodpovedajúceho prechodu medzi hladinami $2p^{10}$ a $5d^5$ atómu Kryptónu-86 (^{86}Kr) (údaje o etalónoch sekundy a metra sú prevzaté zo „Sovietskeho encyklopedického slovníka“ vydanie z r. 1986); «dĺžka pytóna = 38 papagájov aj jedno krídielko papagája» (podľa známeho animovaného filmu); atómy chemických prvkov sa od seba líšia počtom protónov v ich jadrách, určujúcich poradové číslo každého z nich v Periodickej tabuľke prvkov D. I. Mendelejeva; izotopy toho istého prvku sa od seba líšia počtom neutrónov v zložení ich jadra. A tak ďalej: na čo len obrátime pozornosť – všade sa objaví číselná determinovanosť – miera: buď jedinečná, alebo množinová, predstavujúca štatistiku, umožňujúcu rozlišovať množiny navzájom a vydelovať z množín podmnožiny.

V procese vedomého alebo nevedomého porovnávania jedného fragmentu Stavby Sveta s druhými, zistenými na princípe Rozlíšenia, sa odkrývajú dva druhy vnímania úmernosti - proporcionality:

- vnímanie priestoru;
- vnímanie času.

Ich vnímanie vytvára dva druhy číselnej určenosti (determinovanosti): jednotky dĺžky a jednotky času, objektívne navzájom previazané cez materiálnosť[222] na hierarchickej úrovni mikrosveta **Heisenbergovým vzťahom neurčitostí**[223], v ktorom je vyjadrená

[221] Tí, ktorí nesúhlasia, že vákuum je matéria schopná reagovať s matériou v jej iných agregátnych stavoch, nech objasnia všetkým ostatným, ako sa vlny (elektromagnetické, gravitačné a podobné vlnenia) šíria v ideálnom nič. Vákuum, to nie je nič, ale niečo — matéria v jednom z jej agregátnych stavov.

[222] Nič, okrem medzinárodných dohôd o výbere etalónov a nejakých technických aspektov, netreba na určenie trvania sekundy na základe frekvencie žiarenia etalonóveho žiariča, dávajúceho dĺžku metra, alebo postupovať opačne: určiť dĺžku metra na základe dĺžky vlny, zodpovedajúcej vyžareniu (emisii) etalónu, zadajúceho dobu trvania sekundy. No v každom prípade bez materiálneho etalónu nebude ani jednotka priestorového merania, ani jednotka časomiery. Nezávisle od toho etalónové procesy patria mikro- aj makrokozmu.

[223] Číselná súvislosť chýb pri meraní súradníc aj impulzov (hmotnosť vynásobená rýchlosťou) mikročastíc: nepresnosť merania súradníc, vynásobená nepresnosťou merania impulzu, v absolútnej hodnote nie je menšia ako hodnota Planckovej konštanty.

nemožnosť izolovaného vnímania priestoru bez času, alebo času bez priestoru, lebo priestor a čas sú výtvory *rozmeranej matérie* vo všetkých jej agregátnych stavoch (následkom toho je nemožné vnímanie i priestoru i času bez ich podmienenosti materiálnym prostredím, nech by bola matéria v akomkoľvek agragátnom stave).

Vo všetkých prípadoch, bez výnimky, pre vnímanie priestoru a času je nevyhnutný etalónový proces, s ktorým sa porovnáva a ktorým sa merajú všetky ostatné časy a priestory. Týmto etalónom sa môže stať aj samotný človek (staroveký aforizmus: človek je miera všetkých vecí) aj ľubovoľné objekty Stavby Sveta - Vesmíru. Ak nie je určený etalónový proces, tak vzniká „problém Pytóna" z animovaného filmu, ktorý sám seba v samote mučil otázkou o tom, akáže je jeho dĺžka? – do tých čias, kým mu nepomohol Papagáj, vezmuvší na seba funkciu etalóna dĺžky a určivší, že dĺžka Pytóna je „38 papagájov a jedno krídielko papagája". Bez tohto aktu merania by Pytón zostal rovný sám sebe v nijak inak neurčenej jedinečnej a nezameniteľnej dĺžke Pytóna, predstavujúcej sebou „vec samú o sebe – vec v sebe".

Tak podobne je to aj s meraním času. Pretože každý proces, podliehajúci periodizácii, môže byť zvolený ako etalónový, tak jednotkou merania času sa stanoví dĺžka doby trvania periódy etalónového procesu, s ktorým sa porovnávajú všetky ostatné procesy, majúce svoj vlastný tok času.

Takto to je v svetonázore trojjedinstva matérie-informácie-miery. Ale úplne ináč je to v svetonázore štvorpostulátového Amona-svetostavby. Z histórie vedy, rozvíjavšej sa na princípe „Ja(ego)-centristického" svetonázoru štvorpostulátového Amona, je známe, že ona vždy zakúšala ťažkosti s poznávaním priestoru a času *samých o sebe*, t.j. bez podmienenosti ich charakteristík matériou. Vznikali zaujímavé „anekdoty" na tieto témy, typu výrokov svätého Augustína o tom, že, keď sa ho nepýtajú na podstatu času, je mu všetko jasné, ale akonáhle sa ho spýtajú, tak on nevie, čo má povedať…[224]

V skutočnosti-realite, čo objektívne existuje - to je objektívne poznateľné. *Abstraktný* priestor a čas štvorpostulátového Amona – pusté (prázdne) schránky materiálnej Svetostavby – sa stali problémami, a tak aj nepoznané vedou po tisíce rokov, kvôli tomu, že objektívne neexistujú. Ale v priebehu tých istých tisícov rokov *objektívne materiálne podmienený* priestor a čas boli vždy bez problémov merateľné: menili sa len požiadavky spoločnosti na etalónovú bázu meraní, samotná etalónová báza, a to sa rozširovalo množstvom metód merania.

Nepoznateľnosť priestoru a času v „JA(ego)-centrickom" svetonázore štvorpostulátového Amona, vládnucom v civilizácii v priebehu celej jej histórie, je dôsledok neprítomnosti prvotných rozdielov a medzných identifikácií miery v súbore. Ale ak je miera zahrnutá do súboru prvotných rozdielov a medzných identifikácií, tak potom abstraktného priestoru a času niet, ale konkrétne priestory a časy sú vždy objektívne merateľné každým subjektom, ktorý si to želá. Otázkou je len voľba etalónovej bázy a metód merania a ich adekvátnosť k cieľom činnosti subjektov.

Teraz je možné preskúmať otázku o spätosti matérie, miery a informácie. Vedomiu väčšiny nebolo po tisícročia vlastné vidieť v obraze (maľbe alebo soche), vo zvuku (melódii, čo akou by bola), súbor čísel. Jednako, koncom dvadsiateho storočia laserový kompaktný disk (počítačový CD - ROM) sa stal jednotným nosičom pre záznam i zvuku, i obrazu, i textu *v číselnom kóde, predstavujúcom číselnú určitosť, jednoznačnosť*, t.j. rôznorodosť miery. Aj

[224] Vo vystihnutí zmyslu našimi slovami.

keď kódovacích systémov, formátov „očíslovania – digitalizácie“ obrazu, zvuku, textu môže byť zostrojených mnoho, tak v každom z nich je jednoznačne definovaná zhoda, „súbor kódových skupín čísel - zobrazenie buď zvukového záznamu, alebo zápis nejakej informácie iného druhu“.

Pritom informácia (obraz, melódia, myšlienka atď.) objektívne zostane sama sebou nezávisle na tom, na akom materiálnom nosiči a akým kódom je zaznamenaná (zapísaná).

Hoci CD – kompaktný disk - je umelý výtvor civilizácie (artefakt), aj tak v živote spoločnosti nachádzajú svoj osobitý prejav IBA zákony existencie celého Vesmíru. Nič také, čoho niet vo Vyššej predurčenosti bytia (Vyššej miere), sa v kultúre civilizácie nemôže objaviť.

Preto je potrebné iba uvidieť číselnú determinovanosť (mieru) v obrazoch, ktoré sú vlastné Objektívnej realite bez výtvorov civilizácie, a výtvory civilizácie použiť ako modely, ktorých fungovanie umožňuje pochopiť všeobecnejšie objektívne zákonitosti bytia: *«Boh stvoril život a všetko existujúce takými, že sú Slovom večného života a slúžia ako Učenie pre človeka o Zákonoch skutočného pravého Boha»* (apokryf „Evanjelium Sveta Ježiša Krista podľa učeníka Jána“).

Na vytvorenie číselnej určenosti-determinovanosti v priestorovej súmerateľnosti na úrovni makrokozmu je potrebný bod, tri navzájom sa neprekrývajúce smery a etalón jednotkovej dĺžky. V tomto systéme súradníc tri čísla, zaberajúce prvé, druhé a tretie miesto v nejakom určitom poradí (formáte) udávajú polohu bodu vo vzťahu k začiatku súradníc. Ak v priestorovej súmerateľnosti sú stanovené koordináty súboru bodov, tak určujú v priestore obraz, či už tá množina rozptýlených bodov je línia, plocha alebo objem.

Toto – to je priestorová forma, rozmeraná v priestore matérie, nachádzajúcej sa v nejakom agregátnom stave (a nie v prázdnej priestorovej dutine). Ak máme úlohu pridania číselnej determinovanosti riešiť vo vzťahu k agregátnemu stavu matérie-priestoru, tak to znamená, že je nutné pridať číselné charakteristiky kvantám matérie (jej štruktúrnym jednotkám). Následkom toho agregátny stav matérie navonok aj vnútri priestorovej číselne determinovanej formy môže byť rôzny a hocijaký objekt sa prejaví v matériovom priestore podľa rozdielnosti agregátnych stavov matérie vo vnútri aj navonok predtým metricky zadanej priestorovej formy.

Ak je vnútri aj zvonku priestorovej formy agregátny stav priestoru matérie jeden a ten istý, tak dôjdeme k aforizmu, ktorý sa v rôznych epochách pripisoval rôznym vynikajúcim sochárom. Na otázku, ako robí svoje majstrovské diela, sochár odpovedal: *„Zoberiem balvan mramoru a osekám z neho všetko prebytočné“*, - skutočne, lepšie to nepovieš.

Tento proces osekania prebytočného z balvana, obsahujúceho priestorovú formu, môže byť opísaný numericky ako program pre prácu obrábacieho stroja s číselným programovým riadením (napr. CNC-fréza). Sochár pracuje na princípe svojho *okometra* a myslí v obrazoch, v dôsledku čoho k procesu číselného porovnania priestoru matérie na úrovni jeho vedomia v procese tvorby nedochádza, aj keď obrazy jeho vnútorného sveta taktiež obsahujú číselnú determinovanosť, rovnako ako aj všetko ostatné. V procese tvarovania, realizovaného hoc obrábacím strojom s číselným programovým riadením (CNC), hoc tvorivým úsilím človeka, obraz, objektívne už existujúci ako informácia, zaznamenaná pomocou nejakého kódu, prechádza na iný materiálny nosič. Rozdiel je v tom, že v CNC obrábacom stroji pracuje jeden z kódov, vytvorených kultúrou spoločnosti, a človek-sochár tvorí na princípe jemu Zhora danej podmnožiny celovesmírneho hierarchicky mnohoúrovňového kódu. Inými

slovami, kód pre stroj začal pracovať až potom, čo kultúra dosiahla určitú úroveň rozvoja, ale kód pre človeka pracuje od momentu objavenia sa druhu Človek Rozumný - Homo sapiens.

Ale po tomto získaní sochárskeho obrazu, zostáva ešte spomenúť starogrécku legendu o sochárovi Pygmalionovi a ním vytvorenej soche (budúcej Galatei), ktorá ilustruje proces zmeny číselnej determinovanosti, podmieňujúcej agregátny stav matérie vnútri priestorovej formy. V dôsledku tejto zmeny sa chladný mramor premenil (transformoval) v živé telo a socha sa premenila na dievča Galateu, ktorá sa stala ženou sochára. A ako neraz sa už v histórii hovorilo, každý človek sám vo vzťahu k sebe je i „neotesaným mramorom“ (alebo gučou „hliny“), i „Pygmalionom“ i „Galateou“.

Pohyb priestorovej formy primerane vybranému systému koordinátov mení formu na melódiu a zápis melódie v priestore vytvára priestorovú formu: tento vzťah v kultúre civilizácie sa najlepšie prejavil v gramofónových platniach s mechanickým záznamom zvuku, ako reliéf drážky. Zodpovedajúco tomu aforizmus „architektúra – to je stuhnutá hudba“ je v podstate pravdivým aforizmom.

Tieto príklady ukazujú, že číselná determinovanosť i obraznosť sveta (samozrejme materiálneho) sú vzájomne späté. Možno uviesť iné príklady, ktoré ukážu, že takisto sú vzájomne späté číselná determinovanosť a „melódie i aranžmány“ jak v prírode, tak i v spoločnosti. Preukázať neprítomnosť tohto vzájomného vzťahu sa nepodarí. Ale svetonázorové systémy, vytvorené ľudstvom, sa môžu rozchádzať v odpovedi na otázku o tom, *čo* je následkom *čoho*:

- buď obraz (alebo iná informácia) je prejavom a následkom číselnej determinovanosti (absolútnej i radovej)?
- alebo číselná determinovanosť (absolútna i radová) je následkom existencie obrazu (alebo inej informácie)?

Inými slovami, či algebra je princípom harmónie, alebo harmónia princípom algebry?

Z nášho pohľadu, v rámci Vesmíru je tento spor neplodný, pretože matéria vždy a vo všetkých prípadoch obsahuje v sebe číselnú determinovanosť, neoddeliteľne spojenú s priestorovými obrazmi alebo inou informáciou. Vo vzťahu k *Svetostavbe ako celku* Božia predurčenosť je Vyššia Mhra a ona podmieňuje jestvovanie Stavby Sveta - Vesmíru v nerozdeliteľnom trojjedinstve matérie, číselnej determinovanosti (miery) absolútnej i radovej, obrazov a melódií (informácií). Slovo - to je jedna z mier: «Na počiatku bh[225] slovo, i slovo bh u Boha...» (Ján, 1:1). Ale hľa, pokračovanie: «... a Boh bh slovo» je podľa nášho názoru od štvorpostulátového Amona, lebo «... a Boh bh slovo» je vyjadrením zbožštenia miery-predurčenosti bytia, keďže slovo - to je jedna z mnohých čiastkových mier jestvovania.

Toto všetko umožňuje pochopiť, že druhý verš dvadsiatej piatej súry Koránu, nazvanej „Rozlíšenie“, poukazuje na systém **OBJEKTÍVNYCH nemenne prvotných rozdielov** (medzne zovšeobecňujúcich stotožnení - identifikácií), ktoré sa nachádzajú v základoch života Stavby Sveta-Vesmíru: matéria, informácia, miera – v ich nerozdeliteľnom trojjedinstve.

A tento systém **trojjedinnosti** *matérie-informácie-miery* - medzne zovšeobecňujúcich pojmových kategórií a ich vzájomných vzťahov v rámci Stavby Sveta – je jediný na ozmyslenie (pochopenie) a opísanie všetkého v hierarchii Vesmíru od mikrokozmu po makrokozmos, vrátane života civilizácií. Rovnako tak v koránickom svetonázore **trojjedinnosť** *matérie-informácie-miery* je vlastná Vesmíru ako celku i jeho fragmentom

[225] «Bh» to nie je «be-me», ani nie «bolo», ako prekladajú tento výraz zo staroslovanského do súčasného ruského jazyka.

a je nerozdielnou trojicou jednej podstaty, ktorú jediný Boh - Tvorca a Všehodržiteľ - miluje[226].

Je potrebné venovať pozornosť aj tomu, že z uhla pohľadu človeka, uznávajúceho akt stvorenia Vesmíru Bohom ako objektívnu pravdu, danú v Zjavení Zhora, svetonázor štyroch kategórií hmoty-ducha(energie)-času-priestoru je vyjadrením nielen „Ja(ego)-centrizmu“, ale aj bezbožnosti, ktorá aj ak spadá do hľadania boha, zachovávajúc si pri tom ale svoju kvalitu, stáva sa panteizmom – zbožšťovaním Vesmíru. Príkladom toho bol staroveký egyptský štvorpostulátový Amun (Amon). Alebo, hoci aj uznávajúc akt stvorenia Vesmíru, priamo prehlasuje svoju nechuť patriť do «dynamiky Najvyššej Bytosti»[227], nezamýšľajúc sa ani nad príčinami, ani dôsledkami takéhoto svojho neželania patriť do «dynamiky Najvyššej Bytosti», ktorú zvyčajne nazývajú «Božím Úmyslom – Božou Prozreteľnosťou». Ešte v jednom variante – zbožšťuje sa fyzikálne vákuum, ponižujúc celú tvárnu Stavbu Sveta - Vesmír.

V ozmyslení a opísaní všetkého prebiehajúceho vo Svetostavbe-trojjedinnosti musí človek dávať všetko jemu dané v Rozlíšení do súvisu s tromi, už vyznačenými, pojmovými kategóriami prvotných (základných) rozlíšení a medzne zovšeobecňujúcich identifikácií, chápanými v tomto kontexte takto:

1. **MATÉRIA -** to, čo sa pre(z)-OBRAZ-uje, prechádza z jedného stavu do druhého a disponuje usporiadanosťou, meniacou sa v procese vzájomného pôsobenia jedných materiálnych objektov (procesov) na iné. Matéria je konkrétne toto:

- hmota v pevnom, kvapalnom a plynnom skupenstve;
- plazma, t.j. vysoko ionizovaný plyn, v ktorom molekuly chemických zlúčenín strácajú stabilnosť a rozpadávajú sa, a atómy chemických prvkov strácajú elektróny, ktorých energia je väčšia ako energetické úrovne (energetická kapacita) stabilných orbitov;
- elementárne častice a fotóny rôznych druhov žiarenia, pri pohľade zvonku vyzerajúce ako častice, ale pri skúmaní podstaty týchto častíc, sa ukazujúce ako postupnosť-séria vĺn vo fyzikálnom prírodnom vákuu alebo v matérii, nachádzajúcej sa v iných agregátnych stavoch;
- statické a dynamické polia vo fyzikálnom prírodnom vákuu, schopné rôznym spôsobom silovo vplývať na všetky druhy matérie;
- samotné fyzikálne vákuum v nevybudenom stave, vytvárajúce z „ničoho“ elementárne častice (kvantá energie) a pohlcujúce ich tak náhle, že tieto častice dostali názov „virtuálne“. V takom nazeraní všetko vyššie uvedené pred *fyzikálnym vákuom v nevybudenom stave* je **fyzikálne vákuum, vyvedené z agregátnej rovnováhy, t.j. vybudené (excitované) vákuum.**

Posledné vyjadrenie, s ohľadom na vytvorenie a pohltenie virtuálnych častíc fyzikálnym vákuom možno chápať aj ako poukázanie na to, že **všetky formy matérie**, okrem *vákua v nevybudenom-neexcitovanom stave,* sú samé o sebe **vákuom v excitácii.**

Matéria prechádza z jedného stabilného **stavu** (vyváženého režimu, rovnovážneho udržateľného procesu), *majúceho vnútornú dynamiku*, do iného, vyžarujúc vlastnú alebo pohlcujúc do seba vonkajšiu energiu.

„Energia“ vo fyzike je definovaná ako schopnosť vykonávať mechanickú prácu, a všetky druhy energie prechádzajú jedna v druhú *podľa určenej miery*, nachádzajúcej vyjadrenie formou číselných konštánt a koeficientov v matematických vzorcoch zákonov fyziky. V dôsledku toho všetky formy energie sú si v tomto zmysle ekvivalentné navzájom. Ale nakoľko agregátne stavy matérie (udržateľné rovnovážne procesy) sa líšia energetickým potenciálom (energokapacitou ich vnútornej dynamiky) a energia priteká a odteká z každej

[226] Ale dogmatizmus cirkví po Nikejskom koncile vedie kvalitatívne k inému chápaniu toho.

[227] “Scientológia. Princípy mysle”, Moskva, «Nová éra – New Age», r. 1998, str. 43.

štruktúry vo Vesmíre ako prúd nejakého druhu matérie (kvantov-fotónov žiarenia, poľa a pod.), tak v svetonázore trojjedinnosti sú „energia“ a „matéria“ ekvivalentami. Rozdiel v používaní oboch termínov je v tom, že termín „matéria“ sa používa hlavne vo vzťahu k stabilným (udržateľným) rovnovážnym procesom (agregátnym stavom matérie) a „energia“ k rôznemu druhu prechodových procesov, pretože ona podmieňuje možnosť alebo nemožnosť ich realizácie.

2. **OBRAZ, INFORMÁCIA, MYŠLIENKA** - samo o sebe „niečo“ nehmotné, ktoré nezávisí ani od kvality svojho matériového nosiča, ani od množstva matérie (energie) jeho/ju nesúcej. Ale bez matériového nosiča to „niečo“ vo Vesmíre samo o sebe neexistuje, nie je vnímané, neprenáša sa.

3. **MhRA** (cez „ať“) – Bohom predurčená mnohorozmerná mat(r)ica možných stavov a premien matérie, uchovávajúca informáciu vo všetkých procesoch; vrátane informáciu o minulosti i o predurčenom smerovaní ich objektívne možného priebehu, t.j. o príčinno-následkových podmienenostiach v ich primeranosti.

Všetka **matéria**, s ohľadom na informáciu, ktorá jej dáva obraz, všetky materiálne[228] objekty, vystupujú ako nosiče jediného celovesmírneho **hierarchicky organizovaného mnohoúrovňového** informačného kódu – celovesmírnej **miery**.

Vo vzťahu **k informácii je miera** kódom (ľudský jazyk je čiastková miera, pretože on je jedným z informačných kódov, patriacich k celovesmírnemu systému kódovania informácie). Vo vzťahu k **matérii** táto celovesmírna **miera** pôsobí ako mnohorozmerná (obsahujúca čiastkové miery) **pravdepodobnostná** mat(r)ica jej možných stavov, obrazov a premien, t.j. „matrica“ pravdepodobností a štatistických predurčeností[229] možných stavov. Je to svojho druhu Zhora predurčený «**mnohovariantný** scenár jestvovania Stavby Sveta - Vesmíru». On štatisticky predurčuje usporiadanosť čiastkových matériových štruktúr (ich informačnú hĺbku - kapacitu) a cesty ich zmeny pri potlačení informácie zvonku i pri strate informácie (nesenej samozrejme matériou).

Aj to, aj iné môže byť sprevádzané narušením ideálnej súrozmernosti (proporcionality), harmónie jak samostatných fragmentov štruktúry, tak aj jej celkovej hierarchie. Strata súrozmernosti je degradáciou, ale vo vzťahu k objímajúcim štruktúram a systémom, zahŕňajúcim množstvo štruktúr, degradácia niektorých ich čiastkových fragmentov môže byť rozvojom štruktúry (systému) ako celku. Tak ako kvetný púčik prechádza vývojom: púčik, puk, kvet, plod, semeno, rastlina: aj degradácia elementov je neoddeliteľná od vývoja celého systému a ho objímajúcich-zahŕňajúcich (v tomto zmysle hierarchicky vyšších) systémov.

Systém medzne (maximálne) zovšeobecňujúcich stotožnení (identifikácií) a prvotných rozlíšení v Svetostavbe-Vesmíre - **trojjedinnosť matérie-informácie-miery** vylučuje

[228] Vo všeobecnosti je prívlastok "materiálne" vo vzťahu k objektom zbytočný, pretože, jak je z vyššie uvedeného zrejmé, ten istý objekt je aj informačným aj metrickým. No je to daň vytvorivšej sa tradícii „JA(ego)-centrického“ svetonázoru, v ktorej matéria je súčasťou súboru prvotných (primárných) rozdielov a medzne zovšeobecňujúcich identifikácií, ale v ktorom informácie a miery - niet. Dúfame, že existencia tohto, v podstate celkom nezáväzného prívlastku v texte uľahčí čitateľovi porovnanie svetonázoru Koránického trojjedinstva matérie-informácie-miery s variantami „JA(ego)-centrických“ svetonázorov štyroch postulátov hmoty-ducha-priestoru-času.

[229] Rozdiel medzi pojmami „pravdepodobnosť“ a „štatistická predurčenosť“ je mimo hraníc oboru matematiky, zvanej „teória pravdepodobnosti a matematická štatistika“ a je vysvetlený v dostatočne všeobecnej teórii riadenia. Z pohľadu dostatočne všeobecnej teórie riadenia „teóriu pravdepodobnosti“ by bolo správne nazvať podľa jej podstaty: *matematická teória mier neurčitostí*.

kaleidoskopičnosť videnia sveta tým vo väčšej miere, čím menej je človek hluchý k Zhora jemu danému *zmyslu pre mieru*.

> «Zmysel pre mieru» - to nie sú prázdne slová a takisto nie dvojzmyselné slová, významovo neurčité, a preto občas nemiestne vyslovované. Oni priamo poukazujú na to, že človeku je daný Zhora **šiesty zmysel, ktorý je v podstate jeho osobným prostriedkom vnímania miery - Božieho predurčenia.**

No tento zmysel je k ničomu pre nositeľa „Ja(ego)-centrického" svetonázoru, ktorý ho zoraďuje-formuje v smere viditeľných i zdanlivých (imaginárnych) hraníc Vesmíru v prázdnych schránkach priestoru a času, nakoľko informácia, prinášaná zmyslom pre mieru stavia jedinca pred nevyhnutnosť zrieknuť sa „Ja(ego)-centrismu". S prechodom k mysleniu na princípe nemenne prvotných (primárnych) rozlíšení trojjedinstva matérie-informácie-miery *zmysel pre mieru* nadobúda osobitý význam, pretože duševný kmeň a mozaikovitosť svetonázoru sú v mnohom podmienené jeho rozvojom.

Prechod od „Ja(ego)-centrizmu" v mozaikovej alebo kaleidoskopickej forme k osobnej kultúre myslenia na základe kategórií trojjedinstva matérie-informácie-miery sa nie vždy realizuje v jednom momente, ale môže vyžadovať nejaký subjektívne podmienený čas, počas ktorého jedinec zostáva prakticky bez funkčného svetonázoru, pretože predošlý už stratil udržateľnosť a nový ju ešte nezískal.

Súdiac podľa všetkých skúseností ľudstva *pravdepodobnostná matrica možných stavov* – **miera**, má «holografické» vlastnosti v tom zmysle, že ľubovoľný jej fragment obsahuje v sebe nejakým spôsobom aj všetky jej ostatné fragmenty vo všetkej ich informačnej plnosti. **Miera** prebýva vo všetkom a všetko prebýva v **miere**. Vďaka tejto vlastnosti **miery** je svet celostný a úplný. Vypadnutie z **miery** je záhuba.

Skĺznutie-pošmyknutie sa v tomto smere – to je ohrozenie života a nutnosť *prežívania* v dianeticko-scientologickom zmysle tohto termínu[230]. Vyčerpanie *čiastkovej* miery je prechodom do inej čiastkovej miery, je získaním nejakej novej kvality. Zmysel pre mieru, berúc do úvahy «holografické» vlastnosti miery bytia, umožňuje *objektívne primerane* porovnávať konkrétnosti (súbor párových dvojíc „to" – „nie to") navzájom, formujúc udržateľnú mozaiku svetonázoru, rozvíjajúcu sa od Vesmírneho zdroja smerom k sebe samému.

Môže vzniknúť otázka: v čom spočíva prednosť, výhoda tohto Bohopočiatočného svetonázoru, založeného na princípe systému **nemenne prvotných rozlíšení** trojjedinstva matérie-informácie-miery v porovnaní s „JA(ego)-centrickým" svetonázorom, založenom na štyroch postulátoch Stavby Sveta hmote-duchu-priestore-čase?

Po prvé, v svetonázore trojedinstva sa informácia zvedomuje (sa chápe) ako objektívna kategória spoločná pre všetkú Objektívnu realitu, ktorej osvojenie si je subjektívne. V iných

---

[230] Objavenie sa termínu «prežívanie» v Dianetike a Scientológii dovoľuje v tejto súvislosti tvrdiť, že scientológovia kráčajú po klzkej ceste, ktorá ich strhne k vypadnutiu z miery bytia spoločnosti, aj keď tomu sotva rozumejú. Príčina toho tkvie v priamom odmietnutí (zrieknutí sa) toho, čo oni nazvali «ôsmou dynamikou», «dynamikou Najvyššieho Bytia - Najvyššej Existencie». V Koráne je to objasnené takto: «A kto sa odkláňa od chápania Milosrdného, k tomu My pristavíme Satana, a on bude pre neho sprievodcom. A oni <diabli>, samozrejme, odvrátia ich od <skutočnej - pravdivej> cesty, a budú si oni myslieť, že kráčajú po priamej ceste ... » - súra 43:35(36), 36 (37). Náš pohľad na Scientológiu a Dianetiku je vysvetlený v práci „Prídi na pomoc mojej neviere... O podstate Dianetiky a Scientológie: pohľad zo strany".

svetonázorových systémoch zvedomenie, vnímanie objektívnosti informácie, ako jednej z kategórií systému prvotných rozlíšení v medzne zovšeobecňujúcej kategórii „Všetko“, je vylúčené.

Nakoľko v „JA(ego)-centrických“ svetonázoroch sú chápané ako prvotné kategórie, kategórie *odvodené* od objektívne prvotných, tak proces formovania mozaiky je sprevádzaný vnútornými «echami - ozvenami» – vlastnými šumami psychiky, skresľujúcimi *užitočný signál – vnímanie sveta*. Takto v ponímaní sveta niečo môže byť stratené v dôsledku neúplnosti okruhu prvotných kategórií objektívnej informácie – zmyslu; niečo môže vyzerať ako objektívne nedeliteľné následkom nedeliteľnosti informácie a matérie v iných svetonázoroch a takisto neprítomnosti miery; a niečo sa môže javiť ako objektívne rôzne objekty, aj keď v skutočnosti je to iba jeden objekt, rozmnožený všemožnými vnútornými «echami» a transformovaný do rôznych obrazov, ktorým sú pridané rôzne názvy a vzájomné väzby, ktoré však nezodpovedajú objektívnym rozlíšeniam „to“ – „nie to“, dávanými Zhora v Rozlíšení.

> Všetky tieto vnútorné «echá» a ostatné chyby zobrazenia informácie vytvárajú vnútorne konfliktnú psychiku typu «mnohohlavého monštra v jednej ľudskej hlave». Ak každá z týchto «virtuálnych» hláv, nachádzajúca sa v nevedomých úrovniach vnútorného sveta jedinca, tvorí «svoje», prekážajúc tvoriť «svoje» všetkým ostatným, tak v živote jedného a toho istého «JA» sa stráca to *skutočné – ozajstné svoje* tým viac, čím viac vnútorných «virtuálnych» hláv má. Prejavy aktivít každej z nich jeho vedomie navzájom od seba nerozlišuje, a preto nevie, ktorú z nich má stotožniť s «JA», a ktoré má hodnotiť ako bláznovstvo, pred ktorým je nutné sa chrániť. «Človek s rozdvojenou mysľou je nestály vo všetkých svojich cestách» (Súborné posolstvo apoštola Jakuba 1:08).

A typ psychiky «mnohohlavého monštra v jednej ľudskej hlave» tak alebo inak, viac či menej, sa zreteľne prejavuje v správaní každého nositeľa kaleidoskopického alebo mozaikového „JA(ego)-centrického“ svetonázoru.

Po druhé, svetonázor trojjedinstva matérie-informácie-miery nie je „JA(ego)-centrický“ svetonázor - videnie sveta. Nakoľko nositeľ „JA(ego)-centrického“ svetonázoru sa môže ocitať v rôznych situáciach, tak z jeho uhla pohľadu jedno a to isté môže vyzerať a ozmysľovať sa navzájom sa vylučujúco v rôznych momentoch jednej a tej istej časovej periódy v závislosti na tom, aké postavenie zaberá počas každej z nich „Ja-centrum – ego“ a v akom zostrojení psychiky v danom momente prebýva jedinec. To má rozhodujúci vplyv na jeho stanovenie, posúdenie cieľov a výber línie správania sa.

Vzájomné porovnanie týchto rôznych uhlov pohľadu je pre samotný subjekt nemožné, pretože ony „sedia“ na rôznych odnožiach „vetvenia mysle“, medzi ktorého odnožami a konármi niet väzieb a prechodov (táto neprítomnosť priamych spojení a prechodov medzi odnožami a vetvami „vetvenia mysle“ vytvára efekt „virtuálnej“ vnútornej mnohohlavosti nositeľov „JA(ego)-centrického“ kaleidoskopického alebo mozaikového svetonázoru).

Tieto zmeny «nuly (počiatku) systému koordinátov», ktorý nastavuje začiatok skladania mozaiky (koreň stromu mysle), patria relatívne k vysokofrekvenčným pásmam, v dôsledku čoho zmena polohy začiatku „JA(ego)-centrického“ systému koordinátov - prevzatie (uchvátenie) riadenia konaním niektorou «virtuálnou» hlavou alebo jej koalíciou s ďalšími «virtuálnymi» hlavami - je jedným z faktorov, ktoré sú schopné vylúčiť subjekt-nositeľa „JA(ego)-centrického“ svetonázoru z riadenia procesov, patriacich k nízkofrekvenčným pásmam, ktorých vnímanie vyžaduje dlhší čas a nemennosť subjektívnych merítok prebiehajúcich dejov.

Avšak v svetonázore trojjedinstva je počiatok – východisko stromu mysle vždy nemenný: Boh a tvárny Vesmír, predstavujúce trojjedinstvo matérie-informácie-miery, následkom čoho vnímanie sveta nekolíše a nerozpadá sa do kaleidoskopu pod vplyvom toku okolností, ale sa len upresňuje v detailoch a tématicky sa rozširuje. To vytvára dve osobité vlastnosti svetonázoru trojjedinstva, odvíjajúceho sa od Boha ako počiatku.

Predovšetkým, ak v momente prechodu k svetonázoru trojjedinstva subjekt aj bol nositeľom «virtuálnej» vnútornej mnohohlavosti, tak «virtuálna» hlava, ktorá ako prvá prešla k tomuto svetonázoru, začína sa zjednocovať s ostatnými, ktoré sa jej podarí presvedčiť, do jednej «virtuálnej» hlavy; aktivity tých «virtuálnych» hláv, ktoré zostanú pri svojom „JA(ego)-centrizme“, sa vyhodnocujú ako bludy, bláznovstvá, ktorých informácie je potrebné prehodnotiť v kategóriách trojjedinstva. Týmto je zodpovedajúca «virtuálna» hlava mierou prehodnotenia jej vlastnej informácie zbavená «životnej sily» a je pohltená. Takto na základe svetonázoru trojjedinstva «sama o sebe» mizne vnútorná konfliktnosť psychiky jedinca bez toho, aby sa hodili tieto konflikty do sveta, spoločného všetkým[231].

Okrem toho, nemennosť počiatku (základov) stromu mysle v svetonázore trojjedinstva otvára ešte jeden spôsob videnia všetkého: možnosť „holografického“ pohľadu na každý predmet, ktorý sa môže *odrazu* premietať pred vnútorným pohľadom, ukazujúc sa z vnútra aj zvonku, aj z mnohých rôznych uhlov pohľadu, v rôznych jeho časových okamihoch, v rôznom osvetlení[232]. Pritom sa jedná jak o reálne predmety, tak aj o predstavované (abstraktné) produkty ľudskej tvorivosti - rôzne druhy vedeckých abstrakcií i abstrakcií umeleckej tvorby.

V súlade s menovanými vlastnosťami svetonázoru trojjedinstva matérie-informácie-miery, ak v spoločnosi sa kultivuje kaleidoskopický alebo mozaikový „JA(ego)-centrický“ svetonázor, tak nositelia ne-„JA(ego)-centrického“ svetonázoru trojjedinstva majú výhodu nad nositeľmi všetkých ostatných svetonázorov pri riešení prognostických úloh a úloh riadenia.

A rozdiel v možnostiach týchto dvoch typov svetonázoru tvorí základ pre formovanie pyramídy chápania a nechápania v spoločnosti, v ktorej každý jedinec mierou svojho chápania pracuje na dosiahnutí svojich cieľov a mierou rozdielu v chápaní na realizácii cieľov tých, ktorí chápu lepšie. Na vrchole tejto pyramídy (jej symbol je na jednodolárovej bankovke) sa nachádza „bdiace oko“ (svetonázor) najvyšších zasvätených do dohľadu nad Biblickým projektom. Oni si udržiavajú túto pozíciu vďaka tomu svetonázoru, ktorý Šmakov popísal s odkazmi na „Cuzary“ v „Svätej knihe Thovta“. A ako môžeme pochopiť zo symboliky pyramídy s „bdiacim okom“ na jej vrchole, všetci ostatní jedinci, tvoriaci spoločnosť -

---

[231] Poznámka pre scientológov: *Čistenie* seba samého bez pomoci audítora – človeka (guru, majstra, kňaza) je možné v priamom religióznom spojení s Bohom, na ktorého nevyhnutnosť poukazuje Korán, mierou prechodu jednotlivca k svetonázoru trojjedinstva matérie-informácie-miery.

[232] Predstavu o tom môže dať zčasti stránka, na ktorej je umiestnených niekoľko fotografií toho istého predmetu, nasnímaných rôznymi spôsobmi. Ale rozdiel v tomto prirovnaní predsa len bude: pri pohľade na takúto stránku sa „oči rozutekajú“ medzi všetky na nej umiestnené obrázky, alebo sa pozornosť zameria na každý z nich postupne. Pri „holografickom“ pohľade toto nenastane: vníma sa všetko a naraz z rôznych uhlov pohľadu, ktoré môžno vzájomne porovnať.

Inými slovami, striedavo prižmurujúc oči, je možné si všimnúť, že obraz, videný každým z nich, sa líši od druhého následkom toho, že oči sú v rôznych bodoch priestranstva. Ale zobrazenie, do ktorého sa vaším mozgom syntetizujú (spájajú) obidva obrazy, sa nerozdvojuje (pri triezvej hlave). Pri „holografickom“ pohľade na svet v jedinom zobrazení sa syntetizuje (spája) mnoho obrazov, získaných pri pohľade na predmet z množstva uhlov pohľadu naraz.

pyramídu, z ich uhla pohľadu sú podobní slepým, hluchým, nemysliacim, mŕtvym kameňom, ktoré môžno vhodne otesať a vytvoriť z nich všetko, čo sa zachce.

No okrem toho je nutné pochopiť to hlavné: ako je to, čo je povedané v Koráne, späté s tajnými znalosťami najvyšších zasvätencov v kurátorstve realizácie Biblického projektu, a v čom je rozdiel medzi ich svetonázorom a **koránickým svetonázorom, určeným pre všetkých ľudí bez výnimky.**

Predovšetkým je nutné pochopiť, že v čase udalostí, ktoré dostali v Biblii názov «egyptské zajatie», tak starovekí židia neboli pomiešaní s ostatným otrockým stádom, ale boli oddelení od neho a boli vlastníctvom hierarchie „žrecstva – kňažstva" starovekého Egypta, plánujúcej vtedy svoj projekt dosiahnutia bezhraničného svetového panovania metódou „kultúrnej spolupráce", ktorý sa následne objavil pred vnímavými, pozornými historikmi ako Biblický projekt.

Hierarchovia Egypta potrebovali „etnografickú surovinu", z ktorej by mohli vytvoriť nástroj - zbraň realizácie svojho projektu. V tej dobe došlo na základe pokrvnej príbuznosti k preniknutiu starovekej egyptskej žreckej – kňažskej periférie do prostredia - komunity starovekých židov. Konkrétne, ako uvádza Biblia, už Jozef bol ženatý s Asenath dcérou Putifera, žreca (t.j. hierarchu-znachara) Iliopolského (vo viaczaužívanom prepise – Heliopolského: „slnkohradského" – v preklade do ruštiny. Heliopol to sú Théby - hlavné kultové centrum Amonovej hierarchie v Egypte) - Genesis 41:50. Pre judaizmus je príznačné NAVONOK určovať príslušnosť k židovstvu po matke-židovke (príslušnosť k židovstvu mlčky – to je osobitá otázka). Toto dedičstvo matriarchátu vo vzťahu k potomkom Jozefa a Asenath znamená, že oni všetci patrili do klanového systému, bývalej kádrovej báze vyššieho znacharstva (takzvaného „žrecstva") Egypta, vládnucého v mene faraóna (v tých rokoch sa profesionalizmus reprodukoval v nových generáciách predovšetkým po pokračujúcich genealogických líniách, a nie na základe systému celonárodného vzdelávania mimo rodín a klanov, ako je to v našich časoch: takto jeden otec učil svojho syna, aby bol oráčom, a druhý – vládcom alebo znacharom). Takto pokrvno-príbuzenské klanové systémy staroegyptských zasvätencov tajomstiev kultu Amona prenikli do židovstva.

Ako je z Koránu možné pochopiť, Najvyšší v misii Mojžiša otváral možnosť pridať globálnemu projektu, zahájenému znacharmi Egypta, úplne inú kvalitu: osvetu všetkých národov Zeme Pravdou, a nie nastolenie svetovlády skupinou démonických osôb (azda nejak pre seba riešiacich problém riadených vtelení - reinkarnácií, nakoľko v opačnom prípade chystať globálny „elitárno"-nevoľnícky projekt sa môže ukázať sebe drahším). V nastavších vplyvom hierarchie Egypta konkrétnych spoločensko-historických podmienkach bola budúcim Židom[233] v Zjavení, ktoré im bolo predané prostredníctvom Mojžiša, ponúknutá Zhora možnosť výberu misie, ktorú ponesú veky: buď osvietenie všetkých a ich oslobodenie od tyranie démonizmu, alebo stať sa sami prvými nevoľníkmi pôvodcov Biblického projektu a, stanúc sa biorobotmi, zotročiť iných, konajúc v hraniciach Božieho **strpenia, do doby, než uplynie.**

Oni si vybrali to posledné - stať sa biorobotmi a zotročovať, odvrhnúc misiu, predloženú im skrze Mojžiša (o tom rozpráva kniha Numeri, Hlava 14. Podrobne je otázka o zámene jednej misie inou rozobraná v práci Vnútorného Prediktora ZSSR „Sinajský pochod"). Zhodnotenie - posúdenie týchto udalostí je v Koráne jednoznačné, súra 62, "Zoradenie"[234]:

[233] Všade v texte, kde bude slovo Židia písané veľkým začiatočným písmenom sa myslí Židia ako príslušníci národa, t.j. Júdejci, Hebrejci – pozn. prekl.

«5(5). Tí, ktorým bolo dané niesť Tóru, ale oni ju neponiesli, sú podobní somárovi, ktorí nesie knihy. Biedna podoba ľudí, ktorí považovali za lož znamenia Boha! Boh nevedie ľudí nespravodlivých!

6(6). Povedz: "Ó, vy, ktorí ste sa stali židmi! Ak vy tvrdíte, že ste blízki k Bohu, okrem ostatných ľudí[235], tak si zaželajte smrť, ak ste úprimní!"

7(7). No oni nikdy si ju nezaželajú kvôli tomu, čo predtým vykonali ich ruky. Boh vie o nespravodlivých»

Ale, ako sme už skôr poznamenali, v Koráne sa hovorí: *«A hľa, My sme dali Mojžišovi Písmo i Rozlíšenie: azda pôjdete priamou cestou»* (súra 2:50). To jest, v Zjavení, ktoré sa obracalo k budúcim židom skrze Mojžiša, boli dané dva druhy informácií rôzneho charakteru:

- zovšeobecňujúca svetonázorová informácia, nazvaná «Rozlíšenie»;
- a návody na organizáciu života spoločnosti a vierouky, nazvané «Písmo».

Väčšina starovekých židov nad tým, čo bolo dané ako Rozlíšenie, mávlo rukou ako nad informáciou, akoby nemajúcou praktický význam v ich každodennom živote. **A treba byť ešte horší, než boli oni v dávnoveku, aby sme dnes zopakovali ich MRAVNOSTNÚ chybu.**

Ale riadiace zložky - do spoločnosti starovekých Židov preniknuvšia periféria osnovateľov projektu na ovládnutie sveta, vzdelanejšia (v zmysle ovládania poznania a zručností), než pracujúca väčšina, pochopila, že informácia daná v Zjavení Mojžišovi ako Rozlíšenie, predstavuje dokonalejší svetonázor, nežli ten, ktorý sa utvára „samo sebou" na základe „JA(ego)-centrizmu", prejavujúceho sa v staroegyptskom učení o štvorpostulátovom Amonovi.

Pretože väčšina starovekých Židov dala prednosť misii zotročenia, tak oni nepotrebovali informáciu, danú Mojžišovi ako Rozlíšenie, a ona bola „všetkými" zabudnutá po niekoľkých generáciách. Avšak ona sa stala informačnou osnovou, na základe ktorej sa vytváralo v nadväznosti generácií vzdelávanie najvyšších zasvätencov – kurátorov Biblického projektu.

Po tomto, sa v literatúre biblickej civilizácie slovo „rozlíšenie" začalo používať zriedkavo. No kde-tu občas sa vyskytne niečo podobné v nasledujúcich slovách: niekto sa naučil alebo si osvojil „zákon rozlíšenia", čo možno chápať ako poukázanie na to, že zasvätením získal prístup k informácii, na princípe ktorej mohol prejsť od „samo sebou" sa rozumejúcich právd (dogiem) svetonázoru štvorpostulátového Amona k svetonázoru trojjedinstva matérie-informácie-miery. Takýmto príkladom odkazov na „zákon rozlíšenia", ale bez toho, aby sa vchádzalo do jeho podstaty, je biografická informácia o v XIX. storočí žijúcom američanovi Levi H. Dowlingovi, autorovi "Evanjelia Ježiša Krista veku Vodnára" (v preklade z anglického „Spoločnosť védickej kultúry", St. Petersburg , r. 1994, str. 14), kde sa čitateľovi knihy naznačuje, že by pre neho nebolo zlé pochopiť „zákon rozlíšenia" a poznamenáva sa, že Levimu trvalo mnoho rokov, «aby naštudoval zákon rozlíšenia a naladil sa na tóny a rytmy Ježiša Nazaretského, Enocha, Melchizedeka a ich súputníkov».

Ale existuje jedna okolnosť: v Koráne slovo „Furqan", preložené do ruštiny ako „Rozlíšenie", poukazuje na dva rôzne významy, o ktorých sa písalo vyššie:

- po prvé – na bezprostredne priamo od Boha dávanú každému jedincovi schopnosť vedome rozlišovať v Živote „to" a „to nie" v tempe toku udalostí;

[234] V slovenskom preklade Koránu má súra 62, z ktorej je citát, názov „Piatok", „Zoradenie" je súra 61 – pozn. prekl.

[235] v slovenskom preklade Koránu: „...ak je vám bližší Boh, ako ostatní ľudia, ..." – pozn. prekl.

- po druhé – na systém prvotných rozdielov v medzne zovšeobecňujúcej významovej jednotke „Všetko“.

„Zákon rozlíšenia“ v druhom význame je skutočne možné si osvojiť, naučiť sa, pochopiť. Ale Rozlíšenie v prvom význame dáva len Boh, dáva podľa reálnej mravnosti a zbožnosti každého. Toto si vlastným úsilím neosvojíš. To aj odlišuje koránickú kultúru od všetkých variánt védicko-znacharskej kultúry a šamanizmu, kde dosiahnutie výsledkov v systéme výučby a zasvätení je možné vlastným úsilím s podporou vyššie pozdvihnutých „starších“ mentorov.

Silou toho, že Rozlíšenie je dané Bohom bezprostredne každému podľa jeho skutočnej mravnosti a zbožnosti, démonizmus - hoc aj na základe svetonázoru trojjedinstva matérie-informácie-miery – sa nemôže postaviť človečiemu stroju psychiky, prejdivšiemu od „JA(ego)-centrického“ svetonázoru hmoty–ducha-priestoru-času (v ktorom niet miesta pre objektívnu informáciu a jednoznačnosť vnímania objektívneho významu a miery) k svetonázoru trojjedinstva matérie-informácie-miery. K svetonázoru, podporovanému neustále primerane Objektívnej skutočnosti samotným Bohom, dávajúcim Rozlíšenie ako schopnosť vidieť v Živote „to“, odlišujúce sa od „nie to“ a žiť, a nie sa dusiť v „omáčke“ hromád vlastných lží a bludov. A to je svetonázor pre všetkých ľudí.

10. Cesta k súbornosti

Nech by bol jedinec nositeľom hocakého zostrojenia psychiky, nech by mal hocaký svetonázor, či už to chce alebo nie, tak má vplyv na okolnosti a samotný život mnohých iných: jak súčastníkov, tak aj potomkov. Nie je v silách nikoho, aby svojou osobou nahradil-zastúpil celé ľudstvo, nejaký národ, či sociálnu skupinu. Každý však vnáša svoj vklad do života svojej sociálnej skupiny, národa, ľudstva, nezávisle na tom, či chápe zmysel toho, čo tvorí, alebo sa nielen nestará (nerobí si starosti), čo tvorí, ale ani nechce o tom vedieť a porozmýšľať, či je to dobré alebo zlé. Každopádne, jednotlivci vo svojej početnosti vytvárajú kolektívnu psychiku a kolektívnu činnosť, ktorej výsledky sa skladajú do celku v nadväznosti (kontinuite) individuálnej činnosti mnohých a mnohých účastníkov (občas dokonca v rade generácií). Každý z nich vykonáva svoju časť plného (celkového) algoritmu činnosti, a preto sú tieto výsledky individuálne nedosiahnuteľné.

Aj keby sa nikto nehlásil ku konkrétnym výsledkom takejto kolektívnej činnosti, čo je podmienené aj samotnými výsledkami a osobitosťami subjektivizmu toho, kto má s nimi do činenia, tak výsledky kolektívnej činnosti sa musia prijímať ako samozrejmosť (nevyhnutnú realitu)*: či už Černobyľ, padajúci na hlavy nám a našim potomkom, alebo víťazstvo vo Veľkej vlasteneckej vojne, ktorého mnohé plody[236] sa proste prepili[237] a opilcami premrhali (odtiaľto vzišiel v prepočte na doláre 130-miliardový dlh ZSSR[238], ktorého väčšiu časť zdedilo terajšie Rusko, pridajúc k nemu ešte aj svoje nové dlhy).

A aj keď v dohľadnej perspektíve sú očakávané výsledky zlé[239], tak nie je možné sa im vyhnúť, staviac na cestu uzavretosti v individualizme, žijúcom výhradne len na svojom v kruhovej obrane pred zvyškom sveta, pretože, ako poznamenal Kozma Prutkov: «Ľudia by neprestali žiť spolu, aj keby sa rozišli na rôzne strany»[240] – hoc by len silou toho, že vo Vesmíre je všetko vzájomne „jemnohmotne“ previazané – udržované celoprírodnými poľami «holografické» vlastnosti miery - predurčenia. Následkom toho, aj «rozíduc sa rôznymi smermi», jednotlivci budú vytvárať kolektívnu psychiku, ktorá bude vplývať na život každého z nich prostredníctvom „jemnohmotnej matérie“. A ak táto kolektívna psychika bude zlá, tak

---

[236] Nevzťahuje sa to vôbec na reparácie z Nemecka a prerozdelenie zón vplyvu vo svete po ukončení druhej svetovej vojny dvadsiateho storočia a po rozpade ZSSR, ale na možnosti spoločenského rozvoja, ktoré sa nevyužili v období od r. 1952 (od októbrového pléna ÚV KSSZ) do roku 1991.

[237] Ako sa v piesni spieva: "Za víťazstvo sme sa plne vyšťavili, za priateľov ešte pridali ..." a tak pokračovali, až pokiaľ neprepili "družbou národov zomknutý veliký mohutný Sovietsky zväz" (slová zo štátnej hymny ZSSR).

[238] Stalin zanechal nasledovníkom krajinu bez dlhov, pri vylúčení dlhu USA podľa Lend - Lease Act, ktorý odmietol zaplatiť. Jedným z dôvodov odmietnutia, ako rozprávali svedkovia, bolo to, že podľa zmluvy o Lend - Lease, všetko, čo bolo poskytnuté Sovietskemu zväzu a bolo spotrebované, alebo zahynulo počas vojny – sa odpisovalo, a to, čo zostalo nedotknuté - muselo byť zaplatené alebo vrátené Spojeným štátom v plnej kompletnosti. Keď Američanom začali vracať autá, ako bolo stanovené v zmluve, tak oni (Američania) inštalovali v prístavoch nakládky lisy a začali drviť bezchybné stroje na kov, ktorý vyvážali zo ZSSR. To bolo hlásené J. V. Stalinovi a on to zobral ako pošpinenie pamiatky vo vojne padlých sovietských ľudí. Následne dal príkaz zastaviť vrátenie Američanom toho, čo sa zachovalo a využiť to všetko v národnom hospodárstve. Súčasne bolo vydané vyhlásenie, že dlh z pôžičky a prenájmu je plne splatený krvou sovietskych vojakov (pre porovnanie - celková strata Spojených štátov na všetkých frontoch nepresiahla 500 tisíc ľudí). Podľa nášho názoru, Stalin správne morálne a eticky posúdil činnosť americkej strany pri vracaní dlhov na základe Lend - Lease.

[239] V kontexte nadchádzajúcej doby po vydaní, vypracovaní tejto práce koncom dvadsiateho a začiatkom dvadsiateho prvého storočia pri (p)rezidentovaní opilca Jelcina - dopl. prekl.

[240] "Plody zamyslenia sa, nezahrnuté do zbierky spisov Kozmu Prutkova. Myšlienky a aforizmy ", № 56.

ona „dostane“ každého, kto sa na nej podieľal, nech by sa kdekoľvek snažil schovať pred plodmi, vzídenými z jeho účasti, alebo „neúčasti“ v nej; a okrem toho - Boh je Všedržiteľ.

To všetko hovorí o tom, že kolektívnu psychiku je nevyhnutné naučiť sa budovať tak, aby nevytvárala v prejavoch kolektívneho nevedomia také kolektívne činnosti, ktorých výsledkom môže byť ďalší „Černobyľ“ alebo tyranský režim, ktorého cieľom bude pokriviť ako baraní roh každého[241], súc úprimne presvedčený o svojej vlastnej spravodlivosti a nezhrešiteľnosti, alebo otvorene vyhlasujúc svoju satanskú podstatu.

Každé zostrojenie individuálnej psychiky vo svojich masových prejavoch vytvára osobitný typ kolektívnej psychiky. Aj riadenie života jednotlivcov a spoločnosti pod vplyvom kolektívneho podvedomia je pre každého z nich rozličné. Ale aj princípy zostrojenia kolektívnej psychiky nositeľmi rôzneho typu stroja psychiky sú taktiež odlišné.

Vo svete zvierat sa tiež utvára kolektívna psychika. Pritom ona má dve zreteľne zjavné úrovne: úroveň celého druhu a úroveň kŕdľa, stáda, rodiny (v závislosti od toho, ako žije ten alebo onen druh). Celodruhovú úroveň skúmať nebudeme, pretože to vyžaduje skúmanie samoriadenia biosféry planéty ako jednotného celku v dlhodobých časových intervaloch, úmerných dobe trvania geologických epôch, čo presahuje rámec tématiky tejto poznámky.

U mnohých, ak nie u väčšiny, živočíšnych druhoch pri skúmaní párových vzťahov má každá samica, ako pokračovateľka rodu, vyššie hierarchické postavenie (status) než hociktorý samec. Pri skúmaní skupinových vzťahov v stáde, kŕdli, rodine (v závislosti na tom, aký obraz života je charakteristický pre daný druh) pri bežných udalostiach (relatívne vyššie frekvenčných vo vzťahu k trvaniu cyklu «zabreznutie – brezosť - kŕmenie a výchova potomstva – znova zabreznutie») má vyššie hierarchické postavenie než samice iba jeden zo samcov - vodca svorky. Pritom maximálna početnosť svorky je podmienená nejakou intenzívnosťou styku v nej všetkých so všetkými ostatnými pod spoločným – celkovým vedením vodcu. Ak početnosť svorky presiahne určité maximum, pri ktorom intenzita styku – komunikácie klesne pod kritickú hranicu, tak nadpočetní sa buď vyháňajú, alebo hynú vplyvom kolektívnej psychiky svorky. Alebo sa svorka rozpadá na dve, ak má kto viesť, stať sa vodcom pre každú z častí bývalej svorky (stáda) a stav biocenózy umožňuje ďalšie rozmnoženie populácie daného druhu.

V spoločenstvách, v tých jeho sociálnych skupinách, ktoré žijú na princípe zvieracieho stroja psychiky, tieto najvšeobecnejšie zákonitosti sa zachovávajú. Pritom celodruhové inštinktívne programy správania sa majú svoje pokračovanie v kultúre, v ktorej ich je možné prejaviť (ukázať), preložené do iného „jazyka“. Takto v stáde paviánov sa vytvára hierarchia ich „osobností“ na princípe toho, kto komu beztrestne demonštruje svoj pohlavný úd, a kto s tým súhlasí alebo svojou slabosťou je nútený to brať ako povinnosť. Toto stádové opičenie „ja som na vás všetkých úd položil“[242], plus podriadenosť (ovplyvniteľnosť) psychiky „úd položivších“ veľmi úzkemu okruhu samíc, vrtiacich „údmi“ vodcov, pokračuje z inštinktívnej

[241] To nie zlý (slabý) génius Hitler prišiel k moci v Nemecku, oblafnúc prostoduchých romantických Nemcov, naklonených k *idealizmu - predstavivosti, odtrhnutej od reality života*. Toto kolektívne nevedomie Nemecka, podporované všetkými Germánmi (zahŕňajúc aj budúce obete "holokaustu"), vyzdvihlo a postrkovalo Hitlera k tomu, aby sa 9. mája 1945 stalo presne takým, akým ono bolo v reálnych dejinách.

[242] Konkrétne, pasovanie na rytiera v stredoveku bolo sprevádzané položením meča na pravé pleco povyšovaného do rytierskej hodnosti. V menej vznešených formách, obnažujúcich inštinktívnu motiváciu navonok slávnostného rituálu, celé pasovanie na rytiera sa redukuje na jednu frázu: "Ja som položil na vás meč a vašou povinnosťou je mi slúžiť" - tu ostáva už len jedno slovo z troch písmen nahradiť iným slovom z dvoch písmen (alebo piatich), a potom celý "elitársky" rituál pasovania za rytiera bude na nerozoznanie od obnovenia poriadku "hlavným" paviánom v jeho stáde.

úrovne psychiky do viac či menej plynule (činnosťou rozumu) rozvíjajúcej sa kultúry tých, komu Zhora bolo dané byť ľuďmi. V kultúre získava svoje pláštiky (väčšinou normy etikety: mlčky tradičné, zaužívané a hlasno právne; do tejto kategórie patrí ženská móda, make-up a šperky a osobitne - vysoká móda), ktoré sa iba menia v priebehu historického vývoja spoločnosti človekupodobných opíc s početnou prevahou zvieracieho stroja psychiky v nej.

Vo všeobecnosti sa na tomto psychologickom princípe zakladajú vzťahy v klanových systémoch organizovaného zločinu – vo „verchuškách" mafií a formovaní gangov, ktorých rozmer činnosti je širší. **To isté sa týka aj tradičných "elitárnych" rodinno-klanových, zákonodárstvu sa nezodpovedajúcim štruktúr, ktoré kontrolujú určité sektory verejného života v každej davo-„elitárnej" spoločnosti: politiku, vedu, umenie a pod.** No existuje hranica intenzity osobného styku - komunikácie, ktorá nedovoľuje tomuto dynamickému systému vyjasnenia si vzťahov na princípe „kto na koho a čo má právo položiť" rozšíriť sa do života celého národa. V rámci sociálneho systému, kde osobný styk - komunikácia všetkých navzájom nie je možný-á, jak v dôsledku prekročenia kritickej, pre toto maximálnej početnosti, tak aj v dôsledku územnej rozptýlenosti jedincov, sa objavujú nadstavbové (vo vzťahu k základnej úrovni *prvotnej svorky)* úrovne hierarchie. V nich vodcovia rôznych „svoriek" a „stád" si vyjasňujú už medzi sebou, „kto na koho má právo úd položiť" a kto sa musí tomu podvoliť spolu s celým svojim „stádom".

> Sami chápete, že pri takomto charaktere vzťahov v orgánoch moci, dohliadajúcich na rôzne regióny štátu a oblasti spoločenského života a výroby, bezkrízový rozvoj spoločnosti v časových intervaloch, porovnateľných a prekračujúcich dĺžku aktívneho života vodcov, nie je možný, pretože systém samoriadenia spoločnosti sa prestavuje po každom vyjasnení si vodcami svoriek «kto na koho má právo úd položiť». Takto architektúra riadiacich štruktúr spoločnosti ako celku vyjadruje nie plnú funkciu riadenia[243] , nie dlhodobé celospoločenské záujmy, ale vytvorivšiu sa v danom intervale vládnutia hierarchiu vodcov „svoriek", „hlavných paviánov", v ktorej je snaha podmaniť si všetko a ktorá reguluje vzťahy medzi ostatnými vodcami nižšieho rangu.

Tento proces vyjasnenia si hierarchických vzťahov medzi vodcami nadstavbových úrovní hierarchie „svoriek" (až po sumity «veľkej osmičky - G8» - „vodcov" najrozvinutejších krajín), je relatívne nízkofrekvenčný v pomere k procesom lokalizovaným v „prvotnej svorke". V tomto procese sa formujú zombifikujúce programy, jednotné pre celú spoločnosť, ktoré blokujú-potláčajú označovanie znakovou tradíciou príslušnosti k určitej sociálnej vrstve

---

Všetky zákony "o urážke jeho cisárskeho (alebo kráľovského) Veličenstva" sú analogické represiám "hlavného" paviána v stáde proti tým, na ktorých demonštrácia jeho údu nespravila dojem, nevyvoláva v nich príliv loajality a ktorí neodídu preč v prípade demonštrácie vlastného údu aj samému "šéfovi paviánov".

Vyjadrenia inštinktívnych programov správania sa takéhoto druhu v kultúre sa menili mierou rozvoja civilizácie. V detailoch sa zákonodárstvo dôb fyzického, zjavného otrokárstva staroveku líši od zákonodárstva občianskej spoločnosti. Avšak, pri zachovaní nadvlády zvieracieho stroja psychiky sa menia iba prostriedky a spôsoby vytvárania hierarchie osobnostného útlaku a prerozdelenia produktov, produkovaných v spoločenskom zjednotení práce.

[243] Pozri Dostatočne všeobecnú teóriu riadenia.

(„svorke“)[244] a celú inštinktívne prirodzenú dynamiku nevyhnutného vyjasnenia si hierarchického statusu medzi dvoma predtým neznámymi jedincami.

V určitej etape historického vývoja sa tieto zombifikujúce programy formujú adresne a cielene tými, ktorí vedome či nevedome preberajú na seba funkciu riadenia spoločnosti ako celku (príkladom toho je globálny Biblický projekt). Tí, ktorí sa týmto zaoberajú, sú sami vo väčšej či menšej miere slobodní vo vzťahu k ich činnosťou meniacemu sa súboru zombifikujúcich programov, patriacich ku kultúre spoločnosti. Niektoré z nich tvoria rôznorodé pláštiky pre prienik inštinktov do kultúry, alebo ktorých účel je blokovať-potláčať inštinktívne prejavy v nejakých konkrétnych situáciách. Obsah a ciele, ktorým sú novovznikajúce programy podriadené, sú definované tým, čo je najvlastnejšie (najcharakteristickejšie) psychike sociálnych programátorov: démonizmus alebo zameranosť k ľudskosti, a len toto určuje rozdiel v nimi prijímaných a zavádzaných normách «kultúrneho správania sa».

Tak či tak, zombifikujúce programy *označenia (signovania) a preukázania hierarchického statusu jedinca v spoločnosti s vládou nečlovečieho stroja psychiky* znižujú spoločenské výdavky v kolektívnej činnosti v porovnaní s variantou kolektívnej činnosti (prakticky nemožnou), v ktorej by sa všetci neprestajne zaoberali prehodnocovaním hierarchického postavenia seba a iných, ako je to v „svorke paviánov“. To by znemožnilo akúkoľvek inú činnosť, okrem správania sa, podmieneného súborom inštinktívnych programov.

Skúmaním účasti zvieracieho stroja psychiky a stroja psychiky zombie-biorobota v kolektívnej psychike spoločnosti, vychádza najavo predtým mimochodom poznamenané: stroj psychiky zombie-biorobota je ten istý zvierací stroj psychiky, len spútaný okovami alebo pancierom (komu aké prirovnanie sa viac páči) programov správania sa, obmedzujúcimi inštinktívne prejavy v niektorých situáciách a nasmerovavajúcimi tieto inštinktívne prejavy do kultúrne sformovaných pláštikov, masiek, vytvorených civilizáciou.

Spoločnosť sa skladá z rôznych jedincov, z ktorých každý nesie jemu vlastné špecifické znalosti a zručnosti, a takisto informačné moduly, prostredníctvom ktorých sa podieľa (je účastný) na kolektívnej psychike a kolektívnej činnosti, ktorej výsledky sú samotným jednotlivcom neuskutočniteľné. Časť týchto informačných modulov sú taktiež zombifikujúce programy. A ak v tomto súbore programov, ktoré v sebe nesie spoločnosť, sú všetky čiastkové programy navzájom zosúladené, dôsledkom čoho medzi nimi neexistujú konflikty riadenia, tak spoločnosť je schopná-spôsobilá ku kolektívnej, vnútorne bezkonfliktnej činnosti. V nej panuje (dominuje) stroj psychiky *ideálneho (dokonalého) zombie - bez schopnosti k akejkoľvek tvorivosti, bezchybne vykonávajúci situáciami podnietené zodpovedajúce*

[244] Predtým toto poslanie mali ozdoby, vzory a iné detaily v národných krojoch, podľa ktorej ten, kto poznal túto symboliku, mohol pri stretnutí prečítať takmer celú biografiu nositeľa kroja, určiť jeho hierarchický status a porovnať s vlastným postavením. Ale teraz vznikajú niekedy až komické situácie, keď módni návrhári preberú nejaké vzory pre súčasné modely z kompletných vzorov zbierkových etnografických kolekcií, ktoré sa k nim dostanú. V televízii bol vysielaný takýto príklad: jeden zo zástupcov domorodých národov ruského severu sa vyjadril v tom zmysle, že je mu smiešne vidieť chlapa v kožuchu so vzorom miestneho koloritu, ktorý hlása, že nositeľ kožuchu je žena, druhýkrát vydatá a matka dvoch detí.

Podobný účel mali aj niektoré tradície tetovania a ozdôb v primitívnych kultúrach národov v tropickom podnebí.

Teraz táto funkcia označenia hierarchického postavenia, v ktorej je vyjadrený zvierací stroj psychiky, sa z veľkej časti presunula na spotrebiteľské štandardy sociálnych skupín: byt s eurorekonštrukciou a 600-kový "Mercedes" – to je jeden; komunálny byt alebo „chruščovka“ a jazda na zánovnom "Záporožci" na "chatu", a do práce verejnou dopravou – to je druhý status.

programy, bez slova a bezchybne vypĺňajúci priame rozkazy hierarchicky vyšších zombie a programátorov.

Ale pretože človek nie je predurčený k tomu, aby bol dokonalým zombie, tak takýto systém, v snahe vytvoriť ho, spôsobuje neodstániteľné poruchy spoločnosti «dokonalých zombie» vo všetkých tu uvedených ukazovateľoch:

- samotné zombifikujúce programy v ich súhrne (ako celok) obsahujú nezrovnalosti medzi sebou a nie vždy zodpovedajú situáciám-podnetom, následkom čoho bezchybná kolektívna reakcia na ich základe v princípe nie je možná;
- reálni nositelia stroja zombie-psychiky odpracuvávajú programy s chybami, v porovnaní s variantom ich ideálneho uskutočnenia;
- priame príkazy hierarchicky vyšších zombie a programátorov sa taktiež vykonávajú skutočnými nositeľmi stroja psychiky zombie s nedbalosťou a nesúhlasom jak skrytým, tak zjavne vyjadreným, vyplývajúcim z rôznorodej vnútornej konfliktnosti psychiky každého z nich (a vnútorná konfliktnosť psychiky je principiálne neodstániteľná mimo jej človečieho zostrojenia, lebo len v ňom svetonázor trojjedinstva matérie-informácie-miery zabezpečuje nemennosť kmeňa-osnovy duševného stromu a odstránenie konfliktov informačných modulov v psychike indivídua prirodzenou, Zhora predurčenou cestou).

Okrem toho, človeku, hoc aj pri zvieracom stroji psychiky, hoc aj potlačenom zombifikujúcimi programami, je vlastná schopnosť tvorivej jedinečnej činnosti a jeho tvorba je deštruktívna pre dokonalý komplex programov pre zombie-spoločnosť. Je to preto, že nikto zo samotných *nie dokonalých zombie* si uvedomuje všetky informácie takéhoto komplexu vo vzájomnej podmienenosti jeho rozličných informačných modulov. No svojou kreativitou ho každý modifikuje, vnášajúc do neho rôzne inovácie, predpokladateľne nezladené so všetkými predošlými pôvodnými fragmentami i s inováciami, ktoré zaviedli iní. A to je nevyhnutné jak pri kaleidoskopickom, tak aj pri mozaikovom „JA(ego)-centrickom“ svetonázore jedincov.

V dôsledku toho zombie spoločnosť a jej programátori sa nemôžu zaobísť bez represívneho aparátu, ktorý by podporoval udržateľnosť tohto systému, jak počas života jednej generácie, tak aj v následnosti generácií. Napriek tomu, ideál *právneho štátu, v ktorom celý život musí byť podriadený zákonom a porušenie zákona sa trestá podľa zákona (a prakticky aj bez (mimo) zákona, keď legálne činnosti v efektívnosti prehrávajú s nelegálnymi),* sa udržuje po celom svete, aj v Rusku napriek jeho očividnej nefunkčnosti v podmienkach, keď nadzákonná koncepcia riadenia práce celej spoločnosti v následnosti generácií, v súlade s ktorou sú programy-zákony písané, nie je v tejto spoločnosti zverejnená - formou ideológie.

Že Západ aj žije bez zjavného (verejného) ohlásenia ideológie, to sa zdá len na prvý povrchný pohľad: Západ – to je biblická civilizácia. A Biblia obsahuje v sebe okrem iného aj ideológiu spoločenského života, i keď to ideológiou priamo nazývané nie je. Pritom Západ - do objavenia sa scientológie a vzniku pomerne masového záujmu o východnú mystiku - bol ideologicky rovnorodou-homogénnou spoločnosťou, v ktorej sa *nič, cudzie Biblii*, neprejavovalo tak, aby to malo vplyv na ďalší osud spoločnosti tejto civilizácie. Západ si zvykol žiť bez alternatívy k Biblii, nechápajúc jej podstatu a podvedome prijímajúc biblické normy ako automatizmy správania sa zombie-biorobotov a „samo sebou“ sa rozumejúcich právd, rovnako vhodných pre všetky životné situácie, pre všetky národy, pre všetky regióny sveta, pre všetky historické epochy. A to napriek tomu, že to objektívne aj subjektívne nie je tak.

Rusko však, hoc by aj následkom toho, že jeho rôzne národy vyznávajú vierouky, zvestujúce nie vždy navzájom kompatibilné ciele a metódy ich realizácie, v súhrne

predstavujúce ich životné ideály a vzhľadom k tomu, že v jeho dejinách bolo 70 rokov budovania komunizmu, svojimi ideálmi odlišného od dosavadných noriem spoločenského života Západu na základe Biblie, nemá možnosť vybudovať «právny štát» bez zverejnenia ideológie, čo sa aj potvrdilo skúsenosťou s reformami po roku 1991.

No po 70 rokov budovania komunizmu (hoc aj nezavŕšeného preto, že prebiehalo s mnohými chybami a pod vplyvom zámernej sabotáže) v Rusku nie je možné zaviesť ako štátnu ideológiu („narodnú ideu"), nech by to bol akokoľvek modifikovaný systém, stádno-paviánich vzťahov *«kto na koho úd položil, a kto je povinný s tým pokorne súhlasiť, aby nebol zo stáda vyhnaný alebo roztrhaný na kusy»,* pod ktorým – posluhujúc oligarchom a ich okultným pánom – Rady (parlamenty) všetkých zhromaždení piplajú zákony.

Zverejnenie koncepcie formou ideológie je schopné zvýšiť efektívnosť systému, nazývaného «právny štát», pridajúc mu kvalitu zmyslu života, no ohraničene: do tých čias, dokiaľ systém nenarazí na plody chýb, urobených v zostavení ideológie. Keď sa to stane, je nutné, aby *svetonázor, ktorý sa prejavuje v koncepcii riadenia života celej spoločnosti v rade generácií*, bol taktiež zverejnený, aby sa samotná ideológia stala objektom-predmetom zmysluplného tvorivého vplyvu zo strany širokých vrstiev spoločnosti.

Toto je tá hranica, to rozhranie, ku ktorému spoločnosť v ZSSR podišla k roku 1953 a od ktorého sa odklonila k roku 1985 ďaleko naspäť preto, lebo jej vládnuca „elita" bola a je *morálne pomýlená* a nepripravená na to, aby vyťažila, prijala konkrétne tento *pre ňu morálne neprijateľný zmysel* z poslednej práce J.V. Stalina „Ekonomické problémy socializmu v ZSSR", ktorá sa stala jeho závetom. Na týchto morálnych princípoch formovania „elít", vrátane politickej „elity", ktoré sme predtým citovali v interpretácii akademika N.N.Mojsejeva, túto hranicu zverejnenia svetonázoru na úrovni celospoločenského významu nie je možné prekonať. **Ale aj žiť, neprekonajúc ju, spoločnosť takisto - už nebude môcť.**

A v priebehu viac ako tridsiatich rokov po publikovaní „Ekonomických problémov socializmu v ZSSR", do samého začiatku perestrojky, „elita" dala prednosť spoluúčasti v Biblickom projekte v pozícii prikŕmovaných nevoľníkov-vykonávateľov. To je dobre vidno z prejavu Hrdinu socialistickej práce akademika Pontrjagina[245] na valnom zhromaždení AV ZSSR (Akademických vied)* v roku 1980, zverejneného novinami „Tajné materiály", číslo 8, z júla 1999. Uvedieme z neho niektoré fragmenty (poznámky pod čiarou, patriace k citácii sú naše):

«Sionisticko-masonské pozadie disidenstva teraz už možno pozorovať uprostred rôznych skupín obyvateľstva, no v prvom rade v takých ideologických inštitútoch AV ZSSR, ako Inštitút USA a Kanady[246], Inštitút svetovej ekonomiky a medzinárodných vzťahov, Inštitút východných náuk[247], Inštitút sociologického výskumu a iné. V priestoroch menovaných inštitúcií ako keby dostávali druhý život také formulácie, načerpané zo sionisticko-masonských, nám

[245] Lev Semenovič Pontrjagin (1908-1988), ruský matematik, akademik AV ZSSR (1958), Hrdina socialistickej práce (1969). V 13 rokoch stratil zrak. Práce na topológii, teórii spojitých (kontinuálnych) skupín, diferenciálnych rovniciach, fundamentálne (základné) práce na matematickej teórii optimálnych procesov, v ktorej vytvoril vedeckú školu. Leninova cena (1962), Štátne vyznamenanie ZSSR (1941, 1975).

Ako vidno zo zoznamu jeho vedeckých záujmov, pracoval aj v oblasti aplikácie matematických metód k úlohám riadenia ako celku. To možno i vysvetľuje tak široký a v jeho dobe netypický pohľad na svet, ktorý vyjadril vo svojom prejave na valnom zhromaždení AV ZSSR.

[246] Jeho riaditeľom bol dlhé roky akademik G. A. Arbatov.

[247] V rôznych rokoch posledné dva inštitúty viedol akademik J. M. Primakov.

nepriateľských rozhlasov, týkajúce sa Afganistanu a A. Sacharova[248], ako: „To sa im (t.j. nám) nedaruje - Afganistan bude pre nich (t.j. pre nás) druhý Vietnam“, „Za Sacharova oni (t.j. my) draho zaplatia, on sa čoskoro stane prezidentom imperialistického Ruska“ a pod.

Popri zodpovednosti riaditeľov inštitútov, ktorí nesmú byť v budúcnosti odporúčaní do volieb na XXVI. zjazde strany do zostavy ÚV KSSZ, ešte väčšiu zodpovednosť za podobnú frivolnosť nesie náš prezident A.P.Aleksandrov[249], ktorý umožnil vedeniam týchto inštitúcií vedecké výskumy vo falošných smeroch. Taktiež, keď prezidentom AV ZSSR bol vážený[250] Anatolij Petrovič, dal zelenú pre voľbu namiesto skutočného vedca Trapeznikova S.P. – J.M. Primakova (on je Kiršblat), privandrovalca zo žurnalistiky bez akejkoľvek vedeckej výbavy. Nie je divné, že akademik Primakov okamžite po príchode na riaditeľský post Inštitútu východných náuk zvrátil (stočil do slepej uličky)* výskumy sionizmu?

Navyše, vedenie poukázaných troch - štyroch inštitútov sa neobmedzuje v tomto pláne prenasledovaním vlastných spolupracovníkov[251], ale pri blahosklonnej zhovievavosti A.P.Aleksandrova sa dlhodobo snaží diskreditovať tých, ktorí v iných ustanovizniach, dokonca aj mimo rámca AV ZSSR, sa snažia preskúmať sionizmus a slobodomurárstvo, a obzvlášť ich spätosť a súčinnosť[252]. Ale veď je známe, že drvivá väčšina amerických prezidentov, kongresmanov, senátorov, biznismenov a ostatných predstaviteľov elity americkej spoločnosti míňa značnú časť svojho drahocenného času na zhromaždenia v slobodomurárskych lóžach, vynakladajú peniaze na výstavbu ohromných masonských chrámov atď. a pod. A celý ten najdôležitejší aspekt ich života, nielenže nie je u nás

---

[248] Jeden z množstva abstraktných humanistov, a abstraktný humanizmus – je dielo, hroziace mnohými galibami, a preto si nezasluhujúce rešpekt a spomienku v dobrom.

[249] Anatolij P. Aleksandrov - akademik, jadrový fyzik a jeden z autorov Černobyľského "zázraku", banketový opilec, ako to bolo vtedy obvyklé, viedol v tom čase AV ZSSR. Ak máme hovoriť o Černobyle, ako o plode chybných úsilí sovietskej vedy, nesmie sa zabúdať na včasné varovania, ktorým administratíva vied a vedecká obec nerozumela. Konkrétne, ešte v roku 1957, len dva roky po spustení prvej jadrovej elektrárne v Obninsku, v sci-fi románe "Hmlovina Andromedy" I. A. Jefremov popisoval v jednej z dejových línií **zánik civilizácie planéty v dôsledku zavedenia produktov rozpadu jadrových energonosičov, používaných v jej energetike, do metabolického cyklu.** Toto varovanie prišlo 29 rokov pred Černobyľom, ale vedecké hviezdy AV ZSSR s tvrdohlavosťou osla a ambíciami opíc vypĺňali pokyny strany a vlády, nimi (vedcami) inšpirovanými o vytvorení energetiky "mierového atómu". Zamyslieť sa nad takýmito varovaniami a vypracovať alternatívu k energetike, **nezvratne hromadiacej** pre súčasnú biosféru neprijateľný odpad, bolo pre nich neprimeranou (podradnou) úlohou aj intelektuálne aj morálne. Z tohto dôvodu oni robili, kto akú vedel, každý svoju maticu pre túto *pekelnú mašinu*, nezamýšľajúc sa nad dôsledkami a neodvážiac sa pozrieť na problém v celosti. Tak bol Černobyľ naprogramovaný a realizovaný kolektívnym nevedomím, podmieneným morálkou vedecko-technickej akademickej mafie.

Ani teraz nie je situácia o nič lepšia než v 60-tych rokoch: na výstavbu jadrovej energetiky vydrezúrované exempláre osobitého druhu Človek "rozumný" sa neumúdrili (neprišli k rozumu, nepoučili sa)* ani Černobyľom, ale pokračujú vo vytváraní nových projektov, pre biosféru neprijateľných energetických zariadení, potláčajúc mocou **akademickej vedeckej mafie** všetky výskumy v oblasti vyhľadávania a zavádzania rozumných, biosférou prijateľných alternatív.

[250] Slovo malo byť zjavne v úvodzovkách.

[251] Konkrétne trable, ktorým bol vystavený, a pred ktorými ho neochránil ani J. V. Andropov, jeden z najlepších historikov sovietskej éry N. N. Jakovlev, známy ako autor kníh "CIA proti ZSSR", "1. augusta 1914", ktorý sa zaoberal výskumom slobodomurárstva a jeho vplyvu na históriu nielen Ruska. Bol spolupracovníkom Inštitútu USA a Kanady, keď ho viedol G. A. Arbatov. Podrobnosti pozri v prílohe knihy N. N. Jakovleva "1. augusta 1914", Moskva, 1974; vydanie 3, ext., Moskva, "Moskovčan", 1993.

[252] V podstate akademik L. S. Pontrjagin postavil otázku o nevyhnutnosti výskumu Biblického projektu s cieľom uchrániť nezávislosť ZSSR od tejto ohyzdnosti.

predmetom najsústredenejšej pozornosti, ale každý, kto sa tým začne zaoberať, je okamžite vystavený najbesnejším útokom zo strany vedenia a poslušných spolupracovníkov vyššie spomínaných inštitútov.

A tu je výsledok: v našich vedeckých ideologických inštitútoch nemôžu dať zrozumiteľnú odpoveď a naviac – sami „sa divia" tej jednomyseľnosti, s ktorou predstavitelia 104 krajín sveta (plus 18 zdržiacich sa hlasovania pri 18 socialistických krajinách, ktoré boli - proti) vyzvali na Valnom zhromaždení OSN v januári 1980 odovzdať Afganistan na roztrhanie silám reakcie a imperializmu.

V súčasnosti 80 % všetkého kapitálu nesocialistického sveta je priamo alebo nepriamo kontrolované sionistickým kapitálom, ktorého existenciu takíto spolupracovníci z menovaných inštitútov AV ZSSR, ako Didiani[253], Mirskij, Braginskij, Rogov a ďalší, s húževnatosťou, hodnou lepšej veci, sa snažia všemožne vyvrátiť. Ale fakty sú neúprosné! USA bortili a bortia vzťahy s nami nie kvôli ulahodeniu národnému kapitálu (tam ho zostalo celkovo len 5 %), ale kvôli ulahodeniu „neexistujúcemu" medzinárodnému sionistickému kapitálu, pod ktorého priamou alebo nepriamou kontrolou sa nachádza 95 % ekonomiky USA. Preto v našich dňoch boj so sionizmom, s jeho medzinárodným sionistickým kapitálom, podporovaným jeho piatou kolónou – slobodomurárstvom, je bojom s kapitalistickým systémom všeobecne.»

Toto zaznelo v podstate na zasadnutí štábu piatej kolóny židomasonstva v ZSSR. Prejav Pontrjagina, svojou podstatou objektívne pravdivý, v ktorom je možné iba upresniť terminológiu a spätosť ním uvedených faktov s tým, o čom sa pomlčalo, nebol publikovaný v masových informačných prostriedkoch ZSSR a nebol prerokovaný ani v pléne ÚV vládnucej strany, ani na jej zjazdoch, ani na zasadaniach Najvyšších sovietov ZSSR a zväzových republík. To poukazuje na to, že štruktúry výkonnej moci v ZSSR boli vnútorne plne pod kontrolou tých síl, o ktorých rozprával L.S.Pontrjagin a ktoré pracovali na zotročení ZSSR v súlade s Biblickým projektom.

Vlastne kvôli tomu sa stal Afganistan pre ZSSR analógiou Vietnamu pre USA. A misia poskytnutia pomoci národu Afganistanu v prechode od feudalizmu k spoločnosti bez vykorisťovania človeka človekom, vyústila do viac ako 20 rokov neutíchajúcej občianskej vojny v tejto krajine. Z rovnakého dôvodu bol ZSSR riadene privedený k viac či menej riadenému krachu. A o charaktere tohto riadenia ešte v tých rokoch sa bolo možné dozvedieť z knihy N.N.Jakovleva „CIA proti ZSSR". Jej celkový náklad a výňatkov z nej dosiahol k začiatku roka 1990 okolo 20 miliónov kusov.

Nejedná sa o nostalgiu za sovietskou minulosťou, o to či bola dobrá alebo zlá, o dobre alebo zlu, ale je to o tom, že **Sovietsky zväz sa zrútil nie v dôsledku rozhodnutia jeho národov prejsť na inú organizáciu života spoločnosti**, ale kvôli tomu, že riadenie jeho vnútornej a zahraničnej politiky bolo vykonávané prostredníctvom kurátormi Biblického projektu v ZSSR zrodenej periférie. Z ich uhla pohľadu bolo obyvateľstvo ZSSR - nie viac ako obnoviteľné (v prípade nevyhnutnosti) pracovné zdroje a jeho územie - zdroj prírodných zásob.

Svoje vystúpenie uzavrel L.S.Pontrjagin nasledujúcimi slovami:

«V súvislosti s uvedeným, sa navrhuje, predložiť prebiehajúcemu zjazdu na otvorené hlasovanie návrh o likvidácii doživotných akademických platov.

Vykonanie navrhovaných opatrení by bolo prvým krokom na ceste k preventívnej desionizácii (v protiklade k denacifikácii post factum, ktorá len sovietsky národ stála 20

[253] Možno chyba: má byť Dadiani (jeden z *poverených autorov* epochy stagnácie, píšucích o sionizme).

miliónov životov). Včasná desionizácia, v budúcnosti rozšírená na celú krajinu, by viedla k vytvoreniu takého pevného zázemia, pri ktorom by sa pre nás nestalo hrozbou nijaké embargo na obilie a IBM. K nám by sa celkovo obával vojsť niekedy v budúcnosti ľubovoľný agresor. Fakticky tieto opatrenia by sa stali oveľa mocnejšou garanciou, než akékoľvek OSV-2.»

Ale v AV ZSSR, v ÚV KSSZ, v Najvyšších sovietoch konkrétne postavenú otázku „v tichosti prehliadli“, aj keď ju postavil nie jedine Pontrjagin, hoci Pontrjagin bol najväčšou autoritou z počtu tých, ktorí postavili túto otázku v tých rokoch. Tých, ktorí nemali takú vážnosť a popularitu, jednoducho zatvárali do blázinca. Takto naložili s V.N.Jemeľjanovom - bývalým poradcom N.S.Chruščova - potom, čo napísal knihu „Desionizácia“ a poslal ju na adresu XXIII. zjazdu KSSZ. Na slobodu sa dostal až za M.S.Gorbačova, keď proces rozpadu ZSSR už prebiehal a preventívna desionizácia - preventívne odstrojenie samoriadenia spoločnosti od riadenia kurátormi Biblického projektu – sa stala už nemožnou. A prejav Pontrjagina celý ten čas bol vydávaný v „samizdate“. To poukazuje na to, že Akadémia vied ZSSR k začiatku 80-tych rokov bola internacionálnym sionistickým hadím brlohom. A Ruskom po ZSSR zdedená Ruská akadémia vied sa kvalitatívne nezmenila. V dôsledku toho v roku 1999 by sa nemalo oslavovať 275. výročie Ruskej akadémie vied, ale rozpustiť ju kvôli škodlivosti-zhubnosti a zriadiť **Ministerstvo koordinácie vedecko-výskumných prác a informačno-algoritmického zabezpečenia výrobnej sféry a politiky.**

Démonický stroj psychiky má takisto svoje osobitosti v nim vytváranej kolektívnej psychike. Pritom v závislosti na osobitostiach (zvláštnostiach) jednotlivcov, nositeľov démonického stroja psychiky, sú možné dve varianty ich účasti v kolektívnej psychike:

Ak démonická osoba nie je nositeľkou zámerov v súvislosti s celou spoločnosťou, tak sa sebapotvrdzuje (presadzuje) na pozadí svojho okolia, prejavujúc svoj individualizmus v rámci dominujúcej kultúry a správa sa tak, ako keby bola vrcholom ľudstva (minimálne v nejakej oblasti činnosti), a ak nie pupkom Zeme, tak hoc aj priščom (vyrážkou) na rovnom povrchu. Jej účasť v kolektívnej psychike pozostáva zväčša z toho, že rozbíja tie alebo oné fragmenty bývalej kultúry, alebo svojou tvorivosťou vytvára nové. V prvom prípade je to „vandalizmus“ - ničenie kvôli ničeniu. V druhom prípade démonické osoby tohto typu sú podvedomými programátormi, pozmeňujúcimi v spoločnosti sa vyskladavší komplex zombifikujúcich programov, aj keď z prevažnej časti nechápu túto svoju rolu. Konajú slepo, a nie premyslene cieľavedomo. Taká je väčšina umelcov a ambicióznych bábkových politikov.

Druhý typ si uvedomuje, že je nositeľom nejakých zámerov v súvislosti s celou spoločnosťou. Takéto démonické osoby vytvárajú korporácie, pracujúce na dosiahnutí cieľov, vlastných zakladateľom každej z nich i ich nástupcom v nasledujúcich generáciách. V rámci takýchto korporácií sa vytvára hierarchia, v ktorej dynamika vyjasnenia si hierarchického postavenia, analogická stádovo-paviánej, má impulzno-„sezónny“ charakter. Od „zjazdu“ do „zjazdu“ sa korporácia viac-menej aktívne zaoberá činnosťou, nasmerovanou na dosiahnutie cieľov, a na „zjazdoch“ si jej vodcovia chcú vyjasniť, kto na koho «úd položil, a kto sa tomu musí podriadiť». Taká je väčšina politickej „elity“ v každom štáte, vrchnosť cirkví a mafií, aj keď mafie, vrátane mafie kurátorov Biblického projektu, majú svoje špecifikum, podmienené nevyhnutnosťou zabezpečenia utajenia, ktoré ich odlišuje od verejných korporácií.

To jest, démonický stroj psychiky - to je tiež zvierací stroj psychiky, odlišujúci sa od stroja psychiky zombie len v tom, že jeho nositeľ sám vytvára putá a brnenia pre zadržiavanie a kamufláž inštinktívnych prejavov jak pre seba, tak pre okolie a potomkov. **Pre démonický, zvierací a do zvieracieho umelými prostriedkami znížený stroj**

psychiky je rovnako charakteristický nedostatok emocionálnej sebestačnosti, v dôsledku čoho správanie sa ich nositeľov je podriadené získavaniu potešenia, pôžitku. Hoci zdroj potešenia, na ktorom sú emočne závislí, môže byť každému vlastný a neopakovateľný v dôsledku svojráznej zvrátenosti morálky a celkovo psychiky u každého z nich v «Ja(ego)-centrickom» svetonázore.

Démonické osoby, vedome podporujúce korporátne aktivity, „priorávajú“ (priberajú) aj démonické osoby-individualistov, zapájajúc ich do korporátnych informačných tokov a prispôsobujúc ich svojim potrebám (každý mierou chápania pracuje na realizácii svojich cieľov a mierou nechápania – na dosiahnutí cieľov tých, ktorí chápu viac). Toto môže byť vykonané jak «nebadane – v tichosti» (bezštruktúrnym spôsobom), tak i na základe otvoreného verbovania (štruktúrnym spôsobom)[254]. Mnohí z démonov-individualistov ľahko vkĺzajú do takejto korporátnej činnosti, pretože je to pre nich jeden zo spôsobov, ako sa povýšiť nad okolitým sociálnym zázemím. Vo výsledku môžu vznikať docela podivné (bizarné) náuky, keď v jednom záprahu sa stretnú, na prvý pohľad, tak rôzne osoby ako Nikolaj Rerich – mnohým známy, ako sám seba vydávajúci za umelca a ochrancu kultúry celého ľudstva (Rerichov pakt) a Jakov Bljumkin - vrah nemeckého vyslanca grófa Mirbacha (v dobe provokácie marxistov-trockistov, známej ako pokus o štátny prevrat ľavých eserov 6. júla 1918), charakterizovaný v učebniciach histórie ako „politický dobrodruh“ na hranici, alebo dokonca za hranicou psychopatie[255].

Ale všetky druhy kolektívnej činnosti na základe démonického stroja psychiky sú vnútorne konfliktné (t.j., sami sebe si vytvárajú v činnosti prekážky, ktoré musia prekonávať a ktoré vedú konanie ku krachu, ak sa prekážky, sebou samým vytvorené, ukážu neprekonateľnými), vzhľadom na dominantný kaleidoskopický alebo mozaikový, ale «JA(ego)-centrický» svetonázor u nich. Na ich základe nie je možné rôznym jedincom dospieť k jednotnému (rovnakému) pochopeniu toho, čo sa deje, svojho miesta v prebiehajúcich udalostiach, perspektív a cieľov budúcej činnosti; a, ako dôsledok, nie je možné zladiť svoje vedomé a nevedomé konanie s ostatnými. Svetonázor trojjedinstva matérie-informácie-miery, na základe ktorého je možné jednotné chápanie všetkého rôznymi jednotlivcami kvôli nemennosti a všeobecnosti koreňov myslenia pre všetkých jeho nositeľov, v démonickom type stroja psychiky zostane výsadou vyššie zasvätených v Biblickom projekte. Ale vzhľadom na to, že sú v rozpore s Vyššou Vôľou, je taktiež neefektívny pri riešení tých úloh, ktoré sa na jeho princípoch pokúšajú riešiť vyššie zasvätení - kurátori Biblického projektu, pretože v Rozlíšení nezískajú nič, alebo získajú to, čo pri ich morálke, ťahajúcej ich ku klamlivému pochopeniu prebiehajúcich udalostí, vedie projekt ku krachu.

Na základe takýchto osobitostí zvierací, zombie a démonický typ stroja psychiky vytvárajú kolektívnu činnosť, ktorá v dôsledku konfliktnosti medzi jej rôznymi fragmentami, spôsobenej kaleidoskopickosťou a «Ja(ego)-centrizmom» videnia sveta, nesie so sebou výsledky, ktorých získanie nebolo zahrnuté do cieľov žiadneho jej účastníka. Okrem toho, proces získania výsledkov kolektívnej činnosti, v princípe jednotlivcom nedosiahnuteľných, pre ktoré mnoho druhov kolektívnej činnosti sa aj začína, pokračuje s nízkou kvalitou riadenia. To má za následok, že očakávaný výsledok je buď celkovo nedosiahnuteľný, alebo jeho kvalita je natoľko nízka, že nie je konkurencie schopný alebo je vyhodnotený ako bezcenný, a kvôli takému sa celkovo ani nemalo niečo podnikať.

---

[254] O štruktúrnom a bezštruktúrnom spôsobe riadenia pozri DVTR (Dostatočne všeobecnú teóriu riadenia).

[255] Podrobnosti pozri v už spomínanej knihe O. Šiškina “Bitka o Himaláje. NKVD: mágia a špionáž” (M. «Olma-press», r. 1999).

Túto zvláštnosť vytvorenia kolektívnej činnosti na princípe zvieracieho, zombie, démonického stroja psychiky zreteľne ilustruje spoločenské zjednotenie práce v Rusku. V nej obyvatelia Ruska produkujú také svinstvo, že ho ani oni sami nechcú používať. Navyše, to nimi vyprodukované svinstvo je neprípustne nespoľahlivé v prevádzke, čo vyvoláva množstvo nehôd, z ktorých najznámejšou je - Černobyľ.

Napriek tomu, väčšina ľudí má potrebu sa spojiť s inými jedincami na princípoch, odlišných od tých, ktoré sú založené na vzájomnom hodnotení hierarchického postavenia v rámci „svorky“, tak či onak vlastnom zvieraciemu stroju psychiky a jeho civilizačným nadstavbám – stroju psychiky zombie a démona. Nerozprávame o formálnom spájaní sa, založenom na jednoznačne definovanom rozdelení práv a povinností, ale o spájaní sa duchom, ktoré nie je vyjadrené vo formálne písaných a nepísaných *dohodách o spájaní sa (zjednotení)*. Hovoríme o spájaní sa, v ktorom sa riešia a miznú rozpory medzi jednotlivcami a všetci sú si navzájom rovní v zmysle ľudskej dôstojnosti každého z nich, dopĺňajúc druh druha v živote a činnosti svojimi špecifickými vedomosťami a zručnosťami. Ale kaleidoskopický a «JA(ego)-centrický» svetonázor, vlastný nečlovečím typom stroja psychiky, nedovoľujú toto uskutočniť za triezva v stave bdelosti.

Prekonať túto hranicu - v jej podstate svetonázorovú – je možné všeobecne známym spôsobom: v opileckom opojení (alebo pod vplyvom inej omamnej látky) je potlačená vyššia nervová činnosť a predovšetkým vytvorenie väzieb medzi zmyslovými jednotkami. Následkom toho sa dosiahne v takom stave želané neformálne zjednotenie v duchu v dôsledku takmer úplného vylúčenia svetonázoru z algoritmu vypracovania správania sa. Pritom svetonázorové rozdiely medzi subjektmi, brániace ich zjednoteniu v duchu v triezvom stave, na nejaký čas zmiznú „samé od seba“. V takom zjednotení sa vytvára kolektívna psychika a prietok informácií sa deje prostredníctvom kanálov biopolí výmenou medzi subjektami, vrátane doplnkových kanálov informačnej výmeny, otvorených drogou. Ale keď účastníci takéhoto zjednotenia v netriezvom duchu vytriezvejú, je možné, že mnohých z nich postihne zničenie tých procesov, ktorých sa zúčastňujú a ktorých osobitosti priebehu sú podmienené ich svetonázorovými rozdielmi. O takomto vplyve účinku alkoholu a ostatných omamných látok na dlhodobé procesy, ktorých doba trvania presahuje interval medzi pravidelnými aktami opájania sa - drogovania, bolo hovorené už skôr.

Okrem toho, keďže vytvorenie vnútorne bezkonfliktnej kolektívnej psychiky, pod ktorej neformálnym riadením prebieha kolektívna činnosť zosúladene, má praktický význam v činnosti každej firmy, sa touto problematikou zaoberajú aj profesionálni psychológovia; môžu byť konzultantmi firiem, ale môžu byť aj v trvalom zamestnaneckom pomere s danou firmou. Vytvorenie špecializovanej psychologickej služby vo firme – to je jedna z rezerv na zlepšenie kvality jej riadenia, nevyhnutnej pre jej dostatočne vysokú konkurenciuschopnosť s ostatnými zameraním podobnými firmami.

Nebudeme zabiehať do posudzovania v tejto oblasti používaných techník, ale podotkneme to hlavné: ak hovoríme o všetkých západných školách psychológie, vrátane praktík Scientologickej cirkvi, tak žiadna z nich nevidí rozdiely medzi skôr uvedenými typmi stroja psychiky, a preto nemôžu riešiť problém zjednotenia rôznych jednotlivcov v duchu raz a navždy, ale len prehrabúvajú hromadu neprestajne vznikajúcich problémov v ich vzájomných vzťahoch, spôsobených jak rozdielom v ich stroji psychiky, tak aj zvláštnosťami «JA(ego)-centrického» kaleidoskopického alebo mozaikového svetonázoru každého z nich, prejavujúcimi sa v ich zámeroch a v správaní sa.

Spomenieme len jednu metódu, ktorá nevyžaduje od účastníkov formálne znalosti v oblasti psychológie a ovládanie rôznych psychologických praktík: *kolektívny zájazd úsekov firmy (alebo neveľkej firmy ako celku) za oddychom mimo mesta s prenocovaním v prírode spôsobuje zlepšenie psychickej atmosféry v kolektíve a výrazne zvyšuje kvalitu jeho práce.*

Zaplatenie takého pikniku firmou v podmienkach *kultúry, kde niet alternatív k panujúcej koncepcii spoločenského života,* sa oplatí. Ale ak v spoločnosti existujú vzájomne sa vylučujúce koncepcie, tak koncepčné nezhody a z nich vyplývajúcu nezladenosť a neprispôsobivosť v správaní sa zamestnancov nemožno odstrániť vo sne, keď vedomie prebýva v inej kvalite a spájajú sa biopolia osôb, zúčastňujúcich sa výletu. No tak, či onak, vo sne prebieha na úrovni biopolí zjednocovanie psychík jednotlivcov na nevedomej úrovni takým spôsobom, že medziľudské antagonizmy a nezrovnalosti medzi nimi sa odstraňujú. Avšak prekonanie antagonizmov a nezrovnalostí, spôsobených rozlišnosťou koncepcií spoločenského života, vyžaduje identifikáciu, pochopenie a prehodnotenie koncepcií v bdelom stave. Kvôli tomu v podmienkach Ruska metóda kolektívneho sna bude mať zníženú efektívnosť v porovnaní s jej aplikovaním na Západe[256]. Je skutočne čas prebudiť sa a triezvou hlavou všetko prehodnotiť a správať sa v súlade s Najvyšším predurčením.

Človečí stroj psychiky sa odlišuje od všetkých ostatných, predovšetkým tým, že najvyššiu prioritu pri určení línií správania sa jednotlivca má vedomé naplnenie Najvyššieho Zámeru v takej miere, v akej je Zámer pre neho určený (jemu zodpovedajúci, jemu zvestovaný).

Zámer-Úmysel je otvorený na zvestovanie pre všetkých v Zjaveniach, obnovujúcich Jediný Zákon (Mater Písma v koránickej terminológii) v jeho pravom slova zmysle do tej miery, do akej sa v kultúrach, rozvíjajúcich sa pod vedením nositeľov démonického stroja psychiky, on prekrúcal. Posledným záznamom v Zjavení obnoveného Jediného Zákona v lexikálnej forme je Korán[257]. A takisto on – Jediný Zákon – sa odkrýva každému adresne v mimo lexikálnych formách osobne skrze svedomie a Rozlíšenie, v ktorých dávané zmyslové jednotky «to» - «nie to» treba pochopiť. Až potom ho možno vyjadriť v lexikálnych formách podľa svedomia a porozumenia každého jedinca.

Rovnako tak, normálna kolektívna psychika, vytváraná a podporovaná jedincami s človečím sTrojom psychiky, je dôsledkom vytvorenia skrytého vedomého osobného vzťahu každého z nich s Bohom.

---

[256] Pre väčšinu v rovine každodenného života je nutné pochopiť, že oddelené spanie manželov (konkrétne spanie, chápané v pravom slova zmysle ako spánok, a nie ako iný výraz pre zaoberanie sa sexom v nočnom čase), bez ohľadu na dôvody, znižuje stabilitu ich rodiny, pretože vylučuje z ich života proces zjednocovania ich biopolí mimo bdenia, v ktorom sa vzájomne zlaďujú podvedomé úrovne psychiky každého z nich.

Ale ak manželia nie sú rovnako zmýšľajúci ohľadom koncepcií spoločenského života, tak problémy v ich vzájomných vzťahoch, podmienené rozdielmi v svetonázoroch a vyplývajúce zo vzájomne sa vylučujúcich koncepcií spoločenského života, vyžadujú vedomé prehodnotenie všetkého v stave bdelosti.

[257] Naše zdôvodnenie tohto tvrdenia a naše chápanie Jediného Zákona je vysvetlené v prácach: "Mŕtva voda" vydanie r. 1998, "Krátky kurz..." vydanie r. 1999, "Otázky Petrohradskému a Ladožskému metropolitovi Jánovi a hierarchii Ruskej Pravoslávnej cirkvi", "K Bogoderžaviu (Ku kráľovstvu Božemu)...", "Sinajská «túra»“, "Od matriarchátu k človečenstvu...", "Prídi na pomoc mojej neviere...", " Viera a Miera", "Prečo, vyzývajúc ku kráľovstvu Božemu, Vnútorný Prediktor neprijíma Posledný Zákon?", "«Majster a Margaréta»: hymna démonizmu? alebo Evanjelium bezzákonnej viery“.

V Koráne je napísané: «Niet donútenia v relígii (zbožnosti). Už sa jasne odlíšila priama cesta od poblúdenia» (súra 2:257). A popisuje sa vyznanie viery, ku ktorej donútenie byť nemôže (celá súra 112):

OČISTENIE (VIERY)
V mene Boha milostivého, milosrdného.

1(1). Povedz: "On — Boh — je jediný,
2(2). Boh večný;
3(3). On nerodil a nebol zrodený,
4(4). i niet nikoho, jemu rovného!"

A o vzťahoch človeka s Bohom sa uvádza nasledovné:

91(88). A oni hovoria: „Vzal si Milosrdný syna." (89). Vy ste spáchali ohavnú vec.
92(90). Nebesia sú pripravené rozpadnúť sa od toho, i Zem rozlomiť sa, aj hory padnúť prachom,
93(91). z toho, že oni prisúdili Milosrdnému syna. (92). To sa nepodobá Milosrdnému brať si syna.
94(93). Každý, kto je na nebesiach i na zemi, prichádza k Milosrdnému len ako služobník;
(94). On ich započítal a spočítal počtom.
95(95). A všetci oni k Nemu po jednom prídu v deň Vzkriesenia.
96(96). Vskutku, tí, ktorí uverili a tvorili dobré skutky – im Milosrdný daruje Ľúbosť» (súra 19, „Mária").

To znamená, že po tom, ako Vy prichádzate k presvedčeniu, že Vaše vlastné sú len hriechy a **oddáte sa Bohu** *nie zo strachu z pekla alebo z túžby po raji*, ale **snahou nezaťažovať svojimi hriechmi život okolia a potomkov**, tak, ak to robíte úprimne a neochvejne začínate tvoriť dobro, Boh Vás povedie životom a daruje Vám Svoju Ľúbosť. Ona Vás oslobodí od závislostí a dokážete ju preniesť celým svojim životom, obdarovávajúc ňou v neposlednom rade Svet. A život Váš bude plynúť v bezprostrednom dialógu s Bohom, ako to aj On prisľúbil:

«A keď sa ťa budú Moji služobníci pýtať na Mňa, to vedz - Ja som na blízku, odpovedám na prosbu volajúceho, keď Mňa volá. Nech že sa obracajú na Mňa a nech uveria vo Mňa – môže byť, pôjdu priamo!» (Korán, súra 2:182(186)).

Boh nájde jazyk, Vám zrozumiteľný, aby viedol dialóg s Vami. Nezatvárajte si toľko oči a nezapchávajte si uši, nezriekajte sa rozumu, aby ste Ho neodvrhli, keď sa On k Vám obráti. Buďte pozorní, vnímaví, lebo nachádzajúci sa mimo vnímateľnosti ... smutný to ich osud. A vypĺňajte Vám známe povinnosti, snažiac sa predstihnúť jeden druhého v dobrých skutkoch a Boh pridá k tomu, čo robíte, viac a lepšie - nevyspytateľné pre Vás v Jeho Zámere-Prozreteľnosti.

Tento význam je rovnaký pre všetky vierouky Jediného Zákona.

Ale z uvedeného vyplýva mnohé, čo aj určuje princípy personálnej politiky *verejnej (spoločenskej) iniciatívy, kladúcej si za cieľ prechod globálnej civilizácie k dominancii človečieho stroja psychiky v nej a ním vytváraného kolektívneho podvedomia, v ktorom život jednotlivcov a spoločenstiev plynie vnútorne bez konfliktov a v súlade s biosféru Zeme*. Rusky sa tento typ kolektívnej psychiky, kolektívneho podvedomia nazýva *súbornosť*.

Boh neznásilňuje nikoho ani pravdou: «A ak by si Hospodin tvoj prial, potom by uverili úplne všetci, čo sú na zemi. Či ty azda prinútiš ľudí k tomu, aby sa stali veriacimi?» (Korán, súra10:99(99)).

Vždy sa zachováva sloboda voľby. To jest, je neprijateľné vyhlásiť za cieľ štátnej politiky realizáciu Božieho Zámeru na Zemi, povýšiť na stupeň «pravdy konečnej inštancie», záväznej pre všetkých, hocičie chápanie Zámeru; napísať podľa vlastného pochopenia zákony pre realizáciu akoby-Zámeru a stanoviť inkvizíciu, ktorá bude nútiť k jeho vykonávaniu, opäť v závislosti na vlastnom pochopení tohto akoby-Zámeru.

Nakoľko niet donútenia v relígii, tak snaha ísť touto cestou nebude Zhora podporovaná, ale jej zakladatelia a im pokorní prisluhovači budú do doby vyčerpania trpezlivosti ponechaní konať podľa vlastných výmyslov, aby sa mohli presvedčiť o jej márnosti. Následne mnohí z nich sa budú zodpovedať za to, čo urobili napriek jasne im oznámenému významu Zámeru.

V podstate, v Koráne sa navrhuje kráčať k tomu, aby sa v živote spoločnosti vnútorne nenapäté systémy vzájomných vzťahov jednotlivcov stali základom ich kolektívnej činnosti, zahŕňajúcej celý život spoločnosti, aby sa činnosť v nich stala vnútorne bezkonfliktnou a súladnou so Zámerom. To zaručí šťastie a plnosť života každému a život ľudstva v súlade - harmónii s biosféru Zeme.

Vnútorne nenapäté systémy vzájomných vzťahov jednotlivcov, ohľadom dosiahnutia nimi vybraných cieľov kolektívnej činnosti, sú v dlhodobých časových intervaloch viac stabilné a efektívne, než systémy dosiahnutia tých istých cieľov na princípe rôznych druhov nátlaku a programovania psychiky. Tie tak alebo onak obmedzujú schopnosti tvorivého rozvoja jedinca a – ako dôsledok - obmedzujú možnosti spoločenstva, tvoreného týmito jedincami.

A preto, ak niekto prišiel k Milosrdnému ako služobník, a vedome prijal svoj diel v Jeho Zámere, načnúc ho napĺňať, tak potom on získa slobodu - slobodu vôle. Ale ostatným on len ponúknuť môže túto cestu a môže im pomôcť vydať sa na ňu a ísť po nej. A ešte môže okoliu ukázať seba na tejto púti, aby mohli uvidieť túto cestu a mohli s ňou porovnať svoju púť – ktorá je lepšia. Ale každý na tejto ceste musí konať z vlastnej iniciatívy a vlastného chápania podľa svedomia, nezištne pomáhajúc druhým a s radosťou prijímajúc pomoc okolia, pamätajúc na Zákon: «Starajte sa, ako predstihnúť druh druha v dobrých skutkoch!» (Korán, súra 2:143(148)).

Základom tohto prístupu k organizácii kolektívnej činnosti je tá skutočnosť, že ak sa človek úprimne snaží splniť svoj diel v Zámere, tak Boh ho neopomenie nadeliť Rozlíšením a inou podporou. Ak v priebehu spoločnej činnosti vznikajú nejaké rozpory, tak pamätajúc na to, že «Boh nie je Bohom neporiadku, ale pokoja. Tak to býva vo všetkých zhromaždeniach u svätých» (Nový zákon, Prvý list apoštola Pavla Korinťanom, 14:33), ich účastníci podniknú všetko nevyhnutné na objasnenie pravdy: «Hľadajte najprv Kráľovstvo Božie a Jeho Pravdy, a všetko to (z kontextu: pozemská blaženosť pre všetkých ľudí) vám bude pridané» (Matúš 6:33).

Mozaikový svetonázor trojjedinstva matérie-informácie-miery, hlasujúc objektívnosť informácie a jednoznačne stanovujúc koreň duševného (myšlienkového) stromu, od ktorého sa odvíja mozaika vzájomne prepojených zmyslových jednotiek v svetonázore každého z jeho nositeľov, vytvára predpoklady pre rovnorodé, jednotné vnímanie a chápanie všetkého rôznymi ľuďmi. Mozaikový svetonázor, vzhľadom k uznaniu objektívnosti informácií a predurčenosti bytia Zhora, predpokladá aj zrieknutie sa autorských práv, túžby potvrdiť

svoju mienku ako záväzné riešenie pre všetkých, a je preto pre všetkých spoločným zjednocujúcim prostriedkom na objasnenie Istiny – skutočnej Pravdy.

Všetci nositelia tých alebo oných názorov - sú si navzájom rovní. Zaujímavé sú názory samotné a chyby v nich obsiahnuté, nakoľko pri odhalení a odstránení chýb i úmyselnej lži prebieha proces pretvorenia civilizácie v človečenstvo.

Preto, ak kohokoľvek nezaujíma nič okrem toho, ako potvrdiť svoj názor do tej miery, aby bol záväzným pre všetkých, a týmto sa povýšiť nad ostatných, a nie či: *je jeho vlastný názor chybný a či existujú iné názory, bližšie k Istine –skutočnej Pravde?* – tak on sa v daný moment nachádza v nejakom nečlovečom stroji psychiky a podporuje nejakú inú kolektívnu činnosť, ktorá prekáža realizácii Zámeru na základe vedomej premyslenej spoločenskej iniciatívy. Je to tak, aj keby jeho názor bol skutočne najbližšie k pravdivosti-skutočnosti, nakoľko on neočakáva jeho slobodné uznanie druhými, tým viac v prípade, ak sa uchádza o nejaké „autorské práva“.

Treba ho ponechať pri tých názoroch a tej činnosti, na ktorých on lipne. Ak sa mýli, nástojac na pravdivosti svojho názoru a činnosti, tak mu Boh dá príležitosť sa o tom presvedčiť.

Ale ak má pravdu on v jemu prislúchajúcom názore a činnosti, a v skutočnosti sa mýlite Vy, zamietajúc jeho prostredníctvom predkladané návrhy, tak Boh poskytne príležitosť presvedčiť sa o tom Vám. Ale vychádzajúc v tomto prípade z kolektívnej činnosti, protirečiacej tomu, čo Vy pokladáte za pravdivé, nebudete sa miešať do činnosti, v ktorej sa prejavil Zámer (Boží Úmysel)*. A to je lepšie, než by ste do nej vstúpili a spravili by ste svojou prítomnosťou a spoluúčasťou v nej kolektívnu činnosť vnútorne konfliktnou. Ale ak máte pravdu Vy, tak bez vašej účasti nepravé dielo vyčerpá svoje možnosti a krachne rýchlejšie, než by ste prekážali jeho pádu, podporujúc v ňom činnosť tých, ktorí sú objektívne mylne presvedčení o jeho správnosti.

Iba takýto prístup k organizácii kolektívnej činnosti odkrýva možnosti pre slobodný osobný tvorivý rozvoj každého jedinca v nej a jeho prechod k človečiemu stroju psychiky, v ktorom sloboda voľby a sloboda vôle sa najviac napĺňajú. Tento prístup vytvára medzne (extrémne)* nízkofrekvenčný proces, ktorého doba trvania presahuje čas života súčasnej globálnej civilizácie. A tento proces vnáša do jej života to, čo je vlastné večnosti, v dôsledku čoho dominuje nad všetkým, čo sa deje v diapazónoch s vyššou frekvenciou. Obmedzuje v nich akcieschopnosť tých nositeľov hociktorého typu stroja psychiky, ktorí sa bránia tomu, aby prešli k človečiemu stroju psychiky a podporili tento proces. Tu je potrebné zdôrazniť, že takýto prístup zasahuje aj tvorivú činnosť, výsledkom ktorej sa rodí to, čo v živote doteraz nebolo.

Ale ak niekto, odvolávaním sa na princípy slobody výberu línie správania sa a tvorby vnútorne nenapätých systémov vzájomných vzťahov, obhajuje svoje právo zaoberať sa tým, čo prináša do života objektívne zlo, tak to je démonická snaha prisvojiť si cudzie, nie jemu vlastné: princíp vytvorenia vnútorne nenapätých systémov vzájomných vzťahov jedincov je predurčený pre realizovanie slobody tvoriť dobro, a nie byť blahosklonnou maskou všetko-si-dovoľovania, bezstarostnosti a nezodpovednosti.

Zdanlivo jeden a ten istý výsledok kolektívnej činnosti môže byť dosiahnutý jak na princípe rozšírenia vnútorne nenapätého systému vzájomných vzťahov v spoločnosti, tak aj na princípe individuálneho a masového nátlaku a programovania správania sa jedincov. A preto, ak sú ciele definované a sú blahé samé o sebe, je možné údajne nečakať, kým nejaké skupiny alebo kľúčové postavy (nositelia špecifických - požadovaných znalostí a zručností) prídu

k názorom, nevyhnutným pre ich realizáciu a začnú ich vyjadrovať vo svojej činnosti z vlastnej iniciatívy, ale je možné jednoducho vytvoriť štruktúru vzájomne podriadených funkcií, ktorá zabezpečí riadenie na princípe šírenia priamych príkazov a nepriameho diktátu, v dôsledku čoho sa uskutoční to, čo potrebujú šéfovia projektu a bude to rýchlejšie.

Ale ak sa tak bude postupovať, tak dosiahnutý výsledok bude po nejakej dobe stratený vzhľadom na to, že vnútorné napätia v systéme vzájomných vzťahov, nakopiac sa, presiahnu kritickú úroveň, pri ktorej rôzne piliere, výstuhy systému (strach z represií, nedostatok peňazí, psychologické nátlaky a pod.) a umelé poistky napätia stratia svoju efektívnosť. Následne sa vnútorné napätia realizujú vo viac či menej intenzívnom samozničení systému. Presne takto v ZSSR a vo väčšine bývalých «socialistických» krajín sa zrútil pseudo-socializmus - spoločnosť vynútenej spravodlivosti bez vykorisťovania človeka človekom, kde sa nenašla ani jedna efektívna spoločenská iniciatíva, schopná ochrániť tie životné blahá, ktoré dával väčšine prostých ľudí socializmus hoc aj v jeho donucovaco-príkaznej forme: bezplatná zdravotná starostlivosť a vzdelanie, vysoká úroveň sociálnej zabezpečenosti v chorobe a v starobe, osobná bezpečnosť na väčšine ulíc v ľubovoľnej dennej dobe a pod.

Kapitalistický Západ má dostatočne pevné základy preto, lebo v jeho spoločnosti spolu so systémom donucovania a programovania psychiky existujú a sa podporujú jej vlastné vnútorne nenapäté systémy vzájomných vzťahov, v ktorých jednotlivci konajú na základe osobnej iniciatívy. Pritom sa Západ vyznačuje určitou špecifickosťou a rozdelením celkovej moci (právomocí) medzi vnútorne nenapätými systémami a systémami donucovania a programovania správania sa. Tam sa vnútorne nenapäté systémy tvoria na prinípe toho typu stroja psychiky (zvierací, zombie, démonický), ktorý sa už vyskladal „samo sebou“, a pri takom svetonázore, ktorý je («Ja(ego)-centrický» kaleidoskopický alebo mozaikový) a nesledujú ciele vo vzťahu života spoločnosti a ľudstva ako celku.

Tieto osobné vnútorne nenapäté systémy sa „oborávajú, obhŕňajú“ štruktúrami donucovania, sledujúcimi globálne ciele (finančný diktát úžerníckych bánk a represívne orgány) a štruktúrami programovania správania sa (kult individualizmu, sledujúci osobné súkromné záujmy; cirkvi jak tradičné tak aj „netradičné“; systém verejného vzdelávania na princípoch «pre „úradníkov“»). Takto sa dva systémy vytvorenia vzťahov vzájomne dopĺňajú v celkovom živote spoločnosti, takmer nikde sa navzájom medzi sebou nepretínajúc a nemajúc medzi sebou rozpory a konflikty, schopné vplývať na ďalší osud spoločnosti.

Zamlčiavajúc Biblický projekt vybudovania globálneho „elitárno“-nevoľníckeho štátu, systém donucovania a programovania správania, pod diktátom ktorých sa realizuje Biblický projekt, a vystavujúc na obdiv slobodu osobnej iniciatívy, pohlavári Západu predstavujú toto spoločenské zriadenie ako etalón-normu demokracie (skutočnej moci národa), zaručujúci ako jediný slobodu osobného rozvoja. Pritom zneužívajú to, že prevažná väčšina im naslúchajúcich je svojimi vlastnými záujmami vzdialená od riadenia na globálnej úrovni a nemôže ich odhaliť. Takto z pokolenia na pokolenie kult tohto systému udržuje „milovníkov slobody“ v nečlovečích typoch stroja psychiky. Ale v Rusku táto hra neprejde: to je osobitná kapitola.

To isté, podľa cieľov, sa analogicky týka aj Scientologického projektu[258], ktorým jeho zakladatelia chcú vytlačiť Biblický projekt, ktorý priviedol globálnu civilizáciu do slepej uličky.

Toto tvrdenie o vnútorne nenapätých systémoch vzájomných vzťahov na Západe sa môže zdať protirečiace tomu, čo bolo skôr povedané o tom, že nečlovečie typy stroja psychiky sa vyznačujú neprestajným vyjasnievaním si hierarchického postavenia. Ale v takomto

[258] Podrobnosti pozri v práci Vnútorného Prediktora SSSR „Prídi na pomoc mojej neviere…“.

roztrieďovaní sa nie sú účastní všetci; a kto sa v ňom zúčastňuje, tak taktiež nie voči všetkým, takže je pomerne široký okruh jedincov, ktorí nemajú námietky voči cudziemu hierarchickému postaveniu a akceptujú to postavenie, ktoré je určené im samotným. V tom sa prejavuje ich lojálnosť k systému davo-„elitarizmu“ a v systémom povolených hraniciach vytvárajú mnohopočetné súkromné spoločenské iniciatívy, ktoré nepodrývajú základy davo-"elitarizmu". A tak, fungujúc v mnohom na princípe vybudovania vnútorne nenapätých systémov, vytvoria potenciál udržateľnosti davo-„elitárnej“ spoločnosti ako celku. Ak úroveň zaviazanosti (záväzkov) v nich začne prekračovať pre účastníkov-dobrovoľníkov znesiteľnosť, tak spoločenské iniciatívy sa rozpadnú v dôsledku vnútorných pnutí, prerastajúcich do konfliktov medzi účastníkmi iniciatív z rôznych dôvodov, väčšinou vzdialených od spoločenskou iniciatívou proklamovaných cieľov. Ale ak sa spoločnosť nezaobíde bez produktov činnosti aktivitu stratiacich spoločenských iniciatív, tak vzniknú nové spoločenské iniciatívy, tiež si zachovávajúce svoju efektívnosť, dokiaľ princíp vnútorne nenapätých systémov nebude v nich potlačený nejakým nerozumným a horlivým administrátorom.

Jediný Zákon ponúka spoločenskú iniciatívu, fungujúcu na základe princípu zostrojenia vnútorne nenapätých systémov, ktorá sa nezačleňuje do týchto na Západe ustálených biblických noriem podporovania udržateľnosti „elitárno“-nevoľníckeho systému a nezapadá ani do noriem ostatných védicko-znacharských davo-„elitárnych“ kultúr a projektov, pretože:

- po prvé - táto spoločenská iniciatíva ponúka realizáciu stanovených cieľov vo vzťahu k celej globálnej civilizácii;
- po druhé - najvýznamnejší z jej cieľov je vykorenenie vlády nečlovečích typov stroja psychiky, čo je ekvivalentné likvidácii davo-„elitarizmu“ – „elitárno“- nevoľníckeho systému vo všetkých jeho zjavných aj zamaskovaných formách existencie;
- po tretie - ponúka rozšírenie svetonázoru trojjedinstva matérie-informácie-miery v spoločnosti. Ten je vlastný človečiemu stroju psychiky a je základom k nevratnému prechodu k nemu pre každého jednotlivca, ktorý si uvedomí, že žije v zostrojení zvieracej, zombie alebo démonickej psychiky a praje si prejsť k človečiemu stroju psychiky.

Všetky ostatné ciele v spoločenskej iniciatíve, ponúkanej Jediným Zákonom, majú menší význam a sú podriadené vyššie spomenutým.

Vysvetlili sme to v ruskom jazyku na konci dvadsiateho storočia, ale v podstate to isté bolo vysvetlené v arabskom jazyku v Koráne v siedmom storočí. **A konkrétne oboznámenie sa s Koránom v jeho rôznych prekladoch ako s posolstvom, adresovanom osobne každému z nás, nás priviedlo k pochopeniu v tejto práci vysvetleného.**

Z vysvetleného musí byť jasné, že uskutočnenie tejto spoločenskej iniciatívy je zhubné pre Biblický projekt vybudovania globálneho „elitárno“-nevoľníckeho štátu na základe židovského monopolu na korporátnu úžeru a monopolu na skupovanie autorských práv na informačné produkty za účelom realizácie technologického alebo iného informačného diktátu. *V súvislosti s nevyhnutnosťou pre kurátorov Biblického projektu ochrániť sa pred touto spoločenskou iniciatívou, sa nimi vykonštruváva a vytvára strašiak «islamského fundamentalizmu». Ten sa uvažuje stotožniť vo vedomí obyvateľov s Koránickým vieroučením, a tým zdiskreditovať Koránický islám a jeho nositeľov v očiach davu, podriadeného prostredníctvom systému donútenia a programovania správania sa kurátorom Biblického projektu*.

Ak by mal niekto pocit, že v podstate skrývajúc sa za výzvu nasledovať jediný Zákon sa navrhuje uskutočniť anarchiu, vylučujúcu služobnú podriadenosť a disciplínu v kolektívnej činnosti; že pri pokuse o zavedenie anarchie bude spoločnosť uvrhnutá do chaosu, aby v tom chaose tí, ktorí stoja za navrhovanou spoločenskou iniciatívou, sa obohatili a nakoniec zotročili Rusko, tak tomu tak nie je.

Táto spoločenská iniciatíva nepripúšťa spoločenskú anarchiu a zhýralosti osobného správania sa, ale zaväzuje každého jej účastníka k sebadisciplíne v živote, zodpovedajúcej aj cieľom spoločenskej iniciatívy, aj prostriedkom ich dosiahnutia. Oddaním sa príkazom a úlohám on pridáva svoju osobitosť, svojráznosť, ktorá odlišuje kolektívnu činnosť v nej od všetkých ostatných.

V Koráne je napísané:

«Povedz: „Ó, tí, kto viete písať! Príďte k slovu, stejnému pre nás i pre vás, aby sme sa neklaňali nikomu, okrem Boha, a nič Mu nepridávali do spoločníctva, a aby ani jeden z nás nepremieňal druhých na pánov, okrem Boha“. Ak sa odvrátia, povedzte: „Vydajte svedectvo, že my – sme oddaní (Bohu)“» (súra 3:57(64)).

To znamená, že všetci ľudia majú rovnakú osobnú dôstojnosť vo vzťahoch medzi sebou a stotožňovať hierarchiu služobnej podriadenosti pri vypĺňaní povinností v kolektívnej činnosti s hierarchiou osobnej dôstojnosti – znamená popierať Jediný Zákon a prepadať sa z v ňom navrhovanej spoločenskej iniciatívy do *satanizmu, ako vládnucej formy korporátneho hierarchicky organizovaného démonizmu.*

V Koráne je takisto napísané (v posledných veršoch súry 3) nasledovné:

«98(103). Držte sa viery Boha[259] všetci, i nerozdeľujte sa, a pamätajte na milosť Boha k vám, keď ste boli nepriatelia, a On zblížil vaše srdcia, a vy ste sa stali z Jeho milosti bratmi!

99. Boli ste na okraji priepasti ohňa a On vás odtiaľ zachránil. Tak vám Boh zjavuje Svoje znamenia, - možno, že pôjdete správnou cestou! —

100(104). a **nech je uprostred vás občina, ktorá vyzýva k dobru, káže odobrené a zdržiava sa od neodobreného. Títo sú šťastlivci** (text pri citovaní je zvýraznený nami)

101(105). A nebuďte ako tí, ktorí sa rozdelili a začali protirečiť potom, ako prišli k nim jasné znamenia; pre týchto – je veľký trest».

Vo vzťahu k spoločenskej iniciatíve toto všetko dohromady znamená, že pre človeka je normálne podľa svedomia veriť Bohu. *Inými slovami, bez viery Bohu jedinec Človekom byť nemôže, aj keď môže byť veľmi presvedčivo človeku podobný*. A veriac-dôverujúc Bohu, človek nie je povinný vykonať príkaz, ktorého zmysel nechápe, ak nevyplnenie príkazu sebou nevyvoláva to, čo on chápe ako zlo, alebo vyplnenie ktorého považuje za škodlivé. Okrem etických a ostatných otázok, preskúmanie ktorých je nezmyselné mimo konkrétnych situácií a nesúvisiace s príkazmi, ktoré niekto vydáva a niekto odmieta vyplniť, táto podmienka vedie k otázke *o operatívnosti spoločenskej iniciatívy* (rozvíjanej na základe princípu vnútorne nenapätých systémov vzájomných vzťahov medzi jednotlivcami) *v tých frekvenčných pásmach, do ktorých už ona bezprostredne vošla a funguje.*

Ak príkaz, úloha sú odmietnuté k vykonaniu, aj keď zodpovedajú cieľom a prípustným prostriedkom ich realizácie v kolektívnej činnosti, podporovanej spoločenskou iniciatívou, je možné, že je potrebná nejaká doba na to, aby ten, ktorému je daná táto úloha, si uvedomil jej správnosť a zhodol sa na účelnosti jej vykonania. Ak čas na to nevyhnutný je, tak spoločenská

[259] «Viera Boha» — obraz relígie (zbožnosti), ako vzájomného spojenia — obojstranne nasmerovanej informačnej výmeny.

iniciatíva je funkčná v tom frekvenčnom pásme, do ktorého proces patrí a ktorého riadenie ona prijala, zadávajúc túto úlohu. Ak ale tejto časovej rezervy niet, tak potom spoločenská iniciatíva v tomto frekvenčnom pásme - na základe princípu vnútorne nenapätých systémov - je nefunkčná.

V tomto prípade, v princípe, by sa možno dala získať donútením v nejakej forme alebo prosbou akceptácie nevyhnutnosti vykonania úlohy vo viere, ale vstúpiť na túto cestu znamená postaviť sa pred **nevyhnutnosť následne odstraňovať vnútorné napätia v systéme.** Avšak, v spoločenskej iniciatíve, navrhnutej v Jedinom Zákone, niet takých cieľov, kvôli uskutočneniu ktorých by bola prijateľná taká činnosť, pretože ona nie je zviazaná konkrétnymi kalendárnymi termínmi v živote spoločnosti. **Ona samotná je procesom, vytvárajúcim sociálny čas a zadávajúcim určené termíny pre všetky ostatné procesy**, *stanúc sa v spoločnosti jediným procesom, podporovaným* nielen ľuďmi, ale aj *Bohom*.

A preto, aby sa nehromadili vnútorné napätia v systéme vzájomných vzťahov, z ktorých nie všetky môžu byť odhalené, je lepšie podporovať funkčnosť spoločenskej iniciatívy - na základe princípu vnútorne nenapätých systémov - v relatívne nízkofrekvenčných pásmach procesov. To časovo zvyšuje jej funkčný potenciál, ktorý za nejaký čas umožní rozšíriť udržateľne funknú činnosť spoločenskej iniciatívy na základe princípu vnútorne nenapätých systémov do relatívne vyšších frekvenčných pásiem procesov, v ktorých doposiaľ spoločenská iniciatíva akcieschopnú funkčnosť nemá.

Okrem toho, nevyhnutnosť byť pochopeným, pred ktorou stojí každý v tejto spoločenskej iniciatíve (a najmä profesionálni riadiči-manažéri všetkých oborov spoločenského života), ho zaväzuje budovať svoju činnosť tak, aby prvou prioritou bola činnosť na základe informácie, ktorú nie je nevyhnutné utajovať. To neznamená, že vo všeobecnosti nemôže byť nevyhnutné utajenie prístupu k nejakej informácii pre viac či menej široký okruh osôb (jak sociálnych skupín, tak konkrétnych osôb). Takáto nevyhnutnosť môže vzniknúť, a nejaká informácia môže byť skrytá kvôli ochrane riadeného procesu pred zasahovaním do jeho priebehu odporcami spoločenskej iniciatívy, bezstarostnými zízačmi a tými, ktorí chápu tento proces nejako ináč, alebo ich sebeovládanie v rámci vlastnej iniciatívy je lepšie vynechať. *Ale aj vtedy je rozšírenie akejkoľvek lži hocikým z účastníkov spoločenskej iniciatívy neprijateľné, pretože takáto lož bude štatisticky predurčene tými, ktorí jej uveria, vložená do základov chybných rozhodnutí, ktorých dôsledky môžu byť veľmi závažné a ktoré v budúcnosti bude musieť odstraňovať ta samá spoločenská iniciatíva.* **Netreba si v súčastnosti vytvárať ťažkosti a prekážky pre svoju budúcu činnosť, lebo blahý (ušľachtilý) Zámer je vnútorne bezkonfliktný a nekladie „míny“ na svojej ceste.**

Ten, kto nie je v stave hovoriť pravdu vo všetkých prípadoch bez výnimky, spätých s dielom, ktorému hlása svoju oddanosť alebo si len prosto myslí, že je tomuto dielu oddaný, v skutočnosti koná úplne iné dielo. Jeho zmysel, význam nie je schopný pochopiť, pokiaľ pokračuje v klamaní a obhajovaní svojho právo na «milosrdnú lož». **Podstatou pozemskej múdrosti je neklamať za žiadnych okolností, ale nájsť tú pravdu, ktorú je potrebné povedať a spraviť vo vzniknuvších situáciach.**

A vznik potreby zatajovať niečo treba hodnotiť ako prejav nejakých vnútorných napätí a konfliktov v systéme činnosti, ktorých príčiny je potrebné identifikovať a odstrániť. Pritom odmietnutie prístupu k nejakej informácii môže byť sprevádzané, doplnené zverejnením inej informácie, ktorá bude užitočná dopytujúcemu sa. To podporí rozšírenie iniciatívy v spoločnosti.

Ale to všetko boli len všeobecné úvodné slová, adresované každému, bez ohľadu na osobitosti jeho života. Ak jedinec súhlasí s jemu predkladanou spoločenskou iniciatívou, tak

on stojí pred nevyhnutnosťou do nej vstúpiť. Nevyhnutnosťou, podmienenou konkrétnymi zvláštnosťami jeho života. Keďže spoločenská iniciatíva sa rozprestiera nie v nejakom od života civilizácie Zeme odtrhnutom, abstraktnom priestore, obývanom podľa svojho chápania vykonštruovanými postavami, ale v každodennom živote *tejto civilizácie takom, aký on reálne je*, tak pred jedincom, riešiacim vstup do spoločenskej iniciatívy, vyvstáva známa otázka: «Čo robiť?».

On potrebuje konkrétnu odpoveď, pretože aj horlivý zástanca princípu vytvorenia vnútorne nenapätých systémov sa v reálnom živote stretáva s činnosťou spoločnosti, vykonávanou v takých frekvenčných pásmach, v ktorých spoločenská iniciatíva na princípe vytvorenia vnútorne nenapätých systémov ešte nezískala akcieschopnosť. A v týchto frekvenčných pásmach spoločnosť koná tak, ako vie. A k tomu konaniu spoločenská iniciatíva musí vedieť vypracovávať svoj cieľavedomý postoj, definujúci buď podporu niektorých druhov konania spoločnosti, napomáhajúc vyriešeniu v nich vzniknutých vnútorných pnutí; alebo odmietnutie takejto podpory až do ich vymretia zo spoločenskej existencie. To znamená, že otázka «Čo robiť?» je skutočne aktuálna.

Väčšina z tých, kto ju zadá - nie sebe, ale účastníkom spoločenskej iniciatívy – má však na mysli nie doslovné (ad littera) «čo robiť?», ale trocha iné:

> Ja som na blaho zameraný človek, vy ste tiež ľudia zameraní na blaho, a preto uznávam vašu autoritu a vodcovské schopnosti, takže povedzte mi konkrétne, *čo ráčite, aby som vykonal,* nakoľko krajina, národ, ľudstvo hynie a **treba rýchlo «niečo robiť»**.

Ale odpoveď na toto priamo nevyjadrené vyhlásenie lojality, sprevádzajúce jeho návrh splniť, čo prikážu[260] a rýchlo, môže byť pýtajúcim sa odmietnutá, nakoľko spočíva v nasledovnom:

> **Musíte sa nevyhnutne vytrhnúť z Vášho obvyklého zhonu, nájsť si čas a silu a neustále sa zaoberať <u>SVETONÁZOROVÝM samovzdelávaním</u>, aby ste dospeli k takému pochopeniu navrhovanej spoločenskej iniciatívy, aké Vám umožní konať samostatne s pomocou Božou v jej riečisku, nedávajúc otázky «čo ráčite, aby som vykonal?», ale z dobrej vôle nezištne pomáhajúc druhým a s radosťou prijímajúc ich pomoc v súlade s Vaším ozajstným videním a chápaním toho, čo sa deje a perspektív v toku udalostí.**

Túto odpoveď mnohí vnímajú ako od bezprostredných potrieb života odtrhnutú abstrakciu, ktorou sa zaoberajú tí, ktorí podporujú túto spoločenskú iniciatívu. Tento ich postoj je podmienený tým, že v Jedinom Zákone predkladaná spoločenská iniciatíva nie je ešte tak rozvinutá, aby «priamo teraz» vypĺňala *v tempe prijímania* zákaznícke objednávky[261] jej členov a zvyšku spoločnosti, ktorých splnenie je podmienené procesmi, patriacimi k relatívne vysokofrekvenčným pásmam, kde spoločenská iniciatíva ešte nerozvinula svoju činnosť na princípe vnútorne nenapätých systémov.

> A objektívne dosiahnuteľné výsledky, ktoré v budúcnosti prinesú dlhodobé nízkofrekvenčné procesy, v ktorých spoločenská iniciatíva už teraz funguje, sú pre účasníkov, vytýkajúcich jej abstrakcionizmus, bezcenné, pretože sú presvedčení, že «žiť v tejto nádhernej dobe nebudem ani ja, ani ty». *Toto je forma prejavu podvedomého*

---

[260] V takomto type prejavov lojálnosti a ponuky vyplniť, čo prikážu, sa objektívne prejavuje sTroj psychiky zombie alebo *démona, najdúvšieho svoje miesto v hierarchicky organizovanej korporácii démonov.*

[261] Prianie nastolenia normálnej štátnej moci «priamo teraz», ktorú by vykonávali ľuďia s mnohými a hlbokými znalosťami, pamätajúci na blaho každého občana v kontinuite mnohých pokolení — to je takisto zákaznícke prianie, ak jedinec nepodniká nič pre to, aby vyrástla generácia, z ktorej vzídu vodcovia krajiny a hospodárstva, majúci nimi požadované kvality.

bezohľadného egoizmu väčšiny z nich a chamtivého koristenia pre vlastnú momentálnu potrebu[262].

Oni nepremýšľajú o tom, že *terajšia doba je oveľa krajšia, než časy, kedy bolo možné jednoducho zhynúť v žalúdku divokého zvera pre pobavenie civilizovaného publika v aréne nejakého provinčného cirkusu Rímskeho impéria, rozľahlého po celom svete a schvaľujúceho takéto mravy.* **Aj terajšia doba** – *skutočne nádherná, nakoľko Všemohúcnosť je bezchybná vo všetkých jej prejavoch* – **nastúpila ako plod končiacich, no v staroveku začínajúcich dlhodobých (nízkofrekvenčných) procesov. Tieto procesy podporovali svojim konaním z vlastnej iniciatívy ľudia, ktorí pokladali za možné vo vtedajšom «práve teraz» opravdivo sa snažiť žiť tak, ako má Človek žiť vždy.** Ale teraz „žijúci" «priamo teraz» nepovažujú za potrebné byť blahodárnymi, blaho konajúcimi (ktorých mená vo svojej veľkoleposti «Boh vie - pozná»), hoc aj využívajú hotové plody *práce spravodlivých,* ako „samo sebou" sa rozumejúce a po práve im patriace ako „samozrejmé blaho". Pre nich je zvlášť zaťažujúce premýšľať o tom, že oni každý okamih svojho života - «priamo teraz» – sami *do budúcna sejú*...

Neveriaci argumentovali a argumentujú, že „žiť" treba, ako oni „myslia", len teraz, a preto musia bezpodmienečne urvať od života pre seba takisto «priamo teraz» (vedomý uhol pohľadu «po nás potopa» je v mnohých ohľadoch eticky čistejší, než ich v podstate také isté podvedomo-automatické správanie). V dôsledku takého vzťahu - postoja k Životu, tie spoločenské iniciatívy, ktoré nie sú schopné uspokojiť ich spotrebiteľské objednávky «priamo teraz» v tempe ich zadania, sú pre nich bezcenné. **Oni - vedome aj podvedome - považujú pre seba za najdôležitejšie pre nich zištné záležitosti, odmietajúc im predkladaný nepomíjajúci blahý osud vo večnosti.** Toto – *ich vlastné sebectvo, egoizmus a zištnosť, a takisto neviera v spoluúčasť (podieľanie sa) človeka na Božom Zámere-Pláne, sa VŽDY nemenne uskutočňujúcom, alebo ich pomýlenou morálkou prekrútené hlásanie Zámeru* - je jediný dôvod, prečo návrh svetonázorovo pozdvihnúť sa nad priaznivcov alternatív ku spoločenskej iniciatíve vytvorenia Kráľovstva Božieho na Zemi je vnímaný mnohými „blahomyseľnými" ako od života odtrhnutý abstrakcionizmus.

V skutočnosti, pozdvihnúť sa ideologicky nad prívržencov neprijateľných koncepcií zriadenia života spoločnosti (a o tom vlastne hovoríme) – je jediný efektívny spôsob, ako ich vystaviť podmienkam, v ktorých je nemožné realizovať ich koncepcie a v ktorých nie sú schopní vlastnej činnosti. To vytvorí podmienky na to, aby sa spoločenská iniciatíva, navrhnutá Zhora, stala neobmedzene vládnucou v spoločnosti[263], pokrývajúc všetky pásma frekvencií procesov a všetky oblasti činnosti civilizácie.

Je to tak, lebo iba v tomto prípade o vlastnej spravodlivosti presvedčení protivníci Najvyššieho Zámeru strácajú personálnu základňu a inertné sociálne prostredie, v ktorom pôsobí ich personálny korpus. Tak nenávratne strácajú akcieschopnosť v dôsledku toho, že ich systém, vytvárajúci princíp organizácie kolektívnej činnosti - «každý podľa miery svojho chápania pracuje na realizácii svojich vlastných záujmov, a mierou nechápania – na realizácii záujmov tých, ktorí chápu lepšie» - začína trvalo a nezvratne pracovať proti nim samým. A z tejto situácie majú len dve východiská:

buď zhynúť do nebytia (neexistencie);

alebo vstúpiť do v Jedinom Zákone predkladanej spoločenskej iniciatívy, uznajúc jej princípy a ciele, ktorá je bohate otvorená pre všetkých. A nesloboda, obmedzenie

[262] «Postoj, chvíľa: si nádherná…» — spomeňte si, odkiaľ a kam to vedie.

[263] «...ak vaša spravodlivosť neprevýši spravodlivosť zákonníkov a farizejov, tak nikdy nevojdete do kráľovstva nebeského» (Matúš, 05:20), aj keď zjavne má byť nie «kráľovstvo nebeské», ale *kráľovstvo Božie, zahŕňajúce jak nebeské, tak i pozemské.* «Spravedlivosť» = «Pravdu» (Božiu) + «vedať» (poznať).

individualizmu v spoločenskom živote v nej skutočne existuje: táto nesloboda - zákaz vedomého alebo nevedomého ustanovenia a súhlasu s ustanovením ľubovoľnej (nad)vlády nad ľuďmi okrem Boha - Stvoriteľa a Všehodržiteľa, jediného Pána ľudí, ktorý dáva Ľúbosť a slobodu vôle tvoriť dobro tým, ktorí uznajú Jeho nedeliteľnú moc nad všetkým.

Tretie východisko skutočne nie je dané. Je blahom, že všetko zlo, hocikým predtým spáchané, prijatím naplnenia Božieho Zámeru v relígiách Jediného Zákona, je mu Bohom odpustené.

Nám tiež vyhovuje ľubovoľná varianta z nich, nech by si hocktorú z nich pre seba vybrali.

11. Priaznivý vietor Všemohúceho

Tak či onak v spoločnom svete žijú tí, pre ktorých «existuje len okamih medzi minulosťou a budúcnosťou, vlastne on sa nazýva[264] život», a preto v každý takýto okamih treba vedieť brať a vziať zo života všetko[265], čo je spôsobilý dať. A tí, ktorí *sa snažia* **každý okamih žiť tak, ako sa má žiť vždy, súc plnomocnými predstaviteľmi Večnosti na Zemi.** Oni sa skutočne správajú v živote odlišne: tí prví - väčšinou tak, «ako všetci» v ľahostajne[266]-automatickej spoločnosti a tí druhí - poväčšinou ináč. Dokonca, aj keď sa zdanlivo spolu zúčastňujú rovnakých spoločenských záležitostí, v skutočnosti sa nachádzajú v kvalitatívne odlišných druhoch činnosti.

A už v tomto živote je medzi nimi hranica, nepriechodná pre „časných“[267], ale priepustná pre tých, ktorí sú spoluúčastní večnosti. A večnosť vstupuje do prúdu zhonu, zostávajúc neviditeľná pre „časných“ podobne, ako diamant čistej vody – krištálovo čistý diamant zostáva neviditeľný v *čistej vode.* Táto hranica sa netiahne ani v čase, ani v priestore. Ona sa tiahne v činnosti a nečinnosti každého, kto žije na Zemi. **Táto hranica rozdeľuje koncepcie organizácie života spoločnosti ako jediného organizmu.** A hoci sa na prvý pohľad dá v histórii vysledovať konceptuálna rozmanitosť, tak v skutočnosti každá z množstva známych historicky dielčích koncepcií vyjadruje viac alebo menej jasne jednu z dvoch generálnych koncepcií:

- Najvyšší Zámer vedie[268] civilizáciu k tomu, aby celá činnosť jednotlivcov bez výnimky v nej vo všetkých frekvenčných pásmach **prebiehala blahodárne** («Sláva Bohu na výsostiach, mier na zemi a pokoj ľuďom dobrej vôle... »[269]) na základe vybudovania vnútorne nenapätých systémov vzájomných vzťahov všetkých členov spoločnosti. To zabezpečuje každému z nich slobodu konania Dobra.
- Protivníci tejto generálnej koncepcie budujú hierarchicky organizované systémy priameho a nepriameho donucovania a programovania správania sa jak jednotlivcov, tak aj kolektívov, vytvárajúc v spoločenských vzťahoch rôznorodé napätie.

Ak prívrženci prvej koncepcie sejú *v každom čase (v súčasnosti každého z nich)* semená, klíčiace počas celých dejín v budúcnosti (vo vzťahu k dejinnému času života každého z nich), v ktorej sa nezvratne stelesňujú tie alebo oné ideály, vlastné nimi vybratej koncepcii Prozreteľnosti. Naproti tomu ich protivníci nie sú v stave dôjsť ani k spoločnému cieľu, ale spoločným metódami ich rôznych strán (mafií, klanov, rodín) sa snažia mačkať Zhora danú súčasnosť, aby vymodelovali z nej niečo vytúžené pre každú z ich strán.[270]

---

[264] Slová piesne sú presné: «vlastne on sa nazýva život», bez neho by nebol Život v celej jeho úplnosti.

[265] «Ber od života všetko» – slogan z reklamy firmy Pepsi.

[266] T.j., zažívajúcich problémy v dôsledku straty Rozlíšenia.

[267] žijúcich len pre daný okamih „tu a teraz“ v duchu hesla „urvi, čo môžeš“, vôbec nerozmýšľajúc o tom, čo svojimi dnešnými skutkami sejú do vlastnej budúcnosti – v ktorú vlastne ani neveria. – pozn. prekl.

[268] No ísť musia ľudia samotní.

[269] Slová modlitby „Veľký chválospev“.

[270] V alegoricko-symbolickom filme „ČAS SMÚTKU ešte neprišiel“ práve takýto vzťah k Svetu, ako k plastelíne, ktorú možno vyvaľkať, a potom vymodelovať z nej všetko, čo sa zachce, učí Ivanova, ešte dorastenca, Metod – znachar, internacionalista a globalista.

Znásilňovať a skrkvať súčasnosť, aby sa z nej dalo vymodelovať vysnívané – to je to, čo zjednocuje všetkých protivníkov Zámeru. Bez ohľadu na to, že každou stranou (mafiou, klanom, rodinou) je chcené to, čo je neprijateľné pre všetkých ostatných, ale nie všetko nimi chcené je objektívnym zlom. Kvôli nejednotnosti cieľov bojujú nielen proti Zámeru (niekto cieľavedome, a niekto vo svojej morálne podmienenej rôznorodej slepote), ale aj drtia druh druha, bojujúc medzi sebou, potláčajúc a rozmačkajúc všetko, čo nemá síl sa tomu protiviť, aby si potom vymodelovali svoj ideál, alebo aspoň to, čo sa podarí.

No možnosti Objektívnej reality sú neporovnateľne silnejšie ako možnosti každého z nich a ich koalícií. A preto Život, keď sa v ňom stelesní Zámer-Prozreteľnosť, zmačká aj ich samotných, aj ich výtvory. A ak niekto z nich z nejakých príčin odmieta metódu priameho i nepriameho znásilňovania Života, tak, súc nositeľmi «JA(ego)-centrického» svetonázoru, nie sú v stave rozvíjať efektívnu činnosť na osnove princípu vytvorenia vnútorne nenapätých systémov. Oni nemajú možnosť svoj «JA(ego)-centrický» svetonázor, neprimeraný Objektívnej realite, upevniť v spoločnosti ako dominujúci[271], keďže sa v spoločnosti rozširujú aj iné variácie «JA(ego)-centrizmu», a takisto aj oveľa silnejšie svetonázorové systémy.

Úmerne tomu, že v živote civilizácie sa súčasne realizujú dve vzájomne sa vylučujúce základné koncepcie organizácie života spoločnosti, všetky konania a nekonania, ktoré je jedinec spôsobilý vedome a podvedome konať v priebehu celého svojho života, patria do troch rôznych kategórií:

- **Tí, čo sú konceptuálne ľahostajní** z rôznych príčin (podmienenosť mimosociálnymi procesmi alebo úrovňou rozvoja spoločnosti v danej dejinnej epoche). Môžu patriť k činnosti, ktorá sa realizuje v tej alebo v druhej základnej koncepcii. Príkladmi takéhoto druhu vedomej i nevedomej činnosti je takmer všetko to, čo je podmienené biológiou druhu Homo sapiens. Taktiež také spoločenské procesy ako *výroba* na základe spoločenského zjednotenia práce, *bez ktorej nemožnosť žiť je podmienená reálnou mravnosťou a duchovnosťou civilizácie (rozdiel medzi koncepciami je v tom, na aké ciele je orientovaná výroba a akými prostriedkami sa realizuje riadenie výroby a prerozdeľovanie produkcie).*
- **Tí, čo za každých okolností bez výnimky vyjadrujú buď jednu, alebo druhú základnú koncepciu.** Takto zavedenie monopolu na Vedomosti (a predovšetkým na vedomosti metodologického charakteru - prvú prioritu zovšeobecných prostriedkov riadenia) s cieľom vytvorenia závislosti zbytku spoločnosti na „znacharoch"-monopolistoch vo všetkých prípadoch vyjadruje koncepciu, odporujúcu Zámeru-Prozreteľnosti. To isté sa týka aj kreditno-finančného systému s úrokovými sadzbami (individuálne i korporátne bankové úžerníctvo, vrátane medzinárodného, i podpora úžerníckej mafie populáciou, ktorá má u nej prebytočné voľné prostriedky v bankách a „cenné" papiere), ktorý vytvára otroctvo na základe finančného diktátu. Organizácia a spoluúčasť pri výrobe a predaji „potravinárskeho" alkoholu a iných narkotík, ich konzumácia – to je tiež práca proti Zámeru.

Ako ukazuje film, nič dobrého z takéhoto prístupu k Svetu nezískava ani Metod „rozsypavší sa na dharmy" a vtelivší sa do dubu («a ak si tupý ako strom, tak sa staneš baobabom a baobabom budeš tisíc rokov, pokiaľ zomrieš» – približne podľa V.S.Vysockého) na začiatku novej epochy v živote *človečenstva*, ani Ivanov, ktorý si nedokázal harmonicky usporiadať svoj život, vyvaľkajúc plastelínu a modelujúc z nej to Dona Quijota, to lietadielka a pištole. Ani ostatné postavy vo filme, s výnimkou černošky (manželky Griňu), pretože všetci, vypijúc si na stretnutie, opití prespali kľúčový moment, ktorý tak čakali a kvôli ktorému sa zhromaždili z rôznych miest planéty po mnohých rokoch, čo sa rozdelili.

[271] Z toho dôvodu gajdarovci a javlincovci sú odsúdení byť kabinetnými sektami „intelektuálov" a nie stranami, ktoré by mali celospoločenskú podporu.

- **Tí, ktorí *v závislosti od súbehu sprievodných okolností* sú, buď konceptuálne ľahostajní, alebo vyjadrujú niektorú z dvoch základných koncepcií.** Takto je vybudovanie obydlia nevyhnutné, ale ak sú jeho rozmery také, že rodina ho nie je schopná uriadiť v rámci denných aktivít bez profesionálnej služby alebo ju nahradzujúcich «chudobných súrodencov», tak postaviac takýto „palác“, ide rodina proti Zámeru, nech by sa hocako snažili jej členovia ospravedlniť. A ak sú rozmery obydlia nedostatočné, a preto je v ňom stiesnených niekoľko generácií jednej rodiny, čo im bráni žiť spoločne v harmónii a vzájomnej starostlivosti druh o druha (a práve to je nevyhnutné pre správne osobnostné formovanie detí, a v tom nemôže viacgeneračnú rodinu nahradiť žiadna spoločenská inštitúcia), tak to je tiež proti Zámeru-Prozreteľnosti.[272]

Konkrétne v dôsledku tohto rozdelenia na tri kategórie hocijakej každodennej činnosti, vo všeobecnosti dostupnej všetkým a každému, návrh zaoberať sa svetonázorovým sebavzdelávaním, aby sa človek oslobodil od diktatúry a programovania správania obídením kontroly vedomia zo strany protivníkov spoločenskej iniciatívy, navrhnutej v Jedinom Zákone, nie je abstrakcionizmom, odtrhnutým od reálneho života. Totižto *primeraný a Objektívnej realite zodpovedajúci svetonázor dáva každú možnosť konania alebo nekonania v každodennom živote samostatne v jednote vedomia a podvedomia jedinca včas korelovať prípustné alebo neprípustné konanie vo vzťahu k vybranej základnej koncepcii, v závislosti od konkrétneho súbehu okolností.*

To znamená, že na otázku «čo robiť?», každý musí vedieť si odpovedať sám, ozmysliac podľa svedomia to, čo mu je dané v Rozlíšení na základe bohocentrického svetonázoru trojjedinnosti matérie-informácie-miery.

To nie je iba v tom, že nízkofrekvenčné procesy sú objímajúce a v pozadí vo vzťahu k vysokofrekvenčným. Vec je v tom, že mnohé nízkofrekvenčné procesy sa skladajú z krátkych po sebe idúcich taktov (cyklov), obsahujúcich nejakú ukončenú sadu dejov, vytvárajúcich priebežný výsledok v nejakom dlhšom, ich zahŕňajúcom procese. V každom takomto takte môžu byť veľmi krátke akcie a pauzy medzi nimi: jak krátke, tak aj dlhé pauzy, zasahujúce život mnohých generácií.

A len primerane a realite zodpovedajúco ozmyslené Rozlíšenie základných koncepcií umožňuje skladať v následnosti generácií želateľné nízkofrekvenčné dlhodobé procesy z krátkych taktov každodennej činnosti množstva ľudí. A presne tak to umožňuje zdržiavať, mariť priebeh neželateľných procesov alebo ich transformovať na želateľné, vnášajúc do ich priebehu niečo, čo im predtým nebolo vlastné.

Výsledky takéhoto dlhodobého konania, vytvoreného z množstva krátkych taktov, môžu byť veľmi rozsiahle jak z osobného rozmeru skúmania, tak aj pri spoločenskej analýze v celom rozmere. Začneme s osobnou:

Ak každodenne prečítate vnímavo 5 strán, tak za 365 dní ste schopný prečítať a pochopiť 1825 strán[273] textu.

---

[272] To posledné je nevyvratiteľné ohodnotenie «chruščoviek» (extrémne malometrážnych, prevážne dvojizbových bytov)* bez akýchkoľvek poľahčujúcich okolností, zmäkčujúcich vinu štátnych predstaviteľov ZSSR, ktorí dopustili tento jav „architektúry“, zničujúci voči rodine dnes i v budúcnosti vo vzťahu k spoločnosti ako celku. Totižto rodina je semienko, z ktorého klíči a vyrastá spoločnosť v následnosti generácií. **Chruščovky = architektonická genocída.**

[273] Pre porovnanie: v pravoslávnej Biblii, vydanej Moskovským patriarchátom, je očíslovaných 1 371 strán textov písma a všemožných príloh (máp, kalendárov, referenčných materiálov). Korán je kratší: 390 strán v preklade M. -N. O. Osmanova a niečo pod 500 strán v preklade I. J. Kračkovského (v oboch prípadoch je počet strán vrátane príloh a komentárov).

Je možné, že si v prebiehajúcom zhone svojich záležitostí nenájdete voľný čas, aby ste naraz prečítali knihu s 1 000 stranami. **Ale takmer každý je schopný nájsť si čas[274], aby prečítal 5 strán denne a ozmyslel si prečítané, nezabúdajúc to, čo prečítal skôr, a porovnal prečítané s tým, čo bezprostredne pociťuje v sebe a okolo seba.** To je reálne: na to je nevyhnutné len jednu hodinu menej pozerať TV, alebo neposedávať s „kecalmi“ pri pohári piva, alebo ešte odmietnúť nejaké iné nezmysly. *No taká realita už patrí k nízkofrekvenčnému procesu vo vzťahu k fyziologicky analogickému prečítaniu detektívky alebo nejakého iného čítania, ktoré je predurčené na to, aby človek zabil voľný čas na ceste do práce alebo na chatu v autobuse alebo v električke. To isté platí aj pre žurnalistiku «na zlobu dňa».*

Dôsledky prečítania môžu byť rôzne: niekedy prečítaná detektívka alebo ostrejšia publicistika «na zlobu dňa», ktorá vyzývala «niečo robiť»[275] «priamo teraz», sa za rok zabudne, stanúc sa mŕtvo pochovanou v hlbinách pamäti pod vrstvami zábavného čítania, prečítaného neskôr, nasledujúcich publikácií «na zlobu dňa» a informácií bežnej každodennosti. To prejde bez osobitých následkov pre Váš život, ak ignorujete obzvlášť závažné následky, že budete naďalej otrokom ničotného zhonu.

Spomeňte si na osud tej publicistiky, ktorá znepokojovala Vás i mnohých iných v druhej polovici 80-tych rokov 20. storočia, keď sa v reakcii na ňu davy nasmerovali nevedno kam[276], nechápajúc v dlhodobej perspektíve nič z prebiehajúceho, a v priebežnom výsledku sa dosiahlo to, čo je teraz. Vtedy sa mnohí takisto trhali «niečo robiť» «priamo teraz», a *scénaristi-režiséri spoločenských nešťastí a tragédií nachádzali, kto z nich a čo má robiť v súlade so scénarmi,* adresujúc k ich reálnej morálke, túžbam a pripravenosti robiť to, čo už oni vedia: od prázdneho tárania, ktoré očarovalo ostatný dav, po strieľanie na porážku.

Neprestajne **dráždení** publicistikou a ich automatizmov správania rozdráždľujúcimi situáciami, zaskočení obyvatelia nenachádzali čas na to, aby sa svetonázorovo samovzdelávali, aby predčili v *spôsobilosti riadiť priebeh udalostí* prívržencov im neprijateľných koncepcií a konali na báze inej svetonázorovej osnovy konceptuálne cieľavedome, ukladajúc svoje konanie do matrice-scenára priebehu im prijateľných dlhodobých (nízkofrekvenčných) procesov. **Od tej doby sa tak mnoho dalo urobiť,** že by sme už všetci žili v oveľa lepšej a blahodárne usporiadanej spoločnosti a svete, než v tom, čo je teraz, ak by aspoň polovica všetkých „aktivistov“- hysterikov nezmätkovala, ale v pokoji, nehľadiac «na zlobu dňa», denne predkladanú zlostnou žurnalistikou, sa zaoberala svojim

---

[274] S. A. Gegečkori (Sergo Lavrentievič Berija) v interview uverejnenom v novinách „Tajné materiály“, č. 8, júl 1999 uvádza nasledujúcu epizódu svojej komunikácie s I.V.Stalinom:

«On (Stalin - naše vysvetlenie pri citácii) pôsobil dojmom veľmi skromného človeka. Mne sa veľmi páčila jeho knižnica. On zrejme prečítal všetky tie knihy a niektoré dokonca niekoľkokrát. Raz zobral z police zväzok v gruzínskom jazyku a spýtal sa: „Čítal si to ? Prečo nie? Nemáš dostatok času? **Len lenivci nemajú čas na čítanie kníh.“** (zvýraznené nami pri citovaní)».

[275] No nehovorila, *čo konkrétne* robiť.

[276] «Perestrojka – to je nepreskúmaná cesta, súdruhovia!» – M. S. Gorbačov na vystúpení v Krasnojarsku.

«Nezačínajte diela, ktorých koniec nie je vo vašich rukách.» – V. O. Kľučevskij, ruský historik konca 19. stor. – začiatku 20. storočia.

«Nepoznajúc brod – nevstupuj do vody.» – národná múdrosť.

Ako možno z toho pochopiť, perestrojkovo-reformátorský zhon protirečil aj múdrosti historicko-spoločenskej vedy, aj múdrosti národnej.

svetonázorovým samovzdelávaním a zo svetonázoru vyplývajúcou činnosťou v postupnej realizácii spoločenskej (kolektívnej) iniciatívy na princípoch vybudovania vnútorne nenapätých systémov vzájomných vzťahov ľudí.

No oni vo väčšine nevenovali a nevenujú pozornosť tomu, že situácie – dráždivé podnety ich *automatizmov správania sa* vytvárali a vytvárajú sa cieľavedome, takže každý z nich je fakticky málo odlišný od diaľkovo riadeného „lunochodu" a všetci spolu po väčšinu života predstavujú stádo „lunochodov", nezmyselne – z pohľadu ľudskosti – prešliapávajúcich priestory rodnej planéty.

Ak sa algoritmus správania, aktivizovaný každodennou „zlobou" – rozdražďujúcou situáciou, po nejakom čase ukazuje neefektívny pre realizáciu ich bezdôvodných nádejí a snáh, tak sa to pre drvivú väčšinu odhaľuje náhle v okamihu. Po takomto rozčarovaní nasledujú výbuchy emócií alebo depresií (nedostatok síl a emócií) a pokusy o prepnutie sa na nejaký iný algoritmus bezmyšlienkovitého automatického správania, alebo na vonkajšie riadenie zo strany nimi chceného vodcu – „dobrého pastiera". Hoci, ak by rozmýšľali (čo znamená: ***konkrétne*** *si vo svojom vnútornom svete predstavovali priebeh udalostí v Objektívnej realite, ktorých sa účastnia – a k tomu aj nevyhnutne Objektívnej realite adekvátny svetonázor, ktorého zostrojenie si oni predstavujú ako abstrakcionizmus odtrhnutý od života, ktorý im bráni „žiť" «priamo teraz»)*, tak – v drvivej väčšine prípadov – by sa im nevhodnosť algoritmu pre realizáciu želaného odhalila už dávno pred začiatkom jeho bezmyšlienkovitého automatického odpracovávania v podnecujúcich situáciach– rozdrážditeľoch.

A toto včasné odhalenie – podmienené efektívnym svetonázorom – by dalo každému z nich možnosť nepodporovať tie procesy, ktoré oni reálne podporili svojou činnosťou alebo nečinnosťou, ale tvorivo podporiť iné procesy, ktoré by priniesli iné plody.[277]

A v tom prípade, jedinci, z ktorým každému bola daná Zhora *sloboda výberu línie správania sa,* a taktiež aj spoločenstvá týchto jedincov, by sa nenachádzali v stresových situáciách, analogických tým, ktoré prežívalo «SNŠ» a v historickej minulosti raz za 50 rokov (a to aj častejšie) prežívalo Rusko – regionálna civilizácia.

No aj po všetkých týchto *mnohoročných* nešťastiach a spoločenských nepokojoch je návrh zaoberať sa svetonázorovým samovzdelávaním pre nich neprijateľný. Totižto oni *akoby chcú* «niečo robiť» práve «priamo teraz» a neželajú si „naprázdno strácať čas" na to, aby si získali osnovu pre samostatné zmysluplné videnie toho, čo prebieha. A práve toto je nevyhnutné robiť «priamo teraz» tak, aby vždy bolo dobre, pretože v opačnom prípade bude musieť jedinec spočívať, podobajúc sa slepému, hluchému, mŕtvemu kameňu v murive sociálnej pyramídy, ako je to zaobrazené na jednodolárovom papierovom odpade.

Ale v Rusku - ZSSR nie všetci boli takými. Druhí, pozrúc sa na počiatok celého reformátorského zmätku, si pre seba stanovili: keď to všetko vyjde navnivoč, tak v spoločnosti už musí byť rozvinuté také videnie a chápanie sveta, na základe ktorého už spoločnosť dokáže žiť. A pre toto je nevyhnutné pracovať, vytvárajúc to, čo sa stane základom budúcej spoločnosti. A, aby dali spoločnosti takýto základ-osnovu, potichu sa *už vtedy* (a to v tej dobe predstavovalo «priamo teraz») zaoberali svetonázorovým samovzdelávaním a činnosťou postupu realizácie spoločenskej iniciatívy, nehľadiac na «zlobu dňa»: oni sa nepoddávali povyku a zmätku ani v dňoch štátneho puču, ani v dňoch Belovežských dohôd a „abdikácie z trónu" M.S.Gorbačova, ani v marcových dňoch roku

[277] Základná otázka každej filozofie života je otázka o predvídateľnosti následkov s cieľom výberu najlepšej varianty a potlačenie možnosti realizácie neprijateľných variánt.

1993 pri konfrontácii Najvyššieho Sovietu RSFSR a Prezidentskej administratívy, ani v dňoch rozstrieľania moskovského Bieleho domu v r. 1993, ani v augustových dňoch r. 1998 pri páde kurzu rubľa, ani v dňoch abdikácie z trónu «cára» Borisa Jeľcina.

Celé toto obdobie sa zaoberali činnosťou, podporujúcou a vytvárajúcou dlhodobé (nízkofrekvenčné) procesy v riečisku spoločenskej iniciatívy, predloženej v Jedinom Zákone. A v dôsledku tejto každodennej činnosti budú nielen prechodné výsledky, ale aj nevykoreniteľné, nezvratné úspechy.

Pre tých, ktorí mali čo povedať druhým ľuďom, stačili každý deň dve-tri hodiny na to, aby napísali niekoľko stránok. Podľa miery toho, ako svetonázorovo rástli, ich spoločenská iniciatíva naberala silu a – pri podpore Zhora – zvyšovala svoje možnosti efektívneho pôsobenia na priebeh udalostí, rozširujúc svoju akcieschopnoť na všetky viac vysokofrekvenčné diapazóny procesov. Výsledkom bolo, že *to, čo bolo napísané v priebehu niekoľkých rokov v tempe niekoľkých stránok za deň,* bolo vydané a stalo sa nevykoreniteľnou súčasťou Ruskej kultúry a dedičstvom všetkých zúčastnených osôb.

Takto spoločenská iniciatíva na princípe vybudovania vnútorne nenapätých systémov, pohlcujúc do seba slobodnú prácu mnohých ľudí, dosiahla to, že v súčasnosti sa vytvorila celá knižnica[278]. Odkazy na jej základné práce sú v aktuálnej Prílohe k DVTR.

A to je jeden z *nezvratných výsledkov* **celospoločenského rozmeru** činnosti spoločenskej iniciatívy v riečišti Jediného Zákona, lebo *čo je napísané perom – nevyrúbeš sekerou,* **aj keby to bola sekera kata alebo «sekera vojny».** A ako povedal A.S.Puškin: *«nemožno odkúpiť vplyv znárodnenej myšlienky»*.

Aké dôkazy efektívnosti spoločenskej iniciatívy, predloženej v Jedinom Zákone a fungujúcej na základe princípu vybudovania vnútorne nenapätých systémov vzájomných vzťahov jednotlivcov, sú ešte nevyhnutné pre toho, kto pociťuje priebeh života a je spôsobilý myslieť, ak nie je presvedčeným zlo-dejom (zloduchom)?

A ak do vašich rúk «priamo teraz» sa dostane dôstojná kniha, tak za rok pozorného čítania po 5 strán za deň, je vám schopná odkryť cesty k takým svetonázorovým výškam a priestorom, ktoré sa ani nesnívali tým najvyššie zasväteným do *niečoho (čoho podstatu nechápu, lebo každé zasvätenie nie je len ohraničené, ale aj obmedzuje psychiku a nad prvými hierarchami v spoločenstve každého systému zasvätení sú ešte okultní mimosociálni páni-majitelia)*[279], o ktorých poučne písal J.Gilbo, v podstate nič nehovoriac, no ponúkajúc začať proces alternatívneho zasvätenia „priamo teraz“: «dnes, v každom prípade nie neskôr, ako do konca roku 1999. Kto neuspel, ten sa oneskoril».

Získať blahý podiel vo večnosti nie je nikdy neskoro: pokiaľ je človek živý a, súc pri vedomí, je schopný myslieť – on sa neoneskoril.[280] No ísť alebo vzlietať k tým výšinám a priestorom musí každý sám, svojou *osobnou prácou* a nikto za neho neurobí to, čo môže urobiť iba on sám:

[278] Adresa na internete: http://www.vodaspb.ru (doteraz preložené niektoré z nich do slovenčiny a češtiny na www.leva-net.webnode.cz)*

[279] O nich už bola reč, keď bol skôr spomínaný A. Hitler ako príklad *úradníka ideológie.*

[280] Lepšie je to však urobiť nie na smrteľnej posteli, ale skôr, pokiaľ ešte sú sily na to, aby sa tvorilo Dobro v živote.

Vlastné vnímanie a chápanie sveta – to sú tie produkty vlastnej práce, ktoré nemožno odtrhnúť od druhých, ani prinútením, ani podvodom, ani kúpiť v hotovom použiteľnom tvare. Na druhej strane, nemožno ich ani podarovať druhému podľa svojej vôle, ani predať, ani vnútiť žiadnou silou alebo zaviesť do psychiky pomimo vedomia.

Vytvoriť si vlastné videnie a chápanie sveta – to je to, čo každý musí urobiť pre seba iba sám. Druhí mu môžu len poukázať na takúto možnosť, objasniac svoje videnie a chápanie, ale nič viac. A ak bude jedinec nasledovať túto možnosť, tak on dokáže pomôcť druhým urobiť to isté a zrealizovať aj mnoho iného.

Avšak, mnohí emocionálne (a zdalo by sa, bezmyšlienkovite) reagujú na «zlobu dňa», ktorá ich neustále vytrháva z dlhodobých (nízkofrekvenčných) procesov. Len **vedome** sa udržiavajúc na hrebeni týchto procesov možno prejsť cez «zlobu dňa», nebyť ňou zachvátený, zastavený, či prevrhnutý. Keďže je to späté s emocionálnou reakciou na prebiehajúce udalosti, tak prichádzame k otázke o emóciach, ktoré sú tak alebo onak vlastné človeku pri jeho správaní sa.

Svetonázor trojjedinosti matérie-inFormácie-miery odkrýva úplne iný pohľad na otázku *o emóciach, dobrej či zlej nálade.* A tento pohľad je proste nevyjadriteľný v tradíciach psychologických škôl jak Západu, tak aj védicko-znacharského Východu v dôsledku toho, že v ich svetonázore je informácia nie objektívna ale subjektívna[281]f alebo k objektívnej informácii nie je vyjadrený konkrétny vzťah.

V svetonázore trojjedinosti matérie-informácie-miery je otázka o emóciach v správaní sa človeka nerozdielne spätá s dvoma ďalšími otázkami, ktoré sú väčšinou psychológov a psychiatrov skúmané izolovane:

- po prvé – je to otázka vzťahu vedomých a podvedomých komponentov jednotného procesu myslenia jedinca;
- po druhé – je to otázka o objektívnej – skutočne pravdivej, a nie deklarovanej a predstieranej mravnosti jedinca.

V svetonázore trojjedinstva matérie-informácie-miery predstavujú **«emócie + opravdivá objektívna mravnosť + vedomé a podvedomé komponenty procesu myslenia»** jednotný algoritmický komplex, ktorý spracováva jak tú objektívnu informáciu, ktorá postupuje od zmyslových orgánov (telesných i *biopoľových – duchovných*), tak aj tú, ktorá je uložená v pamäti. Práve v tejto trojici, ktorá predstavuje jednotný algoritmický komplex premeny informácie, sa generuje vnútorné a vonkajšie správanie sa každého jedinca.

Kvôli tomu, aby človek «mal život a mal ho v hojnosti»[282], a nie len «prežíval»[283], prekonávajúc prevažne nežiadúce súhry okolností, *je nevyhnutné zistiť funkčnú záťaž komponentov tohto algoritmického komplexu, aby si ho človek vedel nastavovať ako celostný systém na objektívne dokonalé spracovanie informácií.*

Začneme vedomím. Možnosti ľudského vedomia mimo tranzových stavov sú ohraničené nasledujúcimi ukazovateľmi: jedinec je schopný vedome vnímať a operovať so 7 - 9 objektami[284] (informačnými tokmi) naraz. Zároveň je schopný rozlišovať nie viac ako 15 zmyslových jednotiek za sekundu (inými slovami, rýchlosť vedomia predstavuje 15 bit/s).

[281] Ak v Objektívnej realite informácia pre čitateľa neexistuje, ale existuje len subjektívna kategória, vytváraná ľuďmi v spoločnosti a označovaná ako informácia, tak u takéhoto čitateľa môžu vzniknúť ťažkosti v chápaní ďalšieho textu a nesúhlas s povedaným.

[282] „Prišiel som preto, aby ste mali život a mali ho v hojnosti.“ (slová Krista v podaní apoštola Jána, kap. 10:10)

[283] Cieľ najvyššej priority v existencii jedinca, podľa názorov scientológov.

Ak prvé je viac-menej jasné, tak druhé potrebuje vysvetlenie. Každý snímok na filmovom páse je zmyslová jednotka. Pri rýchlosti projekcie 16 snímkov za sekundu a rýchlejšie, vedomie mimo stavu tranzu vníma obraz ako pohyb. Pri rýchlosti projekcie pod 16 snímkov za sekundu vníma vedomie film nie ako pohyb, ale ako reťaz rôznych nepohyblivých stavov, ktorých sled predstavuje rôzne fázy pohybu. V stave tranzu sa vedomie posúva do iných frekvenčných pásiem a je spôsobilé vnímať ako „pomalé" procesy dokonca aj veľmi rýchle javy, ako napr. výbuch delostreleckého granátu, a nie iba vyčleniť z filmu povestný 25. snímok alebo vloženú zvukovú stopu, ktorá je posunutá do infrazvukového pásma (prostriedky programovania podvedomého správania).

Avšak podvedomé úrovne psychiky, považované za systém spracovania informácií, majú oveľa väčší výkon a pokrývajú oveľa širší rozsah frekvencií, než dostupné možnosti vedomia mimo tranzových stavov. Ako ukázali štúdie, podvedomé úrovne psychiky pri sledovaní filmu dokážu zachytiť aj tie fázy pohybu, ktoré sa nachádzajú v medzerách medzi fázami, nasnímanými na filmový pás.

Otázka: Je celá inFormácia, ktorá je vlastná podvedomým úrovniam psychiky (obrazy, melódie a pod.) pre jedinca bezcenná, alebo aj ona predstavuje informačno-algoritmické zabezpečenie jeho života, a preto je životne nevyhnutná?

— *Je životne nevyhnutná.*

Otázka: vedomie a podvedomé úrovne psychiky – sú to navzájom izolované systémy spracovania informácie, alebo vzájomne sa doplňujúce komponenty jednej a tej istej celkovej psychiky, a preto vzájomne sa ovplyvňujúce (t.j. prebieha v nich obmena informácií v oboch smeroch)?

— *Vzájomne sa doplňujúce a informácie si vymieňajúce komponenty celkovej psychiky.*

Otázka: Ako dostať na úroveň vedomia v tempe toku reálnych udalostí celú túto informáciu, ktorú spacovávajú podvedomé úrovne psychiky, ak možnosti vedomia pri spracovávaní informácií sú ohraničené (mimo tranzu) na 7 - 9 objektov a 15 zmyslových jednotiek za sekundu, (zatiaľ čo v tranzových stavoch sú tiež ohraničenia, no s inými charakteristikami, v dôsledku čoho si vedomie nemôže predstaviť všetky tie obrazy a melódie, v ktorých prebieha spracovanie informácií na podvedomých úrovniach psychiky)?

— *Iba v extrémne zhustenom obraze, ktorý umožňuje si ju uvedomiť hoci len v* ***riadiaco významných vyhodnocovacích kategóriach*** *minulých udalostí a smerovania ich priebehu: «dobre», «zle», «neurčené». Môže byť podané iba akési zovšeobecňujúce zhodnotenie situácie a smerovanie jej zmien, ktoré nebude potláčať ostatnú informáciu, ktorej spracovaním sa v tom čase zaoberá úroveň vedomia.*

Otázka: Je emocionálne pozadie, nálada, typické pre jedinca **po celú dobu** jeho bdenia, podmienené zapamätanými a prebiehajúcimi okolnosťami jeho života a môžu byť ozmyslené na úrovni vedomia ako znaky, ktoré vyplávali z podvedomých úrovní psychiky, nesúc všeobecné správy o výsledkoch činnosti podvedomých úrovní psychiky, ktoré majú charakter riadiaco významných hodnotiacich kategórií «dobre», «zle», «neurčito»?

---

[284] Starozákonných prikázaní je 10, t.j. viac ako 7 - 9, čím ich vedomie väčšiny ľudí nedokáže všetky udržať naraz pohromade. Podľa jedného z talmudistických traktátov, cez osobu Noeho bolo po potope daných ľudstvu 7 prikázaní, t.j. vedome toľko, koľko je schopné vedomie väčšiny ľudí súčasne udržať pohromade.

Toto je ďalší príklad deštruktívneho vplyvu Biblie na psychiku jedinca. To isté sa týka aj 10 ustanovení morálneho kódexu budovateľa komunizmu – dokumentu navrhnutého na XXII. zjazde KSSZ ako morálno-etickej normy života spoločnosti.

— Emócie sú podmienené okolnosťami jeho života a môžu byť ozmyslené práve v týchto riadiaco významných hodnotiacich kategóriach «dobre», «zle», «neurčito» z minulého priebehu udalostí a ich smerovania, posúvaných na úroveň vedomia v psychike jedinca, jeho podvedomými úrovňami. No môžu byť v tejto kvalite aj neozmyslené - to je podmienené svetonázorom jedinca.

V svetonázore trojjedinstva matérie-informácie-miery sú všetky emocionálne prejavy ozmyslené práve v tejto kvalite: ako maximálne zovšeobecnené výsledné ukazovatele podvedomých úrovní psychiky pred *úrovňou vedomia, stotožňovaným väčšinou jedincov s ich vlastným «Ja»* v každom časovom okamihu. *Informácia podvedomých úrovní psychiky vystupujúca na úroveň vedomia v maximálne zhustene zbalenej forme - vo forme emócií, môže byť rozbalená, uvedomená, pochopená, ak to umožňuje osobná kultúra myslenia. To si však vyžaduje čas, v priebehu ktorého by bola táto informácia predaná vedomiu nie vo forme emócií, ale v inej forme, dostupnej jeho vnímaniu.*

Ak niekto nesúhlasí s takýmto ozmyslením predurčenia emócií, vyvstávajúcich vo vedomí počas celej doby bdenia jedinca, tak nech si ozmyslí ich predurčenie nejak inak. No ako ukazujú stáročné dejinné skúsenosti psychologických škôl Západu a védicko-znacharského Východu, všetky ostatné interpretácie emocionálneho života jedinca sú chápané nepohodlne a smrdia *agnosticizmom*[285] *- učením o nepoznateľnosti Sveta a nezmyselnosti života a bytia.*[286]

---

[285] Zvlášť venujte pozornosť tí, ktorí sa oboznámili s východnou mystikou a jógou: reč je nie o tom, ktorá z čakier zodpovedá za emócie a ktorá za racionálno-intelektuálnu činnosť. Reč je o tom, ako v celostnej algoritmike vypracovania línie správania sa na osnove jedincovi dostupnej informácie sú vzájomne previazané: vedome neozmyslené emócie v tempe priebehu udalostí *a uvedomovaný si zmysel, vytváraný racionálno-intelektuálnou činnosťou.*

Nech by v akých čakrách a ako boli tieto komponenty rozmiestnené – to je riešenie Najvyššieho pri Jeho stvorení človeka. A toto - to je otázka o materiálnych nosičoch tých alebo iných informačných komponentov.

A ako nakonfigurovať algoritmický systém na objektívne bezchybné spracovanie informácií - to je prenechané na premyslené vykonanie každému jedincovi. A to – to je otázka ohľadom informačných modulov rôzneho účelu, ktoré nemenia svoju objektívnu kvalitu, bez ohľadu na materiálny nosič, na ktorom boli zaznamenané.

[286] Pociťovanie nezmyselnosti života a bytia sa prejavuje vo fenoméne neočakávane vznikajúcej nevyhnutnosti „konca sveta“ práve v biblickej kultúre. Tento fenomén sa opakuje s periodicitou 1 000, 500 alebo 100 rokov: t.j. v rytmike «okrúhlych dátumov». Takýto druh agnosticizmu je bezprostredne zviazaný s problematikou, ktorá je zmienená na konci Kapitoly 11 tejto práce: ako žiť „práve teraz“, aby sa nevstupovalo do konfliktu so Všedržiteľom. Na prvý pohľad, po tom všetkom, čo tu bolo povedané, odpoveď je jednoduchá: «priamo teraz» treba žiť tak isto «ako vždy»“, t.j. ako sa sluší splnomocnenému zástupcovi večnosti na Zemi. A podvedome je táto informácia v nejakej forme prítomná u všetkých ľudí.

Otázka: Je všetkým táto informácia dostupná na úrovni vedomia?

—Nie, nie všetkým, ale iba tým, u ktorých niet vo svetonázore špecifických zombifikačných programov, brániacich výstupu na úroveň vedomia informácií o tom, ako treba žiť vždy, formou pohodlne chápaných zmyslových jednotiek.

Otázka: A čo sa deje s tými, u ktorých sú v psychike rôzne druhy vedomých a podvedomých zákazov na rozanalyzovanie tejto problematiky?

—U nich sa v dôsledku nemožnosti uvedomiť si, ako treba žiť vždy, môže zjaviť pocit „konca sveta“. A ak tento pocit bude vyjadrený v lexikálne prístupnej forme, tak z ľudí so stro-om psychiky zvierat, zombie alebo démonov možno sformovať sekty a dokonca celé „religiózne hnutia“ s vyargumentovaným, z ich pohľadu, zdôvodnením názoru o vyčerpaní možnosti civilizácie a ***nevyhnutnom konci jej existencie, ako aj smrti všetkého.***

Takže sa pýtame: Mýli sa snáď Všedržiteľ? alebo je Všedržiteľnosť (nedeliteľná všeobjímajúca moc Najvyššieho, rozprestierajúca sa všade v Objektívnej realite) bezchybná vo všetkých jej prejavoch, a to bez výnimky?

— *Všedržiteľ sa nemýli a Všedržiteľnosť je bezchybná vo všetkých jej prejavoch bez výnimky.*

Otázka: Ak je Všedržiteľnosť bezchybná vo všetkých jej prejavoch a človek nie je v konflikte so Všedržiteľom, tak akú má mať náladu, aké emócie?

— Dobrú náladu, pozitívne emócie – to je norma človečieho usporiadania psychiky vo všetkých životných okolnostiach bez výnimky.

Otázka: Ak sú emócie negatívne, nálada zlá alebo „nijaká“, tak čo sa oznamuje vedomiu z podvedomých úrovni psychiky?

— Odpoveď je jednoduchá:

- v súčasnej dobe alebo v minulosti, či v zámeroch jedinca do budúcnosti existuje jeho konflikt so Všedržiteľnosťou, plody ktorého pri nim vybratej línii správania sa nevyhnutne zožne (ak ich už nezožína) a budú nepríjemné. No čo konkrétne, v čom pozostáva objektívny zmysel konfliktu, či už vznikol v dôsledku úmyslu jedinca alebo je to dôsledok jeho nevnímania – to je nutné objasniť. To si vyžaduje vedomý ozmyslený vzťah jedinca k životu, k toku udalostí v ňom, k súbehu rôznych situácií okolo neho i v ňom samotnom.
- alebo jedinec, otvorene sa nenachádzajúc v konflikte s Bohom, niečo vníma nesúobrazne a neprimerane Objektívnej realite alebo niečo v prebiehajúcom mu nedochádza, a **v dôsledku jeho nedôvery Bohu jeho podvedomé úrovne psychiky vydávajú chybné emocionálne hodnotenie prebiehajúceho,** *čo v perspektíve taktiež nesľubuje jedincovi nič dobrého.* O podmienenosti tohto chybného emocionálneho hodnotenia vlastnosťami samotného jedinca bude reč trocha nižšie.

Môžu nasledovať námietky v tom zmysle, že u rôznych jedincov jedne a tie isté udalosti, padnutie do jednych a tých istých situácií, jedna a tá istá správa vyvolávajú rôzne emocionálne prejavy, čo by zdanlivo vyvracalo práve povedané. Ale nie je to tak: reč bola o emocionálnych prejavoch jedinca, ak dokonca i reverzne (spätne), ale stále prebývajúceho v človečom usporiadaní psychiky v nejakom dlhšom časovom intervale, ktorý je dostatočný na to, aby sa sformovali jeho emócie a nálada. No okrem toho, u každého jedinca je vlastná osobná predhistória, vlastná geneticky podmienená informácia, ktorá tiež vplýva na emocionálnosť vnímania rôznych udalostí.

Ale ak sa jedinec v uvažovanom časovom intervale nachádza nie v človečom stroji psychiky, ale v nejakom inom alebo jeho psychika je nestabilná a kmitá, neprestajne a vratne meniac svoje usporiadanie, tak toto všetko bude nie úplne tak.

Podstata je v tom, že v človečom usporiadaní psychiky sa zabezpečuje jednota emočného a zmyslového stroja duše[287], pri ktorom jedinec „samosebou“ prebýva v riečisku Všedržiteľnosti. Mimo človečieho usporiadania psychiky, ak je vôbec možné hovoriť

Takéto boli (z nášho pohľadu) skutočné príčiny vzniku sekty «Brána raja» (Gates of Paradise) v mestečku Santa Flo v USA. Členovia sekty uverili možnosti vyriešenia protirečení vedomia a podvedomia cez odchod z planéty Zem na kozmickej lodi, ktorá šla v chvoste kométy Hale-Boll. V Rusku tento druh agnosticizmu viedol k vytvoreniu religiózneho prúdu, známeho pred pár rokmi pod názvom «Veľké biele bratstvo», už rokmi zabudnuté. Učenie o „konci sveta“ je typické aj pre Cirkev „Posledného zákona“, ktorá učí, že druhý príchod Krista na Zem sa realizoval v Rusku v nových tkanivách Sergeja Anatolieviča Toropa, ktorý prijal aj nové meno – Vissarion. Nasledovníci Vissariona sa spasia a stanú sa jadrom zrodenia transformovaného ľudstva a tí, čo ich nenasledujú zahynú v dôsledku vyčerpania možností existencie terajšej civilizácie, Niekto definitívne zanikne, a niekto sa vtelí do nového pretransformovaného ľudstva.

o nejakej jednote emocionálneho a zmyslového stroja duše, tak táto „jednota“ – po prvé, neladí s Objektívnou realitou a po druhé, je tam konflikt medzi vedomím a podvedomými úrovňami psychiky, a taktiež aj vnútorné konflikty v samotnom podvedomí (a to ho, ako následok, zaťahuje do vnútorne konfliktnej kolektívnej psychiky – kolektívneho podvedomia. Inými slovami, to prináša pripojenie psychiky jedinca na nezlučiteľné, navzájom nepriateľské egregory).

A o jednote emocionálneho a zmyslového stroja duše mimo človečieho usporiadania psychiky v podstate možno hovoriť veľmi podmienečne, pretože nesúlad tejto „jednoty“ vyplýva z toho, že emočné prejavy a racionálno-intelektuálna činnosť nie sú vo vzájomnom súlade. To platí, ak ich vztiahneme k jednej a tej istej *objektívnej informácii, ktorá charakterizuje životné okolnosti alebo situáciu, do ktorej sa jedinec dostal*.

Okrem toho, rozhovory na tému, že pre rôznych jedincov sú v živote charakteristické rôzne emocionálne prejavy v jednych a tých istých situáciach, je nevhodné viesť v abstraktnej forme, odtrhnutej od konkrétnych jedincov a konkrétnych podmienok: to by bolo neplodným abstrakcionizmom, iba brániacim chápaniu podstaty skúmaných javov psychickej činnosti každého jedinca.

Preto konkrétne: dieťa sa raduje tvári matky, sklonivšej sa nad kolískou; slnečnému lúču; prvým kvetom a snehovým vločkám v jeho živote. Plače, keď sa stretáva so zlom, aj keď nie je nasmerované proti nemu osobne, hoci objektívne *každé zlo je proti každému žijúcemu*, a preto sa dieťa nemýli, ak na neho takto reaguje. Raduje sa a smeje sa v reakcii na dobro. Ono sa zle - negatívne stavia k rozprávkovému ľudožrútovi i ostatným zlodejom a dobre odlišuje v rozprávkach dobro od zla. A v detských hrách sa pomerne ťažko hľadajú dobrovoľníci na plnenie úloh zjavných zlodejov, hoci len akože. A ak sa im nepodarí nájsť dobrovoľníkov alebo sa dohovoriť, tak hra prebieha za účasti imaginárneho, všetkými si predstavovaného zlodeja, fyzicky neprítomného medzi účastníkmi hry. To je vyjadrenie normálnej jednoty emocionálneho a zmyslového stroja duše. A ono prevláda v správaní sa väčšiny ľudí v ich detstve.

Ale detičky ešte nie sú celkom vyskladanými ľuďmi. Im je od ranného detstva vlastné nielen toto, ale aj rôzne výroky o sebe, ako o «pupku Zeme». Vyplývajú z toho, že jedinec v rannom detstve žije nie na základe svojho chápania, ale na základe vrodených programov správania sa, sotva si osvojujúc kultúrne dedičstvo a vlastný, v ňom uložený, genetický potenciál vývoja podľa miery objavenia a osvojenia si tých alebo iných schopností v procese jeho dospievania. V každom vysokoorganizovanom biologickom druhu je každé mláďa hierarchicky vyššie než ktorákoľvek samica, a to v tom zmysle, že jej inštinktívne programy správania sa sú orientované na uspokojovanie-obsluhu mláďatka v prvých dňoch po narodení. A táto všeobecná biosférická zákonitosť sa môže prejavovať aj v živote ľudstva pri určitých osobitostiach kultúry: ak v spoločnosti prevláda zvierací stroj psychiky, tak, ak je v rodine málo detí (1 - 2), tak ich detstvo – v tom zmysle, že sa nachádzajú pod všeobjímajúcou inštinktívne podmienenou opaterou rodičov – sa predlžuje do doby telesnej dospelosti a začiatku samostatného života (a občas až do odchodu rodičov zo života, keď sa „deti“ už samé stávajú starcami), pretože ich rodičia už nemajú nikoho, na koho by obrátili svoje inštinktívne programy starostlivosti, aj keď už získali v civilizácii nejaké tie kultúrne „pláštiky“.

[287] To je termín, ktorý definuje pojem o vzájomnej korelácii: 1) informácií v Objektívnej realite, 2) emocionálnych prejavov a 3) subjektívneho ozmyslenia Objektívnej reality jedincom.

A ak je to tak, potom prichádza odplata za neschopnosť a neželanie si rozumne vychovať z ľudského mláďaťa Človeka. A hľa, deti vyrástli:

- matka sa bojí prísť a ozvať sa k svojmu výrastkovi, „chrobáčikovi“;
- jazyk po stáročia udržiava synovskú zhovädilú „múdrosť“ «**hovädám** je aj otca ľahšie biť» („hovädá“ - synonymum stáda dobytka). To zjavne vyjadruje zvieracie usporiadanie psychiky, pretože nový vodca „stáda“ pochádza z mladšej generácie, než rovesníci predchádzajúceho vodcu;
- „Revízor“ od N.V. Gogoľa – minulé storočie; podľa podstaty deja – spoločenská tragédia[288], o čom sa, počínajúc rokom 1905, presvedčili mnohí, ktorí sa smiali nad sebou, nad zlom, ktoré nosia v sebe. No neprešli ani dve storočia a celé sály a televízne auditórium sa ako predtým bezstarostne a **bezostyšne smejú** v reakcii na povedačky Rajkina, Žvaneckého, Mišina, Gorina, Petrosjana, Zadornova a ostatných, hoci NIE JE ČOMU SA SMIAŤ: *vysmievané zlo neprestáva byť zlom.*

Po výsmechu zlo nezmizne, ale sa rozširuje ešte aktívnejšie preto, lebo sa vníma ako smiešné, ale nie ŽIVOTNE ŠKODLIVÉ. Výsmech poskytuje iba emocionálne uvoľnenie pre bezumných hlupákov a bezstarostných, no nedáva kľúče k pochopeniu príčin zla v spoločnosti, ani prostriedky na jeho vykorenenie. A takáto „satira a humor“ sú v podstate SAMO-PO-ŽIERANIE SPOLOČNOSTI ČLOVEKU PODOBNÝCH v priamom význame týchto slov, t.j. rôznorodosť kanibalizmu.

HLAVNÁ ŠKODLIVOSŤ DRVIVEJ VAČŠINY DIEL „SATIRY A HUMORU“ POZOSTÁVA V TOM, ŽE PROGRAMUJÚ PSYCHIKU NA FALOŠNÉ - LŽIVÉ EMOCIONÁLNE OHODNOTENIE VYSMIEVANÝCH NEDOSTATKOV, ktoré ani zďaleka nie každý dokáže sám racionálno-intelektuálne napraviť.

- Inteligencia rada špekuluje o ideáloch dobra a spravodlivosti vo všeobecnosti. Ale akonáhle ideály dobra a spravodlivosti v spoločnosti nadobúdajú konkrétnosť, vyjadrenú v prísnych lexikálnych formách, tak začínajú vyvolávať hrôzu v dušiach „inteligencie“ a obyvateľov. Na druhej strane, sledujúc bez sebamenšieho záchvevu, ako *nositelia agresívneho individualizmu* ničia prírodu a kultúru, *v dôsledku sociálneho „progresu“*, nechápaví „inteligenti“ samoľúbo píšu dizertácie a *udeľujú si stupne v slobodomurárstve a iných rádovych a mafiánskych štruktúrach.* A málokomu by z nich aspoň «smutne,

---

[288] Ešte horšie je to so všeobecne známou „komédiou“ A. S. Gribojedova: **útrapy z rozumu** môžu byť iba pri démonickom stroji psychiky, ktorý je charakteristický nositeľovi rozumu. A „komédia” skutočne, rozsypavšia sa na okrídlené slová a aforizmy, pretože Čackij je skonštruovaný ako ušľachtilá osobnosť v porovnaní so svojim okolím, priniesla mnoho útrap Rusku, pretože v tejto „komédii” sa niet nad čím smiať.

No toto je odmena vládnucej triede: sám Gribojedov iba vrátil to, čo bolo do neho vkladané od detstva. Pozri stať V.Meščerjakova „Záhada Gribojedova”, Nový svet, č. 12, 1984.

No ani jeden z literárnych kritikov aj tak nedokázal povedať, *akou spoločensky užitočnou prácou sa mohol zaoberať „kladný” hrdina komédie – Čackij?* Ak sa pozrieme na námet „komédie” mimo dominujúcej domácej literárnej tradície, tak Čackij je na všetko pľujúci táraj, ktorý, aj keď je po práve nespokojný s vtedajšou spoločnosťou, sám v duši nenesie nič, okrem bezohľadného kritizovania a deklarácií o svojich vlastných ušľachtilých úmysloch.

A k správaniu A.S. Gribojedova v Perzii (Iráne) sú plne použiteľné slová M.J. Lermontova «smejúc sa, vyzývavo pohŕdal jazykom a morálkou cudzej krajiny...», za čo aj zaplatil životom, a to nielen svojim, ale aj kozákov z ochranky ruskej misie. A ak to porovnáme so slovami samotnej „komédie” Gribojedova «zlé jazyky sú strašnejšie ako pištoľ», tak jej jazyk v 19. stor. bol na úrovni zbraní hromadného ničenia samých seba na základe nepremyslene-emocionálnych reakcií tohto diela.

To isté sa týka aj diela „Utrpenie mladého Werthera“ od Goetheho, ktoré zapríčinilo epidémiu samovrážd.

samozrejme» bolo; a ešte menej z nich sa zamýšľa nad tým «čo robiť?»[289]? (okrem toho, čo už bolo povedané k tejto otázke skôr, ide zároveň o názov známeho románu, rovnako ako aj komédia A.S.Gribojedova, ktoré mali vplyv na osud Ruska na konci 19. storočia), lebo v ich chápaní prebiehajúce ne-sú-LAD-nosti sú „zákonom materialistickej prírody“ (materialistický ateizmus) alebo „nevyspytateľnosťou ciest Hospodina“ (idealistický ateizmus)[290] a pod., no nie výsledkom – jak ich osobnej, tak aj kolektívnej – nedbalosti, nesvedomitosti a roztopašnosti.

- Mocichtiví sa zároveň nestíhajú požierať navzájom i mnohých ostatných okolo seba.. A niet ani nevyhnutnosti, ako niekedy v detstve, vyhľadávať a presvedčovať niekoho iného, aby sa stal ľudožrútom vo vzťahu k celým národom už nie zo zábavy – pri hre. A ľudožrúti z pokolenia na pokolenie (napríklad klany úžerníkov Rothschildov, Rockefellerov) prezentujú seba ako dobrodincov.
- A po stáročia niet akcieschopných národov a cirkví, ktoré by vykorenili všetko to zlo, hoci počet obyvateľov na Zemi na začiatku 20. storočia presiahol 1,5 mld. a podľa vtedajšej štatistiky bolo len 10 mil. otvorených ateistov. Na začiatku 21. storočia populácia Zeme presiahla 6 mld. a každý z týchto jedincov má potenciál ľudskej dôstojnosti, premrhaný v márnivosti v podstate tak isto, ako v časoch „religiózneho“ tmárstva, hoci dnes už cirkvi vo väčšine krajín nemajú taký vplyv na spoločnosť. No väčšina dnes i v minulosti žijúcich ľudí nepochybovala a nepochybuje o svojej osobnej ušľachtilosti a cnosti.

To jest, pokiaľ všetko toto množstvo mládeže po generácie vyrastalo; pokiaľ sa učili sami žiť, hľadiac na život dospelých, a v 20. storočí ich opantalo kino, televízia a internet – továrne na sny; a pokiaľ dospelí ich učili, objasňujúc život slovom, mlčaním a skutkom (svojim príkladom), podľa svojho chápania, u väčšiny z nich - pod vplyvom kultúry spoločnosti, zdedenej od starších generácií - dochádzalo k zničeniu tejto jednoty emocionálneho a zmyslového stroja duše, ktorý má väčšina mládeže a detí mladšieho veku. A tak, nezávisle na tom, počas celej histórie globálnej civilizácie vládne v nej idealistický alebo materialistický ateizmus.

Chápanie dieťaťa nie je veľké, no predsa existuje a je z väčšej časti v súlade s jeho emóciami, a taktiež aj s okolitým svetom. Chápanie dospelého je „väčšie“, než chápanie dieťaťa, ale jednota emocionálneho a zmyslového stroja duše, zodpovedajúca dôstojnosti človeka, u väčšiny získaná nebola. Následkom toho vnímajú Stavbu sveta - Vesmír ako

---

[289] Slová v zátvorkách sú prevzaté od L.N. Gumileva. Jeho sociálne vykastrovaná koncepcia (rovnako ako aj sociálne vykastrovaná koncepcia G. Klimova) je vhodná pre pokračovanie agresie siono-internacizmu a Biblického projektu, pretože po celkovej VULGARIZÁCII ideí oboch koncepcií v spoločenskom vedomí davu zostáva: etnogenéza, degenerácia (vyrodenie) – mimo spoločnosti.

«To znamená, že sa tu stretávame s determinovaným javom prírody, za ktorý človek nenesie morálnu zodpovednosť, dokonca ak aj pri tom hynie prekrásna panenská príroda a veľkolepá cudzia kultúra. Je to smutné, samozrejme, ale čo robiť?» (L.N. Gumilev, „Etnogenéza a biosféra Zeme“, tretie vydanie, Leningrad, Gidrometizdat, r. 1990, str. 462).

No takýto názor je nedôstojný človeka...

[290] Ateizmus môže existovať v dvoch formách:

- Materialistický ateizmus priamo vyhlasuje, že Boha niet, idey o Bohu sú výplodom vedeckej nevedomosti a kolektívnej umeleckej tvorivosti ľudí.
- Idealistický ateizmus priamo hlása existenciu Boha a nevyhnutnosť každého človeka žiť v sú-lade, harmónii s Božím Zámerom - Prozreteľnosťou. No vytvára také vieroučenie na osnove škodlivých a bezstarostných fantázií o Bohu a Jeho Zjaveniach ľudstvu, že čím sa jedinec viacej podriaďuje normám viery, tým viac je hluchý k volaniu Boha, a tým pádom v ešte ostrejšom konflikte so Zámerom.

nepriateľský voči nim osobne i ľudstvu, a na Boha zabudli alebo Ho vnímajú ako hluchého k ich volaniu.[291] Ale nevnímajú seba - nezískavších pre človeka potrebnú jednotu emocionálneho a zmyslového stroja duše - ako nepriateľa svojich vlastných detí, iných ľudí, seba samého, Vesmíru i Boha - Tvorcu a Všedržiteľa.

Inštinkty, ak nie sú v človečom usporiadaní psychiky, zombifikujúce programy, vlastné kultúre, «Ja(ego)-centrizmus» vlastného chápania na základe kaleidoskopického alebo mozaikového svetonázoru väčšinou posúvajú na úroveň vedomia lživé, vo vzťahu k dôstojnosti človeka, emocionálne hodnotenia situácií a smerovania ich zmien. To sa prejavuje rozpadom jednoty pre človeka lživého emocionálneho a zmyslového stroja duše.

A vyššie uvedené – to nie je niečo novoobjavené v psychológii človeka. V Sunne - zbierke svedectiev o výrokoch proroka Mohameda - je zaznamenaný prorokov výrok: **«Každý človek sa rodí ako muslim** (v tom zmysle, že sa rodí s emocionálnym a zmyslovým strojom duše, súladnom s Božím Zámerom a zodpovedajúcim „nulovému“ veku) **a len rodičia ho robia židom, kresťanom alebo vyznávačom mnohobožstva»** (uvedené vierouky sa podľa Koránu klasifikujú, buď ako zvrátené, prekrútené opravdivé Zjavenia – historicky reálny judaizmus a kresťanstvo, alebo ako bezbožné výmysly ľudí – mnohobožstvo).

Tento typ kultúry sa v Koráne hodnotí takto:

«A My sme už stvorili džinov i ľudí, z ktorých mnohí sú majetkom pekla (lebo): majú srdcia, čo nič nechápu; oči, čo nevidia; uši, čo nepočujú. Oni sú ako dobytok, dokonca viac - zblúdilý. Oni sú nachádzajúci sa mimo vnímateľnosti, pozornosti» (súra 7:179) – preklad podľa chápania zmyslu autormi, odlišný od bežne publikovaných prekladov.

No podvedomé úrovne psychiky posúvajú informácie na úroveň vedomia nielen vo forme emocionálnych prejavov. Podvedomie posúva informácie na úroveň vedomia aj v lexikálnych formách tých «jazykov» (v najvšeobecnejšom slova zmysle, ako prostriedok kódovania informácie), ktoré sú vlastné každému jedincovi: verbálna reč, matematický jazyk, obrazy životných javov, ktoré v závislosti od ich charakteru možno chápať i priamo, i ako symboly–hieroglyfy inotajového «jazyka» a pod. Pritom niektoré «jazyky» môžu byť spoločné pre mnohých jedincov v nejakej kultúre, no môžu byť aj výlučne osobné «jazyky», vlastné iba psychike daného jedinca. Avšak proces odovzdania informácie v lexikálnej forme toho-ktorého «jazyka» je oveľa pomalší než emocionálny, pretože to, čo sa formou emocionálneho prejavu predá vedomiu v priebehu zlomku sekundy, môže vyžadovať k vedomiu nasmerovaný mnohohodinový monológ (film) podvedomých úrovní psychiky v jednom z «jazykov», v ktorom hustota zbalenia informácií je oveľa nižšia, než v jazyku emocionálnych prejavov. A možnosti, ktoré ponúkajú «jazyky» treba využívať, pretože s ich pomocou, nech by sa v hocakom stroji psychiky jedinec nachádzal, je schopný si odpovedať na otázky:

- čo konkrétne vyvoláva u neho radosť, a čo nespokojnosť?
- to, čo vyvoláva u neho určité pozitívne alebo negatívne emócie, alebo depresiu ako nedostatok emócií a síl, je v objektívnom, ale nie v subjektívnom zmysle dobré alebo zlé?

Posledná otázka môže byť postavená aj formou viac či menej širokého súhrnu čiastkových otázok, ktoré ponúkajú jedincovi pozrieť sa na seba z boku alebo predstaviť si seba v iných životných okolnostiach na mieste druhých ľudí:

Bol by rád alebo zarmútený, ak by mu niekto urobil to isté, čo on robí ostatným?
Chcel by zdediť to, čo zdedili druhí v dôsledku činnosti jeho predkov?
Chcel by zdediť to, čo zdedili druhí v dôsledku jeho vlastnej činnosti?

[291] «A Hospodin nás nepočuje, voláš, nevoláš...»– slová piesne na tému bielogvardejských utrpení z repertoáru Žanny Bičevskej.

S akými vlastnosťami jeho samotného sú spojené jemu nepríjemné životné situácie, v ktorých sa ocitá? A s akým cieľom sa v nich ocitá?

A tie isté otázky sa týkajú vzťahu k činnosti okolia. V závislosti od toho, aké plody táto činnosť prináša jemu samotnému, ostatným účastníkom, potomkom – má jej napomáhať, alebo byť k nej zhovievavý, alebo ju rozhodne zamedziť?

Každý je schopný takéto otázky sám sebe položiť a dávať na ne odpovede, ktorých správnosť sa potvrdzuje alebo vyvracia v živote ďalším priebehom udalostí vo Všedržiteľnosti. A tento cyklus «otázka-odpoveď» v dialógu so sebou samým umožňuje odhaliť emocionálny a zmyslový stroj vlastnej duše, a taktiež nesúlad medzi emóciami a zisteným objektívnym zmyslom toho, čo prebieha.

A v dialógu s druhými to môže byť urobené ešte rýchlejšie a lepšie, samozrejme v prípade absencie predsudkov voči druhému spolubesedníkovi, ktorý akoby má len cieľ ponížiť druhého, a nie jemu i sebe pomôcť pri riešení nejakých problémov.[292] Tak alebo inak, každý vo svojej činnosti prejavuje emocionálny a zmyslový stroj svojej duše a každý, kto chápe význam slov «emocionálny a zmyslový stroj duše», ho dokáže odhaliť nielen u seba, ale aj u druhých.

O to viac je jedinec schopný dávať odpovede na takýto druh otázok pri prechode od «Ja“-centrického» kaleidoskopického alebo mozaikového svetonázoru k svetonázoru trojjedinosti matérie-informácie-miery, ktorý mu umožňuje získať holografické videnie Objektívnej reality, svojeho miesta v nej a smerovanie svojich ciest.

Skôr uvedené príklady, ukazujúce rozdiely v emocionálnom a zmyslovom stroji duše detí a dospelých sú výsledkom práve takéhoto druhu racionálno-intelektuálnych *cyklických dejov «otázka sebe samému – odpoveď sebe samému».*

No väčšina si nekladie takýto druh otázok z vlastnej vôle, a mnohí, budúc zdrvení životnými okolnosťami, nezmyselne hynú dlho predtým, ako vyčerpajú maximálne možnú dobu životnosti ich tiel, vôbec si nezadajúc takéto otázky ani pod tlakom života. Druhí, nejako to potiahnuc do hlbokej staroby, strácajú zdravý rozum a následne ich už nemôžu zadať ani sebe, ani okoliu. **I to, i druhé, i tretie je takmer jediné, čo je hodné poľutovania a smútku v existencii dnešnej globálnej civilizácie celého ľudstva i konkrétne Ruska.**

To hlavné, čo sa môže odhaliť v odpovediach na takéto otázky, ktoré si jedinec sám sebe zadá, je:

- buď, že jedincovi je emocionálne príjemné to, čo je ním v dialógu so samým sebou odhalené ako objektívne *zlo, plynúce v hraniciach zámerného dopustenia zlodejstva Zhora;*

[292] Odmietnutie tohto predsudku odkrýva možnosť zo-strojiť činnosť na os-nove «tandémového princípu», ktorého efektívnosť kvalitatívne predčí efektívnosť cieľovo analogickej činnosti jednej osoby. Na základe «tandémového princípu» dvaja prví hierarchovia starovekého Egypta realizovali najvyššiu moc v štáte. Podrobnejšie pozri „Voda mŕtva“ vo vydaní z r. 1998, „Od človeku podobného k človečenstvu“ (v prvom vydaní „Od matriarchátu k človečenstvu...), „Dialektika a ateizmus: dve nezlúčiteľné podstaty“.

V primitivizovanom a formalizovanom tvare sa «tandémový princíp» používa v scientologickej cirkvi na riešenie veľmi konkrétnej úlohy: oslobodenie jedinca od moci automaticky odpracovávaných programov správania sa v rozdražďujúcich situáciách - podnetoch, nachádzajúcich sa v podvedomých úrovniach jeho psychiky. V terminológii scientologickej cirkvi sa to nazýva «clearing», «auditing» a je to zákazom rovnoprávnosti besedujúcich ohraničená modifikácia tandémového princípu”.

- alebo, že záporné emócie vyvoláva nejaký súbeh a adresácia okolností napriek tomu, že mu má byť jednoznačne a dobré známe: **Všedržiteľnosť je bezchybná,** a ak *niečo prebehlo alebo prebieha nie tak, ako by chcel, tak v súbehu okolností, ktoré ho k tomu priviedli, sú ich vnútorné príčiny a ďalekosiahlá cieľavedomosť, podriadená Zámeru-Prozreteľnosti.* Bohu treba veriť, a ak človek chce, aby sa v budúcnosti nič podobného nestalo, tak je nutné si pamätať: «Boh nemení to, čo sa deje s ľuďmi, pokiaľ ľudia sami nezmenia to, čo je v nich.» (Korán 13:12). Ale, aby jedinec niečo v sebe zmenil, aby toto presvedčenie zapracovalo, je nevyhnutné si uvedomiť, čo konkrétne a ako treba zmeniť.

Okrem toho, venujme pozornosť: v uvedenom verši Koránu sa hovorí «s ľuďmi», a nie «s človekom» - množné číslo. To znamená., že zmena behu udalostí, ktoré sa niekomu nepáčia, si vo všeobecnosti vyžaduje určitú cieľavedomú zmenu nielen jeho vnútorného sveta, ale aj vnútorného sveta mnohých ďalších, ktorí sú zapojení do priebehu týchto udalostí.

Ale ak dialóg so sebou samým ohľadom identifikácie objektívneho dobra a zla vedie do slepej uličky, tak Boh, vediac o tom, môže dať jedincovi nejaký vonkajší zdroj informácie, ktorá mu umožní správne postaviť otázku a vedome prísť ku konkrétnemu názoru ohľadom podstaty tejto otázky.

V takomto kladení otázok a nachádzaní konkrétnych odpovedí na ne, spočíva podstata dialektiky ako metódy poznania objektívnej Pravdy-Istoty.[293]

Takými zdrojmi informácií môžu byť diela kultúry, iní ľudia, hocičo iné, čo je nejakým spôsobom schopné pomôcť v ozmyslení prebiehajúcich dejov v živote.

Ale bez ohľadu na to, či sa v otázke postavená neurčitosť vyriešila vo vnútornom dialógu so sebou samým alebo sa vyriešila za pomoci vonkajších informačných zdrojov, tak toto všetko je racionálno-intelektuálna informácia vyjadrená v lexikálnych formách «jazykov», vlastných úrovni vedomia v psychike. A v tejto konkrétnosti názorov vedomej úrovne je vyjadrená reálna mravnosť jedinca.

Hoci morálka môže byť takisto vnútorne konfliktná (keď sa chce, ako sa hovorí, aby «aj ovca bola celá, aj vlk sýty»; i sexom sa zaoberať ostošesť, i neotehotnieť a pohlavné choroby nechytiť; jesť, piť, fajčiť a pôžitkáriť nejakým iným neprirodzeným spôsobom, i aby sa zdravie nezničilo; zarábať peniaze vkladmi do bánk a „cenných papierov“, i aby ekonomika a spoločnosť prekvitali a pod.), tak **morálka v psychike jedinca je stále jedna a tá istá, jak pre úroveň vedomia, tak aj pre jej podvedomé úrovne.**

A podvedomé úrovne psychiky vedú jedinca životom v súlade s tým, čo tvorí jeho reálnu morálku, ktorá môže byť odhalená v dialógu so sebou samým (i s druhými ľuďmi) každým jedincom, ak si to bude želať. Podvedomé úrovne psychiky v súlade s reálnou morálkou jedinca určujú jeho účasť a spôsoby účasti, alebo odmietajú účasť v tých alebo oných fragmentoch kolektívneho podvedomia spoločnosti a jej sociálnych skupín.

Funkčne riadiaco reálna mravnosť jedinca predstavuje «prístupové heslá», vďaka ktorým je jedinec spôsobilý, alebo nespôsobilý vstúpiť do nejakých fragmentov kolektívneho podvedomia alebo vytvoriť duchovnú jednotu s inými jedincami. Mravnosť taktiež predstavuje aj «odozvy na žiadosti o prístup» zo strany druhých jedincov a fragmentov kolektívneho podvedomia k všetkému tomu, čoho nositeľom je jedinec, ako aj v používaní čoho (vrátane aj mimo jeho vôle – vôľa vždy koná z vedomej úrovne) môžu byť zainteresovaní postranní jednotlivci i kolektívy, či už je takáto zainteresovanosť vedomá alebo

[293] Detailne o tom – pozri prácu VP SSSR “Dialektika a ateizmus: dve nezlúčiteľné podstaty“.

nevedomá. To znamená, že **mravnosť je obojsmerná: od seba k druhým sú - «prístupové heslá-žiadosti»; a od okolia k sebe - «odozvy na vonkajšie prístupové heslá-žiadosti».**

Pre účastníkov spoločenskej iniciatívy, navrhnutej v Jedinom Zákone a fungujúcej na princípe vnútorne nenapätých systémov, je zhoda «prístupových hesiel-žiadostí» adresovaných z vnútra a «odoziev na žiadosti» z vonku normálna. Ide totiž o jeden z prostriedkov vykorenenia stádovo-paviánich usporiadaní hierarchií „osobností" v spoločenstve ľudí.

Na prvý pohľad to vytvára zraniteľnosť jej účastníkov v porovnaní s tými systémami kolektívnej činnosti, kde takáto zhoda je možná len na rovnakej úrovni hierarchie, no je vylúčená pri príslušnosti jedincov k rôznym hierarchickým stupňom. No špecifikum takejto zdanlivej zraniteľnosti pozostáva z toho, že dostup k informácii je možný, no samotná informácia je objektívne taká, že jej použitie v rozpore so Zámerom Prozreteľnosti je buď celkovo nemožné, alebo predstavuje hrozbu pre tých, ktorí sa o to snažia[294] alebo podľahnú takémuto pokušeniu. V tejto jednote morálok - mravností, určujúcich prípustné vo vlastnom správaní a prípustné v správaní druhých vo vzťahu k nemu aj spočíva podstata absencie tzv. «dvojakých štandartov - metrov».

Dôsledkom takéhoto riadiaco funkčného záväzku mravnosti otázka o identifikácii a zmene reálnej morálky jedinca (vrátane mravnosti a etiky, ktorú pripisuje Bohu) – to je najviac „hustá" (ang. „cool") téma pre „hackerov"[295] zo psychológie a duchovných praktík. Zároveň je to najvýznamnejší článok zaistenia informačnej bezpečnosti vlastnej psychiky u každého jedinca. Všetky ostatné druhy bezpečnosti, aké je len človek schopný vymyslieť, majú aj tak vo svojom základe informačné zabezpečenie. Následkom toho, ak je informačná bezpečnosť narušená, tak všetky ostatné druhy bezpečnosti sú takisto vo väčšej alebo menšej miere narušené.

Ale na to, aby jedinec správne naložil s uvedomenou pri dialógu so sebou samým informáciou, *riešiacou neurčitosti, čo je Dobro a čo je objektívne Zlo v ich životných prejavoch*, je nevyhnutné chápať, ako musia byť v individuálnej normálnej psychike vytvorené vzťahy úrovne vedomia a podvedomých úrovní psychiky.

V bdelom stave stotožňuje väčšina populácie vedomú úroveň svojej psychiky s vlastným «Ja». Je prirodzené predpokladať, že úroveň psychiky, v ktorej prebýva «Ja», je hierarchicky najvyššia. Ale na druhej strane, možnosti tejto „hierarchicky najvyššej" úrovne pri spracovaní informácie sú oveľa nižšie, než možnosti zdanlivo hierarchicky voči vedomiu nižších podvedomých úrovní. Tento rozdiel možností vedomej úrovne a podvedomých úrovní vytvára podmienky, v ktorých podvedomé úrovne psychiky môžu postaviť «Ja», prebývajúce na úrovni vedomia, pred to, čo nebolo zahrnuté vo vedomých zámeroch a plánoch «Ja», alebo dokonca vylučuje možnosti ich realizácie. Táto možnosť pri jej realizácii v živote je ekvivalentná strate vedomia, stotožňovaného s vlastným «Ja» - hierarchicky najvyššieho statusu v psychike. Následkom toho jedinec prestáva byť sám sebe pánom (stráca vládu nad sebou) a mení sa na rukojemníka informačno-algoritmických procesov, ktoré prebiehajú na podvedomých úrovniach jeho „vlastnej" psychiky (situácia, opisovaná porekadlom: „Chvost vrtí psom, a nie pes chvostom").

Tento problém bol neraz v dejinách vnímaný v rôznych formách. A keď si ho ľudia nejak uvedomili, tak i jednotlivo, i kolektívne vyvíjali úsilie k jeho vyriešeniu v tom zmysle, aby

[294] Ako v „Bielom slnku púšte" vysvetlil Semen, vylietajúc z okna Vereščagina, svoj návrat s prázdnymi rukami: „On má granáty nie tohto systému..."

[295] Hacker – špecialista na neautorizovaný a nesankciovaný prístup k informácii cez počítačové siete.

vlastné «Ja» každého z nich prestalo byť rukojemníkom situácií, vytváraných **mimo jeho vôle** podvedomými úrovňami jeho psychiky.

V kultúre ľudstva sa vyskladali dva aktívne prístupy k jeho riešeniu. Každý z nich vytvoril vlastné psychologické teórie a duchovné praktiky:

- «rozšírenie vedomia» a zahrnutie do neho tých úrovní psychiky, s v nich prebiehajúcimi procesmi, ktoré sa predtým nachádzali mimo neho;
- prestavba štruktúry vedomej a podvedomých úrovní psychiky na základe dialógu (informačnej výmeny) medzi jednotlivými úrovňami s cieľom likvidácie rôznych druhov antagonizmov medzi nimi. To sa musí prejaviť v jednote emocionálneho a zmyslového stroja duše vo všetkých životných situáciách i v živote jednotlivca v súlade s Najvyšším Zámerom Prozreteľnosti.

Ak uprednostníme druhý prístup k riešeniu tohto problému a vyhľadávame technickú analógiu vzťahov vedomého «Ja» s ostatnými úrovňami psychiky, tak vedomie, spolu s jeho prirodzenými schopnosťami, môžeme prirovnať k pilotovi. A celé nevedomie (podvedomie) – k autopilotovi.

V takejto analógii je prvý prístup ekvivalentný (v mnohom) tomu, že pilot, na začiatku nešika, preberá na seba postupne čoraz väčšie množstvo funkcií, zabudovaných do autopilota. Druhý prístup je ekvivalentný (v mnohom) tomu, že si pilot osvojuje metódy nastavovania autopilota a zaoberá sa vzájomne sa doplňujúcim vymedzovaním toho, čo berie na seba on a toho, čo ukladá na autopilota, ktorého možnosti pri spracovaní informácií prekonávajú jeho vlastné. Pilot môže autopilota naprogramovať pre riešenie ľubovoľných úloh a korigovať jeho činnosť podľa miery rozpoznanej nevyhnutnosti.

Môže vyvstať otázka, v akom vzájomnom vzťahu sú oba prístupy. Na to môžu byť dané rôzne odpovede, podmienené morálkou, svetonázorom a osobnou skúsenosťou každého z odpovedajúcich.

Z nášho pohľadu druhý prístup - prestavba vedomých a podvedomých úrovní psychiky tak, aby pracovali ako celostný systém, vzájomne sa doplňajúc a podporujúc - zahŕňa v sebe aj prvý princíp, pretože pri nastavovaní „autopilota“ nemôže „pilot“ nezískať predstavu o jeho funkčných možnostiach a ich riadení.

Avšak druhý prístup, zahrňajúci aj prvý prístup (rozšírenie vedomia), mu pridáva osobitnú kvalitu od samého počiatku, od toho momentu, keď nasledovanie prvého prístupu pri ignorácii (alebo odmietaní druhého) skôr, či neskôr privedie k tomu, že do oblasti vedomia zavedené možnosti je nevyhnutné zosúladiť. Okrem toho, aj do súladu s tým, čo si individuálne vedomie (v procese jeho rozširovania) v Objektívnej realite ešte neosvojilo. Tak ako vždy, niečo bude zostávať mimo vedomia - to **prvý prístup vedie do slepej uličky,** pretože ak nevedie k uvedomeniu si nevyhnutnosti zosúladiť uvedomované s nevyhnutne zostávajúcim neuvedomeným, tak nasledovanie cesty rozširovania vedomia končí osobnou katastrofou. Tá je vyvolaná, ak aj nie vnútornou konfliktnosťou individuálnej psychiky[296], tak konfliktnosťou individuálnej a kolektívnej psychiky alebo tiež konfliktnosťou psychiky jedinca s Najvyšším Zámerom Prozreteľnosti, ktorého realizácia má svoje miesto v Stavbe Sveta - Vesmíre, ak sú vnímané prebiehajúce procesy.

Prvý prístup (rozširovanie vedomia) v tradičnej kultúre ľudstva vyjadrujú rôzne druhy duchovných praktík védicko-znacharského Východu (jógy) a západných (biblicko-

[296] «Človek s rozdvojenou mysľou nie je stály vo všetkých svojich cestách» (Epištola apoštola Jakuba, 1:8).

slobodomurárskych) systémov zasvätenia do rôznorodého okultizmu. Na možnosť realizácie druhého prístupu je jasne poukázané v Koráne, *avšak ten nie je rozvinutý v historicky reálnom islame, ináč by región koránickej kultúry nebol tak vnútorne roztrieštený a nezakúšal by množstvo vnútorných a vonkajších problémov.*

Svetonázor trojjedinosti matérie-informácie-miery v každej relígií Jediného Zákona predpokladá realizáciu druhého prístupu. – prestavbu vzťahov vedomej a podvedomých úrovní psychiky jedinca takým spôsobom, aby sa odstránili protirečenia medzi nimi, aby jedinec nebol rukojemníkom okolností, vytváraných jeho podvedomými úrovňami psychiky, a aby jeho život plynul v súlade so Zámerom. Vlastne na to, aby jedinec vstúpil do tohto procesu nastavenia vzájomných vzťahov vedomia, stotožňovaného s vlastným «Ja», a podvedomých úroví psychiky, je nevyhnutné identifikovať protirečenia-rozpory v emocionálnom a zmyslovom stroji duše.

Dokonca, ak aj jedinec nemá na danej etape svojho osobnostného rozvoja v moci celú triádu «emócie, racionálno-intelektuálna činnosť, reálna morálka», tak okrem prípadov ťažkej psychickej patológie je vždy schopný ozmyslene reagovať na zistenú, v dialógu so sebou samým, konkrétnosť na otázku, čo je objektívne dobro a čo je objektívne zlo. A takéto reakcie môžu byť v podstate dve:

- buď „sebaospravedlňovanie“, pri ktorom sa z úrovne vedomia vydá zreteľný alebo nie zjavný príkaz podvedomým úrovniam psychiky nájsť vysvetlenia, ktoré umožnia jedincovi nazvať v dialógu so sebou samým odhalené zlo dobrom, alebo postupovať naopak: nazvať zlom to, čo zlom nie je.
- alebo pokánie, pri ktorom sa z úrovne vedomia vydá zjavný alebo nezjavný príkaz zmeniť morálne meradlo a viesť spracovanie informácií tak, aby vnútorné a vonkajšie správanie vyjadrovalo dobro v súhlase s tým, čo je identifikované v dialógu so sebou samým ako uvedomenie si objektívneho dobra a objektívneho zla.

Avšak v ľubovoľnom z oboch prípadov výberu línie správania sa vyvstáva otázka o primeranosti vo svojom princípe ľahších subjektívnych hodnotení objektívnych kategórií Dobra a Zla k objektívnemu Dobru a Zlu v ich životných prejavoch. Dva subjekty majú právo pridržiavať sa každý svojej mravne podmienenej mienky, ale ani jeden z nich nesmie zabúdať, že ich odlišné názory ležia v riečisku Všedržiteľnosti a Boh dáva každému z nich možnosť presvedčiť sa o tom, čo je pravdivé chápanie podstaty objektívneho Dobra a Zla. Azda každý z nich len nebude patriť do skupiny «nachádzajúcich sa mimo vnímania» (Korán, 7:178).

Ale pri predpoklade, že počas dialógu so sebou samým indivíduum dosiahne hodnotenia, blízke pravdivým, tak prvá línia správania vyjadruje v zásade satanizmus, nech by aj neuvedomovaný. Ale aj druhá línia konania môže byť na dobro zameraným démonizmom, ktorý sa snaží svojou ušľachtilosťou a cnosťou nahradiť Najvyšší Zámer Prozreteľnosti, *ak pokánie prebieha mimo jedincom ozmysleného Rozlíšenia koncepcií, vyjadrujúcich Zámer,*

ale jemu vzdorujúcich[297]*, i mimo relígie* - priameho, úprimného a pred ostatnými skrytého dialógu jedinca a Všedržiteľa.

Posledné si vyžaduje objasnenie. Nie všetky vierouky a religiózne kulty otvárajú možnosť k takémuto dialógu. Väčšinu dnešných aktívnych relígií ľudstva predstavujú egregoriálne relígie idealistického adeizmu, v ktorých sa veriaci modlia - ako k pravému Bohu - ku kolektívnemu podvedomiu. To vytvorili ich predkovia a oni ho podporujú *duchovne (t.j. aj energeticky na úrovni biopolí, aj informačne, im vlastnými mienkami o Bohu a Jeho Zámere)...*

V egregoriálnych relígiach sa podporujú zákazy toho, aby do dialógu so sebou samým o podstate objektívneho Dobra a Zla spadalo posúdenie tých alebo oných ustanovení vierouky. Takýmto veriacim sa ponúka len bezvýhradná viera v Boha, *v ktorej sa vo vyššie opísanom dialógu so sebou samým o podstate Dobra a Zla v ich prejavoch hodnotovo-intelektuálnemu ozmysleniu a revízii podrobuje morálka, vyjadrená vo vierouke, uznanej tou, či onou cirkvou za pravdivú a „posvätnú“.* Tak sa začína nezmyselná hystéria veriaceho v egregoriálnu relígiu.

Hystéria vyplýva z toho, že Duch Svätý pre otroka egregoru nie je učiteľom každej pravdy, následkom čoho mu nie je dané Zhora ničoho, čím by mohol preukázať neopodstatnenosť názorov, nesúladných s ním v religióznych presvedčeniach. Písmo, tradícia jeho výkladu, nech by boli aj pravdivé, no neveriace Bohu (nedôverujúce Mu vo svojom živote a posmrtnom bytí) je ako tank, za pancierom ktorého jedinec „jazdí“ životom, no život potláčajúc. Vyhrabať sa spoza „panciera“ a jednoducho pozrieť sa ozmyslene na Život podľa svedomia je pre neho hrozné, a ten, kto mu to navrhuje, vyvoláva v jeho duši nenávisť. No emócie strachu a nenávisti pri človečom stroji psychiky nemajú miesto v duši veriaceho Bohu.

V relígiach, v ktorých egregory, vytvárané a podporované samotnými jedincami, nezatmievajú duši obraz Boží, je prípustné posudzovanie ľubovoľných tém v dialógu, aj vrátane Zámeru Prozreteľnosti, aj **objektívnej dobromyseľnosti Všedržiteľa**, ktorá kvôli ohraničenosti jedinca mu môže byť nie vždy zrozumiteľná. Preto sa mu môže javiť ako zlo, zlo-dejstvo. No táto **objektívna dobromyseľnosť Všedržiteľa musí byť etalónom pre vytvorenie mravného merítka pre každého veriaceho.** A tak mierou miznutia falošnosti v mravnom merítku jedinca všetko nie úplne pochopené získava svoj opravdivý význam a obraz.

---

[297] Toho príkladom je film „Pokánie” T.Abuladzeho, ktorý dal perestrojke emocionálny náboj abstraktného humanizmu, ktorý vždy vyústi do veľkých sociálnych katastrof následkom toho, že abstraktnému humanizmu nie je vlastné rozlišovať koncepcie, v ktorých sa odráža Boží Úmysel, od koncepcií, odporujúcich Úmyslu.

T.Abuladze, nerozlišujúc koncepcie, ohovoril epochu socializmu v ZSSR – socializmus sa budoval pod nátlakom, ale rôzne politické osobnosti sa k tomu stavali rozlične, vychádzajúce z rôznych koncepcií. Ak hovoríme osobne o Stalinovi, tak on bol nominálne na čele systému nanucovania socializmu a komunizmu. Avšak, ako ukazuje jeho písomné dedičstvo, bol zástancom vybudovania vnútorne nenapätých systémov vzťahov medzi ľuďmi a cieľavedome pôsobil všetkými jemu dostupnými prostriedkami tak, aby spločnosť prešla k zmysluplnému (uvedomelému, chápavému) socializmu, ktorý by pramenil z mravnosti ľudí na základe ich dobrej vôle, čo je nemožné bez prechodu k človečiemu stroju psychiky.

L.D.Trockij pracoval proti tomu, podporujúc úsilie o modernizáciu Biblického projektu podľa požiadaviek epochy, v ktorej je výroba založená na technogénnej energii.

L.P.Berija, ako možno pochopiť z reálnych faktov jeho biografie, osobne bol zameraný na dobro, no nerozlišoval dve protichodné koncepcie v ruskom marxizme. V dôsledku toho pracoval na obe a bránil realizácii každej z nich. Za to aj zaplatil, keď bol trockistami druhej vlny určený do pozície «obetného baránka», na ktorého hodili všetky reálne i vymyslené prehrešky režimu proti národom ZSSR.

Emócie strachu a nenávisti pri posudzovaní vnútorne subjektívne zakázaných tém v *priamych a bezprostredných relígiach*[298] *Boha i každého človeka* miznú podľa miery racionálno-intelektuálneho ozmyslenia problémov, ktoré dostane v Rozlíšení, pretože Boh vedie Jemu veriacich k človečiemu stroju psychiky.

Otázka o akoby nemožnosti identifikácie v dialógu so sebou samým (a takisto i v besedách s druhými) objektívneho Dobra a Zla v ich prejavoch v živote – to je umelá, neprirodzená otázka. Vymyslená preto, aby, *vylúčiac zo skúmania Božiu Všedržiteľnosť, všetko objímajúcu a zahŕňajúcu, vrátane dialógov samého so sebou,* sa uniklo od odpovede na ňu a „sebaospravedlniac sa" takýmto agnosticizmom, sa existovalo ako predtým v zvieracom, zombie alebo démonickom stroji psychiky, so sklonom (vlastnom každému odpadlíkovi od Boha) upadnúť do zjavného kolektívneho satanizmu, vyhýbajúc sa tomu, aby sa stal Človekom.

Okrem toho, netreba zabúdať na objektívnosť informácie (obrazov, melódií, zmyslu života) a na to, že intelekt je prostriedok, Bohom daný a predurčený pre prácu so zmyslovými jednotkami, dávanými v Rozlíšení. Preto, ak jedinec nie je omámený alkoholom alebo niečím iným, jeho racionálno-intelektuálna činnosť je dostatočne spoľahlivá a on je spôsobilý k samokontrole jej výsledkov. Poruchy v práci intelektu sú prevažne podmienené kaleidoskopickosťou toho informačného modelu celkového sveta alebo nejakých jeho fragmentov, o ktorý sa intelekt opiera, a takisto aj defektami reálnej morálky jedinca, ktorá nie je v súlade so Zámerom Prozreteľnosti. Následkom toho chyby narastajú mierou odklonu zameraní jedinca od Zámeru Prozreteľnosti a zmenšujú sa mierou návratu do riečiska Zámeru.

Špecifiká morálneho merítka jedinca môžu byť aj také, že nejaké jemu tak, či onak oznamované informácie nevyvolávajú racionálno-intelektuálne námietky z jeho strany, ale v dôsledku toho, že ich zmysel je pre neho mravne neprijateľný, podvedomé úrovne psychiky ich vylučujú z informačného modelu Sveta, na základe ktorého si vypracováva vnútorné a vonkajšie správanie sa.

V podstate je to nič iné, ako to, že morálne merítko subjektu v tomto prípade odovzdáva riadenie jeho správania zombifikačným programom alebo inštinktom. A preto, práve premena vlastnej morálky do relígie priamej a bezprostrednej komunikácie s Bohom (egregoriálne relígie, v ktorých sú modlitby adresované k vlastným výmyslom veriacich, tu nepomôžu) otvára jedincovi cestu k človečiemu usporiadaniu psychiky.

Ak v nejakých morálne neprijateľných, a preto odvrhnutých informáciách je vyjadrená objektívna pravda, tak jedincovi bude Zhora poskytnutá možnosť uistiť sa v tom, že on nemá pravdu vo svojom vzťahu k nim. Či zachce zmeniť svoje morálne merítko-kritérium v súlade s týmto, alebo uprednostní okúšanie neprestajne sa opakujúcich nepríjemných, no poučných životných okolností - to závisí len od jeho slobodnej voľby.

Avšak nezávisle na tom, či sa jedinec zaoberá systematickými dialógmi so sebou samým na témy morálky a etiky, ak v jeho dennom časovom rozvrhu je hoci len jedna voľná hodina (keď nie je zaneprázdený prácou, nie je omámený, keď nie je v toku rozptyľujúcich informácií alebo ešte iného nezmyslu), dialóg so samým sebou prebieha aj na podvedomých úrovniach psychiky a vykazuje svoj blahodárny vplyv na život jedinca. Inými slovami, priebeh tohto procesu na podvedomých úrovniach psychiky potrebuje – smeruje k tomu, aby sa jedinec ocitol v situáciach, keď je oslobodený od diktátu obvyklého zhonu. Táto možnosť sa mnohým často otvára v tom momente, keď ich postihujú choroby a iné nepríjemnosti. Ale

[298] V preklade do slovenčiny je pojem «relígia» – «spojenie, zväzok»; v Koráne je to inotajový obraz «verva Allaha».

ak sú spôsobilí prehodnotiť svoju minulosť, tak uvidia, že takýmto spôsobom sa im poskytuje čas, aby mohli v osamotení pobudnúť so svojim vnútorným svetom a pochopiť mnohé z toho, čo predtým bolo pre nich zakryté (v súlade s tým, aby jedinec nechorľavel a nestal sa obeťou nešťastných prípadov, je nutné si vydeliť hoci len hodinu denne na dialóg so samým sebou a skrytú komunikáciu s Bohom). Pri tomto geneticky a celoprírodne podmienené procesy transformácie informácií, plynúce v podvedomých úrovniach psychiky, vedú k odstráneniu jej defektov. A ak sa vedomie neprotiví prebiehajúcemu, tak vyzdravenie prebieha nielen telesne. Ak vzdoruje, tak sa choroba môže stať smrteľnou.

Takže vietor Všedržiteľnosti v skutočnosti nesie k blahu toho, kto sa mu neprotiví. A o to rýchlejšie toho, kto ho zachytáva do svojich plachiet.

12. Lepšia moc nad samým sebou, než tisícročná moc nad druhými ľuďmi a vecami[299]

No v ľubovoľnom prípade, procesu likvidácie antagonizmov medzi vedomými a podvedomými úrovňami psychiky a privedenia emocionálneho a zmyslového usporiadania duše do súladu so Zámerom môže pomôcť určitá disciplína narábania s informáciou na vedomej úrovni, neprotirečiaca funkčným možnostiam vedomia prevažnej väčšiny ľudí, ktorí ešte nedokázali rozšíriť svoje vedomie natoľko, že už vedia, čo a ako majú potom robiť.

Disciplíne narábania s informáciou na úrovni vedomia v súlade s podvedomými úrovňami psychiky a Životom učí – medzi všetkým ostatným – Dostatočne všeobecná teória riadenia.

26. jún - 31. júl 1999.
Upresnenia: 18. január 2000;
22. december 2002 - 10. január 2003.
Preklad: 10. január 2013 – 31. december 2015

[299] Z besedy súfija Fudaila s bagdaddským kalifom Harunom al-Rašidom (Idris Šach, „Rozprávky dervišov", Moskva, "Agentúra «Fair»", r. 1996 , str. 201). V tejto fráze súfija je zamlčanie: dosiahnutá moc nad samým sebou patrí do kategórie «Vždy», a nie «priamo teraz» treba «niečo robiť».